

Ҷ. ҲАМРОЕВ

Адабиёт

Китоби дарсӣ барои донишомӯзони синфҳои
9-уми мактабҳои таълими миёнаи умумӣ

Нашри панҷуми такмилёфта

*Вазорати таълими халқи Республикаи Ўзбекистон
тасдиқ намудааст*

«O‘ZBEKISTON» – ТОШКАНД – 2019

УЎК 821.222.8(075)
КБК 83.3(5у)
Х 25

Муқарризон:

- Р. Абдуллоев** – дотсенти кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Тирмиз, номзади улуи филологӣ;
И. Эшонкулов – доктор (PhD)-и улуи фалсафа роҷеъ ба фанҳои филологии кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Тирмиз;
С. Хўчакулов, Д. Ҳазратқулиён – омўзгорони калони кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Самарқанд, номзадони улуи филологӣ;
Ҳ. Ҳикматов – омўзгори мактаби таълими миёнаи умумии рақами 30–юми ноҳияи Нуратои вилояти Навоӣ;
Р. Қурбонов – омўзгори мактаби таълими миёнаи умумии рақами 58–уми ноҳияи Шаҳрисабзи вилояти Қашқадарё.

Муаллиф ҳини таълифи китоб тамоилҳои роиҷи таълимро дар Ўзбекистон асоси фаъолият қарор дода, тибқи стандарти давлатии таълими умумӣ ва барномаи таълими адабиёт таҳқиқи мавзӯҳоро тарзе ба сомон расонидааст, ки ташаккули маънавияти шахси комил ҳадафи ниҳони он мебошад.

Ҷиҳати ҷолиби китоб он аст, ки ба осори адибон таҳлили мухтасари раҳнамоӣ дода шуда, донишомӯзро бо онҳо ошно карда, ба мутолиаи мустақилона ҳидоят намудааст.

**Аз ҳисоби маблағҳои Бунёди мақсадноки
китоби республика барои иҷора ҷоп шудааст.**

ISBN 978-99-43-01-515-9

© ХЭТН «O‘ZBEKISTON»,
2006–2014, 2019

Муқаддима

Донишомӯзони азиз! Шумо дар дастатон китоби адабиёт доред. Адабиёт – дарси маънавият ва шинохти чавҳари одамият аст.

Тачрибаи ҳаёти аз таърихи тӯлони башарият шаҳодат медиҳад, ки одамият ҳамеша дар тақоёи нигоҳ доштани волоияти шаън ва шарафи худ будааст, то мавқеи инсонии худро дар ихтоси муҳит ва олами бекадор дар сатҳи тайини нигоҳ дорад. Дар ин замина, ҳаёт саволҳои дар назар содда, аммо басо мураккаби аз қабил «волоияти шаъну шарафи инсон дар чист?», «чавҳари маънавияти одамии чист?», «одам чӣ тавр бояд аз шар дур бошад?»-ро ба миён мегузорад. Барои ёфтани ҷавоб ба ин саволҳо, дарси адабиёт беҳтарин манбаъ ва майдони озмоиш аст. Ҳеч фарме беҳтар аз адабиёт ба ин савол ҷавоб нахоҳад гуфт, зеро адабиёт ба пурсишҳои инсоният, ки ҳамеша ба гузоштани ҳудуди ҳалалнопазирӣ байни некиву бадӣ кӯшиш намуда, меҳодад хуб чисту бад чист ва ё неки кисту бад кистро бидонад, посухи раднопазир медиҳад. Аз ин рӯ, адабиёт дар ҷомеа вазифаи мураккабро бар дӯш дорад.

Сифати инсон дар ҳастии ӯст. Ҳастии инсон бе рӯи устувору дили қавӣ, бе маънавияти комил вучуд надорад. Илмҳоро аз худ карда, соҳиби касбе чун олим, табиб, муҳандис, ҳуқуқшинос ва ҳоказо шудан мумкин аст. Вале агар дар тинати инсон сифати инсонӣ – одамият набошад, сарфи назар аз мутахассиси кадом соҳа будани худ, ӯ наметавонад ба ҷамъият ва одамон содиқ бошад. Адабиёти асили инсонпарвар қодир ва вазифадор аст, то инсонро ба роҳи дурусти зиндагӣ ҳидоят намуда, чавҳари одамиятро дар вучуди ӯ ташаккул диҳад. Барои ба ин мақсад расидан, мо бояд аз моҳияти адабиёти асил ва дигар намудҳои осори ҳунарии дуруст баҳра барем. Адабиёти асили инсонпарварона зиндагиро барои инсон шавқовар тасвир намуда, дари дунёи зебоиро ба рӯи ӯ боз мекунад. Дар инсон эҳсоси зебопарастӣ ва дӯст доштани муҳитро меафзояд ва ин ҳиссиёти зебо ҳисси худпарастиро маҳв намуда, моро аз ташвишҳои бемаънӣ озод месозад. Чунин адабиёт дар дили мо эҳсосоти некиро бедор карда, муҳаббати моро ба табиат, ҷомеа, Ватан,

башарият зиёд менамояд. Ин ҳиссиёти нек муносибати моро ба одаму олам тағйир дода, ҷаҳони хоси маънавии инсонро ба вучуд меорад. Ин ҷаҳони маънавӣ иборат аз рӯҳияи солим, шинохти олами зебоӣ аст, ки ифодагари манфиати умум буда, ба талқини меҳнати ҳалол ва мубориза алайҳи бадқирдорӣ нигаронида шудааст. Маҳз ҳамин ҷаҳони маънавӣ дар ҳама давру замонҳо асоси хушбахтии инсон доништа мешуд.

Дарсҳои ин китоб давоми мантиқии ҳамон дарсҳои адабиёт аст, ки дар синфҳои поёни хондед. Акнун бо намоёндагони адабиёти маорифпарварии халқҳои Осиёи Марказӣ, адабиёти муосири тоҷик ва бо эҷодиёти машҳуртарин адибони адабиёти ўзбек ва ҷаҳон дар сатҳи васеътар шинос хоҳед шуд. Дар ин шиносӣ, Шумо ҳам аз зиндагии шахсии шоиру нависандагон, ҳам аз арзишҳои ахлоқию умумбашарии осори онҳо баҳра хоҳед бардошт.

Донишомӯзони гиромӣ! Бори дигар ва таъкидан ба Шумо ёдрас мекунем, ки ба омӯзиши адабиёт умуман, ба мавзӯҳои назарияи адабиёт ва эҷодиёту осори адибон бо шавқу завқ ва муҳаббати самимӣ муносибат намоед, зеро дарки комили адабиёт шӯълаи одамиятро дар дили Шумо фурузон карда, вучуди Шуморо аз меҳру муҳаббат саршор намуда, барои фарзанди сазовори падару модар ва Ватани соҳибистиклоли худ шудани ҳар яки Шумо ёрӣ хоҳад расонд. Адабиёт дилу дидаи ҳар як шайдои худро ба зиндагӣ, ба ҳаёт, ба атрофиёни худ гарм намуда, касро ба ҳақиқат, ба моҳияти ҳаётӣ хеле қарину ошно мекунад.

Фаромӯш накунед, ки Истиклолияти Ватан барои мо воқеан ҳам ҳадаи тақдир аст. Ин ҳадяро азиз дошта, бояд ба қадри ин дастоварди таърихӣ расем ва қудрату тавоноии моддӣ ва маънавии кишварро рӯз ба рӯз афзун намоем. Ҳар як шогирди сазовори мактаби кишвари соҳибистиклол фардо бояд, ба ҳайси мутахассиси варзида ва инсони хушхлоқу нехислат ба воя расида, ба пешрафти кишвар ҳисса гузорад.

Ба Шумо дар ин роҳ комёбиҳо ёр бод!

АДАБИЁТИ БАДЕЙ ВОСИТАИ ТАШАККУЛИ РЎҲИЯТИ ИНСОН

Истиқлолият на фақат озодиву истиқлоли сиёсии кишварро таъмин кард, балки барои зинаҳои нави таълиму тарбия ва инкишофи мактабу маориф шароит муҳайё намуд. Дар ин замина дастури миллии таълим таҳия ва қабул гардид, ки тарзи нав ва манфиатбахши таълими фанҳои мухталиф, аз ҷумла адабиётро пешбинӣ мекунад. Ин дастур ба адабиёт ҳамчун фанне, ки дар тарбияи инсон мавқеи бузург дорад, мақоми хос додааст. Дарси адабиёти бадеӣ сабақи рӯҳият буда, пеш аз ҳама одамиятро меомӯзад. Ба ғайр аз ин ташаккули бисёр сифатҳои инсонӣ ба адабиёт вобаста мебошад. Адабиёти бадеӣ дар муайян кардани симо ва сифатҳои инсонӣ, ташаккули шахсият, идеали зебоиписандӣ ва масъулиятшиносии вай дар назди ҷамъият нақши муҳим мебозад.

Бесабаб нест, ки гузаштагони мо адабиётро мактаби рӯҳияти инсон ва одамият шинохтаанд. Дар ҳақиқат ин баҳои одилона аз таҷрибаи гузаштагони мо ҳосил шудааст. Ачдоди мо дар давоми умри худ одаму ноодам, олиму ҷохилро бисёр дидаву фарқ кардаанд. Зарбулмасали машҳури «Олим шудан осон, одам шудан душвор» маҳсули таҷрибаи ҳазорсолаи мардум аст. Ин ҳикмат пеш аз ҳама ҷойгоҳи адабиётро дар инкишофи рӯҳияти инсон таъкид мекунад. Рӯҳияти солим асоси ҳастии инсон буда, инсон бе одамият ҳеҷ аст. Одамият бе фазилятҳои хос, бе маънавияту рӯҳияти комил тасаввур намешавад. Дастури миллии таълим ҳамин гуна мақсад дорад, ки рӯҳияти инсонро такмил дода, одами рӯҳан камолёфтгаро барои кишвари соҳибистиқлол ба воя расонад. Аз ин нуқтаи назар ин дастур тарбияи рӯҳияти инсонро муҳим шуморида, таълиму тарбияи хонандагонро дар рӯҳи волои одаму одамгарӣ, ахлоқи нек ва одамият зарур медонад.

Мардуми мо аз қадим сифатҳои инсониро бо меъёри одамият андоза мекарданд. Одамӣ пеш аз он, ки соҳиби ягон касбу кор бошад, бояд аввал одам бошад. Фақат дар ҳамин ҳол кас метавонад мутахассиси ватандӯст ва сазовори бовару ифтихори волидайн ва Ватан шавад. Агар ҷавҳари одамият камол наёбад, рӯҳияту маънавият бой набошад, ҳеҷ

гуна ихтисосу донишмандӣ ва маҳорат наметавонад ба маънои аслии худ дар хизмати халқу Ватан бошад.

Инсонии камолёфта бояд ҳам мутахассиси донову варзида ва ҳам инсонии комил бошад. Вале, чунон ки аз таҷриба маълум мешавад, одам шудан ҳам кори осон нест. Ин мақсад фақат вақте муяссар мешавад, ки ҳам худи кас ва ҳам ҷомеа, мактабу маориф ва муаллимон баҳри иҷрои ин мақсад кӯшиш кунанду заҳмат кашанд. Дар ин замина адабиёт метавонад воситаи муҳим ва асосии таълиму тарбияи инсон бошад, шахсияти одамро камол бахшад, ўро дар рӯҳияи одаму одамгарӣ ва ахлоқи нек тарбия намояд. Таълими адабиёт воситаест, ки дар вучуди хонанда ҳисси инсонӣ ва одамигариро устувор сохта, тасаввуроти ўро оид ба вазифаи одаммӣ ва марому мақсади ў дар зиндагӣ васеъ месозад, маданияти маънавӣ ва рӯҳияти ўро такмил мебахшад. Бо ҳамин мақсад дастури миллии таълим чараёни пурсамари гуманитарӣ сохтани таълимро дар мактабҳо асоси фаъолият қарор дода, баҳри иҷрои ин мақсад ба адабиёт ва осори бадеӣ ҷойгаҳи хос додааст. Пешрафти ҷамъият ва кишвари соҳибистиклоламон бе тарбияи насли нави масъулиятшинос, хушхлоқ, донишманд ва инсонӣ намудани ҷамъият ғайриимкон аст. Истиклолияти кишвар дар баробари тараққии тарзи давлатдорӣ, иқтисод, хоҷагидорӣ ва ғайра хоҳони инкишоф ва пешрафти рӯҳияти камолёфта ва ахлоқи нек низ мебошад. Рӯҳияти солим ва ахлоқи нек ҳамеша ва дар ҳар замон ҳар шароит воситаи пешрафти ҷамъият буду ҳаст. Ҳама гуна пешрафт бидуни устувор сохтани гоҷаҳои рӯҳию маънавӣ ва ахлоқӣ дар муҳити ҷомеа натиҷа нахоҳад дод, ки таҷрибаи ҳазорсолаи зиндагии инсоният ин ҳақиқатро исбот намудааст.

Дар рӯзгори мо адабиёт, таърих, забон, асосҳои санъати мусиқӣ, рассомӣ, меъморӣ ва театру кино барои тараққии асосҳои рӯҳият ва ахлоқи инсон воситаи муҳиманд. Шумо дар мактаб донишҳои гуногун меомӯzed. Албатта, ин донишҳо барои камолоти ҷавонон заруранд. Вале ҳеч вақт набояд фаромӯш кард, ки барои ташаккули симои маънавию ахлоқӣ ва рӯҳияти инсон дарси адабиёт ва осори бадеӣ мавқеи муҳим дорад. Дарси адабиёт, пеш аз ҳама дарси маънавият аст, вай ба мо одамиятро меомӯзонад. Муайян шудани симои инсонии шахс, одамияти ў ва масъулиятшиносии вай дар назди ҳуду дигарон ва ватану аҳли он ба омӯхтани адабиёт ва фаҳмидани моҳияти осори бадеӣ вобаста мебошад. Агар одам илмҳои зиёдеро донанду пояи рӯҳониёту одамияти ў суст бошад, ў наметавонад инсонии комил, яъне донову хушхлоқ бошад. Рӯҳияти суст ва бетарбия инсонро дар зиндагӣ комёб ва соҳибобрӯ

намесозад. Агар одам шудан аз фаро гирифтани дигар илму донишҳо душвор бошад ва адабиёт масъулияти тарбияи одаму одамгариро бар дӯш гирифта бошад, пас камарро дар омӯзиши ин фан сахттар бастан лозим меояд.

Шумо адабиёти гузаштаро хонда боварӣ ҳосил кардед, ки мероси гузаштагон асосҳои рӯҳияти инсонро ҳаматарафа ва хеле амиқ фаро гирифтаанд. Омӯзиши баҳафсалаи ин осор чашми шуморо ба баду нек кушод. Шумо ба моҳияти ахлоқи хубу бад як андоза сарфаҳм рафтед. Дар ҳама давру замон масъалаҳои ахлоқи инсон, моҳияти некиву бадӣ, симои ахлоқи одамизод ва пояҳои рӯҳияти вай ҳамеша мавриди таваҷҷӯҳи адибон ва мутафаккирони гузашта ва имрӯз қарор доштааст. Албатта, аҳамияти ин масъалаҳо дар рӯзгори мо зиёд шудааст, ки кам не. Бинобар ин ҳам масъулияти насли ҷавон дар назди имрӯз ва фардо хеле зиёд аст. Ин насл аз овони наврасӣ бояд дар сари масъалаҳое, ки ҳастии инсон ва пешрафти ҷомеаи солим ба он вобаста аст, андеша кунад. Донистани моҳияти некиву бадӣ, одамигариву ноодамӣ, наҷобату разолат, мақсади зиндагии инсон, худшиносии шахс, рӯҳияти баркамоли он дар давоми солҳо такмил меёбад ва мактабу дарси адабиёт дар ин роҳ роли бузург мебозанд.

Дастури нави таълим вазифа гузоштааст, ки мо аз фаҳмиши соддалавҳонаи адабиёт, эзоҳоти оддӣ хушкӣ осори гузаштаву имрӯза даст кашада, ба фаҳмидани асосҳои маънавию ҷамъиятии адабиёт, моҳияти эстетикӣ он ҳамчун санъати сухан диққат диҳем. Дар ин замина мо бояд ба моҳияти иҷтимоии осори бадеӣ ва савияи бадеии он диққат диҳем. Асарҳои аз ҷиҳати бадеӣ суст рӯҳияти инсонро ҳаматарафа наметавонанд такмил бахшанд. Бехтарин ҳикоя, қисса, роман ва шеър дӯстона ба сари худ дунёи зебову нотакрор аст. Илова бар ин адабиёт, пеш аз ҳама илми одамшиносӣ. Адибон ба воситаи тасвири ҳаёти инсон, хусусият ва ахлоқи одоби ӯ ба хонандагон сабақи одаму одамгарӣ меомӯзанд. Илова ба ин чашми ӯро ба олами зебои муҳит, табиат ва расму оини мардум мекушоянд. Нависандагон ба воситаи асарҳо ҷаҳони хостаи худро, ки пур аз зебоиву одамият аст, меофаранд ва моро ба дарки ин ҷаҳон ва моҳияти хостаҳояшон даъват мекунанд. Мо бо сарнавишт ва ҳулуқи ҳақиқат одамони гуногун шинос шуда, аз амали кирдори онҳо натиҷа мегирем, баду некро фарқ мекунем, қувваи зебоии адабиётро дарк карда, дар симои қаҳрамонони осори адибон қувваи ҷамъиятӣ ва созандаи асари бадеиро сарфаҳм меравем. Қаҳрамонони фаъоли адабиёт, талаби рӯзгорро амиқ идрок намуда, дар роҳи пешрафти ҷамъият

ҷонфидоёна кӯшиш мекунанд ва дар ҳалли мушкилоти ҳаёти инсон ва муҳити зист ибрат нишон медиҳанд, ба рӯҳи мо такон дода, моро ба ғаъолиятҳои судбахш ва талошҳои фидокорона роҳнамоӣ мекунанд. Ҳама гуна қаҳрамонони адабиёт ба кас нерӯи ҷисмониву маънавӣ, қатъияту ҷасорат ва ғаъолиятмандӣ бахшида, касро ба имкониятҳои тоза муассар месозад.

Адабиёт бо тасвири ҳамаҷонибаи инсон ва олами рӯҳияти ӯ ба ғаъолияти ахлоқии аъзои ҷамъият, зинда кардани ҳофизаи таърихӣ халқ ва пешрафти ҳаёт ёрӣ мерасонад. Илова ба ин адабиёт рӯҳияти зебоиписандиро дар хонанда инкишоф дода, тарғибкунандаи ғояҳои зебоии ҳаёти моддӣ аст. Беҳтарин асарҳои бадеӣ мафтункунанда буда, ба завқи зебоиписандӣ ва ахлоқу одоби мо таъсири бемисл мерасонад ва ҳислатҳои ҳаётдӯстӣ, ватанҳои ва поквичдониро талқин мекунанд. Меҳру муҳаббатро ба зиндагӣ, ба инсонро моҳияти зиндагии вай боло бурда имкон медиҳанд, ки шахс мавқеи худро дар зиндагӣ ва муҳити ҷомеа ба дурустӣ муайян кунад.

Осори хуби бадеӣ, хоҳ ном бошад хоҳ насл, ба сари худ ҷаҳони зебо ва нотакрор аст. Моро мафтун сохта, ба рӯҳу дил қувват мебахшад, илҳомро саршор намуда, таъсири ғавқуллодаи зебоии хушгӯвор мерасонад. Ба мо дар душвориҳои зиндагӣ сабру тамкин ато карда, кӯмак мекунад, ки мавқеамоноро дар ҳаёт муайян кунем. Мо бо ҳавсала ва диққати тамои метавонем ин адабиётро омӯзем, ба беҳтарин намунаҳои он дил бандем, аз саргузашти қаҳрамонони ғаъолу хушахлоқ ибрат гирем, аз бадӣ парҳез карда, зебоиро писандем. Ба ин восита рӯҳиятамоноро дар заминаи арзишҳои олии ахлоқиву иҷтимоӣ ва моддии умумиинсонӣ, ки танҳо ба манфиати инсон мебошад ва ғояҳои ҳамзистии беҳалалро дар ҷаҳони имрӯз ташвиқ мекунад, такмил бахшида, барои кишвари азиз ва соҳибистиклол чун насли бофарҳанг, рӯҳияташ қавӣ, одаму одамшинос ва адолатпарвар ба воя расем. Бояд бидонем, ки пешрафти кишвар ва зиндагии мардуми он минбаъд дар дасти насли хушёр, доно, хушахлоқ ва корсозу ҷорачӯст. Ин насл шумо ҳастед, ки бори масъулиятро дар назди имрӯзу фардои халқу Ватан бар дӯш доред.

**НАМОЯНДАГОНИ АДАБИЁТИ
МАОРИФПАРВАРИ
ХАЛҚҲОИ ОСИЁИ
МАРКАЗИ**

Адабиёти сифатан нави халқҳои Осиёи Марказӣ, аз ҷумла тоҷикӣ, ки дар роҳи худшиносии миллӣ ва истиқлолхоҳӣ қадаме ба пеш буд, давраи ибтидои асри бистро дар бар мегирад. Ин давра бо воқеаҳои сиёсӣ ва равишҳои тозаии адабӣ мавқеи хос дорад.

Аз ҷониби Россияи подшоҳӣ истило шудани Осиёи Марказӣ, ташкили корхонаҳои саноатӣ, сӯйистифода аз ашёи хоми кишварҳои ин минтақа ҳодисаҳои мусбат ва манфӣ дар пай дошт. Инкишофи саноат аз як тараф дараҷаи умумии иқтисодиёти ин минтақаро ба андозае боло бурда бошад ҳам, вале ба пешрафти сатҳи зиндагии мардум мусоидат накард. Доираҳои пешрафтаи ҷамъият, аз ҷумла зиёиён ҳамдастии зolimонаи ҳукумати Рус ва Аморати Бухороро дар роҳи зулму тааддии заҳматкашон дарк карда, барои пешгирии он чораҳо меандешиданд.

Вазъи номусоиди қору зиндагӣ боиси ба вучуд омадани ҳаракатҳои нави сиёсӣ ва фарҳангӣ гардид, ки дар заминаи онҳо адабиёти комилан нав ва таблиғгари худшиносии миллӣ ва истиқлолхоҳ ба миён омад. Ин адабиётро муҳаққиқони таърихи адабиёти халқҳои Осиёи Марказӣ бо номҳои адабиёти маорифпарварӣ ё худ адабиёти истиқлолхоҳ ёд мекунаанд.

Заминаи пайдоиш ва ташаккули ин адабиёт аввалан вазъи сиёсӣ иҷтимоии минтақа бошад, сониян вуруд ва таъсири афкори пешқадами Аврупо ва рус ба ин кишварҳо буд. Махсусан ба Осиёи Марказӣ роҳ ёфтаи матбуоти пешқадами Россия ва кишварҳои ҳамсоя, аз ҷумла наشريҳои Ҳиндустону Афғонистон ва Эрон ба интишори афкори пешқадам мусоидат кард. Равшанфикрони Осиёи Марказӣ барои пешрафти ҳаёти маданӣ ва интишори афкори пешқадам худфидой зоҳир мекарданд. Дар шаҳрҳои калонтарини Осиёи Марказӣ, монанди Тошканд, Самарқанд ва Бухоро нахустин чопхонаҳо таъсис ёфта, дар онҳо осори адибони гузаштаю муосир чоп мешуд. Осори адибони пешқадам Возех, Афзалмахдум, рисолаи «Бадосъулсаносъ»-и Шоҳин, сафарномаи Мирзо Сирочи Ҳаким «Тухфаи аҳли Бухоро», девонҳои Туғрал, Мирзо Ҳалими Самарқандӣ, Сипандии Самарқандӣ, Васлии Самарқандӣ ва ғайра маҳз дар чопхонаҳои ҳамин шаҳрҳо ба чоп расид. Илова ба ин дар шаҳрҳои Тошканду Самарқанд, Андиҷону Фарғона ба забонҳои тоҷикӣ, узбекӣ рӯзномаву маҷаллаҳо чоп мешуд. Масалан дар Самарқанд рӯзномаву маҷаллаи «Оина» ва «Зафаршон», дар Бухоро рӯзномаи «Бухорои Шариф» ва ғайра нашр гардид.

Ҳарчанд мақсаду мароми ин рӯзнамаву маҷаллаҳо гуногун буд, онҳо афкори пешқадамро нашр мекарданд ва ба ин восита барои дар байни мардум паҳн гардидани ғояҳои пешқадам ёрӣ мерасонданд. Қаламкашони равшанфикр, шоиру нависандагони миллатдӯст барои ба самти афкор ва ғояҳои нав ҷалб намудани таваҷҷӯҳи хонандаи давр ҷидду ҷаҳди тамоми ба роҳ монданд. Илова ба нашрияҳои маҳаллӣ рӯзнамаву маҷаллаҳои дигар, монанди «Ҳаблулматин» («Риштаи қавӣ»), «Чеҳранамо», «Вақт», «Тарҷумон» ва ғайра низ, ки дар Ҳиндустон, Миср, Оренбург ва Богчасарои Қрим ҷоп мегардиданд, дар байни аҳли саводи Осиёи Марказӣ паҳн карда мешуданд. Ба воситаи ин нашрияҳо мардум аввалан аз воқеияти сиёсӣ иҷтимоӣ, иқтисодӣ маданияи кишварҳои дигар хабардор шуда, сониян вазъи мушобеҳи онро бо ғафлатзадагӣ, ақибмондагии Аморати Бухоро қиёс мекарданд, ки ин худшиносиро дар зехни мардум ва аҳли қалам тақвият мебахшид.

Ба Осиёи Марказӣ ворид шудани забони русӣ ва ошноии табақаҳои мухталиф бо он, аз омилҳои муҳиме буд, ки ба рушди афкори пешқадам мусоидат кард. Натиҷаи муҳим ва судманди ин ҳодиса он буд, ки иштиёқи аҳли илму адабро ба таърих, гузаштаи пурифтихори худ тақвият дода, ҳисси миллӣ ва ватанпарвариро, ки дар тӯли асрҳо зерӣ таъсири мафкураи мазҳабӣ аз байн рафта буд, ғузун намуд. Омили дигаре, ки ба пешрафти ҳаёти фарҳангӣ таъсири бағайз расонд, таъсиси мактабҳои усули нав буд. Усули таълими ин мактабҳо ба омӯзиши илмҳои дунявӣ ва динӣ асос меёфт. Яъне, дар ин мактабҳо асосан илмҳои омӯхта мешуд, ки барои зиндагӣ ва ҳаёти инсон манфиатовар буданд. Китобҳои дарсии ин мактабҳо низ бо тарзи нав навишта шуда, дар онҳо бештар шеърҳои ҳақиқӣ ҷо дода мешуданд, ки мазмунӣ ахлоқӣ дошта, хонандаро дар рӯҳияи одаму одамгарӣ ва қордониву ҳушахлоқӣ тарбия менамуданд. Ҳамаи ин омилҳо заминае гардид, ки дар оғози садаи бист дар Осиёи Марказӣ адабиёти аз назари шакли ғоя наву пешқадам, адабиёти маорифпарварӣ ё худ истиқлолхоҳ ба вуҷуд омад.

Равиши асосии ин адабиёт тарғибу ташвиқи мактабу маориф ва илму дониш буд. Илова ба ин, дар осори адибони ин давр рӯҳияи худшиносии миллӣ ва мазҳабӣ ҳеле амиқ ифода меёфт. Донишманди маъруфи ин давр Шариғҷон маҳдуми Садри Зиё, Тошхочаи Асирӣ, Сиддиқии Аҷзӣ, Нақибхони Туғрал, Абдурахмони Тамкин, баъдтар Бехбудию Фитрат анъанаҳои адабии Аҳмади Донишро тақвият бахшида, мавзӯҳои танқиди иллатҳои иҷтимоии давр, шикаст аз беқадрии аҳли илму ҳунар, мазаммати зулму ситам ва беадолатии замондорон,

коҳиши уламои чоҳил ва мутаассиб, танқиди ахлоқи разили аҳли дарборро дар сатҳ ва равиши нав идома доданд. Ҳарчанд аксари адибони он давр пайрави сабки суннатӣ буданд, вале содданависӣ ва равшанбаёнӣ дар назму насри давра торафт мавқеи устувор пайдо мекард. Махсусан забони наср хеле содда гардида, аз тақаллуфоти каммоё то андозае озод гардид.

Яке аз хусусиятҳои умдаи адабиёти ин давр дар он буд, ки баъзе аз намоёндагони он, аз ҷумла Бехбудӣ, Фитрат, Аҷзӣ ба ду забон – забонҳои тоҷикию ўзбекӣ асарҳо менавиштанд ва осори онҳо мутааллиқ ба ҳар ду адабиёт аст.

Ба ин маънӣ, дар ин давр ҷараёни нави адабие ба вучуд омад, ки дар он пешрафтҳои фарҳангӣ ва афкори зиёӣ пешқадам ифода ёфт. Ин адабиёт дар роҳи таблиғи мактабу маориф, илму дониш ва махсусан худшиносии миллӣ саҳми бузург дошт. Бесабаб набуд, ки дар эҷодиёти адибони ин давр ин ду мавзӯ мавқеи асосӣ дошт.

Ҳамин тариқ, бисёре аз адибони ин давра аввалин роҳпаймоён дар роҳи худшиносии маънавӣ ва миллӣ буданд. Онҳо моро ба сарғаҳи худогоҳӣ ва худшиносӣ мебаранд, ки дар ин замина дар қатори дигарон хидматҳои адабии Маҳмудхоҷаи Бехбудӣ, Абдурауф Фитрат, Сиддиқии Аҷзӣ, Тошхоҷаи Асирӣ беназир аст.

Охири асри нуздаҳ ва ибтидои асри бист дар таърихи халқҳои Осиёи Миёна ҳамчун арафаи эҳи миллӣ маънидод шудааст. Дар замоне, ки ноумедии таърихӣ халқҳои ин минтақаро фаро гирифта буд, равшангарон (маорифпарварон) ба майдон омаданд. Онҳо ба пешвози ояндаи неке, баъзеҳо ҳатто ба пешвози эҳи миллӣ камар баста буданд ва меҳостанд фикрхоро ба ҷавлон оварда, фардои таърихиро таҳрезӣ кунанд.

Маорифпарварон асосҳои маънавия ахлоқии ҷомеа ва фардои онро тарҳрезӣ карда, ба поярезии илмию назарии як эҳи миллӣ талош менамуданд. Аз ин ҷиҳат диққати онҳо ба оянда нигаронида шуда буд. Дар ташаккул ва пешрафти адабиёти маорифпарварӣ ва давраи бедории миллӣ нақши Аҳмади Дониш бузург аст. Аҳмади Дониш ба воқеияти пурфӯҷаи иҷтимоӣ ва маънавии аморати Бухоро бо назари танқидӣ нигариста, моҳияти зиддиинсонии онро дар осораи ғош мекунад. Вай бо ҷашми худ дида буд, ки «умури миллатию давлатӣ ихтилофи куллӣ ёфта, осудагӣ аз миёни фуқаро канора гирифт» ва ҳоли кишвар аз «амирони чоҳил ва олимону сипоҳиёни гумроҳи ғофил» ба вайронӣ кашид. Табиист, ки Аҳмади Дониш ва пайравони ӯ наметавонистанд бо ин ҳол муросо кунанд.

Бинобар ин ҳам гои маорифпарварӣ ва танқиду мазаммати сохти ҳукумати амирони манғитияи Бухоро асоси фаъолияти адабӣ ва иҷтимоии Аҳмади Дониш ва пайравони вайро ташкил меод.

Маорифпарварон бо сарвари Аҳмади Дониш тарзи ҳукумати золимонаи аморати Бухороро саҳт танқид карда, ин тарзи давлатдориро омили бадбахтӣ, фалокат ва ақибмондагии халқу кишвар медонистанд. Аҳмади Дониш дар «Наводир-ул-вақоеъ» ва «Рисолаи таърихӣ»-аш усули ислоҳоти низоми давлатдории амириро пешниҳод намуд ва ин ислоҳот мебоист аз боло оғоз мешуд ва подшоҳи равшанфикрро сари кор меовард. Ин ислоҳотҳо бузург ба ин натиҷа расида буд, ки то вақте тамоми сохтори давлатӣ ва фармонравоеи он ба зӯриву золимӣ машғул нашаванд, барқарории адолати иҷтимоӣ беҳбудии зиндагии мардум муяссар намешавад.

Адибони маорифпарвар ба истибдод ва сохти пӯсидаи аморат нафрати беандоза доштанд. Ақибмондагии сохти давлатдорӣ боиси зуҳури ин ҷараён гардид, ки саромадони он Аҳмади Дониш, Возех, Шохин ва Савдо буданд.

Аз ҷиҳати иҷтимоӣ ва фарҳангӣ маорифпарварон аз ақибмондагии фарҳангии ҷомеа ва ҷаҳлу бесаводӣ саҳт норозӣ буданд. Онон талабманди беҳбудии вазъи зиндагии мардум, адолати иҷтимоӣ ва рафъи зулму ситами мансабдорони давлатӣ нисбат ба мардум буданд. Маорифпарварон бар ин ақида буданд, ки барои дастгирӣ аз миллат ва ҳимоят аз он бояд омӯзишу парваришро ривоч дод, то мардум аз хоби гафлат бедор шаванд ва зиндагии шарофатмандонае дошта бошанд ва бо саъю кӯшиши худ осудагӣ ва саодати ҳақиқии худро соҳиб шаванд.

Аҳмади Дониш дар осораш, ба хусус дар «Наводир-ул-вақоеъ» масъалаҳои муҳими иҷтимоиро ба миён гузошта, тағйири ақоиди кӯҳна ва беасосро матраҳ кардааст.

Аз назари динӣ маорифпарварон аз ҷаҳолати олимони дин норозӣ буданд. Аҳмади Дониш, Савдо, Шохин, Ҳайрат ва сонитар Фитрат ва Айнӣ талоши худро дар роҳи ислоҳи ин вазъият сарф карданд. Маорифпарварон Бухорои ақибмондаро бо Аврупо ва Русия қиёс карда, дилбастагии хешро ба пешрафти зиндагӣ ошкоро баён мекарданд.

Ҷараёни маорифпарварӣ, ки аз Аҳмади Дониш шурӯъ шуда буд, ба василаи шогирдону пайравони ӯ идома ёфт. Онҳо дар муҳити ваҳшатноки аморати Бухоро ва дар авҷи ҳафакону истибдод барои расидан ба ормонҳои инсонии худ кӯшиш карданд. Амиру дарбориён ва олимони дарборӣ маорифпарваронро дар байни мардум бадном мекар-

данд ва онҳоро бедину кофир муаррифӣ менамуданд. Бо вучуди ин афкори тоза ба дили мардум роҳ меёфт ва дар ибтидои асри бист рушди бештаре ёфт.

Маорифпарварони тоҷик дар ибтидои садаи бистум, ба хусус бо маорифпарварони ўзбек ҳамбастагии ногусастанӣ доштанд. Азбаски ин ду халқ ҳамзистии дурударози таърихӣ доранд, муборизаи озодихоҳии миллӣ ва ҷунбиши тараққипарваронаи онҳо низ аз ҳам чудо набуд, балки бо ҳам робитаи қавӣ дошт. Чанде аз маорифпарварони тоҷик баъдтар ба узбекӣ низ асар эҷод намуданд ва имрӯз Фитрат, Маҳмудхоҷаи Бехбудӣ, Садриддин Айнӣ ва дигарон намоёндагони адабиёти ўзбек низ ба шумор мераванд.

Адибони маорифпарвар амалан адабиёти нави тоҷикиро асос гузоштанд, ки дар шаклу мазмун нав буд. Ин роҳу шеваи нигоришро бори нахуст Аҳмади Дониш оғоз кард. Ба қавли устод Айнӣ, ҳарчанд забон ва баёни Дониш барои имрӯзиён хеле мушкил аст, аммо барои замони ҳудаш иқдоми ҷиддӣ ва муҳим дар тағйир додани сабки нигориши насри илмию адабӣ ба шумор меомад.

Аммо вазъият бо вуруди Садриддин Айнӣ, Садри Зиё, Мирзоазими Сомӣ ва Фитрат ба майдон дигаргун шуд. Афкори маорифпарварӣ дар алоқамандӣ бо шароити таърихӣ (равобити наздики аморати Бухоро бо кишварҳои дигар, ба хусус Русия ва Туркия) ва ривочи ҳаракатҳои ислоҳиёна ва инқилобӣ дар Шарқ (Русия, Эрон, Туркия) сабаб гардид, ки андешаҳои ислоҳгарой ва озодӣ то андозае муайян шуда, миёни мардуми хушёр роиҷ гардад ва заминае барои иқдомҳои амалии навҷӯёнаи иҷтимоию фарҳангӣ шавад.

СИДДИКИИ АЧЗӢ

(1864—1927)

Саид Аҳмадхоча Сиддикии Ачзӣ аз зумраи маорифпарварон ва равшанфикрони ибтидои асри XX аст. Вай дар баробари Тошхоча Асирӣ, Маҳмудхоча Бехбудӣ, Абдурауф Фитрат, Мирзо Сироч, устод Айнӣ дар бедории мардум ҳиссаи арзанда дорад.

Айнӣ арзиши бузурги гоявию бадеии осори Ачзиро дар «Намунаи адабиёти тоҷик» чунин ба қалам додааст: «Ин абёт (яъне осори Ачзӣ) ҳама интибоҳӣ ва танбеҳӣ аст, агар авроқи ин маҷмӯа тангӣ намекард, ҳар байтеро ба сафҳае шарҳ додан лозим меомад, хонандагони гиромӣ зинҳор, ки сарсарӣ нагузаранд».

Саид Аҳмадхочаи Ачзӣ яке аз барҷастатарин маорифпарварони фидокори тоҷик дар оғози садаи бист аст. Саид Аҳмадхоча Ҳасанхочаев Сиддикии мутахаллис ба Ачзӣ соли 1864 дар гузари Ёмини шаҳри Самарқанд дар оилаи бофанда таваллуд ёфтааст. Падараш Ҳасанхоча қаламбофи камбағале буд, ки рӯзгузаронии оилаи худро, ки аз як писару духтар ва модари онҳо иборат буд, бо машаққати зиёде таъмин мекард. Вале дере нагузашта, дар соли 1869 Саид Аҳмади панҷсола аз падар маҳрум монд ва тарбияи ӯро бобои падариаш ба ӯҳда гирифт. Модараш шабу рӯз ресмонбофӣ карда ба тарбияи фарзандаш ёрӣ мерасонд. Саид Аҳмад дар назди зани тағояш, ки мактабдорӣ мекард, ба таҳсили ибтидоӣ оғоз кард ва зуд хатту савод баровард. Баътар модараш Саид Аҳмадро назди Мирзо Абдулқайюм ном соатсоз шогирд гузошт ва ин касбро омӯхт ва дар синни 11–12-солагӣ ба ҳаёти мустақилона қадам гузошт.

Саид Аҳмад чун донист, ки бо касби соатсозӣ рӯзаш намегузарад, касби падараш – қаламибофиро низ аз худ кард. Ҳунарҳои соатсозӣ, бофандагӣ, кафшдӯзӣ, дӯзандагӣ (чомадӯзӣ), хаттотӣ, мӯҳрканиӣ, шикор, заргарӣ, наққошӣ, деҳқонӣ, навозандагӣ («Шашмақом»)–ро нағз аз худ карда бошад ҳам, вале зиндагиаш бо мушкилӣ мегузашт. Ҳарчанд Саид Аҳмад зиндагии душворе дошт, вале бисёр меҳост дар мадраса таҳсил намояд. Бинобар ин тахминан дар 17–18-солагиаш ба мадраса дохил мешавад. Вале аз тарзи таълими мадраса ихлоси шоир гашта, ниҳоят мадрасаро тарк мекунад ва ба худомӯзӣ машғул мешавад.

Баътар ба Хатарчӣ рафта, дар назди қозии он ҷо мирзо мешавад. Вале аз мирзогӣ низ шароити зиндагиаш беҳ намешавад ва дар соли 1887 ба Бухоро рафта, ба заргарӣ машғул мешавад. Дар вақти дар Бухоро зистанаш бо шоирон ва равшанфикрони он ҷо шинос шуда, бо маслиҳати онҳо ба навиштани шеърҳои ишқӣ сар мекунад. Баъди ду соли зиндагӣ дар Бухоро ба сабаби душвории зиндагӣ боз ба Самарқанд бармегардад.

Ба ин тартиб, Аҷзӣ то 25–26 солагӣ душвории зиндагиро аз сар гузаронида, бо аҳволи табақаҳои гуногуни мардум ошно мешавад. Дар ҳамин айём тадриҷан ақидаҳои иҷтимоии ӯ ташаккул меёбанд. Дар ин давра ба рӯзнамаҳои «Сури Исрофил», «Чехраннома», «Танин», «Эрони нав», маҷаллаҳои «Сиротул мустақим», «Шӯро», «Мулло Насриддин» ва ғайра ошноӣ пайдо мекунад, ки ба ҷаҳонбинии ӯ таъсири мусбат мерасонанд. Ин матбуоти ҷаҳонӣ барои дарки моҳияти бисёр воқеаҳои иқтисодӣ ва иҷтимоиву сиёсӣ, ки дар Осиёи Миёна рӯй медоданд, ба ӯ ёрӣ мерасонданд. Ин аст, ки Аҷзӣ чун дигар рафшанфикрони ҳамзамонаш ба роҳи маорифпарварӣ қадам мениҳад. Хулосаи вай дар ин замина ин буд, ки инсон танҳо бо роҳи азхудкунии донишҳои дунявӣ ва техника ва ба ҳаёт тадбиқ намудани он метавонад аз мӯҳтоҷӣ раҳой ёбад ва ба зиндагии шарофатмандонае соҳиб шавад. Вай ҷаҳолат ва хурофотро душмани асосии инсон ва омили бадбахтиҳои ӯ медонад. Шоири навхоҳ барои азхудкунии илму дин ва техника омӯхтан ва дониستاني забони русиро муҳим медонад ва худаш низ ин забонро меомӯзад. Барои омӯхтани забони русӣ ду муаллими рус, ки дар Самарқанд зиндагӣ мекарданд, ёрӣ мерасонанд. Баъди азхудкунии забони русӣ вай тадриҷан геометрия, астрономия, география, физика, табиатшиносӣ, таърихи Русия ва Ғарбро низ меомӯзад. Дар ҳамин айём бо намунаҳои адабиёти рус низ ошно ва дар дилаш хоҳиши саёҳат ба мамлакатҳои ҷаҳон пайдо мешавад.

Дар соли 1901 боғи меросии падарашро воқеъ дар деҳаи Тўпқайрағоч фурухта ба ҳаҷ меравад. Дар роҳи сафари ҳаҷ муддате дар Қидда, дар Консулхонаи Русия тарҷумонӣ мекунад. Дар роҳи бозгашт шаҳри Одесса ро зиёрат карда, баъд Маскав ва Петербургро низ тамошо мекунад.

Дар роҳи бозгашт Тифлис ва Бокуро зиёрат карда, дар Тифлис бо Ҷалил Мамадқулизода, ки дар идораи рӯзнамаи «Шарқи рус» кор мекард ва баъдтар муҳаррири маҷаллаи «Мулло Насриддин»-ро барӯҳда дошт, ошно мегардад. Таъсири ин сафар ба Аҷзӣ ба андозае будааст, ки

баъди бозгашташ ба туркии усмонӣ ва озарӣ ба шеърғӯй оғоз мениҳад. Маҷмӯаи «Айнул адаб»-и шоир асосан аз шеърҳои туркӣ иборатанд.

Баъди бозгашт аз сафар Аҷзӣ дар соли 1904 дар деҳаи Ҳалвой мактаби русӣ мекушояд. Вале ин мактаб ғайолияташро дер давом дода на-тавонист ва зери фишори рӯҳониёни мутаассиб баста шуд. Баъдтар вай талошҳои зиёд карда, бо дастгирии генерал-губернатори Русия мактаби маҳаллии русӣ мекушояд ва худаш дар он аз забони русӣ дарс меғӯяд.

Аҷзӣ бо ин қаноат накарда, баъд аз Инқилоби соли 1905 ғайолияти маорифпарвариашро инкишоф дода, мактаби шабона мекушояд ва ба бисёре аз рӯзномаҳову маҷаллаҳои русӣ, ўзбекиву озарӣ ва туркӣ обуна шуда, мардумро аз мазмуни онҳо хабардор мекунад.

Маҳз дар ҳамин давра шоир шеърҳои ошиқонаи худро сӯзонда, ба навиштани шеърҳои иҷтимоии ватандӯстона шурӯъ мекунад. Дар шеърғӯй аз сабки бедилӣ даст кашида, ба содданависӣ меғузарад. Адабиёти русро низ бо ҳавсалаи том омӯхта, баъзе намунаҳои он, аз ҷумла «Шинел»-и Гогол, «Шикор»-и Тургеневро ба забони тоҷикӣ тарҷума мекунад. Дар ҳамин давра дар пайравӣ ба ҳикояи зикршудаи Тургенев ба номи «Шикор» ҳикояе менависад ва дар он ҳаёти шикорчиён ва шикори ҳайвонотро тасвир мекунад.

Баъдтар Аҷзӣ дostonҳои «Мирёти ибрат» ва «Анҷумани арвоҳ»-ро эҷод кард, ки андешаҳо ва ормонҳои навхоҳиро ифода мекарданд. Ин ду дoston дар он солҳо миёни мардум маҳбубияти хос доштанд. Баътар, дар солҳои 1914–1915 маҷмӯаҳои Аҷзӣ бо номи «Ганҷинаи ҳикмат» ва «Айнул адаб» чоп шуданд, ки низ чун асарҳои навазгуни ватандӯстонаи маорифпарварона шӯҳрат ёфтанд.

Баъд аз нашр дostonҳои шоирро ҳукумати вақт таъқиб мекунад. Кинаву адовати рӯҳониён ба шоир зиёд мешавад. Ҳатто қор ба ҷое мерасад, ки ўро қофир эълон мекунанд. Аҷзӣ баъд аз воқеаи тақфир ба номи «Дар ҷавоби тақфиркунадагон» чанд рубоӣ менависад, ки яке аз онҳо чунин садо медиҳад:

Умрест ба ростӣ сабақ меҳонам,
Олӣ дурусе дар ин варақ меҳонам,
Аз ҳақғӯй забон қашидан қуфр аст,
То қон дорам, қаломи ҳақ меҳонам.

Баъди инқилоби Октябр Аҷзӣ дар идораҳои ҳукумати нав ба сифати тарҷумон ва муаллим қор карда, ниҳоят соли 1927 ин дунёро тарк меғӯяд.

Савол ва супориш:

1. Ачзй дар чй рӯзгоре зиндагй кардааст?
2. Даврони бачагиаш чй гуна гузаштааст?
3. Кй дар тарбияи ӯ сахм гузоштааст?
4. Ачзй кадом касбҳоро аз худ кардааст?
5. Асарҳои Ачзй кадомҳоянд?
6. Моҳияти маорифпарварии достони «Мирьоти ибрат» дар чист?
7. Назари навҳои Ачзиро шарҳ диҳед.

«МИРЬОТИ ИБРАТ»

(порча)

Ба ногаҳ пешам омад марди пире,
 На марди пир, пири дастгире.
 Гирифт аз дастам он пири хирадманд,
 Хабар пурсид аз аҳволи ман чанд.
 Ман он оинаи ҳайратфурӯшам,
 На ҳис аз ман хабар дорад, на хушам.
 Вале дар гӯшам овозаш асар кард,
 Маро аз будани худ бохабар кард,
 Ба истифсори аҳволам бипардохт,
 Саволе чанд аз мобайн андохт.
 Бигуфто, к-аз кучо ин ҷо расидӣ?
 Кучо будӣ, кучо ҳастӣ, чӣ дидӣ?
 Шудам аз илтифоти пир хушҳол,
 Гирифтам доманаш бўсида дарҳол.
 Ба ӯ гуфтам, ки эй Пири хирадманд,
 Манам аз ҷумла фарзанди Самарқанд.
 Намедонам ки чун ин ҷо расидам,
 Малак овард ё девон, надидам.
 Гумонам, мурдаам, ҳақ карда раҳмат,
 Расондандам дар ин гулзори ҷаннат.
 Лаби ӯ гашт даме майли табассум,
 Забон зад нағмаи тори такаллум.
 Равон бигрифта моро сӯйи хона,
 Шудем он Пиру ман дар деҳ равона.
 Бигуфт: эй раҳнаварди дашти ғурбат,
 Биё, бо ман даме созем сӯҳбат.

Гирех аз ўкдаи гуфтор бикшой!
 Руҳи мақсад кушо, аз парда бинмой!
 Зи олам ҳар чӣ медонӣ, аён кун!
 Зи аҳволи Самарқандам баён кун!
 Кушодам лаб ба тавсифи Самарқанд,
 Бигуфтам, к-он бувад фирдавсмонанд.
 Агар гӯям: зи хокаш чон бирӯяд,
 Касе натвон, ки каззобам бигӯяд.
 Ҳавояш чун Димишқ, обаш чу Нил аст,
 Канори шаҳр наҳр андар се мил аст.
 Зи се ҷо қалъаи кӯҳаш қариб аст,
 Гиёҳаш турфа, гулҳояш ачиб аст.
 Дарахтонаш кашида қад ба боло,
 Бирезад теғи баргаш хуни савдо.
 Ревочи зери сангаш дар баҳорон,
 Зи зери санг берун карда домон.
 Шикаст оварда дар бозори савдо,
 В-аз он майдони лему монда бар ҷо.
 Хиромон ҳар тараф кабқи ҳилолаш,
 Хурӯшон чашмаҳо з-оби зулолаш.
 Ба ҳар ҷо хели оҳу дар чаридан,
 Зи ҳар ҷо навъи мургон дар паридан.
 Даруни қалъа халқи бешуморе,
 Ба ҳар ҷо наҳрҳои об ҷорӣ.
 Зи ҳар миллат дар он ҷо ҳаст пайдо,
 Мусулмону яҳуду габру тарсо.
 Мадорисҳо бинои оли Темур,
 Мусаффо, муччало чун ҷоми фағфур.
 Ва қошиҳои он олибиноро,
 Ба қор оварда минои Хиторо.
 Чунин дорулфунун ин ҷо ҷаҳор аст,
 Вале кӯчак мадорис бешумор аст.
 Халоиқ андар ин ҷо ду забонанд,
 Дуи дигар ба қор, аммо наронанд:
 Ба туркӣ, форсӣ созанд гуфтор,
 Бузургу кӯчаку баққолу тучҷор.
 Дуи дигар ки гуфтам гар бидонӣ,
 Барои ўст лафзи тарҷумонӣ:
 Яке лафзи араб бошад бари дин,
 Дигар лафзи ҳукумат – русӣ аст ин.

МИРЗО СИРОЧИ ҲАКИМ

(1877—1914)

Мирзо Сироч ибни Ҳочӣ Абдурауф (Мирзо Хурдов) дар соли 1877 дар шаҳри Бухоро ба дунё меояд. Ҳамчунонки худи ӯ дар муқаддимаи асараш «Туҳафи аҳли Бухоро» нақл мекунад, дар синни панҷсолагӣ ба мактаб рафта, то даҳсолагӣ хату савод бароварда, баъд дар назди муаллими хусусӣ дар хона ба мутолиаи китобҳои оид ба ахлоқ, таърих, ашъор, луғати арабӣ ва ғайра машғул мешавад. Сипас бо супориши падараш дар дӯкони саррофӣ ба тиҷорат машғул гардидааст. Вале аз ёддоштҳои бармеояд, ки ӯ бештар ба хондан ва навиштан майл дошта, хат ва забони русиро низ омӯхтаву ёд гирифта, забони туркиро низ медонистааст. Забони фаронсавиро низ омӯхта, вале бо он гуфтугӯ карда наметавонистааст. Мирзо Сироч аз оғоз шеър ҳам мегуфтааст.

Аз тарҷумаи ҳолаш маълум мешавад, ки Мирзо Сироч, пеш аз ҳама, шахси олим, шоир, нависанда ва озодфикр буда, саррофӣ касби падарӣ, тоҷирӣ машғулияти рӯзгузаронии ӯ будааст.

Вай пас аз ба тӯхмат гирифтор шудан ва муддате дар ҳабсхонаи кушбегии Бухоро нишастан корҳои тиҷоратро тарк карда, ба саёҳати Аврупо меравад. Вай дар байни солҳои 1902–1909 се бор ба Аврупо ва Русия сафар карда, ҳамчунин Туркия, Эрон, Ҳиндустон ва Афғонистонро низ зиёрат мекунад. Ҳангоми дар Техрон будан касби табибиро омӯхта, диплом низ мегирад.

Баъди сафар дар шаҳри Бухоро истиқомат карда, бо усули нави аврупоӣ ба табобати халқ машғул шудааст. Дар Бухоро бо лақаби Мирхон ва дар Эрон Афғонистон бо лақаби Собир машҳур будааст. Вай дар ёддоштҳои нақл мекунад, ки шаш сол дар Эрон ва Мозандарон ба табобати мардум машғул будааст.

Мирзо Сироч дорои хислатҳои неки одамӣ буда, ҳамеша ёру ёвари мардуми оддӣ будааст. Дар ин боб ҳудаш менависад: «Бо тамоми мардуми Сабзавор дӯстӣ ва улфат пайдо карда будам... Аксари мардуми шаҳр бо банда омадурафт доштанд». Вай дар асарҳои зулму золимиро танқид карда, халқро ҳимоят мекунад.

Ин адиби нуктасанҷ ва тараққиҳоҳ дар моҳи январи соли 1914 дар синни 37-солагӣ дунёро тарк мегӯяд. Устод Айни дар марги Мирзо Сироч марсияи ҷонсӯзе гуфтааст, ки бо байти зер сар мешавад:

Оҳ, сад оҳ, ки барбаст абадӣ роҳи сафар,
Аз Бухоро сӯи фирдавс яке донишвар.

Дар байни маорифпарварони ибтидои асри XX Мирзо Сироч аз ҷумлаи шахсони намоён аст. Вай дар навъҳои адабии назм, наср ва сафарнома асар эҷод намудааст. Дар рӯзномаҳои «Бухорои шариф» ва «Тӯрон» оид ба масъалаҳои тиб мақолаҳо низ ҷоп кардааст.

Шеърҳои ӯ аз ҷиҳати мавзӯ ва тарзи баён тоза буда, усули кӯҳнаи эҷоди шеър барояш наописанд будааст. Вай шеърҳои навҷӯнае гуфта, услуби кӯҳна ва муғлақбаёниро танқид мекунад ва шоиронро ба соддагӣ даъват мекунад.

Шоир дар шеърҳои «Абёт», «Ҷавоби мутоиба» ва «Ҷавоб» андешаҳои маорифпарварӣ, навҷӯӣ, ватандӯстиро баён карда, шоирони кӯҳнапарастро зери тозиёнаи танқид мегирад. Вай аз забони булбули нав – дунёи нав сухан ронда, одамони ғафлатзадаро ба бедорӣ даъват мекунад:

Булбул сахарӣ ба нолаи зор,
Мекард фиғон ба тарфи гулзор.
К-эй беҳабарон баҳор омад,
Фасли гулу лолазор омад,
Аз мастии худ шавед хушёр!
Хезед, ки оламест бедор!

То чанд ба хоби маст бошед?
Танпарвару худпараст бошед?
Олам шуда сар ба сар гулистон,
Ҳастед шумо миёни зиндон,
Хезед, ки оламест бедор!

Мирзо Сироч ашъори маорифпарварона, аз ҷумла манзумаи «Ёд бод»-ро эҷод карда, дар он масъалаҳои ифтихор аз гузаштаи ватан, шикоят аз нодонию ҷаҳолат, норозигӣ аз тобеъият ба кишварҳои дигар, тарғиби илму маданияти Аврупо – Русияро ба миён мегузорад.

Мирзо Сироч бо вучуди шоири хуб будан, дар таърихи адабиёт бо асари худ «Тухафи аҳли Бухоро» машҳур шудааст. Ин асари ӯ сафарномаи оддӣ набуда, андешаҳо ва назари танқидии ӯро нисбат ба воқеиятҳои замонаш дар бар мегирад. Вай бо тасвири воқеияти зиндагии мардуми кишварҳои гуногун масъалаи пешрафт ва хидмати хо-

лисонаю содиқонаро ба мардум ба миён мегузорад. Саёҳат ва сафари кишварҳои дигар барояш оинаи ибрат аст ва бисёр меҳодад хонандаи китобаш низ аз навиштаҳои вай панди худсозӣ гирад, ба пешрафт ва тараққӣ дил бандад. Дар шароити тираи Бухорои он замон ба чунин хулосаҳо расидан фидокории хосро тақозо мекард.

Мирзо Сироч дар сафарномааш ба русҳо ва Русия муҳаббат дорад. Ҳар чӣ дар бораи русҳо сухан меронад, аз ободӣ гап мезанад. Вазъи Осиёи Миёнаро бо кишварҳои дигар муқоиса карда, аз ақибмондагии сарзамини таассуф меҳӯрад. Шаҳри Самарқандро бо шаҳрҳои Русия қиёс карда, аз ҷумла менависад: «Иморати он ба тарзи Машриқзамин сохта шудааст. Аксари ҷойҳои он сарвоз ва бисёр танг аст. Ҷӯйҳоро ба зудӣ танқия (тоза) ҳам намеkunанд. Аз ин сабаб обаш қадре касиф (ифлос) аст... Вале шаҳри тозае, ки русон сохтаанд, бисёр шаҳри муазам ва обод аст».

Адиби нуктасанҷ бо ёддоштҳои пурҳикматаш роҳи наҷот ва пешрафтро ба халқаш боз менамояд. Вай мактабҳои Берлинро аз назар гузаронида, ба ҳоли Бухоро ва мактабҳои он дилаш месӯзад ва бо алам менависад: «Банда вақте ин вазро мушоҳида намудам, февран мактабҳои худӣ мо, рӯйи бурёпора ништастан ва тахтаҳои касиф ва муаллимони бесаводи мо, ки мисли мири ғазаб ба атфол муомила мекарданд, ба ёдам расида, беихтиёр ашқи ҳасрату рашк аз дида рехта гуфтам: «туфу бар ту, эй чархи гардун, туфу, ки мо исломро хор кардем, хор шудем».

Нависанда мафтунӣ тарзи таълиму тарбия ва маданияти пешрафтаи Ғарб буда, аз ҳамин мавқеъ образи мардону занони мусбати он диёрро меофарад, онҳоро тавсиф карда, рафтор ва кирдорашонро намунаи ибрат медонад.

Мирзо Сироч яке аз василаҳои пешрафт ва тараққии кишварҳои Аврупоро дар ривоҷи касбу ҳунар ва омӯзишҳои ҳунарии мебинад. Ҳунарро василаи аслии осудаҳои мардуми Аврупо дониста, вазъи Афғонистонро ба муқоиса ва таҳлил мегирад.

Нависанда ахлоқи ҳаммилатонашро бо мардуми Аврупо муқоиса карда, разолатҳои ахлоқии ҳамзамононашро аз бемаданиятӣ ва ақибмондагӣ медонад. Дар ин замина ахлоқи мардуми Шветсарияро муқоиса карда, ба ростӣ ва дурустии онҳо мафтун ва тақаллуб, дурӯғ ва фиреби ҳамватанонашро боиси хору залилий мешиносад.

Аз таълифи ин асари Мирзо Сироч солҳои зиёде гузашта бошад ҳам, он имрӯз низ ҳамчунон пурахмият боқӣ мемонад ва роҳи зиндагии босаодатро ба хонанда нишон медиҳад.

Ёд бод

(порча аз манзума)

Ёд бод, эй дил, ки мо ҳам обрӯе доштем,
Дар гулистони тамаддун рангубӯе доштем.
Солу моҳи саъду айёми накӯе доштем,
Дар тараққӣ чидду чаҳду чустучӯе доштем.
Доимо будем мо дар тавсани давлат савор,
Эмин аз қайди замону аз чафои рӯзгор.
Чаҳлу нодонӣ бубин акнун аз он авҷу камол,
Бар замин андохт морову намудаш поймол.
Рафт аз каф илму фазлу донишу иқболу мол,
Мондаем акнун парешону забуну гунгу лол.
Орзуҳо чумлагӣ гашта ба маъюсӣ бадал,
Дода селоби чаҳолат бар бинои мо халал.

Савол ва супориш:

1. Мирзо Сирочи Ҳаким дар кадом шаҳр таваллуд ва тарбият ёфтааст?
2. Дар чӣ гуна муҳите таҳсил кардааст?
3. Кадом забонҳоро аз худ намудааст?
4. Дар кадом навъҳои адабӣ асар эҷод кардааст?
5. Шеър дар эҷодиёти ӯ чӣ мақом дорад?
6. Ақидаҳои маорифпарварии вай дар кадом асараш ифода шудаанд?
7. Порчаро хонда андешаатонро оид ба ақидаҳои тараққиҳонаи Мирзо Сироч баён кунед.

Тавсан – аспӣ ҷавони ромнашуда, аспӣ саркаш.

ТОШХОҶАИ АСИРӢ

(1864 (65)—1915)

Шоири равшанбин Тошхоҷаи Асирӣ дар маҳаллаи Сангбуррони Хучанд, дар оилаи косиб ба дунё омадааст. Санаи дақиқи таваллуди ӯро аз мисраи «Чиҳилу сесола ҷавони адаб омӯхтаам» ном шеъраш, ки соли 1325 ҳичрӣ навиштааст, муайян кардан мумкин аст. Яъне, аз ин ишораи шоир маълум мешавад, ки вай соли 1282 ҳичрии қамарӣ, 1864–65 милодӣ зода шудааст. Аз синни ҷаҳордаҳсолагӣ ба саводомӯзӣ машғул шуда, баъдтар аз ҳаттоти машҳури Хучанд Мирсалими Мӯҳркан саводи хат меомӯзад.

Тошхоҷаи Асирӣ баъди касби савод дар мадрасаи «Шоҳӣ»-и шаҳри Хучанд таҳсил мекунад. Сипас бо мақсади тақмили дониш ба шаҳри Хуқанд меравад ва дар мадрасаи «Хоним»-и ин шаҳр ҳашт сол ба тақмили дониш машғул мешавад. Хуқанди нимаи дуҷуми асри XIX яке аз марказҳои шӯҳратманди сиёсӣ ва илмию адабӣ ба шумор мерафт. Бинобар ин ҳам Асирӣ дар ин шаҳр ба муддати зиёдтар ба таҳсил машғул шуда, ба аҳли илму адаби он ҷо унс гирифт. Баъди хатми мадрасаи «Хоним» Асирӣ ба Хучанд бозмегардад ва ба қавли устод Айнӣ «бо вучуди соҳиби илму камол будан мансаби илмиро қабул накарда», ба касби падариаш – сангиосиётарошӣ машғул мешавад.

Асирӣ марди қаландармизоч ва озодтабъ буда, ба хушомадгӯии маддоҳона нафрат доштааст. Дар ташаккули шахсият ва ҳунари шоирии ӯ муҳити адабии Хуқанд мавқеи муҳим доштааст. Вай ҳангоми таҳсил дар ин шаҳр бо намояндагони илму адаби ўзбек шинос мешавад ва бо баъзеи онҳо дӯстӣ пайдо мекунад, ки Муҳаммадамини Муқимӣ (1850–1903), Зокирҷони Фурқат (1858–1909), Убайдуллоҳи Завқӣ (1853–1921) ва дигарон аз он зумраанд.

Асирӣ аз хурдӣ ба шеър ва шеърғӯӣ рағбати зиёд дошта, бо осори адабии форсӣ-тоҷикӣ, ўзбекию туркӣ ва озарӣ ошно будааст. Аз санадҳои тарҷимаҳолӣ ӯ бармеояд, ки вай ҳанӯз ҳангоми дар мадрасаи Хуқанд таҳсил карданиаш ҳамчун шоири тавоно эътибор пайдо карда-

аст. Ин фикрро баёноти зерини Асирӣ тақвият мебахшад: «дар замони таҳсилам (дар Хўқанд) шоири машҳур ва ғозили кабир, яъне Мулло Юнусҷони Шағовул... аз байни аҷзои коғазпораҳояш як ғазалро гирифта «писарам, ба мувашшаҳи мо мубанно ба исми Юлдошхон мухаммас ё худ ба тариқи татаббӯӣ ҷавоб нависед» гуфта будааст, ки ин худ далели эътирофи ҳунари шоирии ӯст.

Шеърҳои давраи аввали эҷодиёти Асирӣ гувоҳанд, ки вай асосан ба осори пешгузаштагон ва муосиронаш пайравӣ карда, ба шеърҳои Абдурахмони Ҷомӣ, Мирзо Абдулқодири Бедил, Васлии Самарқандӣ, Амир Абдулахад ва дигарон ҷавобҳо гуфтааст. Баъдтар зери таъсири адабиёти пешқадами охири асри XIX ва ибтидои асри XX ва андӯхтани таҷрибаи ҳаётиву адабӣ Асирӣ ба гуфтани ашъори иҷтимоӣ ва тараққиҳоқ майл пайдо мекунад ва ин равия дар эҷодиёти ӯ то ба охир давом меёбад. Ақибмондагии иқтисодию маънавии аморати Бухоро ва қаламрави тобегӣ он, пасти сатҳи таълиму тарбия дар мактабу мадрасаҳо шоирро ба баён ва интишори ақидаҳои маорифпарварӣ водор месозад. Андешаҳои маорифпарваронаи ӯ аз ҷараёни афкори тараққиҳоқонаи дигар маорифпарварони тоҷик ва халқҳои ҳамсоя ҷудо набуд. Шоир моҳияти соҳти пӯсидаи давлатдорӣ замонро амиқ дарк карда, нисбат ба амалдорони золим, рӯҳониёни мутаассибу риёкор нафрати беандоза пайдо мекунад. Ин нафрат ба ғазаб табдил меёбад ва ҳатто дар ҳаққи амири Бухоро чунин мегӯяд:

Ман амиратро ба як мирӣ намегирам, бирав!
Илтифоти ӯ надорад қимати як дона ҷав.
Гарчи номи ман Асирӣ, хуш асираш нестам,
Варна ӯ меод азоби беҳисобам нав ба нав.

Асирӣ ҷаҳолат ва нодониро сабаби қафомондагии кишвар ва пастравии сатҳи маишати халқ медонист ва мактабу маорифро ягона роҳи наҷот шинохта, навишта буд:

Макотибҳои нав эҷод кардан,
Раҳи дарси ҷадид иршод кардан...
Сари кори навед бояд гирифтаи,
Ба роҳи тоза бояд пеш рафтаи...
Агар Чин аст ё Маскав ба ҳар ҳол,
Сазад рафтаи пайи таҳсили иқмол...
Ба ҳар лафзе, ки дар фанни фалоҳат,
Китобе рафта таълифи саноат.

Чи аз олмону чи аз ифранчу русӣ,
 Чи аз ёпунӣ ё худ англисӣ.
 Ба лафзи миллӣ ё динӣ дароранд,
 Ба наклу тарҷума ҳиммат гуморанд.

Асирӣ худ, ки фарзанди косиб буд, бо заҳмати аҳли ҳунар, махсусан азобу ранчи деҳқонон аз хурдӣ ошно буд. Бинобар ин ҳам дар бораи аҳволи зиндагӣ ва маишати онҳо бисёр фикр мекард. Дар фикри ислоҳи шароити вазнини зиндагии ин табақа буд. Шоир яке аз роҳҳои ислоҳи ин мушкилро дар обёрӣ намудани заминҳои киштманд медид. Гоҳо дар «хоби хуш» чашмаеро меёфт ва аз он «чадвали обе» сӯйи дашти лабташна берун меовард. Асирӣ бунёди «Ҷӯйи Бекобод»-ро бо хурсандӣ истиқбол карда, дар шеъраш нақшаи бунёди чунин ҷӯйҳои дигарро тартиб меод:

Арозӣ қобили заръ асту беоб,
 Аҳоли ҷохилу дар бистари хоб.
 Зи Ҷайхун гар ду-се ҷӯ ҳафр оранд,
 Бухору Хеваро фирдавс созанд.
 Ба Сайхун боз як шохе физоянд,
 Ба саҳрои Чуқурбекат кушоянд.
 Шавад он ҷо ҷаҳони тоза пайдо,
 Замину осмони тоза пайдо...

Чунон ки дидем, шоир қисматашро аз тақдири халқу кишвар ҷудо тасаввур намекард, ҳамеша то охирин рӯзҳои ҳаёташ дар фикри осоиши халқу ободии ватан буд. Бинобар ин ҳам муосиронаш нисбат ба ӯ меҳру муҳаббати хос доштанд. Вақте ки шоир 3 марти соли 1915 дар шаҳри Хучанд вафот кард, бисёре аз аҳли қалам дар ин мусибат марсияҳо ва таърихҳо гуфтаанд. Аз ҷумла Зуфархон Ҷавҳарӣ дар китъае гуфта буд:

Асирии Хучандӣ Тошхоча,
 Ки шамъи ҷамъи аҳли фан буд.
 Чу он ҷӯши баҳори фазл бигзашт,
 Хазонӣ шуд, гулистони сухан буд.
 Барои ҳалли таърихи вафоташ,
 Қалам ин нукта чун дурри Адан буд.
 Зи сӯзи ҳаҷри он симои фитрат,
 Баромад аз «ҷароғи анҷуман дуд».

Қабри ин шоири равшанбин ва тараққиҳоҳ дар мазори Шайх Маслаҳатуддини шаҳри Хучанд воқеъ аст.

Мероси адабии боқимондаи Асирӣ аз маснавиёт, қасоид, газалиёт, мухаммасот, муқаттаот, рубоиёту дубайтиҳо ва фардиёту ашъори ўзбеки иборат мебошад.

Асирӣ афкори фалсафӣ, ахлоқӣ ва иҷтимоиашро бештар дар маснавиҳояш баён кардааст. Дар ин равиш маснавии «Тимсол»-ро, ки дар ҷавоби «Миръоти ибрат»-и Аҷзии Самарқандӣ гуфтааст, метавон зикр кард. Маснавии «Тимсол», ки аз навиштаҳои ҷолиби шоир аст, андешаҳои тараққиҳонаи ўро дар бар мегирад. Маснавӣ аз қисматҳои «Сабаби назми китоб», «Дар насихати фарзанд», «Ҳикоят бар сабили тамсил», «Дар мазаммати ғақр» ва «Ҳикоят бар сабили тамсил ва воқеаи хоб ва таърихи эҷоди ҳадиқа» иборат мебошад. Муҳимтарин ғояе, ки шоир дар ин маснавӣ таблиғ мекунад, ғояи маорифпарварӣ ва тараққиҳӣ аст. Дар ин замина шоир аввалан ба зарурати омӯхтани илм таъкид мекунад ва илму донишро сабаби наҷот аз бадбахтиҳо, ба хусус аз ғақру нодорӣ медонад:

Зи батни говра то ишқаи гӯр,
Ба илм омӯхтан гаштӣ ту маъмур.

Шоир зимни баёни мақсад аз пешвои тараққиҳони аср Маҳмудҳочаи Беҳбудиро бо қамоли эҳтиром ёд меоварад, хидматҳои ўро дар роҳи мактабу маориф таъриф мекунад. Баъд ба мазаммати ғақр мепардозад ва сабабҳои ин бемории иҷтимоиро баён месозад. Шоир роҳи наҷот ва пешрафтро дар меҳнат, обёрии заминҳои беоб ва тараққӣ додани кишвар мебинад. Инкишофи тичорат ва саноатро низ аз шартҳои пешрафт медонад.

Асирӣ андешаҳои маорифпарвариашро дар дигар навъҳои шеъраш, аз ҷумла қасидаву ғазал, муқаттаот ва рубоиву дубайтиҳо низ ифода кардааст, ки дар ин миён қасидаи «Бурҳони Асирӣ» ё худ «Одамият чист?» ҷойгоҳи хос дорад. Ин асарро муҳаққиқон шоҳкори безаволи Тошҳочаи Асирӣ унвон кардаанд. Асирӣ суолеро, ки насли инсонро пушт ба пушт гирифта меорад, дар байти аввали қасида ба миён гузошта, ба он ҷавоб медиҳад:

Одамият чист? – Худро дур аз шаръ доштан,
Хайрҳои халқ будан нафъи безар доштан.
Аз сафо оина бастан хонаи дилро мудом,
В-аз ҷароғи сидқ хотирро мунаввар доштан.

Ин қасидаро метавон маромномаи зиндагӣ ва ҷавоби равшани фалсафӣ ва ахлоқии шоир ба саволи «Одамият чист?» донист. Шоир дар

ин қасида андешаи худро дар бораи зиндагӣ, дар бораи одамони муҳити худ ва он чи, ки дар атрофи худ мебинад, баён кардааст. Муҳаққиқони адабиёт арзиши фалсафӣ ва бадеии ин қасидаро бо қасидаҳои машҳури Абдурахмони Ҷомӣ «Луччат-ул-асрор» ва Алишери Навоӣ «Тӯҳфат-ул-афкор», ки бо мисраи «Оташин лаъле, ки тоҷи хисравонро зевар аст», оғоз меёбад, баробар донистаанд.

Ба андешаи донишманди шинохта Раҳим Ҳошим «Қасидаи «Одамият чист?»» гимнест, суруди пуртантанаи пурҷӯшу хурӯшест дар шаъни инсон, дар васфи фазилят ва бузургии инсони халлоқ, инсони эҷодкор». Воқеан ҳам шоир дар ин қасида инсонро ситоиш мекунад, ки офарандаи неъматҳои заминист, барои беҳбудии зиндагӣ, боло бардоштани маънавият талош мекунад, барои оромиш ва осудагии зиндагии худ сайъ дорад. Илова ба ин одамият дар назари шоир ва донишманд аз мубориза барои некӣ, хушбахтӣ ва осудагии инсонҳо иборат мебошад.

Асирӣ инсонро ҳамон вақт комил мешиносад, ки агар вай хайрҳои халқ бошад, дили худро аз ғубори кинаву бадхоҳӣ ва нотавонбинӣ пок дорад, бо вучуди донишмандиву тавоноӣ ва забардастӣ хоксору фурутан бошад. Ба ифодаи шоир «қомати ҳастӣ ба дебои камол орошта», ҳую хислатҳои некро асоси зиндагӣ ва муносибат ба мардум шиносад. Карампешаву саховатманд будан, ба мӯҳтоҷон ёрмандии беминнат расонидан, бо меҳнати ҳалол маоши ҳалол дарёфтандро асоси амалу андешаи худ қарор диҳад.

Ана ҳаминҳост меъёру андозаи одамият аз нигоҳи Асирии шоир. Ҳукми шоир дар ин бора қатъӣ ва бегузашт аст. Вай касеро, ки чунин фазилятҳои неки инсониро надорад, чун инсон намешиносад, балки одам ҳам намедонад.

Дар замоне, ки илму дониш хор буду ҷаҳлу нодонӣ, риёву хушомад сари маснад, Асирӣ мардумро ба омӯхтани илму дониш ва раҳой аз ҷаҳлу нодонӣ фаро мекунад, халқро ба омӯхтани илму дониш даъват карданро аз вазифаҳои аввалиндараҷаи соҳибони вақт ва алоқамандони соҳа медонад.

Асирӣ дар як шеъраш таъкид мекунад, ки шеър набояд воситаи тамаллуқкорӣ ва мардумфиребӣ қарор гирад. Илова ба ин чунин шеърро меписандад, ки аз ҷиҳати маъниву мундариҷа ва ҳунар нав бошад. Дар ин маънӣ бо ифтихор мегӯяд:

Ман аз риштаи худ қасаб менигорам,
Набофам, Асирӣ, палоси қасона.

Раҳим Ҳошим ба ин қасида баҳо дода менависад, ки «Қасидаи «Ода-мият чист?» шоҳиди дараҷаи баланди дониш, маърифат ва гувоҳи истеъдоди олии шеърӣи Асирӣст, ки мисл ва баробари он дар эҷодиёти ҳамзамононаш дида намешавад».

Асирӣ анъанаи дузабониро мисли аксари ҳамзамононаш давом дода, ба забони ўзбекӣ низ шеърҳо гуфтааст. Шеърҳои ўзбекиашро Асирӣ дар шаклҳои газал, қасида ва қитъа гуфтааст, ки дар мавзӯҳои ишқӣ, иҷтимоӣ ва ахлоқӣ мебошанд. Дар миёни ашъори ўзбекии шоир қитъае бо номи «Дар мазаммати Эшонӣ Дукчӣ» ҳаст, ки мавқеи шоирро дар баҳо додан ба амали рӯҳониёни мутаассиб ва ҷоҳталаб хеле равшан нишон медиҳад. Аз таърих маълум аст, ки соли 1898 бо роҳбарии Сўфӣ Муҳаммадхалифа (Дукчӣ Эшон) дар Андиҷон балвое ба роҳ андохта шуд, ки боиси хонахаробии мардум ва вайронии гардид. Асирӣ ин балво ва характери зиддимардумӣ доштани онро фош сохта, ба ин во-сита тинати нопоки рӯҳониёни худбин ва манфиатхоҳро фош мекунад ва мегӯяд:

Хоини халқ маллапӯш, бодаи ҷаҳл қилди нӯш,
Номуси йўк, ватанфурӯш, ўғрию салпаёқдан.

Тошхоҷаи Асирӣ ҳамчун шоири равшанбин ва навхоҳ, ҳақиқатшинос ва адолатҷӯ, инсондӯсту маърифатпарвар дар адабиёти тоҷики ибтидои асри XX мақоми шоён дорад. Вай ҳамчун шоири навхоҳ навигариҳои илму маърифатро қабул карда, аз пайдоиши нахустин мактабҳои усули нав шодмонӣ мекард. Ба маърифати аврупоӣ, махсусан русӣ, ки ба Осиёи Марказӣ ворид мешуд, таваҷҷӯҳи хос дошт. Нафрати сўзонашро нисбат ба ҷоҳилони мутаассиб баён карда, таҷаддудхоҳони роҳи маърифатро, аз қабилӣ М. Бехбудӣ, С. Аҷзӣ, С. Айнӣ ва дигарон бо муҳаббат ситоиш мекард. Ин ҳама мавқеияти дурусти Асирӣ ба ӯ дар адабиёти ин давра ҷойгоҳи хосеро таъин кардааст ва аз ёди халқ нахоҳад рафт.

БА ТАРАҚҚИЁТ РУЧЌЪ КУНЕД

Бародарҳо, чу бар сар ҳуш доред,
Ба таърихи ниёгон* баргуморед!
Ниёғони шумо машхур буданд,
Ба касби ҳар ҳунар мақдур буданд.
Ба кори дунявӣ чолок буданд.
Ба роҳи азми худ бебок буданд.

Асарҳое, к-аз эшон ёдгор аст,
 Биною буқъаи* хайриштиҳор аст...
 Сарою такаву дорулмасокин,
 Дабистон, кӯшк, коҳу қаср, лекин
 Ҳама бо тахту услуби худаш буд,
 Ба ҳар аср ин гуна бунёд мешуд...
 Чу омад асри нав, кӯшиш намоед,
 Мутобиқ бар ҳамин ҳиммат физоед.
 Кушода чашми худ бар илми дунё,
 Бинокории нав созед эҳё*.
 Наояд ҳеч хайре аз чаҳолат,
 Чунон к-аз танпарастию батолат*.
 Шумо бо роҳу ойини тамаддун,
 Биёроед гулзори тафаннун!
 Шумо бикшода боби ихтироот,
 Мураввач сохта расми саноот.
 Макотибҳои нав бунёд созед,
 Раҳи дарси навӣ иршод созед!
 Ду чашм аз хоби ғафлат боз доред,
 Ба заръи дунявӣ киште бикоред!
 Сазад роҳи нави икмол чустан.
 Зи ҳар дар роҳи истиқбол чустан.
 Қироатхонаҳо барпо намоед,
 Мақоми маслиҳат иншо намоед.
 Ба авлоди азиз фан ёд додан,
 Бувад таҷдиди истеъдод додан,
 Сари кори наве бояд гирифтан,
 Ба роҳи тоза бояд пеш рафтан!
 Агар Чин аст, ё Маскав, ба ҳар ҳол,
 Сазад рафтани пайи таҳсили икмол.
 Зи ихвони забондони муосир,
 Сазад омӯхтан, эй абди қосир.
 Ба ҳар як лафз дар фанни малоҳат,
 Китобат кун зи таснифи саноат!
 Чӣ аз мошинаю фабрикаи рус,
 Чӣ меъморӣ зи Мисру равзаи Тӯс,
 Зарур омад хунаҷӯйию хониш,

Пайи ободию такмили дониш!
 Ручӯе бар тараққиёт бояд,
 Ки дониш боби худ бар мо кушояд!
 Асирӣ, нафъи фан тамҳид кардам!
 Ба фан оред, рӯ, таъкид кардам!

Ниёгон – ачдод, гузаштагон

Буқъа – замин, қитъаи маҳдуди муайян, чой

Эҳё – аз нав зинда гардонидан, ҳаёт бахшидан

Батолат – танбалӣ, коҳилӣ, сустиродагӣ, бекорӣ

Савол ва супориш:

1. Асирӣ дар кадом замон ба дунё омада ва дар чӣ муҳите тарбия ёфтааст?
2. Вай дар кадом муҳити адабӣ обутоб ёфтааст?
3. Бо кадоме аз шоирони ҳамзамонаш робита дошт?
4. Дар кадом жанрҳо шеър гуфтааст?
5. Моҳияти иҷтимоии маснавии «Тимсол» чист?
6. Мазмун ва моҳияти қасидаи «Одамият чист?»-ро баён кунед.
7. Масъалаҳои иқтисодӣ ва обёрӣи заминҳоро Асирӣ дар кадоме аз асарҳояш ба миён гузоштааст?
8. Назари Асириро ба илму дониш ва мактабу маориф шарҳ диҳед.
9. Қасидаи «Одамият чист?»-ро хонед ва таҳлил кунед.

НАҚИБХОН ТУҒРАЛ

(1865—1919)

Нақибхон Туғрал 26 марти соли 1865 дар деҳаи Зосуни Фалғар (ноҳияи Айнӣ) дар оилаи давлатманд ба дунё омадааст. Ба қавли худи шоир гузаштагони ӯ самарқандӣ буданд ва шоир дар ин хусус ишорае низ дорад:

Мерасад аслам ба Ахрори Валӣ,
Дудаи ман бошад аз ин дудмон.

Овони наврасии шоир дар зодгоҳаш тахти саробонии падар ва баъд бародаронаш Тӯрахон, Мансурхон, Ҳамзахон ва Ақобирхон гузашта, саводи аввалро низ аз устодони деҳа гирифтааст. Абдучаббор ном марди фозил ва шоирпеша аз устодони нахустини ӯ будааст. Баъди таълими ибтидоӣ Туғрал барои идомаи таҳсил ба Самарқанд меравад. Падараш ҳучраеро аз мадрасаи Тиллоқории Регистон барои ӯ харидорӣ мекунад ва шоир «дар ҳучраи охириини самти шимоли мадраса» зиста ба омӯзиш машғул мешавад.

Дар мадраса вай аз лаввоҳу наққоши тавоно ва муаррихи доно Абӯсаид Махдуми Зарринқалам, Махдуми Гардан ва Домулло Бадахшӣ барин донишмандон таълим мегирад. Дар замони таҳсил бо муҳити адабии Самарқанд ошноӣ пайдо карда, ба маҳфили зиёиёни шаҳр ворид мешавад.

Баъди хатми таҳсил дар мадрасаи Тиллоқории Самарқанд Туғрал дар Бухоро низ ба таҳсили илму дониш мепардозад. Пас аз анҷоми таҳсил ба зодгоҳаш баргашта, ба Истам бинти Аваз ном духтар хонадор мешавад ва бо ӯ нӯҳ сол зиндагӣ мекунад. Туғрал аз ин зан писаре меёбад, вале бадҳоҳони шоир ӯро нобуд сохта, бо таъсири доруҳои захрнок ҳамсарашро безурёт мекунад. Оиди таваллуд ва вафоти фарзанд Туғрал ишорае дорад:

Борҳо дар дили ман буд таманнои писар,
Лутф созад ба мани хаста худованд агар.

Омад охир зи карам нахли муродам ба самар,
Монд ҳасрат ба дилу кард аз ин дор сафар.

Ба сабаби бепарзандӣ ниҳоят шоир аз зани аввалааш ҷудо шуда, бо Муқаддара Аслиддинова ном духтари сангистонӣ никоҳ мебандад.

Туғрал бо вучуди он, ки дар шароити душвори кӯҳистон, дур аз марказҳои фарҳангӣ зиндагӣ дошт, лаҳзае аз омӯзиш ва гуфтани шеър дурӣ наҷустааст. Илова ба ин вай соҳаҳои гуногуни илму дониши замонаро фаро гирифта, маҳорати шоириашро такмил додааст. Мусаввадае, ки шоир дар он тариқи донишони моҳи шамсӣ, усули ҷамъу зарбу тақсим, тарзи тайёр кардани ҳар гуна доруҳои табобатӣ, усули дармони дарди дандон, зарари пурхӯрӣ, усули навиштани ҳуҷҷатҳои расмиву шаръӣ, дар боби таваллуду вафот ва омаду рафти ашхоси таърихӣ, қайду қитъаҳои таърихӣ сабт намудааст, гувоҳи аз ҳисоби хандаса, тиббу табобат, фикҳу абҷад ва таърихи гузаштагон хабардор будани ӯст. Ба шаҳодати муосиронаш вай дар шатранҷбозӣ маҳорати тамом дошта, соҳиби хати зебои настаълиқ низ будааст. Вай аз илми зироат ва бинокорӣ хабар дошта, расму оини мардум ва забони зиндаи ононро хуб медонистааст. Дар ҷараёни таълифи осораҳ аз донишхояш фаровон истифода кардааст. Дониш ва маҳорати Туғралро ҳамзамонаш эътироф кардаанд.

Аз ҷумла, шоири ҳамзамонаш Ҷавдати Самарқандӣ дар шаъни ӯ мегӯяд:

Якҷои асри мо буд он шоири ягона,
Бишқуфта буд аз ӯ ҳар як сӯҳбату маҷолис.
Дар пеши дониши ӯ донишварон мусаллам,
Равшан бувад ба фаҳмаш ҳар нуктаи аҳодис.
Дар назму насру ашъор якҷои асри мо буд,
Қоил шуда ба илмаш ҳар олиму мударрис.

Туғрал ба туфайли ҳислатҳои наҷиби инсонияш дар байни мардум шӯҳрат ва обрӯӣ ҳос дошт. Дар боби сифатҳои неки инсонияш нақлу ривоятҳои ҳаст, ки маърифатпарвару илмдӯст, саховатманду қонеъ, ҷавонмарди нақӯкирдор, тундмизочу мулоҳизакор, шаккоку далер, хушсухану маҳфилоро будани ӯро таъкид мекунанд. Симои зоҳирии вай дар ҷашми муосиронаш чунин будааст: қадбаланду камгӯшт, гандумгуну пешонавасеъ, абрӯвони барроқу лабони нафис ва ришаш мошӯ биринчи ҳамвору каму кӯтоҳ будааст. Одатан саллаи мисқолии ҳаворанг, камзӯли маҳмали қаҳвагӣ, ду миёнбанди болои ҳам дар тан дошта, бо айнаки сиёҳ мегаштааст.

Туғрал инсони хоксору фуқаропарваре буда, бо мардуми оддӣ унсияти тамои доштааст. Ба сабаби меҳрубонӣ бандпарвариаш дар миёни мардуми Фалғару Панҷекат, Истаравшану Мастҷоҳ ва Самарқанду Бухоро дӯстони зиёде дошта, бо аҳли ҳунари давр, аз ҷумла Аҳмади Васлӣ, Масеҳои Тамҳид, Аҳмади Равнақ, Исҳоқбеки Ваҳҳоч, Қурбӣ, Ҳасратӣ, Гулҳанӣ, Лутфӣ, Муҳаммадқулии Тарҷумон, Ашрафи Тӯҷҷор, Абдулфайзи Қаровулбеғӣ ва дигарон қаробати хос доштааст. Маҳз бо кӯмаки ҳамин дӯстони содиқаш ба ҷопи девонаш муваффақ шудааст. Туғрал бо шоирони тавонои ин давр Шамсиддини Шохин ва Гулшани Бухорӣ ҳусни тавачҷӯх ва робитаву эътиқод дошта, Шохинро устод шинохтааст ва дар ҷавоби достони «Лайлӣ ва Маҷнун»-и вай «Лайлӣ ва Маҷнун»-и худро таълиф кардааст. Дар достони нотамоиаш дар ҳаққи Шохин мегӯяд:

Устои ману муаллими даҳр,
Мақбули ҷаҳону шӯҳраи шаҳр.

Зиндагии Туғрал асосан дар зодгоҳаш деҳаи Зосун гузаштааст. Ба шаҳодати устод Айнӣ вай «обу ҳавои кӯҳистонро аз зиндагии шаъшаъадори шаҳрҳо тарҷеҳ карда» то воқасин рӯзҳои ҳаёташ дар зодгоҳаш зистааст.

Туғрал солҳои 1918–1919 дар ҷангҳои инқилобӣ иштирок карда, дар яке аз ҷунин набардҳо барои озод кардани деҳаи Вешаб баъд аз он, ки Армияи Сурх ба нокомӣ гирифтӣ мешавад, ба тӯхмат аз ҷониби сардори дастаи ҷанговарони Сурх Шитинин гирифтӣ мешавад ва 28 июни соли 1919 дар деҳаи Сангистони ноҳияи Фалғар парронда мешавад.

Мероси адабии шоир. Аз Туғрал мероси гаронбаҳое дар жанру мавзӯҳои гуногун боқӣ мондааст. Нахустин бор девони ашъори ӯ соли 1916 дар матбааи Когон таҳти унвони «Девони Туғрали Ахрорӣ» ҷоп шуда, навҳои гуногуни шеърӣ ӯро дар ҳаҷми 7335 мисраъ фаро мегирад. Дар замони мо соли 1964 бо кӯшиши адабиётшиносии забардаст Носирҷон Масъумӣ «Ашъори мунтахаби»-и шоир дар Душанбе ҷоп шуд ва соли 1986 бо саъйи эҳтимоми фозили самарқандӣ Абдуҳамид Пӯлодов ва адабиётшинос Асрор Раҳмонов бо номи «Гиёҳи меҳр» маҷмӯаи осори шоир ба ҷоп расид.

Осори дастраси шоир дар шаклҳои маснавӣ, ғазал, қасида, мусаммат, рубой ва фард эҷод шудаанд. Дар ин миён маснавии «Лайлӣ ва Маҷнун», «Соқинома» ва маснавии «Арза» низ ҳаст.

Шоир дар қасидаҳояш асосан мазмунҳои панду ахлоқӣ ва мадҳиро ифода карда, як навъ ормонҳои худро низ баён доштааст. Дар қисми дигари қасидаҳояш симои аҳли шеър адабро тасвир карда, ба ин восита андешаҳои адабиашро низ ифода намудааст. Дар ин гуна қасидаҳо шоир ба амалдорон муроҷиат карда, онҳоро ба адлу инсоф, ободии халқу мамлакат ва ҳимояи аҳли ҳунар даъват мекунад. Дар як қасидааш аз қарамаи саъйи Алишери Навоӣ дар тарбияи «аҳли камол» ёд карда, чашми ҳокими вақтро ба ин ҳодисаи ибратангез кушодани мешавад:

Бин, ки Алишери Навоӣ чӣ кард,
Булбули бисёр аз ӯ дар навоист!
Буд дарах маҷмаи арбоби фазл,
То ба кунун аз қарамаи қиссаҳоист...
Пас, зи чӣ рӯ менакунӣ тарбият,
Эй, ки тӯро давлати бемунтаҳоист!

Чунон ки аз ин қасида бармеояд Туғрал дар баъзе аз қасидаҳояш аз воқеияти зиндагӣ сухан мегӯяд. Яъне, қасидаҳои ӯ масъалаҳои иҷтимоиро низ фаро мегиранд. Тарзи қасидасароии вай бо суннатҳои қасидасароии адабиёти гузаштаи тоҷик наздик аст. Вай анъанаҳои қасидагӯии Анварӣ Қононӣ ва Ҳочуро эҷодқорона идома дода, дар ин замина нафаси гарми айёмашро низ дар он гунҷондааст.

Лирика, махсусан лирикаи ишқӣ дар эҷодиёти шоир мақоми хос дорад. Вай бештарини ашъори лирикашро дар шаклҳои ғазал, қасида ва масаммату маснавӣ гуфтааст. Вале ғазал дар эҷодиёти вай мақоми хос дорад. Туғрал дар ғазалгӯӣ асосан ба тарзи шоирони гузашта пайравӣ карда, вале нақши Бедилро дар сабку саликаи шоиронаш ба хусус таъкид мекунад. Бо ин ҳама, ба қавли устод Айни Туғрал истеъдоди «бисёр комил дошт» ва «хаёлаш мустаъдди болоравӣ буд». Дар ҳилоли ин ишораи Айни агар ба ашъори дар оғози фаъолияти эҷодонаш сурудаи шоир диққат диҳем мебинем, ки вай эҷодиёташро берун аз таъсири Бедил ва дур аз тақлид оғоз намудааст. Дар ин хусус мулоҳизаҳои зерини академик Абдулғанӣ Мирзоев низ муҳим аст: «Бисёрии шеърҳои чопнашудаи шоир аз услуби Бедил – «сабки ҳиндӣ» дур воқеъ шуда, ба ин услуб баъдтар қадам гузоштааст».

Туғрал дар ашъори лирикие, ки дар жанри ғазал сурудааст, мавзӯҳои фалсафӣ ахлоқӣ ва ишқиву иҷтимоиро ба тасвир мегирад. Дар ин замина вай аз ҳаҷру васли ёру нобасомониҳои рӯзгор, арзиши дунёи

имрӯзу фардо, умеду ноумедӣ, ҷаҳлу нодонӣ, муллоу рӯҳониёни бесаводи мардумфиреб, лаззати дӯстиву сидки бародарӣ бо самимияти шоирона сухан мегӯяд. Вале мавзӯи ишқ, ишқи заминиву маҷозӣ дар шеъри ӯ мақоми хос дорад. Ишқ дар нигоҳи шоиронаи ӯ кайфияти муқаддаси рӯҳонист. Ба воситаи шеърҳои ошиқонааш мо Туғралро дар ҳоле мебинем, ки зиндагиро дӯст медорад, умрро ғанимат мешиносад ва дар оинаи ишқи илоҳиву заминӣ худро такмил мебахшад. Қаҳрамони лирикии шоир шахси зиндадил, некбин, фарди аз неъматҳои дунё баҳравар ва ошиқи содиқу пуртаманнову хушпаймонест, ки хонандаи огоҳро ба олами зебои андешаву орзу ва созандагӣ раҳнамоӣ мекунад. Чехраи ин ошиқи некбин дар қисме аз ашъори лирикии шоир бар асари заъфи рӯзгор гоҳе озурдаву малулу маҳзун ба назар мерасад. Вале ранҷи ошиқонаи Туғрал ширину дилнишин буда, хонандаро панди умедворӣ медихад:

Ҳар кас, ки руҳи ту дид, чоно,
Ошиқ ба ту гашт он замоно.
Мурғи дили сад ҳазор ошиқ,
Дар қайди ту шуд зи баҳри доно.
Тири ниғаҳат гузашт аз ҷон,
Абрӯи қачи ту чун камоно,
Хун шуд дили мо, ҷаро нагӯй,
Ҳарфе зи вафо аз он даҳоно?!.
Гашта ба ҷаҳон фасона Туғрал,
Бо тири маломатат нишоно!

Ин ғазал, ки қисман иқтибос шуд ва бисёр ғазалҳои дигари ошиқонаи Туғрал бо таъбириоти соддаи шоирона, бо рамзҳои ошно ва ташбеҳу киноеҳои равшану пурмаънӣ диққатангезанд. Маънииҳои ошиқона дар таъсири шоир гоҳе вусъати фалсафӣ ва кайҳонӣ касб кунад ҳам, таъбири ифодаҳо соддаву фаҳмрасанд.

Зайли намуна ғазали Туғралро, ки ба мисраи «дил ба тоқи абрӯи ӯ майпарастӣ мекунад» сар мешавад, таҳлил мекунем. Ин ғазал маънии амиқи ишқӣ дорад. Вале суоле пайдо мешавад, ки шоир дар ин ғазал ишқи орифонаро тараннум кардааст ва ё заминиро? Аз тасвирҳои таъбирҳои бармеояд, ки вай аз ишқи заминӣ, аз муҳаббати поку самимӣ ва садоқату муштоқии толиб нисбати матлуб сухан мегӯяд. Образҳои талмеҳии Лайлӣ ва Мачнун ҳамин нияти шоирро равшантар ифода мекунад:

Ҳеч кас дар ишки Лайлӣ нест ин чо устувор,
Кай чу Мачнун дигаре даъвои ҳастӣ мекунад?..

Туғрал яке аз охириин шоироне буд, ки дар сабки адабиёти ҳазорсолаи тоҷикӣ бо камоли маҳорат шеър гуфт ва шеърхояш дар саҳифаи таърихи ин адабиёти ганиву пурбаракат чойгоҳи хос дорад. Вай умри кӯтоҳ ва зиндагии нооромеро аз сар гузаронида бошад ҳам, дар шинохти ҳақиқати зиндагӣ шитобзада набудааст. Шоир воқеияти зиндагиро дар оинаи эҳсосу андеша бар кашида, ба ин восита афкори хоси ҳикматомезашро, ки арзиши фаровони тарбиявӣ дорад, эҷод намудааст. Ба ин маънӣ, панду ҳикмат дар эҷодиёти Туғрал мақоми хос дорад. Мо андешаҳои ахлоқӣ ва пурҳикмати шоирро ҳам дар ғазалхояш ва ҳам дар дигар жанрҳои эҷодиёташ дучор меоем, ки инсонро ба садоқату сидқ, ростиву дурусткорӣ, покқивдониву ҳалолӣ, сабру сукут, раиятпарвариву ҳақшиносӣ ва монанди инҳо раҳнамоӣ месозад:

Зи банди фикри таманноӣ бешу кам бигзар,
Хушо касе, ки зи бори тааллуқ озод аст!
Мабош ғарра дар ин олами харобобод,
Ки хишти зерӣ бинои вучудат аз бод аст.

Дар байтҳои пурҳикматаш Туғрал ба тасвирҳои табиӣ ва ғажмас таъя карда, андешаи хонандаро ба ҷӯш меорад, ки намунааш ин аст:

Кӯхро ҳаргиз гаронӣ аз садо монет нашуд,
Ин бувад тамкин, агар гӯши каре дар кор нест.

Туғрал мисраву байтҳои фаровоне дорад, ки ҳамчун шоири пурҳикмат дар саҳаи рӯзгор боқӣ хоҳанд монд ва ба солиқони роҳи ростиву наҷобат раҳнамоӣ хоҳанд кард. Ҷунончи:

Фурсати шодии аҳли ғам ду рӯзе беш нест;
Сулҳе, ки ту меҳохӣ, саропо ҳама ҷанг аст;

* * *

Агар най ту ба фармони шахриёри ғамаш,
Зи шахри ёр бурун шав, ки шахр ёри ту нест!

Яке аз хусусиятҳои фарқноки ашъори ҳикматомези Туғрал дар он аст, ки гоҳо як ғазал ё қитъа саропо ба тарзи панду ҳикмат гуфта мешавад.

Туғрал худро шогирди мактаби шеъри қадимаи тоҷикӣ медонад ва ба пешгузаштагонии ин мактаб бо назари эҳтиром менигарад. Вай дар бисёре аз ғазалу қасидаҳояш ба шеъри шоирони гузашта ишора мекунад, ба онҳо баҳо медиҳад ва бо ихлоси тамои шеъри гузаштагонро тазмин менамояд.

Туғрал дар алоҳидагӣ бо номи «Қасидаи бузургон» низ қасидае дорад, ки назари шоирро оид ба шеър, вазифаи шоир ва мақоми шоирони гузашта дар шеър адаб ифода мекунад. Дар ин қасида Туғрал аз Рӯдакию Фирдавсӣ сар карда, то ба Ватвоту Низомӣ, Саъдию Ҳофиз, Анварию Камол, Носири Хусраву Мавлавии Румӣ, Қатрону Арӯзӣ ва ғайра мулоҳизаҳояшро оиди ҳусну кубҳи ҳунари шоирон баён мекунад. Посдории ҳунари шоирони асил гувоҳи наҷобати инсонӣ ва асолати ҳунарии шоир аст.

Накибхони Туғрал дар жанри маснавӣ низ ҳунари комил нишон додааст. Аз ӯ маснавиҳои «Соқинома», «Наврӯзнома», «Арза» ва достони нотамоми «Лайлӣ ва Мачнун» мерос мондааст, ки бо мазмуну мундариҷа ва ғояи баланд аз осори арзишманди шоир ба шумор меравад.

Маснавии «Наврӯзнома»-ро метавон як навъ фолномаи шоир номид дар бораи пайомади сол. Шоир хусусияти соли навро, яъне Наврӯзро вобаста ба рӯзҳои ҳафта медонад ва шарҳ медиҳад. Масалан, ба фикри ӯ «агар шанбе ояд рӯзи Наврӯз, бувад он сол пурбарф, эй дилафрӯз»:

Бувад он сол хушк нарх арзон,
Агарчи камтар орад абр борон.
Бувад нуксони дахлу мева камтар,
Шавад дар соли дигар ғалларо бар...

Чунин тарзи пешгӯии оқибати сол дар таърихи илму адаби мо анъанавии қадимӣ дошта, дар ин замина Туғрал на танҳо аз таҷрибаи гузаштагон баҳра бурдааст, балки аз дониши космологӣ ва мушоҳидаҳои худ низ истифода кардааст.

«Арза» аз маснавиҳои дигар ва ҷолиби Туғрал мебошад, ки зоҳиран дар мавзӯи ишқ гуфта шудааст. Хусусияти дигари ҷолиби ин маснавӣ он аст, ки Туғрал анъанавии дузабониро дар адабиёти тоҷик идома дода, ҷо-ҷо байту пораҳое ба забони ўзбекӣ низ меоварад.

Маснавии «Арза», ки дар китоби «Гиёҳи меҳр» чоп шудааст, аз се қисмат иборат аст. Вале дар байте шоир ишорае дорад, ки панҷ қисмат будани онро тасдиқ мекунад.

Ин арза, ки навбатест панҷум,
Ин ҳам, ба Худо, ту мекунӣ гум!

Шояд қисматҳое аз ин маснавӣ низ мисли асари дигари ӯ «Богистон», ки дар пайравии «Гулистон»-и Саъдӣ навишта будааст, аз байн рафта бошад. Ба ҳар ҳол се қисми боқимонда гувоҳ аст, ки Туғрал дар гуфтани мазмунҳои ишқӣ назари бориқбин ва хос доштааст. Ӯ хостааст мавзӯи анъанавиро дар шакли нав ва маърифати тозае воқеият ба хонанда арзёбӣ кунад ва ба ҳамин муродаш низ расидааст.

Шоир дар баробари баёни эҳсосоти пурдарди ошиқонаи қаҳрамони лирикӣ, ки дурӣ аз маҳбуб ва безътиноии ўро сабаби ранҷи рӯҳии ҳеш шинохтааст, вазъи ҳешро низ дар ин маснавӣ баён мекунад:

Номам ба ҷаҳон вале Нақиб аст,
Бо ман ҳама душману рақиб аст.

Дар қисми аввал ва дуҷуми маснавӣ шоир асосан ба тавсифи маъшуқа ва зориву надомат машғул шуда, дар хотима сухани шоиронаи ӯ оҳанги насиҳат гирифта, мухотабабро ба раҳму шафқат даъват мекунад:

Бишнава аз ман насиҳат, эй дилбар,
Гар туро ҳаст хуш андар сар.
Олами бебақо фано гардад,
Қомати маҳвашон дуто гардад...
Ҷуз нақӯии ном дар олам,
Ҷизи дигар намонад аз одам.

Ин маснавиро сарнавишти воқеии ошиқонаи шоир низ метавон ном ниҳод, зеро дар он байтҳое ҳаст, ки ба замони мушаххаси ин сарнавишт ишора мекунад. Чунончи:

Шуд қариби ду сол, бал афзун,
Гаштаам дар ғами ту чун Мачнун.
Шаб ҳаёли ту дар назар орам,
Ашк аз дида чун гуҳар борам...
Туғрали мустаманди ҳайронам,
Ҳамчу най дар ғами ту нолонам...

«Арза» маснавии лирикӣ буда, ҳавасҳо, орзуҳо ва умедҳои шоирро дар роҳи шинохти чехраи ботинӣ ва зоҳирии маҳбуб ифода мекунад. Дар заминаи ин маснавӣ, ғазалҳо, баъзе аз қасидаҳои таркиббанд ва қитъоти шоир метавон дар бораи сабки хоси шеъри ӯ сухан ронд. Бо вучуди он ки дар шеъри Туграл образҳои шеърӣ ва тасвирҳои рамзии сабки Бедил ҷо дорад, шеъри шоир ҳамон содда, раван ва дилангез аст. Баъзе қитъаҳои ӯ бо равонӣ ва соддагии таъбир ба намунаҳои осори халқӣ мемонад. Чунончи:

Не ҳубби муҳиби дилнишин мемонад,
Не тири адӯи кинагин мемонад.
Инсон ба муқобили исобат, аҳсан!
Дунё гузарон аст, ҳамин мемонад!

Шеъри шоир ифодагари сабки шоирӣ ӯст. Ҳар қадар мо бештар шеъри ӯро хонем, ба савти гуфтори ӯ диққат диҳем, ҳамон қадар чехраи ӯ дар назарамон тобиши хос пайдо мекунад.

ҒАЗАЛИЁТ

Эй фалак, дод аз ҷафоят, дар ҷӣ ҳолам кардаӣ?!
Рост будам чун алиф, монанди долам кардаӣ!
Охир, эй гардун, задӣ санги маломат бар сарам,
Зери пойи бешуурон поймолам кардаӣ!
Аз чи рӯ, эй чарх, – чун ман эътиборат дур бод! –
Қуръаи безътибориҳо ба фолам кардаӣ?!
Оқибат кори ту гар ин буд, эй гардуни дун*,
Аз ҷӣ дар рӯзи азал қисмат камолам кардаӣ?!
Эй сипехри бемурувват, ин кадомин шева* аст?!
Нола месозам зи дастат, то чу нолам* кардаӣ!
Буд дар оинаи ман акси сад маънӣ дучор,
Занги ғам бар рӯи миръоти* хаёлам кардаӣ!
Ҳамдамонам нокасони ғулу аз дониш тихӣ*,
Сӯҳбати донишварон амри маҳолам кардаӣ!
Дар ҳавои мӯшикофӣ Тугралам пар мезанад,
То ту, эй гардун, маро дур аз висолам кардаӣ!

* * *

Баски андар бог аз чаннат асар дорад баҳор,
 Чомае ҳамчун пари тӯтӣ ба бар дорад баҳор.
 Дам ба дам оинасон дар ишратободи чаман,
 Шоҳиди гулҳои рангин чилвагар дорад баҳор...
 Мерасонад шир андар коми тифлони набот,
 Аз тақозои маволидаш хабар дорад баҳор.
 Баста маҳмил ранги гул бар ноқои боди сабо,
 Гуӣё 3-ин бог оҳанги сафар дорад баҳор...
 Он қадар дар боғи имкон карда сомони карам,
 Шоҳи ҳар нахле, ки бинӣ, пурсамар дорад баҳор.
 Аз шуои шӯълаи ҳар сафҳаи гул равшан аст,
 Баски аз эъҷози ёкутӣ хабар дорад баҳор.
 Дар гиребони тааммул фурсати андеша нест,
 Домане аз роҳи суръат бар камар дорад баҳор...
 Офарин бар мисраи Бедил, ки, Туғрал, гуфтааст:
 «Чашм во кун, рангу асрори дигар дорад баҳор!».

Гардуни дун – дунёи паст, дунёи чафопеша.

Дахл – даҳолат, даромад.

Шева – тариқа, усул.

Нол – тори даруни найқалам; киноя аз ниҳояти лоғарӣ ва заифӣ.

Миръот – оина.

Тихӣ – ҳолӣ.

Савол ва супориш:

1. Туғрал дар кадом давра зиндагӣ ва эҷод кардааст?
2. Шоир дар кадом муҳити илмиву адабӣ парвариш ёфтааст?
3. Жанрҳои шеъри Туғралро номбар кунед.
4. Мавзӯи ашъори шоирро муайян кунед.
5. Мавқеи ғазал дар эҷодиёти шоир чӣ гуна аст?
6. Китоби «Гиеҳи меҳр»-ро хонед ва шеърҳои писандидаатонро аз ёд кунед.

АБДУРАУФИ ФИТРАТ

(1886—1938)

Абдурауфи Фитрат соли 1886 дар шаҳри Бухоро дар хонаводаи тоҷир ба дунё омадааст. Падараш Абдурахимбой шахси босавод буда, бо мақсади тичорат вай борҳо ба кишварҳои Туркияву Эрон ва Қошғари Чин сафар карда, таҷрибаи зиндагӣ андӯхтааст. Дар синни 9-солагӣ падар писарашро ҳамроҳ ба зиёрати ҳаҷ гирифтааст. Модараш Бибиҷон тахминан соли 1866 таваллуд шуда, соли 1937 ҳангоми ба ҳаҷс гирифтани писараш Фитрат барҳаёт будааст. Фитрат бо номҳои Абдурахмон ва Маҳбуба бародар ва хоҳаре низ доштааст, ки фаъолони ҳаракатҳои навхоии солҳои бистуми асри XX буданд.

Фитрат маълумоти аввалинро дар Бухоро гирифта, баъд муддате дар мадрасаи «Мири Араб» таҳсил кардааст. Бо сабаби номувофиқати ақидаҳои ӯ бо усули таълим дар мадрасаҳои Бухоро соли 1909 таҳсилро тарк гуфта, ба мадрасаи олии динии Воизини Истамбул меравад.

Абдурауфи Фитрат шахсиятест, ки ба гурӯҳи равшанфикрону ислохотхон дохил гардида, дар роҳи ташкил ва интишори мактабу маорифи нав талош кардааст. Ақидаҳои маорифпарварии вай махсусан ҳангоми таҳсилаш дар Истамбул инкишоф ёфт. Фитрат ҳангоми таҳсил дар Истамбул ба қори эҷодӣ низ машғул шуда, бо номи «Сайҳа» (1909) маҷмӯаи шеърҳо ва ду қиссаи мансури «Мунозира» (1909) ва «Баёоти сайёҳи ҳиндӣ»-ро (1912) чоп ва пинҳонӣ дар аморати Бухоро паҳн кард. Дар ҳамин давра бо номҳои «Раҳбари наҷот» ва «Оила» асарҳо навишт, ки мазмуни иҷтимоию фалсафӣ ва публицистӣ доранд. Асарҳои насрии ӯ, чунон ки ҳуди ӯ дар қиссаи «Мунозира» меоварад, «ба таври муҳавараи бухориён», яъне забони соддаи тоҷикӣ навишта шудааст. Фитрат аз аввалин эҷодкорони насри навини солҳои аввали асри XX мебошад.

Фитрат як силсила шеърро мақолаҳоро барои маҷаллаи «Оина», ки дар Самарқанд нашр мешуд, навишта, як достони лирикӣ бо номи

«Мавлуди шариф», ё худ «Миръоти хайрул башар» (1914) низ эҷод кардааст. Асарҳои нахустини ӯ ба забони тоҷикӣ навишта шудаанд. Баъди инқилоб Фитрат ба забонҳои тоҷикӣ ва ўзбекӣ асарҳо офарида, аввалин – бор шеърҳои ўзбекиашро дар маҷмӯаи «Ўзбек ёш шоирлари» чоп кард.

Дар тазкираҳои охири асри XIX ва аввали асри XX Фитрат бо таҳаллуси «Мичмар» низ дохил шудааст.

Ҳамин тавр, Фитрат олим ва нависандаи дузабона шуд ва анъанаи гузаштагонро давом дод. Соли 1924 Фитрат ба забонҳои ўзбекӣ ҳикояи «Қиёмат»-ро навишт, ки то имрӯз қимати бадеӣ ва ғоявии ҳудро нигоҳ доштааст. Вай барои бачаҳо китобҳои дарсӣ ва шеърҳо навишт, ки аз панду ҳикмат саршор буда, муҳаббат ба табиатро ба хонанда талқин менамоянд. Фитрат муаллифи аввалин драмаи «Шӯриши Восеъ» буда, ҳамчун адабиётшинос мақолаҳои «Сайфи Исфарангӣ», «Лугати Ҳофизи Ўбаҳӣ»-ро навишта, дар тайёр кардани алифбои лотинии тоҷикӣ фаълоне иштирок дошт. Соли 1930 асари публитсистиаи «Амирони Бухоро» чоп шуд, ки моҳияти зиддимардумии сиёсати аморати Бухороро фош мекард.

Аз шоирони тоҷик танҳо Абулқосим Лоҳутӣ ба Фитрат назари неку самимӣ дошта, миёни онҳо мукотибот низ будааст. Мукотибаи Лоҳутӣ бо Фитрат адибро рӯҳбаланд сохта, мавқеашро дар адабиёт мустаҳкам месозад. Фитрат дар яке аз ҷавобҳоиаш ба номаи аввали Лоҳутӣ мегӯяд:

Дишаб ин буд ҷонбахш паёме, ки гирифтам,
Аз зиндагӣ ин буд ҳама коме, ки гирифтам.

Лоҳутӣ низ Фитратро чун шахси содиқу вафодор ба қалам додааст:

Дар Фитрати мо ғайри вафо чизи дигаре нест,
Дар даҳр ҳамин буд мақоме, ки гирифтем.

Фитрат адиби боистеъдоду шахсияти мураккабе буд. Мутаассифона, дар солҳои пуршӯби сиёму ӯро на дар Тоҷикистон ва на дар Ўзбекистон қасе дастгирӣ накард. Ҳатто ҷопи китоби оид ба санъатҳои бадеӣ навиштаашро рад карданд. Чунин муносибат адиби боистеъдодро дилшикаста кард. Вай аз мақсадҳои душманони ғоявиаш огоҳ буд ва онҳоро «сияхтинатони ниқоби сурхпӯш» меномид:

Фитрат, махӯр фиреби сияхтинатони зуҳд,
Ҳарчанд бастаанд ба ораз ниқоби сурх.

Нихоят, дар арафаи солҳои сиюхафт ин «сияхтинатон» ба мақсадҳои нопоки худ расиданд. 24 апрели соли 1937 Фитрат ба миллатчигӣ ва зиддиинқилобӣ айбдор шуда, ҳабс карда шуд. 4 октябри соли 1938 Суди Олии ҳарбии СССР ба Фитрат ҷазои оӣ – қатл ва мусодирази молу мулкро муносиб донист. 1 августи соли 1957 коллегияи ҳарбии суди Олии СССР бегуноҳии ӯро иқро кард. Фитрат сафед шуд, вале умри вай, ҳунари вай, ки барои халқ лозим буд, қурбони беадолатии замона гардида буд.

Мероси адабии шоир. Абдурауфи Фитрат ҳам шоир, ҳам нависанда, ҳам олим ва драматург буд. Нахустин маҷмӯаи шеърҳои вай бо номи «Сайҳа» дар Истамбул ҷоп шуд. Маънии луғавии «сайҳа» – бонг, фарёди дахшатангез, наъра аст. Муаллиф ба китобаш бесабаб чунин ном нагузошта буд. Аксари шеърҳои маҷмӯа дар бораи Ватан буданд ва шоир аз қисмати ватани хору залил ба фарёд омада, муҳаббати пурдардашро бо шеър ифода мекард. Шоир «ҳоли хароб»-и ватанро дида, худро дар «панҷаи ғам» мебинад. Муҳаббати ватани муқаддас ӯро шеърхон карда, ки меғӯяд:

Бинмо саҳарӣ азми тавофи ватани ман,
Оҳ-оҳ, чӣ ватан, сачдағаи ҷону тани ман.
Ҳам моҳи ман, осоишу иззу шарафи ман,
Ҳам Каъбаи ман, қиблаи ман, ҳам чамани ман.

Фитрат дар шеърҳои ватанпарваронааш озодӣ ва мустақилии кишварашро меҳост. Баъзе аз шеърҳои маҷмӯаи «Сайҳа», аз ҷумла шеъри «Бухоро» дар рӯзномаи «Садои Туркистон» ҷоп шуда буд. Ин гуна шеърҳои Фитрат на фақат уламои ҷоҳил, амири Бухоро, балки маъмурияти подшоҳии Русро низ ба ташвиш меовард. Барои ҳамин баробари дар рӯзномаи «Садои Туркистон» ҷоп шудани шеърҳои Фитрат бо амри генерал-губернатори Туркистон он шумора мусодира шуд.

Бештарини шеърҳои дар солҳои бистум навиштаи шоир дар мавзӯи табиат бошанд ҳам, дар онҳо шоир ҳоли халқу кишварро дар муқоиса бо фаслҳои сол шарҳ медиҳад. Аз ин гуна шеърҳои Фитрат бармеояд, ки вай аз натиҷаҳои сиёсати шӯравӣ ва ғорат шудани дорониҳои кишвар андӯхгин аст. Шеъри «Тирамоҳ»-и ӯ ҳамин гуна ҳолати рӯҳонӣ ва шоиронаи ӯро ифода карда, аҳволи ҳузнангези кишвари ҷабркашидаашро барҷаста нишон медиҳад:

Ин фасли хазон аст, дарахтон ҳама зарданд,
Ку сабза, кучо лола, ба гулзор чӣ карданд?
Аз чангу гӯборе, ки бувад моҳи хазонро,
Бечора дарахтон ҳама олудаи гарданд.
Мургони газалхон, ки зи гулзор париданд,
То фасли баҳорони дигар ҳеҷ нагарданд.
Ҳар ғаллаву ҳар донаву ҳар мева, ки дидем,
Бурданд зи саҳрову ба анбор супурданд.

* * *

Зимистон расидаст, чони бародар,
Ҷаҳонро гирифтаст сармо саросар.
Ҳама дар таҳи барф гардида пинҳон,
Чи кӯҳу чи саҳро, чи девору чи дар.

Дар хотимаи ҳар шеър шоир ба хонандагон муроҷиат мекунад ва онҳоро ба мактаб даъват менамояд:

Бирав мактабу тан ба омӯхтан деҳ,
Дар ин фасл ҳаргиз макун кори дигар.

Бояд гуфт, ки шеърҳои дар бораи фаслҳои баҳору тобистон навиштаи шоир ҳолати яъсу навмедӣ ва рӯҳияи маъюсонаро ифода намекунанд. Фитрат дар бораи ҳар фасли сол сухан ронда, хусусиятҳои муҳими онро ифода кардааст. Дар шеърҳои ба фасли сол бахшидааш оҳанги шеър низ шоду дилписанд буда, авзон фаслро хеле табиӣ ифода мекунад. Чунончи:

Омад баҳорон, омад баҳорон,
Бо абри гирён, бо барқи хандон.
Шуд кӯҳсорон, ҳам ҷӯйборон,
Аз гул гулистон, аз атр бўстон.

Шоир дар тасвири баҳор ҳолату ҳодисаҳо ва манзараҳои зуд тағйирёбандаи ин фаслро зинда кардааст. Ин тарзи тасвир рӯҳбаландӣ ва назари некбинонаи муаллифро чилвагар месозад.

Фитрат дар бораи тобистон шеъре дорад, ки бо ин мисраъҳо шурӯъ мешаванд.

Гузашт фасли баҳору расид тобистон,
 Зи офтоб шуда синаи замин бирён.
 Зи ранги себу анору биҳию зардолу,
 Чи хуб чойи тамошост боғу ҳам бўстон.
 Расид гандуму чав, пухт меваҳо яксар,
 Ки музди меҳнати яксоларо барад деҳқон.

Ин тасвир танҳо муҳаббати ҳаёт ва табиатдӯстии инсонро нишон медиҳад. Дар шеър ҳиссиёти амиқ намерасад. Мисли шеъри «Тирамоҳ» аз ин шеър ҳолати инсон ба тасаввур намеояд.

Наср дар эҷодиёти Фитрат мавқеи калон дорад. Ба қавли устод Айни, Фитрат бо насраш на фақат ба забони тоҷикӣ ранги нав бахшид, балки роҳу равиши навро дар наср ба вучуд овард.

Дар бораи асари «Мунозира». Ин асари Фитрат соли 1909 дар Истамбул chop шуд ва ба тариқи пинҳонӣ дар аморати Бухоро паҳн карда шуд. Он дар шакли мунозира навишта шуда, баҳси як нафар мударрисии бухороиро бо як нафар фарангӣ дар Ҳиндустон дар бар мегирад. Нависанда барои равшан ва барҷаста баён кардани мақсадаш аз жанри маъмули публитсистӣ – мусоҳиба истифода карда, Ҳиндустонро макони баҳс қарор медиҳад ки ду сабаб дошт: аввалан ин кишвар дар зери асорати Англия буд, дигар ин ки мактаби нав дар ин ҷо пештар таъсис шуда, аз ҷаъи он Ҳиндустон тараққӣ карду пеш рафт.

Дар асари Фитрат фарангӣ намояндаи усули мактаб ва таълими нав ва мударрис вакили мактаб ва усули кӯхнаи таълим аст. Фитрат фарангиро шахси доно, забондон, илмдӯст, одаму оламшинос, аз мактабхоро усулҳои нави таълим огоҳ, рӯзномахону маҷалладон ба қалам медиҳад.

Фитрат ба воситаи ин асар, ақидаҳои маорифпарвариашро таблиғ мекунад. Муҳимтарин масъалае, ки ӯ ба миён мегузорад, омӯхтани илм ва босавод кардани мардум аст. Дар ин замина образи фарангӣ воситаест, ки муаллиф бадбахтиҳои ватанашро аз нигоҳи ӯ баён мекунад.

Фарангӣ бо баёни масъалаҳои муҳиме, ки боиси пешрафт ва тараққиёт мешаванд, мударрисро сабақи муфид медиҳад. Мударрис аз ин баҳс баҳраи зиёде бардошта, дар охири мунозира бо ҳисси эҳтиром ва миннатдорӣ ба фарангӣ мегӯяд: «Шумо хуб марди донишманде будед. Воқеан тамоми дардҳои Ватану миллати моро ёфта, илоҷашро некӯ баён намудед. Зотан мо низ дар бораи ин ки «аввалин наҷотдиҳандаи мо илм аст», муҳолифат надорем, иштибоҳи мо мактаби ҷадид ва таҳсили улуми ҳозира буд, ки инро бо камоли хубӣ рафъ намудед, аз мусоҳибати ҷаноби Шумо масрур гардидам».

Фитрат дар ин асараш дар бораи Ватан бо муҳаббат сухан ронда, фарзандони онро ба омӯзиши илму дониш даъват мекунад. Мактабу маорифи нав, усулҳои пешқадами таълимиро воситаи пешрафти кишвар медонад. То ба Фитрат ҳеҷ адибе дар таърихи адабиёти мо ин дараҷа бо ҳасрат, сӯз ва умедворӣ дар бораи Ватан сухан нагуфтааст. Мафҳумҳои Ватан ва Миллат дар осори нависанда маъноӣ тозаӣ иҷтимоӣ гирифта, меҳвари фикру андеша қарор гирифт. Андешаи Фитрат дар бораи инсон аст, вале аз Ватан чудо нест.

Чунонки дидем, Фитрат пешрафти Ватан ва халқро танҳо дар омӯхтани илм ва донишҳои пешқадами дунёи мебинад.

Мавзӯи мактабу маориф чӯзӣ муҳими афқору осори Фитратро ташкил медиҳад. «Аввалин наҷотдиҳандаи мо илм аст!» – ин шиор ва мояи зиндагии ӯ буд. Аз ин ҷиҳат барномаи навсозии мактабу маорифи ҷомеа, ки поя ба маънавияти баланд бардошта бошад, дар асарҳои дигари ӯ, аз ҷумла «Раҳбари наҷот», «Оила» ва «Баёноти сайёҳи ҳиндӣ» низ ҳаматарафа тарҳрезӣ шуда, андешаҳои нависанда имрӯз ҳам метавонанд раҳнамои ҳаёти маънавии мардум бошанд.

«Баёноти сайёҳи ҳиндӣ». Ин қиссаи дилангез аз «Муқаддима» ва «Шурӯъ», ки қисми асосист, иборат мебошад. Дар «Муқаддима» фуқарои мамлакат ба се гурӯҳ – уламо, умаро ва аҳоли чудо карда шудаанд ва муаллиф ҳар гурӯҳро тавсиф мекунад.

Қаҳрамони қисса сайёҳи донишманд ва равшанфикри ҳиндӣ буда, ба воситаи раҳнамоӣ ва мадади одамони тараққиҳоҳи Бухоро шаҳр ва навоҳии қисми ғарбии аморатро саёҳат мекунад, нуқсонҳо ва ақибмонии фикрии кишварро мушоҳида карда, онҳоро танқид менамояд. Агар дурсттар диққат диҳем, мебинем, ки ҳуди муаллиф дар баъзе лаҳзаҳо прототипи қаҳрамони асар – сайёҳи ҳиндӣ мебошад. Персонажи дигари асар, ки дар ислоҳоти тиббӣ маслиҳатҳои муфид медиҳад, духтури рус аст.

Қаҳрамони қисса мушоҳидаҳоиашро аз даромадгоҳи шаҳр ба рӯи коғаз меоварад. Вай аз аввалин лаҳзаҳо бо ҷаҳолати мардум рӯ ба рӯ мешавад. Мефаҳмад, ки мардум соддаву бесавод ва ҷохил ҳастанд. Манфиат ва зарари худро наmeshиносанд. Баъд бо маслиҳати саройбон ба тамошогоҳи машҳури Бухоро лаби ҳавзи Девонбегӣ меравад. Мебинад, ки одамон аз ин Ҳавз ҳам об менӯшанду ҳам дасту рӯ мешӯянд. Оби Ҳавз бисёр ифлос аст. Ин ҳолатро дида, ба муллои ҷоҳиле фаҳмонидани мешавад, ки дар ин ҳавз одамон бояд таҳорат наkunанд, бинӣ наафшонанд, пой нашӯянд, ахлот наандозанд, «зеро оби ин ҳавз барои ошомидан аст, бояд покиза бошад».

Баъд сайёҳи Фитрат бо ҳолати иқтисодиёт, тичорат, мактабу маориф, тиб ва ғайра шинос мешавад. Як-як камбудихо ва ба эҳтиёҷи мардум ҷавоб нагуфтани ин соҳахоро пай мебарад. Ҳатто сӯҳбати як табиби бухорӣ ва беҳабарии ӯ аз усули табобати бемор саҳт андӯҳгин месозад. Ин табибро бо духтури рус, ки беморро табобат карда, сиҳат намуд, муқоиса мекунад.

Фитрат бо камоли дилсӯзӣ ва ватанпарварӣ, танҳо ба мақсади ободии диёр, осудагии мардуми Бухоро ва ҳолати иқтисоду фарҳанги онро аз нигоҳи як фарди хориҷии бегараз нишон медиҳад. Он ҳама беилмӣ, ҷаҳолат ва нобасомониҳо дилашро ба дард меоварад. Аз он, ки халқ бо ин ҳама қашшоқию ҷаҳолат ва ақибмондагӣ муросо мекунанд ва беш аз ин маорифпарварони тараққиҳоҳро ҷашми дидан надоранд, зиёда ғамгин мешавад ва бо ҳасрати ҷонсӯзе фарёд мезанад: «Ҳай бечора миллат! ... ту ҳоло тарафдори ғосибонӣ, ки хунатро мемаканд, хонумонатро ба боди фано додаанд, оташ ба бунёди шарафу номусат ниҳодаанд, ту ҳоло ҳам намефаҳмӣ! Афсӯс, афсӯс!».

Нависанда дар он замони тираю тор ин гуна андешаҳои ватанпарваронаро баён дошта, умедвор буд, ки мардуми кишвараш аз хоби ғафлат бархоста, илмро тоҷи сар ва ҷаҳолатро зерӣ по мекунанд. Вале дар он замон, дар шароити Бухорои амирӣ ба ҷомаи амал пӯшидани орзуҳои шояд Фитрат чандон умед надошт, ки дар хотимаи қисса меғӯяд:

Муроди мо насихат буд, гуфтем,
Ҳаволат бо Худо кардему рафтем.

Абдурауфи Фитрат аввалин нависандае буд, ки масъалаҳои муҳими ҳаёти ҷомеаро дар асарҳои ба миён гузошта, роҳҳои ҳалли онро нишон дод. Харобии кишвар, бетарафӣ ва бешарафии ҳокимону рӯҳониёни ҷоҳил ва манфиатпарастро тасвир карда, дар дили хонанда ҳисси ватандӯстӣ ва миллатдӯстиро бедор кард.

Адабиёти бадеӣ дар ҳама давраи замонҳо дар робита бо ҳаёти ҷомеа раванку ривож меёбад. Вазъияти ҳаёти сиёсӣ иҷтимоӣ ва иқтисодӣ ахлоқии мамлакат ҳусни таваҷҷӯҳи аҳли адабро ба мушкилоту муаммоҳое ҷалб менамояд, ки баррасӣ ва ҳаллу фасли онҳо зарур аст. Аз ин лиҳоз Фитрат низ натавонистааст, ки аз рӯзгори мураккаби халқи худ канорагирӣ ҷӯяд ва ба мағз андар мағзи ҳаёти мардум ворид гардида, муҳимтарин равандҳои онро дар асарҳои инъикос кардааст. Ӯ бо осори пурмазмун ва хушсифати худ ба ҳаллу фасли масъалаҳои сиёсӣ,

давлату давлатдорӣ, ҳаллу фасли мушкилиҳои иқтисодӣ, иҷтимоӣ ва маънавӣ ширкат варзидааст.

Абдурауфи Фитрат забони китобии навро рӯйи кор овард, то андешаояш ба мардум дастрасу фаҳмо бошад. Аз ин ҷиҳат номи ӯ ва осори ӯ ҳамеша ҳампойи зиндагӣ ва ҳамроҳи мардум хоҳад монд.

«БАЁНОТИ САЙЁҲИ ҲИНДӢ»

Порча аз қисса

Муқаддима

Чанд сол пеш аз ин яке аз мардуми Бухоро дидам ва аз чигунагии аҳволи ин шаҳр пурсидам, он қадар мадҳу сано гуфт, ки аз он дам эътиборан зиёрати он шаҳрро вочиби зиммаи худ шумурдам.

То ки ҳамон сол фурсатро мусоид ёфтам ва ба азви мақсади худ шитофтам. Дар аснои роҳ чизи қобили зикреро надидам, то ба дохили шаҳр расидам. Дар зарфи чанд моҳ аҳволи Бухоро ва бухороиёнро тадқиқ кардам ва ба аксари корҳои инҳо воқиф гаштам.

Бо камоли бадбахтӣ метавон гуфт, ки бухороиҳо на танҳо ба заволи умумии олами ислом иштирок варзидаанд, балки баъзе аз тавоифи исломро низ ҳамроҳи худ ба магоки ғафлат кашидаанд.

Пеш аз он ки ба тафсили ин саёҳат шурӯъ намоям, лозим аст, ки фикри иҷмолиеро, ки аз ин саёҳат дар бораи Бухоро ва бухороиён ҳосил кардам, навишта, қориёни мӯҳтарамро иҷмолан ошнои аҳволи ишон гардонам. Ҳамагӣ мардумони Бухоро се қисманд: уламо, умаро, фукаро...

Уламо

Маълум аст, ки Бухоро дар замони собиқ уламои мутабаххир ва фузалои муқтадир хеле мерасонид. Ҳар рӯз як Бӯалӣ, Форобӣ ва дигареро ба майдони мусобиқат медавонид, ба ин восита овозаи шарофати худро овезаи гӯши ҷаҳониён мегардонид. Қариб дусад сол мешавад, ки қимати илмӣ худро гум намуда. Пас аз вуруди Мирзоҷони Шерозӣ уламои Бухоро ба хондани ҳавошӣ, ки иборат аз тадқиқи алфоз аст, майл карда, кам-кам он қадар ба ривочи ин таҳсили бефоида кӯшидаанд, ки номи таҳсили фойданокро ҳам аз хоҳири худҳо баровардаанд. Соири туркистониҳо низ, ки таҳсили худро дар Бухоро мекарданд, бо

бухороиҳо муштарақан ба мағоки ҷаҳл ва ғафлат фитода: оқибат ситораи равшани осмони маданият, саҳифаи мунаввари китоби инсоният, яъне Туркистонро ба ҳолате, ки забони дӯст ва гӯши душман аз гуфтан ва шуниданаш мешармад, мубтало намудаанд!

Ҷамоае, ки имрӯз аз уламои ҳақиқия хабаре надоранд, бист сол таҳсил ва бист соли дигар дарсгӯй карда, баъд аз он ба мансаби муфтигӣ расида, боз мутолиаи кутуби арабияро мушқил ва худро ба истеъмоли кутуби фикҳияи форсия маҷбур медонанд, мақоми ҷалили рӯҳонияти Бухоро гирифтаанд. Ин ҷамоа амрҳои илоҳиро тобеи раъй ва мақсади худ доништа, бо ранге, ки хоҳанд, оят тафсир мекунанд, ҳадис мебофанд. Чунончи, дар мавқеаш ҳам тафсилян менависем, дар ҳолате ки худашон иртиқоби ҳар гуна зулм ва гуноҳро мекунанд, ҳамеша ҳозир менишинанд, то авоми бечораеро ба андак гуноҳе кофир гуфта, ба зер лагад бигиранд.

Ҳамин ҷамоа аз тарафе ҳамагии авқофи Бухоро ғайри шартӣ воқиф нӯши ҷон менамоянд, аз тарафи дигар, аҳолии мискин, ки номи таҳсили ғойданокро ҳам нашониданд, буду набуди худро ба номи шогирдӣ фидои онҳо месозанд.

Аҳоли

Ин бечорагон айбе надоранд, аз ҳар ҷиҳат мустаиданд. Фақат ҳамин қадар ҳаст, ки «намедонанд».

Савол ва супориш:

1. Муҳимтарин лаҳзаҳои ҳаёти Фитратро ба хотир оваред.
2. Фитрат дар кучо таҳсил кардааст ва аввалин асарҳои адиб кадомҳонад?
3. Дар бораи ақидаҳои маорифпарварии Фитрат чӣ медонед?
4. «Мунозира» чӣ гуна асар аст?
5. Мақсади адиб аз таълифи қиссаи «Баёноти сайёҳи ҳиндӣ» чӣ буд?
6. Порчаро хонед ва гуед, ки сухан дар бораи кадом табақаҳои аҳоли меравад?

**НАМОЯНДАГОНИ
АДАБИЁТИ
МУОСИРИ ТОҶИК**

Адабиёти муосир ё худ навини тоҷик зодаи замони Шӯравист. Маҳз таъсиси ҷумҳурии Шӯравии Тоҷикистон сарнавишти минбаъдаи ин адабиётро муайян кард.

Фазои озодаи рӯхпарваре, ки аҳли адабро дар он солҳо фаро гирифт, фазои хеле мувофиқ барои кори эҷодӣ буд. Асарҳои пурмазмуни дорои сатҳи баланд бадеият офарида шуданд. Беҳтарин анъанаҳои адабиёти классикӣ ривоч ёфта, аҳли адаб осори худро бо забону фасеҳу балеғ эҷод мекардагӣ шуданд.

Нахустин асари ин адабиёт «Марши ҳуррият» ва аввалин адибаш Садриддин Айни буд. Баъдтар, вақте ки Абулқосим Лоҳутӣ аз Эрон ба Тоҷикистон муҳоҷират кард, ду устод бо ҳамдастӣ ба пешрафти адабиёти нави тоҷикӣ ҳисса гузоштанд.

Ҳукумати Шӯравӣ ба тақозои сиёсат ва идеологияи ҳоким барои пешрафти қувваҳои эҷодӣ шароит муҳайё мекард. Ин буд, ки адибони калонсол бо ҳамдастии ҷавонон барои пешрафти адабиёт хидмат мекарданд. Сухайлӣ Ҷавҳаризода, Муинзода, Баҳриддин Азизӣ, Сарвар, Пайрав Сулаймонӣ намояндагони аввалини ин адабиёт баъди Айниву Лоҳутӣ буданд. Мавзӯи асосии эҷодиёти адибон дар ин давра танқиди таассуби гузашта ва тараннуми сохти нав, мактабу маориф ва ғайра буд.

Солҳои сӣ дар адабиёти тоҷик аввалин асарҳои калонҳаҷм пайдо шуд, ки романи «Ғуломон» аз ҷумлаи он аст. Дар ин солҳо чехраҳои нави эҷодӣ ба адабиёт омада, ба пешрафти он мусоидат намуданд. Мирзо Турсунзода, Ҳабиб Юсуфӣ, Ҷалол Иқромӣ, Мирсаид Миршакар, Сотим Улуғзода аз ҷумлаи адибоне буданд, ки бо асарҳои ҷолиб ва сабку салиқаи хоси хунарӣ дар таърихи адабиёти нави тоҷик мақоми шоён доранд. Равишҳои тоза дар шеър ва наср ба номи ин гурӯҳ вобастагӣ дорад.

Айни муаллифи нахустин повест, роман ва асари ёддошти муосир буд ва равишҳои асосии инкишофи адабиёти муосир, аз ҷумла насрро муайян кард. Повести ӯ «Марги судхӯр» ва «Ёддоштҳо» аз асарҳои барҷастаи адабиёти навини тоҷик шинохта шудаанд.

Насли дигари адабони тоҷик Мирзо Турсунзода, Ҷалол Иқромӣ, Сотим Улуғзода бо шеъру дostonҳо ва повесту романҳояшон аз чeҳраҳои шинохтаи адабиёти муосири тоҷиканд.

Мирзо Турсунзода бо назокат ва нафосати шоирона, бо диди амиқи зиндагишиносӣ, бо таблиғи гоҳҳои инсондӯстиву адолатпарварӣ аз шоирони беназир аст. Достони «Ҷони ширин», силсилашеърҳои «Қиссаи Ҳиндустон» бо андешаҳои амиқи сулҳхоҳона, инсондӯстона ва адолатхоҳона дар ҳеҷ даври замон кӯҳна нахоҳанд шуд, монанди байти зер ва даҳҳо байту пораҳои дигар:

Дӯстиро ҷустуҷӯ дорем мо,
Аз амонӣ гуфтугӯ дорем мо.

Ҷалол Иқромӣ аз насрнависони сермаҳсули адабиёти тоҷик буда, бо романи «Духтари оташ», повести «Ман гунаҳгорам» ва даҳҳо асарҳои дигараш ҷовидон аст.

Романи «Духтари оташ» суруди дилангезе дар ҳаққи инсон, зан, модар аст. Қаҳрамони роман духтари ҷасур Фирӯза ба мо усули фидокорона зистанро ёд медиҳад. Ҷалол Иқромӣ бо повести «Ман гунаҳгорам» усули тасвири психологиро дар насри тоҷик хеле амиқ пеш бурд. Аз қолибҳои маъмули тасвири инсон берун омад ва шахсиятхоеро офарид, ки намунаи сидку сафо мебошанд.

Нависандаи дигаре, ки бешак, дар адабиёти садаи XX тоҷик ҷойгоҳи хос дорад, Сотим Улуғзода аст. Ӯ бо забони фасеҳ, тасвирҳои ҷолиб, ҳислат ва ҳилқатшиносияш аз намояндагони беназири ин адабиёт мебошад. Бисёр мунаққидон менависанд, ки дар адабиёти тоҷик муаллифи бехтарин ҳикоя, бехтарин повест ва бехтарин роман Сотим Улуғзода аст. Дар ин маврид онҳо ва хонандагони ин нависандаи мумтоз низ ҳикояи «Марги Ҳофиз», повести «Ривояти Суғдӣ» ва романи «Фирдавсӣ»-ро дар назар доранд.

Фотеҳ Ниёзӣ нависандаи ҷангноманавис буда, бо тасвирҳои бадеӣ ва образҳои офаридааш шӯҷоат ва далерии инсонро бар зидди ҷанг ва беадолатӣ васф намуда, бо романҳои «Вафо», «Ҳар беша гумона мабар, ки холист» ва «Сарбозони бесилох» дар адабиёти муосири тоҷик мақоми шоён дорад.

Баъди солҳои шаст ба адабиёт ҷавонони навҷӯе омаданд, ки дар назму наср пешрафтҳо насибашон гардид. Мӯмин Қаноат, Лоик, Гулрухсор ва Бозор Собир намояндаи насли шоироне ҳастанд, ки бо сабку

саликаи хос равиши инкишофи шеъри тоҷикро дигар карданд. Ҷасорати Мӯъмин Қаноат дар достоннависӣ, Лоик Шералӣ дар сурудани ашъори лирикӣ, махсусан дар шаклҳои анъанавии ғазал, рубой ва дубайтӣ беназир аст. Ин ду шоир ва шоирони дигар асолати шеъри тоҷикиро боло бурда, маҳбубияти онро дар байни хонандагон зиёд карданд.

Ҳамин гуна навҷӯйиву тозақорию дар наср мо дар эҷодиёти Фазлиддин Муҳаммадиев, Саттор Турсун, Ёрун Кӯҳзод ва ҷанде дигар мушоҳида мекунем. Ин нависандагон бо ҳикояву повест ва романҳояшон дар дили хонанда тухми умеду боварӣ, одаму одамгарӣ, сидку сафо коридар, рӯҳи ёро ба зиндагии душвору бошарофат дар ин ҷаҳони сервоқеа омода месозанд.

Адабиёти муосири тоҷик аз нигоҳи навъу жанрҳо низ ғанӣ мебошад. Дар баробари ҳикояву повест ва роман мо ба жанри барои адабиёти тоҷик нав – драма вомехӯрем. Муаллифи бехтарин драмаҳо дар адабиёти тоҷик Сотим Улуғзода шинохта шудааст, ки драмаи манзуми «Темурмалик», «Рӯдакӣ», «Алломаи Адҳам» ва дигарон намунаи он аст.

Имрӯз насри тоҷик хеле ғанӣ гардидааст. Нависандагон суннатҳои эҷодии устодони бузурги сухани бадеӣ С. Айни, Ҷ. Иқромӣ, Р. Ҷалил, С. Улуғзода, Ф. Ниёзӣ, Ф. Муҳаммадиевро раванқу ривож дода, худ насри миллиро бо роҳи тозапардозӣ пеш бурда истодаанд.

Мо аз ин баҳри бекарони адабиёти муосири тоҷик баъзе аз намоёндагонии онро интихоб кардем ва аз ҳаёту осорашон ба шумо пешкаш мекунем. Бошад, ки бо диққат ва кӯшиши пайгирона аз моҳияти эҷодиёти ин адибон баҳраманд шавед.

САДРИДДИН АЙНӢ

(1878—1954)

Садриддин Айни 15 апрели соли 1878 дар деҳаи Соктареи ноҳияи Ғиждувони аморати Бухоро ба дунё омадааст. Ӯ соли 1940 бо номи «Мухтасари тарҷимаи ҳоли худам» китобчае навишт ва он баъди вафоташ соли 1958 нашр шуд. «Ёддоштҳо»-и чорчилдааш низ тасвири як қисми саргузашташро дар бар мегирад. Айни тарҷимаи ҳолашро бо тамоми ҷузъиёташ дақиқ навиштааст. Ҳатто дар ҳуччатҳо хато сабт шудани соли таваллудашро дар як мактубаш ба Лоҳутӣ аниқ карда менависад, ки «ман дар соли 1878 (мувофиқи ҳуччатҳо, аммо дар ҳақиқат дар соли 1875... таваллуд ёфтаам).

Давраи бачагии Айни дар ду деҳа, тобистон дар Соктаре, зимистон, дар маҳаллаи Болои тумани Шофирком гузашта, аз хурдӣ бо азобу машаққат, меҳнати душвор ва камбағалии мардуми меҳнаткаш ошно гаштааст.

Падараш Саидмуродхоча одами босавод буд ва муддате дар мадрасаҳои Бухоро низ таҳсил кардааст. Аз ин рӯ бо муҳити мадраса, усули таълими он ва аъмоли мансабдорони Бухоро шинос буд. Айни аз хурдӣ аз падар бисёр чизҳоро омӯхт, ки муҳимтарини онҳо муҳаббат ба халқ ва адабиёту фарҳанг буд. Саидмуродхоча шахси адабиётдӯст, ки буд, ба ҳар муносибате аз шеърҳои гузаштагон, аз ҷумла Саъдию Ҳофиз, Бедилу Соиб ва шоири ҳамзамонаш Исо Махдум меҳонд ва таъсири ин кори падар ба Айнии хурдсол зиёд буд. Садриддин аз шашсолагӣ ба мактаб рафта, аввал муддате дар мактаби масҷиди деҳа меҳонад. Ба сабаби бесаводии мактабдор чизе омӯхта наметавонад ва падараш ўро ба мактаби духтарона мегузаронад. Айни мактабро дар даҳсолагӣ ба охир мерасонад. Дар ин мактаб ў тавонист, ки «фақат девони Ҳофиз, чанд ҷузъ аз Бедил ва чанд ҷузъ аз газалиёти Соиб»-ро аз худ кунад. Ин азхудкунӣ барои Айни чунин натиҷа дошт: «шеърҳоро дӯст медоштам, ҳарчанд маъниҳои онҳоро дуруст нафаҳмам ҳам, оҳанги онҳо ба ман гуворо менамуд ва ба ёд карда хонда гаштани баъзе шеърҳо кӯшиш мекардам».

Дар тақдири минбаъдаи Садриддин хизмати сарвари равшанфикрони бухорой Шарифчон-махдومي Садри Зиё ниҳоят бузург аст. Ин шахс ба зодгоҳи Айнӣ меҳмон шуда, аз зиракии ӯ пай бурда, ҳамон вақт таъкид карда буд, ки «ин бачаро барои хондан ба шаҳр бурдан даркор аст». Ва Айнӣ имкон ёфт, ки додарони бесаробонашро ба модаркалон супурда, ҳамроҳи бародараш Муҳиддинхоҷа барои таҳсил ба Бухоро равад ва аз сентябри соли 1890 сар карда «муллобачаи мадрасаҳои Бухоро шуд». Айнӣ бисту ҳафт сол дар Бухоро зиндагӣ карда, на фақат дониш андӯхт, балки ба зиндагии мардуми шаҳр, аҳли касбу ҳунари он шинос гардид. Аз зиндагӣ талху шириниҳои зиёде бардошт.

Зиндагии Айнӣ дар мадрасаҳои Бухоро осон набуд. Ӯ менависад, ки «бо пойи бараҳна, бо кафши булғори маҳаллидӯхт дар барфу лой мегаштам, ки поҳоям мекафиданд. Кафидагиҳои пойро аз шамъи дар гирифта истодагӣ равшан чаконда даво мекардам». Шароити таълим низ дар мадрасаҳо хуб набуд. Дигар мадрасаҳои Бухоро шӯҳрати илми оламгири қадимаи замони Сино ва баъди онро надоштанд. Усули таълим кӯҳна буд ва аксаран аз илмҳои мурда ва нолозими асри миёна дарс мегуфтанд, ки ба дарди замон намехӯрд.

Бо вучуди ин Бухоро, ки маркази тараққии илму адабиёт буд, Айниро парвариш намуд ва ба олами адабиёт ворид сохт. Махсусан Садри Зиё дар ин роҳ ба Айнӣ кӯмакҳои зиёд кардааст. Вай Айниро нафақат дар хонааш ҷой дод ва ба ин восита Айнӣ дар сӯҳбатҳои аҳли адаб иштирок карду баҳра бардошт, балки дар мадраса ҳуҷраеро барои Айнӣ харида, барои ӯ шароити дурусти хонданро муҳайё сохт.

Зиндагӣ дар ҳавлии Садри Зиё барои Айнӣ бисёр судманд буд, зеро, ҳавлии ӯ дар ҳақиқат «мактаби адабиёти ҳамин давра» буд ва Айнӣ «материалҳои муҳими адабии ҳудро» маҳз дар ҳамин ҳавлӣ ҷамъ овардааст. Айнӣ дар ҳавлии Садри Зиё зиста хизмати ин хонаводаро низ ба ҷо меовард. Дар ин ҳавлӣ, аз як тараф, агар ҳазинаи дониши вай «аз лафз ва маънӣ пур» шуда бошад, аз тарафи дигар «хизматҳои вазнин аз фурсат ва тоқат»-аш беш буд. Бинобарин ҳам Айнӣ оқибат хизмат ва ҳавлии Садри Зиёро тарк гуфта, муддате дар ҳуҷраи бародараш Муҳиддинхоҷа зиста, баъди «тамоман беҳуҷра монда, хонабардӯш» гардиданаш Садри Зиё аз мадрасаи Кӯкалдош як ҳуҷра харида ба ӯ дод ва Айнӣ даҳ сол – то моҳи апрели соли 1917 он ҷо зиндагӣ кард.

Айнӣ як толибилми ҳушёр ва мустақил, ки буд, ҳанӯз ҳангоми дар мадраса таҳсил карданаш ба ҳаёти иҷтимоӣ ва аҳволи табақаҳои гуно-

гуни мардуми Бухоро таваҷҷӯҳ мекард. Аз «бадқирдорихои роҳбарони ҳукумат ва калонони ҳамон замон» огоҳ буд. Махсусан «шикоятҳои иҷтимоӣ», ки дар сӯҳбатҳои хонаи Садри Зиё ба ғушаш расида буд, чашми ӯро ба воқеияти сиёсӣ иҷтимоӣ мекушод. Вай ба сафи онҳое даромад, ки ислоҳоти мактабу маориф ва низоми идораро меҳостанд. Ана дар ҳамин давра Айнӣ бо рафиқонаш, аз ҷумла Мунзим дар фикри ислоҳоти маориф ва ташкили мактабҳои нав афтиданд ва барои ба амал баровардани ниятҳояшон ҷамъияти пинҳонкорӣ «Тарбияи атфол»-ро таъсис доданд. Ҳаракати ин маорифпарварон ва ислоҳотхоҳони фидоӣ, ки баъд бо истилоҳи ҷадидӣ машҳур шуд, ниятҳои нек дошт. Ба қавли Айнӣ «ниҳояти матлаби инҳо ислоҳи мактаб, ислоҳи мадраса ва ислоҳи ҳукумати амир буд». Вале ин нияти неки равшанфикрони Бухоро ба таъқиботи саҳти амир дучор шуд.

Талошҳои ислоҳотхоҳонаи Айнӣ ва шариконаш ба он анҷомид, ки бисёре кушта ва ё ҳабс шуданд. Айнӣ баъди 75 ҷуби амир аз ҷониби аскарони рус озод карда шуд ва пас аз табобати тӯлонӣ дар беморхонаи Когон аввалҳои моҳи июли соли 1917 ба Самарқанд омад. Муддате дар ин шаҳр паноҳ бурда, боз ба таъқибӣ рӯҳониёни ҷоҳил гирифтдор шуд ва маҷбур гардид, ки ба Тошканд равад. Баъди ором шудани вазъият боз ба Самарқанд баргашт ва то солҳои охири ҳаёташ ин ҷо зиндагӣ карда, тамоми осори илмӣ адабиашро дар ҳамин шаҳр навишт. Солҳои охири умраш дар Душанбе гузашта бошад ҳам бо Самарқанд робитаи наздик дошт.

Садриддин Айнӣ 15 июли соли 1954 дар Сталинобод (Душанбе) аз дунё гузашт. Оромгоҳи ӯ дар боғи Айнии шаҳри Душанбе аст.

Айнӣ – шоир. Устод Айнӣ нахустин шеърро соли 1895 гуфтааст. Ин ҳамон шеъри машҳури «Ғули сурх» аст. Аз ин пештар низ Айнӣ шеърҳои гуфта будааст, вале «баъд аз понздаҳ рӯз ё як моҳ бемаънӣ будани» онҳоро ғаммида, «пеш аз он ки касе дида бошад, сӯхта нобуд» мекардааст. Айнӣ баробари ба шеърӣ оғоз кардан мувофиқи расми он замон таҳаллус интиҳоб мекунад. Аввал таҳаллуси Сифлӣ, баъд Мӯҳтоҷӣ, сипас Ҷунунӣ ва ниҳоят Айнӣро мепазирад. Ба ҳар се таҳаллуси аввал низ шеърҳо гуфтааст, вале дар тазкираҳои охири асри XIX ва ибтидои асри XX номи ӯ бо таҳаллуси Айнӣ омадааст.

Шеърҳои нахустини Айнӣ асосан мазмунӣ ишқӣ дошта, дар баъзеи онҳо аҳволи ҳуди ӯ низ баён шудаанд. Аз ин рӯ шеърҳои аввалини ӯ аз воқеият ҷудо набуданд. Ҳамин эҳсоси шоиронаи ифшоӣ ҳол дар шеъри «Ғули сурх» ба назар мерасад.

Рози дил мегуфтам, ар як маҳраме медоштам,
 Шикваҳо мекардам аз ғам, ҳамдаме медоштам.
 Дар шаби хичрон намешуд захми дил реши равон,
 Гар зи васли як парирӯ марҳаме медоштам.
 Меҳнати гетӣ ба талхӣ кай рабудӣ чони ман,
 Бӯсае гар аз лаби исодаме медоштам.
 Аз тамошои гули сурх аз чӣ мемондам чудо,
 Гар ба каф чун аҳли олам дирҳаме медоштам!
 Ин қадар дар изтироб афтодаам аз фикри худ,
 Мешуд оромам, агар аз худ раме медоштам.
 Чун тарозу кай шудӣ саргаштагӣ бо ман насиб,
 Айнӣ, ар фикре на аз бешу каме медоштам.

Ба эътирофи худи Айнӣ ин шеърро дӯсти ӯ, шоир Муҳаммадсиддиқи Ҳайрат таҳрир карда, «баъд аз алоқа пайдо» карданаш бо Ҳайрат «худро шоири расмӣ» мешуморад.

Ин шеър хеле фаҳмо буда, дар он эҳсосот ва эҳтиросоти қаҳрамони лирикӣ хеле равшан ва мушаххас ифода ёфтааст. Айнӣ хостааст шеърро ба зиндагии воқеӣ наздик кунад ва ба муродаш ҳам расидааст. Ҳар сатри ин шеър аз ҳасрати воқеии ӯ иборат буда, бунёди маънавии баъзе шеърҳои дигарашро низ ташкил мекунад. Масалан, дар як рубоӣ аҳволи мадрасагашро чунин баён мекунад:

Дар мадраса хучраи кулай нест маро,
 Дар майкада вачҳи нуклу май нест маро.
 То кай гӯям, ки «ину вай нест маро?»
 Билҷумла ба даҳр ҳеҷ шай нест маро.

Ин маъниро дар байти як қасидааш низ такрор мекунад:

Беҳучраву бекӯяму бечомаву дастор,
 Бенуклу маю чангаму бемӯнису ғамхор.

Чунин шеърҳои Айнӣ хусусияти ҳасбиҳолӣ дошта, ҳолати залил ва таҳқиромези инсонро дар он рӯзгор инъикос мекунанд. Аз ҳар сатри ин қабил шеърҳо эътирози Айнӣ шоир ба гӯш мерасад, ки ба тарзи худ «як шакли ба худ хоси қабул надоштани воқеият» мебошад. Чунин тарзи нигоҳ ба воқеияти муҳит аз ҷониби Айнӣ нав буд.

Ба воқеияти рӯзмарра диққат кардан ва онро тасвир намудани Айнӣ дар як қасидаи ҳазломезаш низ равшан ба назар мерасад. Дар ин

қасида чизи муҳим тасвир меёбад, ки асли шеър он аст. Шоир як лаҳзаи базмгардиҳояшро дар ин шеър тасвир карда, аз унсурҳои гуфтугӯи мардум чунон устокорона истифода мекунад, ки оҳанги сухан хислати қаҳрамонро ошкор менамояд:

Гулаке чанд нишаста ҳама бар устулҳо,
«Ин читу базми накӯ» гуфта даҳоншон во буд—
Хуб ҷо буд, валекин зи тараб холӣ буд,
Базмаке буд хунук ё кураи сармо буд.
Баъди як ҷойник аз ҷой ба маҳдум гуфтам:
Хучраи танги ту сад бор аз ин авло буд.

Қасидаи мутоибаомези «Даҳяк» ва ғазали «Шаби дӯшина» низ ҳамин гуна хусусияти вуқӯъгӯёна доранд. Дар онҳо Айнӣ кӯшидааст, ки лавҳае ба вучуд орад ва ҳиссиёту ҳаяҷони қаҳрамони лирикиро ифода кунад.

«Достони сайри Ширбадан» низ асарҳои аввалин ва ҷолиби Айнии шоир аст. Ин асари Айнӣ низ дар асоси мушоҳидаҳои амиқи ӯ навишта шудааст. Достон пеш аз ҳама асоси воқеӣ дошта, дар он адиб як лаҳзаи саргузашти худаашро баён кардааст. Дар бораи шакли ин асар Айнӣ мегӯяд: «Азбаски дар он вақтҳо ман «Шоҳнома»-и Фирдавсро бисёр меҳондам, шакл ва услуби вай ба ин достон бетаъсир намондааст». Дар ин достон Айнӣ воқеаҳои муқаррарии дидаашро тасвир мекунад. Мо шеърро хонда иди Наврӯз, намуди сайргоҳ, сайру гашти мардум, бозиҳо ва ғайраро ҳамчунон зиндаву мусаввар тасаввур мекунем. Масалан, бо тасвири иди Наврӯз Айнӣ ба баъзе тартиботи замон – хубиву бадии он баҳо додааст. Қаҳрамони достон низ шахсияти он рӯзгор аст, ки ҷавони лоуболу бетакаллуф ва гоҳо бепарвою ҳангомаҷӯй ба назар мерасад. Айнӣ бо ин роҳ хостааст тартиботи нописанди он замонро маҳкум кунад. Ба ин маънӣ ин асари Айнӣ мазмуни баланди иҷтимоӣ дорад. Ин тарзи нигориши Айнӣ буд, ки баъзе аз муосиронаш ба «тарзи хос»-и ӯ дар шеър эътироф карда буданд. Аз ҷумла Садри Зиё навишта буд:

Ба тарзи наве чун сухангустар аст,
Зи акрони худ дар сухан бартар аст.
Чу мазмуни ашъори ӯ ҷумла бикр,
Ки ҳаргиз касеро нарафтаст фикр.
Агар бингарӣ сар ба сар шеъри ӯ,
Зи мазмуни пешин набинӣ дар ӯ.
Суханро сазад гар диҳӣ ихтисос
Мар-ӯро, ки бошад варо тарзи хос.

Ба «тарзи хос» соҳиб шудани Айнӣ тасодуфӣ набуд. Вай аз аввалин рӯзҳои эҷодкориаш собитқадамона пеш рафта ва замоне, ки чун шоир шинохта шуд, яке аз намояндагони барҷастаи назми соф, фаҳмрас ва ҳиссиётпарвари замони худ гардид. Вай доир ба шеър ва мақсади шоир тасаввуроти равшан дошт: касеро беҳтарин мешинохт, ки «фикр ва ҳиссиёти худро дар шакли беҳтарин, бо ибораҳои барҷаста, дар қолиби хуб, бо ташбеҳҳои табиӣ ва қаноатбахш ифода кунад». Айнӣ дар тамоми фаъолияти шоириаш ба ин назария содиқ монд.

Айнӣ баробари фаро расидани Инқилоби Октябр шеъри нави инқилобиро бо оҳанг ва мазмуни нав гуфт. Ин шеър «Марши ҳуррият» ё худ «Марши озодӣ» ном дошт ва дар ибтидои соли 1918 гуфта шуд. Дар ин сол Айнӣ шеъри «Марсия»-ро навишт. Ин шеърро Айнӣ ба муносибати аз ҷониби амир қатл намудани бародараш гуфта буд ва он ҳукмномаест бар зидди сохти пӯсидаи амирий, ки боиси бадбахтӣ ва хори ҳазорон инсон гардида буд:

Хоҳам он хонаи бедоди ситам вайрон бод!
 Хоҳам он маҳкамаи ҷавр мазористон бод!
 Хоҳам он тахт, ки шуд боиси бадбахтии мо,
 Реза-реза шуда бо хоки сияҳ яксон бод!...
 Хоҳам он муфтию он қозию он шоҳу вазир,
 Сарнагун гашта ба хуни худашон ғалтон бод!

Айнӣ то фарорасии инқилоб асосан шеърҳои пандомӯз гуфтааст, ки фаъолияти маорифпарварӣ ва омӯзгориашро ифода мекунамд. Ин гуна шеърҳои ӯ бештар хусусияти даъватӣ дошта касро ба омӯхтани илму дониш ҳидоят мекунамд:

Аз мактаб ояд осоиши дил,
 Марғуби дилҳо з-он аст мактаб.
 Бемактабонро набвад ҳаёте,
 Саъд аст мактаб, хайр аст мактаб.

Шеърҳои «Бомдоди баҳорон» ва «Саҳаргоҳон» низ андешаҳои ахлоқии Айнӣро ифода менамоянд, ки байти зер намунаи он аст:

Биёед, эй рафикон, дарс хонем,
 Ба бекорию нодонӣ намонем.

Ва ё

Ба олам ҳар касе бекор гардад,
 Ба ҷашми аҳли олам хор гардад.

Бо саршавии инқилоб оҳанги ахлоқии шеърӣ Айни бо даъват ва мубориза барои созмони ҳаёти нав иваз мешавад.

Айни сурудӯ хитобаҳои ба ду забон менавишт. Шеърҳои дар ин давра ба забони ўзбекӣ навиштаи ӯ соли 1923 дар маҷмӯаи «Инқилоб уҷқунлари» («Шарораҳои инқилоб») чоп шудаанд. Нахустин маҷмӯаи шеърҳои инқилобии Айни соли 1923 бо номи «Аҳгари инқилоб» дар Бухоро чоп шуд. Ин аввалин китоби адабиёти нави тоҷикӣ буд.

Насри Айни. То инқилоб Айни асосан бо шеъраш шӯҳрат дошт. Баъд якбора ба наср гузашт. Сабаби инро ҳуди Айни дар маҷмӯаи дуҷуми шеърҳои «Ёдгорӣ» чунин шарҳ додааст: «қобилияти шеърӣ ман аз ифодаи он мазмунҳо дар либоси шеър очиз омад ва даромадам ба наср нависӣ». Аз ин пештар «савдои наср нависиро» ба сари Айни «Наводир-ул-вақоеъ»-и Аҳмади Дониш андохта буд. Баъди мутолиаи ин китоб Айни иқрор шуда буд, ки «бояд кас наср навис шавад».

Аввалин асари насрии Айни повести «Чаллодони Бухоро» буд. Баъдтар паси ҳам повести «Одина» (1924–1927), романи «Дохунда» (1930), романи «Ғуломон» (1935), повести «Марги судхӯр» ва ғайра ба таъбир расид. Айни бо ин асарҳои на фақат бинои насри нави тоҷикиро асос гузошт, балки ба ифодаи адабиётшиносии ўзбек М. Қўшқонов «дар ташаккули адабиёти советии ўзбек низ ҳиссаи бебаҳо гузошт».

Айни дуввумин асараш «Одина»-ро бо номи «Саргузашти як тоҷики камбағал» соли 1924 дар рӯзномаи «Овози тоҷик» нашр кард.

«Марги судхӯр». Дар силсилаи асарҳои насрии С.Айни повести «Марги судхӯр» мавқеи калон дорад. Ин асар соли 1939 дар шакли китоб чоп шудааст. Ин повест аз ҷиҳати мавзӯ ва ғояи худ аз осори дигари Айни фарқ мекунад. Нависанда ба воситаи ин асар хонандаро бо вазъи муносибатҳои пуливу молии Бухорои охири асри XIX ва аввали асри XX шинос мекунад. Бинобар ин масъалаи асосӣ дар повест тасвири ҳаёти амали судхӯрон, муносибатҳои судхӯрӣ дар шаҳру деҳот ва моҳияти пурфасоди дунёи кӯҳна аст, ки бар судхӯриву муфтхӯрӣ ва истисмор асос ёфтааст. Повест ҷанбаи пурқуввати воқеӣ дошта, моҳияти сохти пӯсидаи аморатро ҳаҷву масҳара мекунад.

Айни дар муқаддимаи «Марги судхӯр» қаҳрамони асосии онро «як шахси реалии таърихӣ» гуфта буд. Ба гуфти Айни ҳақиқатан ҳам дар Бухоро чунин шахси мумсик ва ришвахор будааст ва нависанда соли 1895 бо ин шахс шинос шуда, дар давоми солҳо хислату характери ӯро бо «диққати табиати кунҷков» мушоҳида кардааст. Аз ин ҷиҳат ҳуди нависанда низ қаҳрамони асосии повест аст. Воқеаҳои асар низ аз номи

шахси аввал, яъне худи нависанда нақл шуда, таъсири сухани адибро меафзояд. Хати сужет устувор буда, чараёни ҳаёт ва амалҳои судхӯронаи Қорӣ-Ишкамба, риёкорӣ ва ноодамии бои савдогар, шохидони дурӯя ва қозикалони беинсоф, бадкирдориҳои ноиб, Арбобҳамид ва Арбобрӯзӣ дар ҳаққи Ҳамроҳрафики деҳқон ва Тӯрамуроиди ҳаммол ва ғайраро дар бар гирифта, усули таълими мадраса, саргузашти Раҳими Қанд ва қиссаи Бибӣ-дахбошӣ, ғазолияти ҳақшиносонаи Ноқилнависанда чузъҳои дигари сужети асар мебошанд. Мазмуни асосии асарро ҳаёт ва амалиёти судхӯри мумсик Қорӣ-Ишкамба муайян мекунад. Айнӣ қаҳрамони асосии повестро, бо ифодаи худаш, чун «судхӯри хунимардумхӯр», «мумсики дарунсиёҳ» ба қалам медиҳад. Аз гуфти Айнӣ маълум мешавад, ки вай аслан Қорӣ Исмаи ном дошта, ба сабаби фарбеҳӣ ва пурхӯрӣ мардум номи аслиашро фаромӯш карда, ўро Қорӣ-Ишкамба гуфтаанд, яъне Қорӣ-Ишкамба лақаби ӯ шудааст.

Қорӣ-Ишкамба намоёндаи дунёи фасодкориву ришвахӯрӣ буда, симои инсонияшро аз даст додааст. Вай дигар одам нест, «фақат ишкамба – одам» асту бас. Айнӣ ҳатто ба ӯ сифати «ҳайвони дупо»-ро ҷоиш доништа, хислатҳои ғайриинсонияшро такрор ба такрор тасвир мекунад. Масалан, тарзи хӯрокхӯрии Қорӣ-Ишкамба аз аввал то охири асар 14 бор тасвир ёфтааст: афту башара, либоси чиркин, рафтору гуфтори ноҷо, ғаму шодии ин «ҳасиси чиркиданонхӯр» хеле ва хеле нафратангезу дилбеҳузуркунанда аст.

Айнӣ тарзи типикунонии образро ҳам ба воситаи тасвири хислат ва ҳам муносибату муомилоти қаҳрамон бо атрофиёнаш нишон додааст. Масалан, нависанда муомилаи судхӯронаи Қорӣ-Ишкамбаро бо деҳқони камбағал Ҳамроҳрафиқ нишон дода, ҳодисаи типии аз ҳар сад танга моҳе то ба даҳ танга ғоида гирифтани судхӯре чун Қорӣ-Ишкамбаро таъкид мекунад. Ин тасвири Айнӣ шароити умумии муносибатҳои ҷамъиятиро дар он давра ба пуррагӣ ошкор месозад. Нависанда бо тасвири хонавайроншавии Ҳамроҳрафиқ аз ҷабри Қорӣ-Ишкамба таъкид мекунад, ки қонуни давлатдорӣ амир дар тамоми аморат беадолатона ва зиддиинсонӣ аст. Ба қавли Айнӣ ин «микробҳои одамшакл» хуни мардумро макида, соҳиби боигарӣ мешуданд. Айнӣ хислатҳои ҳамин табақаи ноинсофи ҷамъиятро омӯхта, дар мисоли Қорӣ-Ишкамба тасвир мекунад.

Барои фoš кардани симои ботинӣ ва зоҳирии ғайриинсонии қаҳрамонаш Айнӣ аз усули воситаҳои гуногун истифода мебарад. Вай ба воситаи ҳаҷви тезтунд, тасвири масҳараомези чехраи қаҳрамон ва амали-

ёти ў, санъати худифшоӣ, муболиғаву игрок чехраи аслии персонажҳои асарро нишон медиҳад.

Повести «Марги судхӯр» асари ҳаҷвист. Адиб шароити хандаовари Бухоро, рафтору кирдори одамон ва сохти амирро ҳаҷву масҳара мекунад. Қорӣ-Ишкамба бо сурату сират, амалу муносибаташ бо мардум дар ҳақиқат хандаовар аст. Аз ҳар сухан, аз ҳар амали ин шахс аҳмақӣ, бетамизӣ ва беандешагиаш ошкор мешавад. Вай як махлуқи хандаовар аст, ки боиси тамасхури нависанда гардидааст.

Қалами ҳаҷвнигории Айни дар ин асар хеле бурроост. Бубинед, ў портрети Қорӣ-Ишкамбаро чӣ гуна устокорона тасвир мекунад: «Ў як одами миёнақади сергӯшти гарданкӯтоҳ буд. Ғафсии сару рӯяш ҳам ба дараҷае буд, ки аз ғафсии ишкамаш қариб фарқ надошт. Агар риши гулии паҳн ва дарози ин одамро бо мӯйсари баландрасидааш тарошида партоянд ва либосҳояшро ҳам аз танаш кашида гиранд, сару тани ин одам дар як ҷо ба ишкамбаи шутур монандӣ пайдо мекард. Ғояташ ин ки вай калонтар ва рангаш сурхчаттар менамуд ва бо ҳуки фарбеҳи бордори пашмрехта «як себи ду тақсим» шуда мемонд».

Ин тасвир қиёфаи масҳараомез, ноҳинҷор, хандаовар ва нафратангези Қорӣ-Ишкамба аст. Ин тасвири қиёфаи зоҳирии ў моҳияти дунёи ботиниашро низ хеле хуб ифода мекунад. Яъне ин тасвир кайфият, рӯҳия, ахлоқу одоб ва ниятҳои ин мумсикро мучассам месозад. Қорӣ-Ишкамба дар назари Айни зоҳиран ва ботинан манфур аст.

Дар повести Айни образи дигари барҷаста ҳаст, ки типӣ зиёиёни онвақтаи тоҷик аст. Ин шахси реалӣ, ки Раҳими Қанд ном дорад, падари шоири машҳури тоҷик Муҳаммадҷон Раҳимии Бухорой мебошад. Раҳими Қанд дар тасвири Айни соҳиби санъати олий, ақли расо буда, моҳияти ҳодисаҳоро хуб мефаҳмад, таҳайюли рангин ва забони ширин дорад. Ин марди панҷ панҷааш ҳунаро як «айб» дошт: хушомадгӯву тамаллуқкор набуд. Вале шароити ҷамъият, зиндагии нобасомон ўро маҷбур мекард, ки ҳаммолӣ кунад. Замона ўро хору сарсон карда буд. Айни хорӣ кашиданҳои Раҳими Қандро нишон дода, ба ин восита моҳияти ғайриинсонии ҷамъияти истисмориро ошкор мекунад.

Муҳаққиқони адабиёт бадеияти баланд ва моҳияти иҷтимоии ин асари Айниро, ки сохти беадолати истисморкунандаи инсонро фош мекунад, аз беҳтарин осори бадеии Айни дониста, арзиши инсонпарваронаи онро ба хусус таъкид кардаанд.

«Ёддоштҳо». Асари дигари пурарзиши насрии Айни «Ёддоштҳо» мебошад. «Ёддоштҳо» яқумин асари калони тарҷимаиҳолии бадеӣ дар

адабиёти муосири тоҷик аст. Айнӣ дар ин асар асосан воқеаҳоеро тасвир кардааст, ки ё аз сар гузаронидааст ва ё шохиди он будааст. Ин асари нависанда аз чор қисм иборат буда, ҷиҳатҳои гуногуни ҳаёт ва муҳимтарин ҳодисаҳои ҷамъиятии Бухорои охири асри XX-ро дар бар мегирад.

Айнӣ ният дошт воқеаҳои дар давоми умраш дида ва аз сар гузаронидаашро дар «Ёддоштҳо» пурра баён намояд. Вале умраш вафо накард ва танҳо ҷаҳор ҷилди онро ба охир расонида тавонист, ки дар онҳо воқеаҳои то арафаи инқилоби соли 1905 рухдода баён шудаанд.

«Ёддоштҳо» зиндагии тамоми табақаҳои аҳолии Бухороро инъикос мекунад. Аз ин ҷиҳат мутахассисон онро «энциклопедияи ҳаёти Бухорои охири асри XIX» номидаанд. Асар аз силсилаи ҳикояҳо иборат буда, ҳар кадоми онҳоро «як новеллаи мукамал» доништан мумкин аст.

Ҳарчанд «Ёддоштҳо» сарнавишти ҳуди Айнӣ низ буд, нависанда қаҳрамони асар аст, вале дар маркази диққати ӯ образи халқ меистад. Нависанда намояндагони гуногуни халқро ба тасвир мегирад ва ҳамаи онҳо образи умумиятёфта ва типии халқро ташкил медиҳанд, ки иборатанд аз Устоамаки кандакор, Қудрати аробақаш, усто Раҳмати сартарош, Рустамчаи паҳлавон, дигар аҳли ҳунари шаҳр. Образи мукаммали халқ дар адабиёти тоҷик аввалин бор ба воситаи ин асари Айнӣ ба вуҷуд оварда шуд.

Ҷаҳолияти илмӣ Айнӣ. Устод Айнӣ аз огози ҷаҳолияти эҷоднаш ба навиштани мақолаҳои илмӣ машғул будааст. Бисёр мақолаҳое, ки ибтидои солҳои бистум навиштааст, хусусияти таблиғотӣ дошта, вобаста ба шароит эҷод шудаанд, ки аҳамияти илмӣ публицистӣ доранд. Вале ҷаҳолияти ҷиддии илмӣ, махсусан адабиётшиносии вай аз таълифи «Намунаи адабиёти тоҷик» сар мешавад. Ин китоби пураризиш тарҷумаи ҳол ва намунаи осори шоирони форсу тоҷикро аз замони Рӯдакӣ то соли 1925 дар бар мегирад. Ин асари Айнӣ аҳамияти бузурги адабиётшиносӣ дошта, муаллиф ба осори адибон баҳои илмӣ низ додааст.

Вай дар солҳои баъдина дар бораи ҳаёт ва эҷодиёти як қатор шоиру нависандагони тоҷик ва дар бораи асосгузори адабиёти классикии ўзбек Алишери Навоӣ мақолаҳо ва рисолаҳои ҳикматнок навишт. Айнӣ дар соҳаи забоншиносӣ низ ҷаҳолоне кор карда, як силсила мақолаҳо навишт ва «Луғати нимтафсилии тоҷикӣ»-ро, ки 12 ҳазор калима дорад, тартиб дод. Қисме аз осори илмиашро ба забони ўзбекӣ навиштааст.

Ҷаҳолияти илмӣ Айнӣ бисёр ҳам босамар буда, ӯ дар як муддати кӯтоҳ тавонист, ки илова ба «Намунаи адабиёти тоҷик» асарҳои дигари илмӣ «Дар бораи Фирдавӣ» ва «Шоҳнома»-и ӯ, «Як симои номашхури

адабиёти тоҷик – Восифӣ», «Устод Рӯдакӣ», «Шайх Муслиҳиддин Саъдии Шерозӣ», «Шайхурраис Абӯалӣ ибни Сино», «Алишер Навоӣ», «Мирзо Абдулқодир Бедил» ва ғайраҳо нависад. Асарҳои илмӣ таърихӣ ӯ «Таърихи амирони манғитияи Бухоро», «Исёни Муқаннаъ», мақолаҳои хурду калон дар бораи адабони гузашта, осори меъморӣ Самарқанду Бухоро, санъати мусиқӣ ва «Шашмақом» аз дастовардҳои муҳиманд. Айни дар нашр ва тасхеҳу шарҳу эзоҳи осори гузаштагон, аз ҷумла «Бӯстон»-и Саъдӣ, девони Ҳофиз, «Хамса»-и Навоӣ, «Бадоеъ-ул-вақоеъ»-и Восифӣ, намунаи осори Бедил ва ғайра хизмати бузург кардааст.

Арзиши илмӣ тадқиқотҳои Айни калон буда, аз ҷониби мутахассисон баҳои баланд гирифтаанд. Масалан, олими Эрон Саид Нафисӣ баъди ҷоп шудани «Намунаи адабиёти тоҷик» навишта буд: «барои ҳар касе, ки дар адабиёти форсӣ қор мекунад, лозим аст, ки як нусха аз ин китоб бо худ дошта бошад».

Рисолаи Айни «Мирзо Абдулқодир Бедил» аввалин тадқиқоти мукамал дар илми адабиётшиносӣ доир ба ин шоири бузург аст. Айни нахустин муҳаққиқе буд, ки мероси Рӯдакиро омӯхта, ҷойи қабри ӯро муайян кард ва бо номи «Қабри устод Рӯдакӣ ва деҳаи Рӯдак» мақолае ҳам навишт.

Фаъолияти илмӣ Айни аз он ҷиҳат ҳам муҳим аст, ки он ба ду халқ – ба тоҷикон ва ўзбекон хизмат мекунад. Тадқиқоти ӯ дар бораи Навоӣ аз ҷиддитарин асарҳои илмӣ доир ба ҳаёт ва эҷодиёти Навоӣ буда, Айни «Хамса»-и Навоиро бо шарҳу эзоҳ барои хонандагони ўзбекзабон ба ҷоп тайёр кардааст.

Айни аз бузургтарин ва шӯҳратмандтарин нависандаи муосири тоҷик аст. Ҳанӯз соли 1935 вақте, ки аввалин бор ҷашни Айни қайд мешуд, адаби чех Юлиус Фучик гуфта буд, ки «Айни фақат нависандаи шумо нест, балки нависандаи мо низ ҳаст. Асарҳои вай барои мо нафақат намунаи ҳунари зебоанд, балки василаи таълим ҳам мебошанд». Нависандаи машҳури туркман Бердӣ Карбобоев Айниро «падар ва устод»-и адабони тамоми Осиёи Марказӣ номида буд.

Шӯҳрати Айни бо гузашти вақт зиёд мешавад. Имрӯз асарҳои вай ба беш аз 40 забонҳои халқҳои ҷаҳон тарҷумаю нашр шудаанд. Хизмати Айни дар бедорӣ ва пешрафти фикрии мардум дар қатори хизматҳои нависандагони машҳури дунё Робендронат Такур, Лу Син ва Тоҳо Ҳусайн эътироф шудааст. Соли 1978 «ҷашни нависанда, олим ва ходими сиёсии барҷаста С. Айни ба муносибати садумин солгарди таваллуди ӯ барои ҷашнгирии байналхалқӣ» ба «Солномаи санаҳои

муҳим ва воқеаҳои таърихӣ»-и Юнеско дохил гардид ва тамоми ҷаҳон онро қайд кард. Айни бо афкори башардӯстонаи бадеӣ ва илмиаш ҷовид хоҳад монд.

МУХТАСАРИ ТАРҶИМАИ ҲОЛИ ХУДАМ

(порча)

Мо аз падар се нафар мондем: акаам Муҳиддинхӯча ном дошта аз ман ҳашт сол калон буд, ман ёздаҳ-дувоздаҳсола будам, додари калонам Сирочиддин ном дошта, нӯҳсола буд, додари хурдам Киромиддин ном дошта, чорсола буд.

Ғайр аз ман ҳамаи онҳо (бо модарам) бемор буданд. Аҳволи модарам рӯз то рӯз вазнинтар мешуд. Бародаронам беҳтар ва ба қавли мӯйсафедон аз бими мурдан гузашта бошанд ҳам, ба пой хеста озодона гашта наметавонистанд. Ҳамаи вазнинӣ дар гардани ман буд. Ман мурғонро ягон-ягон кушта, ба беморони беҳтаршуда шӯрбо пухта меодам. Модарам чизе намехӯрд. Ба болои ин ҷуворӣ сафед шуда омада буд, вайро аз ҳучуми паррандагон ниғаҳдорӣ кардан даркор буд. Аммо ман наметавонистам, ки модарамро ба он ҳол монда, ба «ҷувориҳойгӯӣ» равам.

Дар ин миён яке аз тағоиҳоям, ки аз беморӣ нав хеста будааст, барои дидани модарам бо яке аз ҳамдеҳаҳояш омад. Ё аҳволи модарамро вазнин дида, бурданӣ шуд ва:

– Ҳар чӣ бошад ҳам, дар он ҷо падару модараш пиру бемор бошанд ҳам, зиндаанд, ба пеши онҳо барам, – гуфт.

Ман розӣ шудам, онҳо ду ҷӯбро сароча (нардбон барин) сохта, беморро бар рӯи вай хобонда, ба ду хар бор карда гирифта бурданд.

Аз рафтани модарам ҷӣ гуна ва ба ҷӣ дараҷа мутаассир шудани бародаронамро намедонам. Аммо дили ман бисёр вайрон шуд, меҳостам бо ҳой-ҳой гирия кунам, аммо барои ташвиш надодани бемор аз овозбарорӣ худдорӣ кардам. Лекин аз чашмонам мисли шишаи сӯрохшуда об ме-рафт. Чашмам ба чашми модарам афтод. Аз чашмони ниммурдаи ӯ ҳам катраҳои бисёр хурди сиришк бар рӯи заб-зард шуда борики гардида-рафтааш мешорид. Дар ин ҳол бо овози магасвор:

– Ба ҳазор дарой! – гуфт...

Онҳо рафтанд. Ман «ӯ ҳоло намемирад, на ин ки аз падару модарам якбора чудо шавам» гӯён худро тасалло меодам.

* * *

Бештарин вақти ман дар ёбон мегузашт. Бо маслиҳати деҳқонони таҷрибакор сарҳои сафедшудаи ҷуворию ягон-ягон шикаста бароварда, дар як ҷо хирман кардан гирифтам. Барои посбонии ҷувории тайёр ба сари хирман хобидан даркор шуд. Аз ҷувориюяҳо як чайла ҳам сохтам. Шабҳо дар пеши ман Икромхӯча ном писари миёнаи амакбачаи падарам, ки модар надошт, меҳобид.

Вақте ки қирав рехта, киштхоро хунук зад, ман ҳамаи ҷуворию гун кардам. Сарҳои нимрас (кӯкбошҳо)-ро дар як тараф ҷудо карда монда, сарҳои сафедро барои кӯфтан тайёр кардам. Бо ёрии деҳқонбачагон хару аспу гов гун карда, хуп баста, дар ду рӯз кӯфтем.

Чанде аз деҳқонбачагон ҳам шабҳо пеши мо хобиданд. Як шаб яке аз он деҳқонбачагон, ки ба бозори Ғичдувон рафта будааст, дертар омад ва ба ман нигоҳ карда:

– Хӯш, ту барои «во бибемгӯӣ» нарафти? – гуфт.

Ман масъаларо фаҳмидам: модарам мурда будааст, ки ӯ аз ягон ҳамдеҳаҳои тағоиҳоям шунида омадааст. Аммо гириям наёмад. Гӯё оташе бар сарам рехта буд, ки ҳама ҷойи баданамро сӯхта, обҳои чашмамо хушконда фиристода буд.

Ман чизе нагуфтам, дигарон ҳам лаб намекушоданд. Баъд аз чанд дақиқа Икромхӯча гуфт:

– Ман ҳам модар надорам. – Ин ягона тасалло буд, ки ба ман дар ин мусибат дода шуда буд...

* * *

Ҷуворию бод карда, ғалбер карда, ҷош кардем. Ба сари хирман Йўлдошбой бо ҷуволҳо ва ароба ҳозир шуд. Миёнаравон ҳар як ман (8 пуд) ҷуворию даҳ танга (як сўму панҷоҳ тин) нарх карданд. Дар бозор ҷуворӣ 12 танга бошад ҳам, киروي бардошта бурдан ба Йўлдошбой ду танга кам карданд. Понздаҳ ман (120 пуд) ҷуворию 150 танга ҳисоб карда, ба бой баркашида додем. Қарзҳои майдарио ҳам ӯ доданӣ шуд.

Боз тахминан панҷ ман ҷувории сафед монд, ки вайро барои хўроқворӣ ба хона кашондам. Ғайр аз ин кӯкбош (сарҳои нимрас)-и бисёре ҳам баромад, ки ман онҳоро ба хона кашондам.

Ба қавли деҳқонон, ин ҳосиле буд, ки мислашро дар он даври пеш ҳеч надида буданд. «Агар аз паррандагон ниғахдорӣ карда метавонистӣ, чил ман ҷувории сафед мегирифтӣ», мегуфтанд.

Баъд аз гунучини ҷуворӣ тағоиям, ки модарамро бурда буд, омад. Ў барои мурдаи модарам моро сад танга қарздор карда будааст. «Аз касе қарз гирифтаам, зудтар ёфта додан даркор аст» гуфт. Миёнаравон кӯкбошхоро ҳар ман панҷ танга (75 тин) нарх карда, ба ӯ бист ман (160 пуд) баркашида додаанд. Ў ҳам пеш-пешӣ худ кашонда бурд. Боз кӯкбоши бисёре монд, ки дар зимистон хар бо серию пурӣ хӯрд.

Мӯйсафедон ба ман мегуфтанд: «Ин қадар ҳосили хуб додани замин ҳосият надорад. Ҳамин ҳосили аз одат зиёд аст, ки сари падаратро хӯрд».

Ман бо вучуди хурдсолиам ба ин гап розӣ шуда наметавонистам. Ман фикр мекардам: «Ғӯза тамоман пояхушк шуд ва меҳнати яксолаи падарам сӯхт. Аммо ин ҳодиса умри ӯро зиёд накард. Чаро як қадар зиёд шудани ҳосили ҷуворӣ умри ӯро кам мекардааст?».

Палавқаду ҳам, ки бевосита аввалин ҳосили меҳнати деҳқонии ман буд, аз одат берун ҳосил дод (ҳарчи вай «сари маро нахӯрд»). Палавқадуҳои пухта зардшударо дар дӯконхонаи бофандагии падарам чидам, аз замин то ба шифт пур шуд. Ман ҳоло дар хотир надорам, ки чанд дона ҳосил гирифтаам, аммо ҳамин қадарашро медонам, ки ҳафтае ду рӯз – дар рӯзҳои бозори Ғиждувон як ҷувол-як ҷувол ба хар бор карда, ба бозор бурда мефурӯхтам, дар бозор 5–6 тин харҷ мекардам. Ин ҳол аз тирамоҳ то баҳор давом карда, аз пули фурӯш дусад танга (сӣ сӯм) даромад шуд.

Мо ҳар кадом бародарон аз пули каду барои худҳомон якдонагӣ курта – лозимӣ кардем (ин аввалин либос буд, ки оилаи мо аз бозор харид) ва дар бақияи пул дар баҳор як гӯсфанди оча-бача барои парво кардан харидам.

Ман имсол дар оилаамон ҳам ба ҷойи падар, ҳам ба ҷойи модар кор кардам. Модарам як ҷуволча тутмавиз хушконида монда буд. Яке аз кампирон ба ман ёд дод, ки як миқдор тутмавизро ҷӯшонда, шира кашида, ҳалвоитар пазам, таоми хубест.

Ман дар ҳар се ё чор рӯз аз шираи тутмавиз бо ордбирёни ҷуворӣ ҳалвоитар мепухтам, ки бо зағора (нони орди ҷуворӣ) меҳӯрдем. Аз ҷувории сафед кашк ҳам мепухтам, дар вай ба ҷойи ҷурғот курут меандохтам, ки модарам хушконда монда буд; ҷомашӯиро ҳам худам мекардам. Ҷуворию ба осӣе бурда, худ орд мекашондам. Танҳо ҳафтае як бор як кампир барои мо зағора пухта меод.

Савол ва супориш:

1. Айнӣ дар чӣ гуна муҳити оилавӣ тарбият ёфтааст?
2. Ў маълумоти аввал ва сониро дар кучо гирифтааст?
3. Чаро Айнӣ бо амри амир 75 дарра чазо дид?
4. Аввалин шеърҳои Айнӣ чӣ хусусият доштанд?
5. Айнӣ чаро ба насрнависӣ гузашт?
6. Муҳимтарин асарҳои насри Айнӣ кадомҳоянд?
7. «Марги судхӯр»-ро чаро асари ҳаҷвӣ мегӯянд?
8. Хусусиятҳои типии образи Қорӣ-Ишқамбаро шарҳ диҳед.
9. Чаро Айниро олими адабиётшинос мегӯем?
10. Шӯхрати ҷаҳонии Айниро дар чӣ мебинед?

Тип ва типикунонӣ дар адабиёти бадеӣ

Типи бадеӣ гуфта, қаҳрамони асар фаҳмида мешавад ва нависанда дар симои он омилу кирдореро дар ин ё он давраи муайян ба тасвир мекашад, ки онҳо аҳамияти ҷамъиятӣ доранд.

Тип аз калимаи юнонӣ гирифта шуда, маънои сачия, шакли умумӣ, воқеа ва ё ҳодисаи умумиятёфта, ҳодисаи намунавиро ифода мекунад. Маънии истилоҳи типикунонӣ ҷамъбастаномӣ, умумиятдиҳӣ ё сачиянокӣ мебошад.

Типи бадеӣ аломатҳои фардӣ ва умумиро дар худ инъикос мекунад. Характери типӣ бисёрҷиҳата, вусъатнок буда, хусусияти ягонаи миллӣ, умумиинсонӣ, синфӣ, таърифии мушаххас (конкрет), даври рӯхию ахлоқӣ ва махсусиятҳои кудрати шахсро ифода мекунад.

Характерҳои типӣ муҳимтарин ҷараёнҳои таърихию иҷтимоӣ, иқтисодӣ ва ахлоқӣ ҳаёти ҷомеаро инъикос меkunанд. Ҳар тип бадеӣ хислат ва хусусиятҳои одамони гуногун, гурӯҳҳои иҷтимоӣ ва синфӣ муайянро ифода карда, мақсади муайян доранд. Масалан, Қорӣ-Ишқамба аз повести «Марги судхӯр» образи аввалини типии ҳаҷвист. Ў чехраи умумии қаллобон, мардумфиребон ва судхӯронест, ки шароити Бухорои амирӣ ба дунё оварда буд. Дар «Марги судхӯр» шароити типии ҳаёти сиёсӣ, иқтисодӣ ва маданияи охири асри XIX ва аввали асри XX, ки бо вучуди роҳ ёфтани муносибатҳои сармоядорӣ ақибмонда буд ва сохти ба марг маҳкум ҳисоб мерафт, тасвир шудааст. Характерҳои типикӣ дар образи Қорӣ-Ишқамба, бойи савдогар, қозикалон, ноиби қозӣ, намояндаи аҳли ҳунар Раҳими Қанд ва дигарон нишон дода шудаанд. Образҳои комили типӣ аҳамияти бадеӣ, ахлоқӣ ва ҷамъиятӣ дошта, моҳияти асосии асари бадеиро муайян меkunанд.

АБУЛҚОСИМ ЛОХУТӢ

(1887—1957)

Ҳаёти Абулқосим Лоҳутӣ, чунон ки ҳу-
даш мегӯяд, дар «даврони теғу оташу хун»
гузашта, дар муборизаҳо барои беҳбудии
зиндагии инсон «гаҳ ба нӯғи хома ва гоҳе
бо нӯғи ханҷар» иштирок кардааст. Лоҳутӣ

тарҷумаи ҳол ва муборизаҳояшро дар зиндагӣ ва адабиёт бо қалами худ
навишта ба мо ёдгор гузоштааст.

Ӯ зодаи Эрон буда, дар ин бора чунин навиштааст: «Ман дар соли
1887 дар яке аз маҳаллаҳои косибнишини шаҳри Кирмоншоҳ ба дунё
омадам». Падари Лоҳутӣ Аҳмад ном дошта, дар ҷавонӣ бо деҳқонӣ
машғул будааст. Баъдҳо ба шаҳр кӯчида гевакашӣ (чорукдӯзӣ) карда-
аст. Ба шаҳодати Лоҳутӣ падараш аз хурдӣ «хӯшачинӣ, порадӯзӣ ва
гевакашӣ» карда, «дар бадбахтӣ ва тиждастӣ» мурдааст. Падараш ко-
сиб бошад ҳам бо номи Ҳаким Илҳомӣ шӯҳрат ёфта, «аз беҳтарин шо-
ирони шаҳр» ба шумор мерафтааст.

Лоҳутӣ аввалин рӯзҳои ба мактаб рафтанашро чунин ба ёд меорад:
«Ҳафтаи аввал, ки маро ба мактабхонаи сари гузар дода буданд, мулло
Боқир – муаллими мактаби мо, маро ба фалақа (асбобест, ки бо он
пойҳоро печонда, ба зерӣ по мезананд) баста ва ноҳуни пойҳоямро
зерӣ ҷӯб резонд. Падарам пас аз ин тарзи тарбия мани хурдсолро аз
мактабхона гирифт ва дигар ба он ҷо надод». Лоҳутӣ хондан ва на-
виштанро дар назди падараш ёд гирифтааст. Лоҳутӣ дар нӯҳсолагӣ
шогирди челонгар, дарзӣ (дӯзанда) ва оҳангар шуда, ин касбҳоро низ
ёд мегирад. Дар ҳамин давра бо меҳнати тоқатшикан ва пуразоби
косибон ошно мешавад. Ба садои қалби ин тоифаи ҷафодида гӯш
медихад.

Нахустин шеърҳояшро Лоҳутӣ зерӣ таъсири падараш дар мавзӯҳои
тасаввуфӣ эҷод карда, ба қавли ӯ «ҳанӯз он замон як дараҷа шӯҳрат
ёфта» будааст. Устод Айнӣ намунаи ҳамин гуна шеърҳои шоирро дар
тазкираи «Намунаи адабиёти тоҷик» овардааст, ки ин пора аз он аст:

Афканд то ба моҳ каманди чу ҳоларо,
Бикшод бар руҳи дили ман боби ноларо.
Зулфаш, ки дил зи мардуми ҳафтадсола бурд,
Мазмуни хеш карда мани ҳафтсоларо.

Ҳамин тариқ, Лоҳутӣ аввалин шеърро соли 1899 гуфта будааст.

Бо таъсири инқилоби соли 1905-и Россия дар Эрон ҳам ҳаракатҳои озодиҳоии миллий ба вучуд омад. Яке аз ташкилотҳои, ки чунин ҳаракатро раҳбарӣ мекард, фирқаи «Одамият» ё худ «Фаромӯшхона» буд. Фаъолияти Лоҳутӣ диққати ин ташкилотро ҷалб мекунад ва он Лоҳутиро бо пули худаш барои хондан ба Техрон мефиристад. Вале мактабе, ки дар он аксар фарзандони одамони доро таҳсил мекарданд, ба шоир маъқул намешавад ва ба зудӣ онро тарк мекунад. Баъди дар Эрон паҳн шудани садои инқилоби русӣ соли 1905 Лоҳутӣ ба яке аз ҳавзаҳои инқилобӣ аъзо мешавад ва дар ҳамин ҷо «аҳду савганд» ёд менамояд, ки «сарбози босубот ва вафодори инқилоб» мегардад. Дар ҳамин давра бар зидди шоҳ ва ашроф хитобномаҳои маҳфӣ ва ҳаҷвияҳо навишта, дар митингҳо баромад мекунад, бо ҳар кирокашӣ карда, дар байни инқилобчиён алоқачӣ мешавад. Лоҳутӣ иқрор мекунад, ки он тасаввуроти сӯфиёнае, ки оид ба шеър доштааст, аз ин замон сар карда, «аз фикр ва ашъораш» парида меравад. Ва дар рӯзҳои, ки «ҳокимияти подшоҳ маҳдуд мегардид», аввалин сатрҳои инқилобхонааш ба садо даромад:

Ҷавонмардони Эрон,
Мардона кӯшиданд.
То ҷомаи фатҳ
Ба тан бипӯшиданд.

Ин рӯзҳои беҳтарини ҳаёти шоир буданд. Лоҳутӣ бовар дошт, ки «акнун сухани халқ пеш меравад». «Дигар кӣ роҳи ўро метавонад бубандад?». Аз он ки рӯзномаи форсии «Ҳаблулматин», ки дар Ҳиндустон ҷоп мешуд, аввалин бор ашъорашро, хоса байти зерро нашр кард, ифтихорманд буд:

Баъд аз ин ҳар кӯдаке чун ман ҳақиру мустаманд,
Мешавад аз партави миллат бузурге номдор.

Вале шодии шоир дер давом накард. Лоҳутӣ барои давом додани мубориза ба Рашти Эрон рафт. Дар ин ҷо ба ҳаракати озодиҳохона Сатторхон роҳбарӣ мекард. Дар Рашт сарбозони шоҳ Лоҳутӣ ва ёро-

нашро асир мекунад ва шоир муддате дар Караҷ зиндонӣ мешавад. Он рӯзҳои вазнинро Лоҳутӣ чунин тасвир кардааст: «Моро дар саисхонаи торики бадбӯе ҳабс намуданд, ки қариб дусад нафар маҳбус дар рӯи гили мартуб болои ҳам рехта буданд. Маҳбусон ба ин шароити саҳт тоб наоварда мемураданд, вале мурдаи онҳоро ҳафта-ҳафта дар ҳамон ҷо мегузоштанд. Сарбозони шоҳ барои хуш кардани хотири худ бо мӯзаҳояшон аз болои мо мегузафтанд». Шоир аз ин зиндон бо ёрии сарбози курдӣ мегурезад ва ба Гелон расида бо ҳамсафаронаш аз нав ба қалъа ва такагоҳи қувваҳои зиддиинқилобӣ, ки дар Техрон буд, ҳамла мекунад. Муборизаҳои инвактааш бо нишони инқилобӣ, ки дар рӯи он сурати раҳбари инқилоб Сатторхон нақш буд, қадр карда мешавад.

Инқилобчиён дар Техрон ғалабаро ба ивази «хуни муборизони инқилобӣ» ба даст оварданд. Аз дили хоку хокистар Маҷлиси дуоими мамлакатро ташкил карданд. Вале он натиҷа, ки шоир аз инқилоб меҳост, ба даст наомад ва дар ҳамон рӯзҳо шеърӣ машхури «Ё ҳар ду»-ро навишт, ки рӯзномаи «Чантаи побараҳна» ва рӯзномаҳои тараққиҳоҳи дигари Техрон ҷоп карданд. Ҳукми ин шеър дар ҳаққи «вакилону вазирон»-и Маҷлис саҳт буд.

Ватан вайрона аз ёр аст, ё ағёр, ё ҳар ду?
Мушибат аз мусулмонҳост, ё куффор, ё ҳар ду?
Вакилону вазиронанд хоин, фош мегӯям,
Агар дар зери теғам, ё ба рӯи дор, ё ҳар ду?

Ба ҷазои ин шеър шоирро ба ҳабс мегиранд, вале дар зери фишори оммаи мардум озод мешавад.

Лоҳутӣ менависад, ки «ашъорам барои ман душманони бисёре ба вучуд овард, маро на танҳо ходимони ришвахӯри давлат чашми дидан надоштанд, балки рӯҳониёни иртиҷоӣ низ бад медиданд. Онҳо ашъори маро, ки дар он коргаронро ҷаҳонфарино менамидам, куфр эълон мекарданд».

Соли 1914 баъди аз тарафи Англия ва Русия истило гардидани Эрон ва пароканда шудани дастаҳои инқилобӣ Лоҳутӣ аввал ба Туркия, баъд пиёда ба Бағдод рафта, аз он ҷо ба Кирмоншоҳ мегурезад ва дар ҷангҳои партизанӣ ба муқобили истилогарон иштирок мекунад. Дар ҳамин вақт рӯзномаи «Бесутун»-ро нашр карда, таҳрирашро ба ўҳда мегирад.

Баъди он, ки кӯшуни истилогарони Русия аз Эрон берун меравад, инқилобчиён ба террори сафедгвардиячиёни рус гирифта мешаванд ва Лоҳутӣ маҷбур мешавад, ки бори дуввум ба Истамбули Туркия равад.

Ва дар як рӯзи гармои тобистон ятимбачагони беҳонумони Истамбул ўро беҳуш ёфта, ба паноҳи худ мегиранд. Бо парастории онҳо шоир ба худ меояд. Пас аз гузашти солҳо шоир ба ёди он «парасторони содиқ» шеъри «Ятимони чанг»-ро менависад.

Лоҳутӣ дар Истамбул аввал ҳаммоӣ карда, баъд як маҷаллаи фарсиро таҳрир ва чоп мекунад, ки ба зудӣ аз тарафи ҳукумат баста мешавад. Дар ин ҷо як маҷмӯаи шеърҳояшро низ чоп кардааст.

Ашъори индавраинаашро Лоҳутӣ асосан дар шакли анъанавӣ навишта, мазмунҳои муҳими рӯзмарраро дар онҳо ҷо додааст. Ин шеърҳояшро шоир бештар бо рамзу киноя гуфтааст, ки сабаби он маълум аст. Ин аст, ки шоир дар образи рамзии булбул худаашро нишон дода, ватанро боғи вайрона ва Англияро гоҳ зимистони манфур, гоҳи дигар сайёди бераҳм меҳонад, ки булбули маҷрӯхро асир кардааст:

Аё сайёд шарме кун, маранҷон нимҷонамро,
Пару болам бикан, аммо масъун ошёнамро.
Дар ин кунчи қафас, дур аз гулистон сӯхтам, мурдам,
Хабар кун, эй сабо, аз ҳоли зорам боғбонамро...

Лоҳутӣ иқрор мешавад, ки дар ашъори онвақтааш «ханӯз ҷаҳонбинии равшан ва ба шакли муайян даромада надошт: мавзӯҳои истиқлоли миллӣ, озод шудани зани эронӣ ва тасвири афкори халқи Эрон тамоми фикру хаёли ўро «ба худ машғул дошт». Шоир ин рубоиро маҳсули ҳамин гуна андешаҳояш мешуморад:

Бе заҳмату қор нон намебояд хӯрд,
Як луқма ба ройгон намебояд хӯрд.
Ноне, ки бувад ҳосили ранчи дигарон,
Ғар ҷон биравад, аз он намебояд хӯрд.

Лоҳутӣ бо умеди ғалабаи Эрон соли 1921 боз ба Озарбойҷони Эрон бозмегардад. Дар ғалабаи чандрӯзаи инқилоби Табреш ҳисса мегузорад. Вале ин инқилоб низ сарқӯб мешавад ва иштирокчиёни он ба худуди хоки Иттифоқи Шӯравӣ ақибнишинӣ мекунанд. Лоҳутӣ бо гурӯҳе аз ёронаш аз рӯди Адрас гузашта дар СССР паноҳ меёбад. Ҳолати онвақтаашро Лоҳутӣ дар шеъри «Солҳо дар ҷустуҷӯи ҳақ ба ҳар дар сар задам» инъикос кардааст:

Солҳо дар ҷустуҷӯи ҳақ ба ҳар дар сар задам,
Қас надидам, ҳар қадар ин дар задам, он дар задам.
Дар ҳама дунё на ном аз ростӣ буд, не нишон,
Ҳай шудам навмед аз ин дар, ҳай дари дигар задам.

Ҳам масолик, ҳам мазоҳиб ходими сармояанд,
Ман дигар ин номҳоро яксар аз дафтар задам.
Душмане буд, ҳар касеро ман гирифтам ҷойи дӯст,
Раҳзане буд, даст бар домони ҳар раҳбар задам...

Лоҳутӣ ана ҳамин таронаи навмедӣ бар лаб соли 1923 ба Маскав омад ва муддате дар чопхонаи Нашриёти Марказии Халқҳои Шӯравӣ хуруфчин шуда кор кард. Ҳамин нашриёт китобчаи ашъорашро чоп кард ва баъди ин шоирро дар ҳамин нашриёт коркуни илмӣ таъин намуданд.

Ғарибӣ барои Лоҳутӣ осон набуд. Бо шунидани номи Тоҷикистон дарди ӯ сабук шуд ва бе ҳеҷ дудилагӣ ба кишваре омад, ки он ҷо мардум «осори Фирдавсӣ ва Саъдиро» ҳамчун дар Эрони ӯ «мехонад ва азиз медорад». Лоҳутӣ ба Тоҷикистон омад, дар мубориза барои барпо кардани ҳаёти нав иштирок кард ва бо фаҳр навишт:

Фаҳр дорам, ки тӯдаи тоҷик,
Мешуморад маро рафику шарик.
К-аз нахустин қадам, ки ӯ озод
Дар раҳи зиндагии нав ниҳод.
То ба ин дам, ки шуд қарин ба камол,
Ҳамраҳаш будаам ба ҳар аҳвол.

Лоҳутӣ солҳои охири умраш асосан дар Маскав зиндагӣ карда, дар муҳити адабии Маскав фаъолона иштирок намудааст ва 16 март соли 1957 дар ҳамин шаҳр аз дунё гузашт.

Эҷодиёти шоир. Аз Лоҳутӣ осори зиёде боқӣ мондааст. Қисми асосии мероси адабии вай аз шеърҳо ва қисми дигар аз мақолаҳову тарҷумаҳо иборат мебошанд.

Марҳилаҳои ҳаёт ва эҷодиёти Лоҳутиро муҳаққиқони эҷодиёташ ба ду давра тақсим кардаанд. Давраи аввалро осоре ташкил медиҳад, ки то ба Шӯравӣ омаданааш эҷод кардааст. Марҳилаи дууми эҷодиёти ӯро осори баъди муҳочират ташкил медиҳад.

Мавзӯи асосии ашъори дар марҳилаи аввал эҷод кардаи Лоҳутиро мактабу маориф, ҳимоят аз мазлумон, инқилоб, Ватан ва ободии он ташкил медиҳад.

Шеърҳои ишқии марҳилаи аввали эҷодиёташ ба иқрори ҳуди шоир дар мавзӯҳои тасаввуфӣ будаанд. Баъди иштирок дар ҳаракати «Одамият» назари Лоҳутӣ ба зиндагӣ, муборизаҳои синфӣ такмил ёфт. Вай ба гуфтани шеърҳои ҷиддии инқилобӣ шурӯъ намуд. Яке аз ҳамин гуна

шеърҳои нахустини ӯ «Фарёди миллат» буд. Шоир дар ин шеър садоқати мардони инқилобро дар назди Ватан таъкид мекунад. Мавзӯи ҳаёти оммаи мазлуми меҳнаткаш ва аҳволи вазнини онҳоро аввалин бор дар шеъри «Эй ранҷбари сиёҳтолеъ» тасвир кард. Шоир дар ин шеър аз аҳволи вазнини меҳнаткашон сухан ронда, чунин савол гузошта буд:

Ҳар кас, ки мудофъе надорад,
Кай ҳаққи ҳудаш ба даст орад?

Лоҳутӣ гумон мекард, ки бо барқарор шудани маршрутия – ҳукумати конститутсионӣ вакилони Маҷлиси Миллӣ манфиатҳои халқро ҳимоя мекунад. Вале Маҷлис умедҳоро барбод дод. Лоҳутӣ ҷуз аз мубориза ва барҳам задани соҳти истибодӣ роҳи дигаре наметид:

Эй коргар, наҷоти ту дар бозувони туст,
Навмед бош аз шаҳу аз кирдигор ҳам.

Дар шеъри «Ё ҳар ду», ки ҳиссиёти амиқи ватандӯстона ва халқпарваронаи Лоҳутӣ ифода шудааст, шоир акнун ошкоротар сухан мегӯяд.

Баъди аз ҷониби Русия ва Англия истило шудани Эрон мавзӯи Ватан ва истиқлолу озодии он дар ашъори шоир ранги тоза мегирад. Шоир дар шеърҳои ба ин мавзӯ бахшидааш ба хиёнати «маснаднишинон»-е сухан мегӯяд, ки Ватанро ба асорати бегонагон додаанд:

Ватанро фитнаи маснаднишинон дод бар душман,
Ва ё ин мардуми бедониши бозор, ё ҳар ду?

Шеъри индавраинаи Лоҳутиро бе ҳеҷ муболиға метавон тарҷумаи ҳоли шоир гуфт. Баъди фирор аз Эрон давраи дарбадари шоир сар мешавад ва «ғами ошёна» беш аз ҳар вақта ӯро озурда месозад. Шеъри «Мурочиат ба Ватан» ғами беватании шоирро бо таъбирҳои рамзомез ифода мекунад:

Дар ғами ошёна пир шудам,
Боқӣ аз ҳастиям ҳамон номест.
Мурдам аз гусса ин чӣ айёмест?
Ман, ки аз ин ҳаёт сер шудам!

Дар ин солҳо мавзӯи озодии инсон ва Ватан мундариҷаи муҳимтарини шеърҳои ӯро ташкил меод. Шеърҳои «Шарқ», «Шамъу парвона», «Мурочиат ба Ватан», «Парастад», «Қасри Доро», «Ба духтари Эрон»

ва ғайра ифодагари андешаҳои озодиҳоҳои ӯянд. Яке аз ҳамин гуна шеърҳои озодиҳоҳона ва ватанпарастона «Шамъу парвона» аст. Ин шеъри рамзӣ дар шакли мунозираи Шамъу Парвона сохта шуда, шоир дар образи Шамъ – Ватан, Чароғи Мағриб – мустамликадорони Ғарб, Парвона – ватанфурӯшони Шарқро нишон додааст.

Мазмуни аксари шеърҳои индавраи Лоҳутиро бедорӣ ва худшиносии табақаҳои мазлум, тасвири ҳаёти мазлумона, гадоена ва ғуломонаи меҳнаткашон, озодии занон, эътироз ба ҷаҳонгирон ва ғайра ташкил медиҳад.

Осори давраи муҳочирати Лоҳутӣ ба Туркия зиндагӣ ва дарду ҳасрати ватанҳоҳои муҳочирӣ инқилобиро равшантар ифода мекунад. Моҳияти аслии осори дар ин давра навиштаи Лоҳутиро озодии Эрон ва меҳнаткашони он ташкил медиҳад. Дар шароити Туркия озодона баён кардани андешаҳои ватандӯстона осон набуд. Бинобар ин ҳам Лоҳутӣ андешаҳои тарзи рамзӣ баён мекард.

Шеърҳои дар нигоҳи аввал ишқии Лоҳутӣ, ки дар Туркия гуфтааст, андешаҳои иҷтимоии ӯро инкишоф медиҳанд. Образӣ ёр ва ватан дар шеъри ӯ як шуда, ҳиссиёти амиқи ватандӯстиро ифода мекунад:

Дилам бисёр меҳоҳад, ки бинам дилбари худро,
Бубинам дилбари худро, ба ӯ бахшам сари худро...
Чӣ мардӣ, дар сиёсатхоҳӣ аз он гуна номардӣ,
Ки бифрӯшад барои муште аз зар, модари худро?!

Қаҳрамони лирикийи шоир дар ин гуна шеърҳо дар роҳи ишқӣ ёр, яъне халқу инқилоб ҳамчунон вафодор, содик, устувор ва қавиירוҷа аст:

Ба ӯ чон додаам, ҷонони ман дигар чӣ меҳоҳад?
Ба ғайр аз покии домони ман дигар чӣ меҳоҳад?

* * *

Ишқӣ туро ба ҳастии олам намедиҳам,
Ин қор қори мардуми соҳибироҷа нест.

Озодии занон мавзӯҳои муҳими шеърҳои дар муҳочират гуфтаи Лоҳутӣ аст. Назари шоирро доир ба ин масъала шеъри «Ба духтари Эрон» хеле равшан ифода мекунад. Шоир мавқеи занро дар пешрафти ҷомеа ниҳоят муҳим дониста, аз ҷумла мегӯяд:

Хирад омӯзу паи тарбияти миллати хеш,
Ҷидду ҷаҳде бинамо чун дигарон модарвор!

Дар шеърҳои индавраинаи Лохутӣ ишқ маъноӣ фардӣ худро дигар карда, моҳияти ҷамъиятӣ пайдо мекунад. Калимаҳои зан, духтар, ки шоир маҷозан «нигор», «санам» мегӯяд, мазмунӣ ҷомеаи гирифта, мафҳуми халқро ифода мекунад. Дар шеърҳои «Ба духтари Эрон», «Эй ниғори парӣ», «Эй санамӣ мохӯӣ» ва ғайра ҷеҳраи занӣ конкрет тасвир нашуда, балки занону духтарони Эрон фаҳмида мешавад.

Ғами дурӣ ва ҷудой аз ватан шоирро саҳт озурда меошад:

Ба ҷони дӯст ғайр аз дарди дурӣ аз диёри худ,
Дар ин олам надорад ҷони Лохутӣ ғами дигар.

Ниҳоят шоир соли 1921 бо азобҳои зиёд ба ватан бармегардад. Азобу машаққатҳои ӯ дар роҳи бозгашт ба диёр дар шеъри «Агарчи рӯзгори ман сиёҳ аст» тасвир шудааст. Баъди бозгашт на бо усули рамзӣ, балки ошкоро фикрашро дар шеърӣ баён мекард. Яке аз шеърҳои дар ин айём гуфтаи ӯ ҳатто таҳдиди ошкоро ба рақибони сиёсӣ буд:

Касе, к-андар сари минбар кунад тақфири муздурон,
Ба ҳукми инқилоб охир ба рӯи дор меояд.
Зи хуни халқ хӯрдан нону худро бошараф хондан,
Ҳамин аз дасти аҳли масҷиду дарбор меояд...

Шӯриши инқилобчиёни Эрон шикаст хӯрд ва Лохутӣ бо умеди он ки

Нагардад то ҷаҳон озод аз зулму башар яқсон,
Аз ин мақсуди оӣ даст ҳаргиз барнамедорам, –

Эронро тарк гуфт ва дар Шӯравии собиқ паноҳ бурд. Лохутӣ дар Шӯравӣ зиндагии дигарро сар карда бошад ҳам, мавзӯи шеърҳои ӯ ҳамоно инқилоби Эрон ва озодии коргару деҳқон буд.

Лохутӣ Тоҷикистонро ватани дуҷум интиҳоб карда, дар ободӣ ва пешрафти он хизмати зиёд кардааст. Шоир Тоҷикистонро ҳамчун кишвари ҳамзабонаш дӯст меошад:

Гар ишқи ту, эӣ дилбаре тоҷик, намешуд,
Дил ҳеҷ ба ин марҳила наздик намешуд.

Лохутӣ аз соли 1925 дар Тоҷикистон кор карда, дар пешрафти иқтисод ва маданияти он махсусан адабиёт ҳиссаи бузург гузоштааст. Дар як қатор вазифаҳои давлатӣ кор карда, ҳамроҳи устод Айни адабиёти нави тоҷикиро ба вучуд овардаанд ва инкишоф додаанд.

Фаъолияти адабии Лоҳутӣ дар Тоҷикистон хеле инкишоф ёфт ва шоир аксари шеърҳо, таронаҳо ва манзумаҳояшро ба ҳаёти мардуми Тоҷикистон бахшид. Шеърҳои «Сарои тамаддун», «Ман фарзанди як деҳқоне будам», «Гар ишқи ту, эй дилбари тоҷик, намешуд», «Тоҷикистон шуд мунаввар», «Тоҷикистон» ва ғайра маҳсули эҷодиёти ҳамондавраинаи ӯянд.

Шеъри «Ман фарзанди як деҳқон будам» ҳаёти гузаштаи бечорааҳволони тоҷикон, зулму тааддии ҳокимони золим ва ба шарофати инкилоб ба саодат расидани онҳоро ифода мекунад:

Ёдам меояд, гурусна будем,
Пироҳан ҳам дар тан надоштем.
Ба чуз чашми тар, ба чуз дарди сар,
Мо ҳеч чизи дигар надоштем.

Лоҳутӣ бисёре аз шеърҳояшро бо усули рамзӣ навиштааст. Манзумаҳои «Мӯр ва офтоб», «Паҳлавон Оштӣ», достони «Мардистон», «Парии бахт» ва ғайра аз қабилҳои асарҳои рамзии Лоҳутианд.

Дар манзумаи «Мӯр ва офтоб» шоир аввал образи тамсилии «мӯре даррандаву пуриштиҳо», ки «дар тамаъву кин шуда буд аждаҳо»-ро ба вучуд меоварад. Аз дасти ситами ин мӯр «гашта басте мӯрчае нотава». Ниҳоят ақли ин мӯр «аз дуди зафар хира» мегардад ва бо зӯровариҳои дар замин кардааш қаноат накарда, азми роҳи офтоб мекунад ва ниҳоят нагунсор мешаваду чун медихад. Шоир бо байте масалро шарҳ медихад:

Шуд масал ин қисса ба ҳар неку бад,
Пар дамад аз мӯр, чу маргаш расад.

Шоир ба воситаи тамсил усули рамзии тасвириро ба вучуд оварда, гоյи ватандӯстиро барҷаста ифода кардааст. Ин услуб дар эҷодиёти Лоҳутӣ аз «Сафари Фарангистон» сар шуда, то достони «Парии бахт» давом ёфтааст. Дар «Сафари Фарангистон» тасвири рамзӣ аҳамият пайдо карда, тамсил ва афсона (масалан, ҳикояти маймун ва фарзандонаш дар ҳаммом) бо воқиаҳои зиндагӣ якҷоя омадаанд.

Лоҳутӣ муаллифи бисёр сурудҳои дилангез аст, ки имрӯз ҳофизон месароянд. Матни сурудҳои ӯ воқеияти замонро то андозае таҷассум месозанд. Муаллифи матни сурудҳои хуби «Ёри мастҷӯй», «Ёри Хучандӣ», «Эй дилбарам», «Ба дӯсти ватандӯст», «Суруди сулҳхоҳон», «Ранҷида ёрам», «Бути нозанинам», «Хуршеди ман», «Ман хонаму дил рақсад» ва даҳҳои дигар Лоҳутист.

Лоҳутӣ ба маънои томи сухан шоири бузург ва наовар аст. Вай ба шеъри тоҷикии солҳои бистум мазмуни нави ҷанговарона овард, шаклҳои навофарид. Айнӣ соли 1933 дар ҳақи Лоҳутӣ гуфта буд: «Шумо бо шеърҳои оташбори худ дар зеҳни ҷавонони меҳнаткаш шамъи адабӣ афрӯхтед ва ҳисси шоириро бедор кардед, ҷавонони тоҷикро амалан ва бевосита тарбия кардед ва роҳбарии адабӣ намудед».

Лоҳутӣ ба Тоҷикистон замоне омад, ки тоҷикон дар шароити душвори сиёсӣ иқтисодӣ ватанашонро аз наво месохтанд. Вай иштирокчи бевоситаи ин азнавсозиҳо гашт. Бо ақлу хирад ва таъби оташбораи ба пешрафти иқтисодиёту илму адаб ёрӣ расонд. Бо шеърҳои мардумро ба роҳи неки бунёдкорӣ далер мекард. Бинобар ин ҳам Лоҳутӣ дар шеъри муосири тоҷик ҳамчун яке аз асосгузорони он ҳамеша зинда хоҳад буд. Ӯ дар тани шеъри тоҷикӣ ҳамчун ҷон хоҳад монд. Чунон ки худаи мегӯяд:

Ман дар тани шеър ҳамчу ҷон хоҳам монд,
Дар маслаки ишқ ҷовидон хоҳам монд.
Пир аст касе, ки фикри ӯ пир бувад,
Ман фикрҷавонаму ҷавон хоҳам монд.

ЎЗБЕКИСТОН

«Кел, кел эй мохлико,
хуснинга курбон улам!»

(Фузулӣ)

Ўзбекистон, ба далерони ту дил бохтаам,
Ба хунаҳои фаровони ту дил бохтаам.

Қад барафрошта партофтӣ аз худ ғаму дард,
Тег бардошта рафтӣ ту ба майдони набард,
Зада аз ҳастии бадхоҳ барафшонӣ гард.
Ман ба ин фатҳи намоёни ту дил бохтаам,
Ўзбекистон, ба далерони ту дил бохтаам.

Ту кунун мамлакати санъату ифрон шудай,
Лонаи булбули озоди ғазалхон шудай,
Чашми бад дур! Тамоман ту гулистон шудай.
Ман ба гулҳои гулистони ту дил бохтаам.
Ўзбекистон, ба далерони ту дил бохтаам.

Медамад рӯҳи ҷавон обу ҳавои ту ба дил,
 Мезанад чанг навои дафу нои ту ба дил,
 Ҷон кунад рақс, расад то ки садои ту ба дил.
 Ман ба мурғони хушилҳони ту дил бохтаам,
 Ўзбекистон, ба далерони ту дил бохтаам.

Ҳаргиз он манзари пурчилва зи ёдам наравад,
 Сояву нури сафои ту фаромӯш нашавад,
 Дил чу парвона сӯйи шӯълаи рӯйи ту давад.
 Ман ба хусни зарафшони ту дил бохтаам,
 Ўзбекистон, ба далерони ту дил бохтаам.

Духтарони ту ба пайкор чу шеранд, чу шер,
 Писарони ту ба ҳар кор далеранд, далер,
 Дар ҳақиқат зану марди ту кабиранд, кабир.
 Ман ба ин насли дурахшони ту дил бохтаам,
 Ўзбекистон, ба далерони ту дил бохтаам.

Дил бибозад ба ту ҳар кас на дилаш торик аст,
 Пешрафти ту хусусан хушии тоҷик аст,
 Чун бародар ба ту аз кӯдакӣ ӯ наздик аст.
 Ман ба навфикр ҷавонони ту дил бохтаам,
 Ўзбекистон, ба далерони ту дил бохтаам.

ШЕРИ ОЗОД

Буд андар деҳи мо як марде,
 Марди бодониши оламгарде,
 Як сафар бо писари хушёре
 Мегузашт аз тарафи найзоре.
 Буд бо кӯдаки худ гарми сухан,
 Ногаҳон аз дили найзори куҳан
 Наъраи сахт ба гӯшаш омад
 Ки аз он латма ба ҳушаш омад.
 Писари навраси ӯ ҳам тарсид,
 Зард шуд рангашу бар худ ларзид.
 Сахт бигрифт падар дасти писар,

Бурд ўро ба сари роҳи дигар.
 Чу гирифтанд раҳи амну амон,
 Ба падар гуфт писар бо ҳаяҷон:
 «Чи садо буд, ки тарсидам аз он.
 Суст шуд пуштаму ларзидам аз он?»
 Дод посух ба писар олими пир:
 «К-ин садо нест магар наъраи шер.
 Наъра чун аз дили найзор ояд,
 Аз паяш шер ба пайкор ояд.
 3-он сабаб ман, чу ту, ларзон гаштам,
 3-он макон зуд гурезон гаштам.
 Оре, ин наъра далерона бувад,
 Бонги шер аст, ки шерона бувад».

Савол ва супориш:

1. Лохутӣ дар чӣ гуна муҳит ба воя расида ва тарбия ёфтааст?
2. Тағйироти фикрии Лохутӣ кай сар мешавад?
3. Марҳилаҳои эҷодиёти шоир кадомҳоянд?
4. Ашъори баъди муҳочират ба Шӯравӣ навиштаи Лохутӣ чӣ мавзӯҳоро дар бар мегирад?
5. Шеърҳои «Ўзбекистон»-ро таҳлил ва аз ёд кунед.

Рамз ва истифодаи он дар адабиёт

Рамз усули тасвири бадеист, ки шоир ва нависандаро ба тафаккури образнок во дошта, унсури воқеанигории маҳзро дар эҷодиёт маҳдуд мекунад. Рамз дар шакли пӯшида ва образнок ғояи муайянро ифода менамояд. Аксари адибони бузург новобаста ба шароити сиёсӣ иҷтимоӣ рамзро ҳамчун воситаи тасвири образнок барои ифодаи ғояи бадеӣ истифода кардаанд. Вале гоҳо шароити сиёсӣ ҷамъият шоиру нависандагонро маҷбур месозад, ки андешаҳои пешқадамашонро ба тарзи пӯшида ба тариқи рамз ифода кунанд.

Рамз аз қадим дар адабиёти тоҷик воситаи муҳими тасвир буд. Аз нахустин ёдгориҳои аҳди қадим «Калила ва Димна» сар карда, то эҷодиёти Бедил ва шоирони баъди ӯ пур аз рамз аст. Агар ба ифодаи дигар гӯем, дар адабиёти мо бидуни рамзи бемаънӣ ва маънии бе

рамз осори бадеи набуд. Рамз унсури бадеияти осори адабӣ шинохта мешуд. Шоир ё нависанда дар усули тасвири рамзӣ метавонад тамсил ва афсонаҳоро истифода карда, гоյи асарашро ба ин восита муайян созад.

Сарчашмаи асосии рамз табиат ва зиндагии воқеист. Инсон, аз ҷумла адиб рамзҳоро аз зиндагӣ ва табиат дармеебад. Шоири амрикоӣ Эдгар По мегӯяд, ки «табиат забон дорад... забони вай забони рамзхост, ки ба ҳар шоире фаҳмо мебошад». Шоирону нависандагон рамзҳои осорашонро аз ҳамин сарчашма, аз тамсилу афсонаҳо, ки маҳсули зиндагии инсон аст, дармеебанд. Рангҳо, овозҳо ва бӯйҳои табиат ҳамчун рамз шинохта мешаванд. Офтобу маҳтоб, ситораҳову сайёрагон, кӯлу баҳрҳо, ҷангалу дарёҳо, шабу рӯз, фаслҳои сол, кабку уқоб, ҳуку нахчир ва ғайра дар зер қалами шоир маънии рамзӣ пайдо мекунад.

Сарчашмаи дигари рамзҳо ин тамаддуни инсонист. Асотири антиқӣ, боварҳои мардумӣ, навиштаҷоти муқаддас, аз ҷумла Авесто, Куръон, афсонаҳои фолклорӣ ва адабиёти ҷаҳон, астрология ва астрономия, қаҳрамонҳои афсонаҳо ва таърих метавонанд дар адабиёт ҳамчун воситаи рамзӣ истифода шаванд.

Як образи рамзиро адибон метавонанд ба маънии гуногун истифода кунанд. Масалан, образи рамзии уқоб дар як шеъри Носири Хисрав ва шеъри «Уқоб»-и Мирзо Турсунзода маъниҳои гуногун доранд.

Рамзҳо сермаъно мешаванд. Ҳеҷ кас маънии аниқ ва яқинҳатаи онҳоро таъин карда наметавонад. Моҳияти асосии рамзро мазмун не, балки гоյ муайян мекунад.

МИРЗО ТУРСУНЗОДА

(1911—1977)

Мирзо Турсунзода 2 майи соли 1911 дар деҳаи Қаротоғи ноҳияи Хисор ба дунё омадааст. Маълумоти ибтидоиро аз мактаби кӯҳна гирифта, соли 1925 ба мактаби советӣ мебарояд. Баъдтар дар интернати Душанбе ва Донишқадаи омӯзгорӣ таҳсил мекунад. Дар соли 1930 Дорулмуаллимини Тошкандро хатм карда, дар матбуоти республикавӣ кор кардааст.

Тарҷумаи ҳол ва эҷодиёти ӯ аз ҳамдигар чудо нестанд, балки якдигарро пурра мекунад. Аз рӯйи асарҳои Мирзо Турсунзода нафақат тарҷумаи ҳол ва афкори андешаи ӯро, балки зинаҳои пешрафти сарзамини тоҷиконро низ муайян кардан мумкин аст. Ҳарчи ки дар ҳаёти шоир руҳ додааст, аз сари кишвараш низ гузашта ва баъдтар дар осори ӯ инъикос шудааст. Ӯ ҳамроҳи Инқилоби Октябр ба ҳаёт қадам гузошт. Инқилоб «ба дасташ ҳуччати пояндагӣ дод» ва имкон дод, ки «аз дилу чон ба ҳар иморати нав аввалин хиштро» гузорад. Яъне ӯ дар қатори ҷавононе буд, ки вайронаҳои кишварро бо ғайрияти меҳнатӣ ва сухан обод мекарданд. Нахустин шеърро ҳикоя ва очерку мақолаҳои М. Турсунзода маҳз дар ҳамаи давра навишта шуда, оҳангҳои бунёдкориву ғолибият, ифтихору қаноатмандӣ, худшиносиву меҳнати озод ва ғайраро ифода намудаанд. Мафҳумҳои Инқилобу Озодӣ, Меҳнату Зафар калимаҳои серистеъмоли осори маҷмӯи аввалини шоир – «Байроқи зафар» буданд.

Дар баъзе давраҳо мисли дигар масъалаҳои зиндагӣ сиёсат ҳам бар адабиёт нуфуз мекунад. Адабиёт хоҳу ноҳод дар таблиғи сиёсат ва мақсадҳои он хизмат менамояд. Агар ин гуна адабиёт саропо аз ифодаи сиёсат иборат бошад, силоҳи сиёсӣ буда, умри дароз намебинад. Мешавад, ки сиёсати рӯз манфиатҳои инсонро низ ҳимоя мекунад ва адабиёте, ки ин гуна сиёсатро ифода менамояд, ифодакунандаи манфиатҳои мардум мебошад.

Мирзо Турсунзода аз рӯзҳои аввал сиёсат ва ҷаҳолияти адабиашро тавҷам қарор дод. Бо ҷаҳолияти адабӣ ва қорӣ манфиатҳои сиёсии давлати Шӯравиро ҳимоя мекард. Бисёр шеърро мақолаҳои индавраи шоирро хонда кас ба ҳулосае меояд, ки вай як воизи тавоноии сиёсӣ буд ва шеърро дар бештарин маврид ба силоҳи сиёсӣ табдил кард. Ин ҳақиқати эҷодиёти Турсунзода аст. Эҷодиёти ӯро ба ду қисм метавон ҷудо кард. Қисми аввали осори ӯ аз ҳаёти тоҷикон ҳикоя мекунад ва парвардаи сиёсати миллии ҳамон давра мебошад. Қисми дигари осори ӯ ашъори хориҷӣ буда, сиёсати Шӯравиро дар хориҷа пеш мебаронад. Ҳамин рӯҳияи тасвир дар қадамҳои аввалини эҷодияш равшан ба назар мерасад. Вай рӯҳи замон ва аҳли онро ифода карда, аз сиёсати давлат дастгирӣ мекард.

Маҷмӯаи аввали шоир мавзӯҳоеро ифода менамуд, ки сиёсати давр инъикоси онҳоро аз адибон талаб мекард. Ин мавзӯҳо иборат буд аз ҷараёни муборизаи синфӣ, мавзӯи озодии замон, тасвири меҳнат, мубориза ва зиддияти ду олам – капиталистӣ соцсалистӣ ва ғайра. Шеърҳои «Байроқи зафар», «Гудоки ғолибият», «Назокат», «Ғалаба», «Видоъ», «Ҳамида», «Шарораи инқилоб», «Зарбдорон», «Мавҷҳои зафар», «Кулфатзадагон» ва дигарҳо дар ҳамин мавзӯҳо гуфта шудаанд. Оҳанги шодӣ ифтихор дар осори дар байни солҳои сӣ ва чил гуфтаи шоир хеле зиёд аст. Шеърҳои «Баҳор», «Мамлакатаи тиллоӣ», «Муҳаббати раҳбар», «Суруди ҷавонӣ» ҳамин гуна оҳангҳоро ифода мекунад. Илова ба ин, дар ҳамин давра дар шеъри шоир мавзӯҳои дигар, аз қабилӣ мавзӯи ҳаёти хориҷа, дӯстии халқҳо, симои инсонӣ ҳамзамонаш ва ғайра қувват гирифт.

Дар давраи аввали эҷодиёташ шоир бештар ба мавзӯҳои диққат додааст, ки талаботи давра замон будаанд. Шеъри шоир асосан хидмати сиёсати даврро иҷро кардааст. Инъикоси бадеии воқеоти замони нав шакли тозаи тасвирро талаб мекард. Мирзо Турсунзода аз шеърҳои нахустинаш ба ин талабот риоя карда, барои ифодаи маънию мазмунҳои тозаи рӯзгор шакли мувофиқе пайдо мекард. Масалан, шеъри «Ба комсомол»-ро дар шакли нав гуфта буд, ки ба шеъри суннатии тоҷик хос набуд. Дар ин гуна ҷустуҷӯҳои шаклӣ қори шоир ҳамавақт бобарор набудааст. Мо мебинем, ки ҳарчанд шоир «дар ҷавонӣ тавоно» набудааст, «аммо кӯшише» доштааст. Шеърро ҳикояҳои нахустини шоир ғояи муайяни иҷтимоиро ифода карда, бештар хусусияти баёния ва хитобаро доштанд. Ин осори шоир ҳоло аз тасвири амиқи воқеияти зиндагӣ қомилан бархурдор набуда, ҳубии онҳо дар шӯро шавқ баён ба

муқобили равишҳои ақибмондаи ҳаёт ва бовар ба рӯзгори нав аст. Дар баъзе шеърҳои ҳамин давраи шоир низ байту пораҳои ҳунармандона гуфта шуда ҳастанд, ки намунааш ин ҷаҳор мисраъ аз шеъри «Ба ком-сомолон» мебошад:

Аз ду ҷашмонаш оташи ғайрат,
Мезанад ҷӯш ҳамчунон вулқон,
Бозуҳояш дар дами меҳнат
Мисли оҳан гаштаанд тафсон.

Шоир аз оғози фаъолияти эҷодияш тарзу воситаи баёни муносиб ва махсуси худро кашф намуд ва бо ҳамин барои назми муосири тоҷик дар роҳи воқеъбинона ва ҳунармандона тасвир кардани зиндагӣ ва симои одамони муосир хизмати барҷаста кард. Вай барои такмили маҳорат аз адабиёти пешин, осори даҳонии мардум ва адабиёти ҷаҳон огоҳона истифода карда, дар кори наشري намунаҳои фолклори тоҷик ва осори классикон, аз ҷумла Ҳилолӣ ҳисса мегузорад. Дар зери таъсири осори классикӣ драмаи «Хусрав ва Ширин» ва либреттои «Тоҳир ва Зӯҳро»-ро менависад. Ҳамчунин ба анъанаҳои шеъри пешин рӯ оварда, маснавию ғазал, мухаммасу тарҷеъбанд мегӯяд. Шоир маънию мазмунҳои навро бо қолибҳои озмудаи шеъри пешин мувофиқ карда, дар ин роҳ барор низ ёфтааст. Бехтарин осори индавраинаи ӯ аз қабилҳои тарҷеъбанди «Суруди ҷавонӣ», «Оҳанрабо», мухаммаси «Мамлақати тиллоӣ», «Дар сари тасвир», «Сарчашмаи мардонагӣ», «Фарзанди ту меояд», ғазалҳои «Хандида меояд», «Ба раққоса», «Омад канал», манзумаи «Водии Ҳисор», маснавии «Халқи далер» ва достони «Писари Ватан» натиҷаи ҳамин гуна баҳрабардории судманд мебошад.

Аз нимаи аввали солҳои сиюм сар карда, маҳорати шоир зина ба зина такмил меёбад. Вай ба навиштани асарҳои калонҳаҷм шурӯъ мекунад ва достонҳои аввалинаш «Офтоби мамлакат», «Ҳазон ва баҳор» натиҷаи кӯшиши ҷиддии ӯст.

Достони нахустинаш «Ҳазон ва баҳор» аз лавҳаҳои мағрубу шоирона ҳолӣ нест. Шеъри «Оҳанрабо» низ шоирона гуфта шудааст, ки байтҳои ватанпарваронаи он чунин аст:

Аз бароят чон диҳад инсон агар, арзандай!
Синаро созад ба ҳифзат гар сипар, арзандай!
Дар адои хизматат тозад ба сар, арзандай!
Аз сарат пошанд мардум симу зар, арзандай!
Чунки инсонро фазои дилкушо гардидай,
Халқ чун оҳан, ту чун оҳанрабо гардидай.

Муваффақиятҳои аввалини шоир дар шеърӯ шоирӣ дар натиҷаи омезиши анъанаҳои неки адабиёти классикию фолклори тоҷик – ғояҳои инсондӯстӣ, ватанпарастӣ, озодӣ, адолат, умеди рӯзгори хуш, забон ва воситаҳои баён бо таҷрибаи адабиёти нав дар баёни маънӣ ва мазмунҳои нав ба даст омадааст. Ин омезиш минбаъд ба пешрафти эҷодиёти адибёрии ҷиддӣ расонида, ӯро ба яке аз симоҳои машҳури адабиёти замони нав табдил додааст. Вай аз собитқадамтарин шоироне буд, ки мавзӯҳои дӯстӣ, сулҳ, саодати занро муттасил дар эҷодиёташ инъикос намудааст. Ӯро муосирон «шоири мубориз ва сухансарои сулҳу дӯстӣ» номиданд.

Суруду таронаҳо ва манзумаю дostonҳои шоир аз ғояҳои баланди сулҳпарварона, адолатхоҳона ва дӯстиву бародарӣ саршор буда, дили хонандаро ба зиндагӣ гарм мекунад. Лирикаи нафису самимии ӯ касро зиндадилу рӯҳбаланд карда, ҳисси зебоиписандиро дар дил зиёд мекунад ва инсонро ба бунёдкорӣ ташвиқ месозад. Муҳаббати софу самимӣ, муносибатҳои инсонпарварона, тараннуми сулҳу озодӣ, меҳнати бунёдкорона, ҳисси ифтихор ва ғайра аз муҳимтарин мавзӯҳои лирикаи ишқию иҷтимоии шоир мебошанд. Шеърҳои «Омад канал», «Нишона дорад», «Ҳандида меояд», «Хонаи мо он қадар ҳам дур нест», «Қишлоқи шумо», «Суруди ман», «Тара-Чандри», «Таронаи ишқ», «Дасти модар», «Шоир!» аз намунаҳои дилангез ва ҳаловатбахши шеъри лирикии шоиранд.

Ишқу муҳаббати поки инсонӣ аз муҳимтарин мавзӯи ашъори лирикии М. Турсунзода аст. Дар бисёр мавридҳо ин мавзӯ дар шеъри ӯ моҳияти иҷтимоӣ мегирад ва ишқи оила, ишқи ёру диёр, ишқи зиндагӣ меҳвари лирикаи ишқии шоир қарор мегиранд. Муҳаббати созу созандаи шоир бо мазмунҳои ҳаётӣ, иҷтимоӣ ва сиёсӣ омезиш ёфта, дар якҷоягӣ лирикаи иҷтимоии шоирро ба вучуд овардаанд. Қаҳрамони лирикии ӯ озод буда, дар шароити ҳоси таърихӣ амал мекунад. Вай зани озод ва бомаърифат буда, дар ӯ «нури донишу қудрати фан» аст:

Ёри мо арзандаи дунё шудааст,
Буд зебо, боз ҳам зебо шудааст.
Ёри мову дилбари шерозиён,
Фарқи он аз ин – замини осмон.
Чашми он тарсад шуои барқро,
Рӯи ин равшан намояд Шарқро.

Идеали шоир дар шеърҳои лирикааш пеш аз ҳама зани доно, хунараманд ва зебоест, ки ба «нури дониш» дилҳоро шикор мекунад. Тасвири ҳусни зан ва қувваи маънавии вай бо фаъолияти иҷтимоиаш

омезиш ёфта, «хусни оламгир»-и онро нишон медиҳад. Дар шеъри «Марҳабо» хусни ботин ва зоҳирии духтари ўзбек шоирро асир сохта, дар ин замина гоյи дўстии халқҳои тоҷику ўзбек ифода шудааст:

Духтари ўзбек, моро гўш кун!
Дигаронро андаке хомўш кун...
Шавқи ту моро ба илҳон оварад,
Рӯ ба сўйи Ўзбекистон оварад...
Шарқӣён рӯйи туро чун дидаанд,
Гул зи боғи Ўзбекистон чиданд.

Чехраи зан дар эҷодиёти Мирзо Турсунзода мақоми хос дорад. Ў занеро ситоиш мекунад, ки қабл аз ҳама «гаҳвораҷунбони сайёра», яъне модар аст. Симои модарро пора-пора дар дostonхояш, аз ҷумла «Чароғи абадӣ» ва «Ҷони ширин», ҳамчунин шеърҳои «Дасти модар», «Модарам» ва ғайра бо камоли маҳорат тасвир кардааст. Дар dostonҳои зикршуда – модар чун офарандаи ҳаёт, эҳғари зиндагӣ ва посдори гузаштаву имрӯза ба қалам меояд. Дар шеърҳои «Дасти модар» ва «Модарам» мо симои мушаххас ва пурмаънии модарро мебинем, ки дунёи торикӣ ва бедодро паси сар карда, субҳи дунёи навро ба фарзандонаш муборакбод мегӯяд.

Дасти модар дар шеъри аввал рамзи шоирона аст, ки маънии истикболи нек ва гусели хайрро дорад. Шоир ба модар мурочиат ва тақозо мекунад, ки

Бо ҳамон дасте, ки чодар сўхтӣ,
Гулхани шаъну шараф афрўхтӣ, ...
Сўйи фатҳи тоза кун аз сидки дил
Кафзанон фарзандҳоятро гусел!

Ин симои модарест, ки бо торикӣ ва ҷаҳлу бедонишӣ бешарфӣ муросо накарда, ҳаёти нав сохт, барои фарзандонаш зиндагии тозаро бунёд кард ва аз нигоҳи пешбини шоир танҳо хостгори саодатмандӣ ва «фатҳи тоза»-и фарзандон аст.

Шоир дар шеъри дигараш – «Модарам» симои умумиятёфтаи (типии) модаронро тасвир мекунад. Қаҳрамони лирикии шеър монанди садҳо ҳамсолонаш барвақт аз модар ятим монда, ҳатто рӯйи ўро ёд надорад. Қаҳрамони лирикӣ ҳаёлан ба ҷустуҷўи модар мебарояд. Нишонро «аз занҳои пири деҳа» ҷустуҷў карда, бо «санги мазор»-и ў гуфтугў мекунад. Вақте ки «рафта ҳар як ҷунбиши шохи дарахт»-ро гўш карда, «бо гиёҳу сабзаҳои дашт» рӯ ба рӯ мешавад, ҳам Рӯду ҳам Кӯҳу ҳам Доя нишонаҳои

модарро ёд мекунамд. Дар пеши назари мо симои модари азишу шариф, ғамхору меҳрубон бо ҳама азобҳои дар зиндагӣ кашидааш зинда мешавад. Мо дар тасвири шоир модареро мебинем, ки сарнавишти ӯ ва фарзандаш аз сарнавишти халқу кишвар ҷудо нест. Он чи ки аз сари ӯ гузаштааст, аз сари халқу кишвараш низ гузаштааст. Мо дар тасвири шоир модареро мебинем, ки дар замонааш «шаҳд дар комаш ҳамеша талхтар аз заҳр буд», «ҳам шариат, ҳам тариқат» нисбаташ «сарвари бадқаҳр буд». Фарзанди қадринош, яъне шоир аз суҳан, аз шеър дар пойи мазори модар мучассамаи меҳру эътиқод мегузорад ва гармии шеъри шоир дар дили мо муҳаббатро ба модар, ба зиндагӣ зиёд карда, ҳамроҳи ӯ бо меҳр меҳонем:

Модарам, дар ёди ту гашту гузоре мекунам,
Баҳри меҳри ту дили худро мазоре мекунам.
Хизмати шоиста бар ёру диёре мекунам,
Назми худро бар сари қабрат шиоре мекунам.

Мирзо Турсунзода солҳои охири ҳаёташ як силсила шеърҳои навишт, ки чеҳраи бадии зан дар онҳо бо тобишҳои тоза тасвир шудааст. «Зан агар оташ намешуд» аз беҳтарин шеъри ин силсила мебошад. Шоир дар ин шеър, пеш аз ҳама ба мавқеи инсонӣ ва ҷамъиятии зан диққат дода, мақоми онро дар ҷомеа ба хусус таъкид мекунад. Аз ин пештар шоир шеъри «Бигзор, зан бошад мудом»-ро навишта, ҳамин маъниро ифода карда буд. Вале шеъри «Зан агар оташ намешуд» дар шакли ғазал пурмаънӣ ва басо хунариандона гуфта шуда, байти аввал муҳияти фикри муаллифро хеле барҷаста ифода мекунад:

Зан агар оташ намешуд, ҳом мемондем мо,
Норасида бодаи дар ҷом мемондем мо.

Беҳтарин навиштаҳои шоир доир ба мавзӯи Шарқ силсилашеърҳои «Қиссаи Ҳиндустон», «Садои Осиё» ва достони «Ҷони Ширин» мебошанд.

«Қиссаи Ҳиндустон»-ро шоир баъди ҷустуҷӯҳои ҳаҷдаҳсола эҷод кард ва ин силсила аз камолоти ӯ дар олами шеър дарак дод. Шеърҳои силсилаи «Қиссаи Ҳиндустон», «Боғи муаллақ», «Тара-Чандри», «Сайёҳи Ҳинд», «Тоҷмаҳал», «Дар орзуи ошён» эҳсосоти ранг ба ранги шоир – маҳзунӣ дилсӯзӣ, қаҳру нафратро дар худ доранд. Шоири инсонпарварро пеш аз ҳама тақдири Шарқи хориҷӣ ба ташвиш меоварад. Сабаби маҳзунӣ дилсӯзиаш низ хеле амиқ буда, дар шеъри «Бозгашт», ки силсила бо он оғоз мешавад, ин тавр ифода ёфтааст:

Шодам, аммо меҳӯрам ғамҳои халқи дигаре,
Дар назар меоварам торочгашта кишваре.

Дар шеъри дуҷуми силсила – «Қиссаи Ҳиндустон» муаллиф аз ҳамин гуна ғам, яъне ғами халқи Ҳинд хонандаро хабар мекунад. Дар тасвири шоир кишвари торочгашта – Ҳиндустон бо тамоми ғочҳои дирузи имрӯзаш мучассам мегардад:

Бидидам дар паси кӯхи Ҳимолой,
Замини сабзу зархезе саропой.
Агарчи ганҷҳои пурбаҳоянд,
Валекин мардумони он ғадоянд.

Хонандаи азиз, пас аз хондани ин сатрҳо Шумо хоҳу ноҳақ мепурсед: чаро сарзамине, ки ганҷҳои фаровону пурбаҳост, мардумонаш ғадоянд?

Шоир барои ин, ки ба ин савол ҷавоби равшан диҳад, диққатро ба гузашта ва иқтидору бузургии халқи ҳинд, зебоии кишвари он ва ҳунари безаволи мардумонаш ҷалб мекунад. Дар шеъри шоир мо бо чеҳраи «меҳмони мағрибӣ» дучор мешавем, ки маҳз ӯ сабабгори ғадой ва бадбахтиҳои халқи Ҳинд будааст.

Силсилаи «Қиссаи Ҳиндустон» аз ду қисм иборат буда, шоир дар қисми аввал асосан ғояи озодихоҳӣ ва қодир ба мубориза будани халқи ҳиндро ифода кардааст. Шоир дар қисми якум агар ба ғояи даъват ба мубориза танҳо ишора ва таъкид карда бошад, дар қисми дуюм зарурати ин гуна муборизаро бо баёни саргузашти «кӯдаки хурди кобулӣ»-и бадбахту сарсон ва макру фиреби хориҷиён воҷиб медонад. Ин аст, ки назари «ҳиндуи побараҳна» ва «меҳмони мағрибӣ» дигар мешавад ва меғӯяд:

Бояд онро зи мулк пеш кунем,
Фикри осудагии хеш кунем.

Мирзо Турсунзода солҳои дароз намоёндаи халқ дар парлумони давлати Шӯравӣ буд, вай Раисии кумитаи сулҳи Осиё ва Африқоро бар ӯҳда дошт. Муосиронаш ба ӯ унвони «мунодии сулҳ ва дӯстӣ»-ро дода буданд. Ӯ ҳам дар амал, ҳам бо шеър дар роҳи сулҳ фаъолият бурдааст. Бинобар ин ҳам мавзӯи сулҳу дӯстӣ, озодию адолатхоҳӣ мағз андар мағзи эҷодиёти шоирро фаро мегирад. Агар шоир дар «Қиссаи Ҳиндустон» аз ғами мардуми ҷабрдидаи ҳинд ва ифтихори худ аз кишвраш сухан карда бошад, дар манзумаи «Садои Осиё» симои манфури душманони озодиву саодати инсонро бо нафрати бепоён тасвир карда, қудрати озодихоҳии

мардумро зоҳир месозад. Ў чун як фарди инсонпарвар ва адолатхоҳ аз мардуми бенавоу бечора, «гадою зинда дар гӯр» ҳикоят мекунад. Дили қаҳрамони лирикии шоир дар манзумаи «Садои Осиё» ба ҳоли деҳқонони Чин, ҳасрати зангиписари Ангола, нолаҳои маҳбусони паси панҷараи Осиё месӯзад ва ин гоҳи ҷовидонаи инсонпарварона дар достони «Ҷони ширин» ба тарзи барҷаста зоҳир мегардад.

Мо дар силсилаи «Қиссаи Ҳиндустон» дидем, ки қаҳрамони лирикии шоир шод бошад ҳам, аммо меҳӯрад ғамҳои халқи дигаре. Вале дар достони «Ҷони ширин» ин қаҳрамон на фақат ғамҳои халқи дигарро меҳӯрад, балки мусоҳиби худ – хонандаро низ даъват мекунад, ки аз ғами мазлумҳо ғофил набошад:

Ҷони ширин, ин суҳанхоро шунав,
Дардмандонро ту ҳам ҳамдард шав.

Ҷанбаи инсонпарварӣ ва башардӯстии ин дoston хеле пурқувват аст. Умуман дostonи «Ҷони ширин» аз беҳтарин дostonҳои шоир буда, бо гоҳи баланди инсонпарварона ва шеърятӣ баланд фарқ мекунад. Дoston чанд симои ҷолиб дорад: симои аввал қаҳрамони лирикӣ худӣ шоир аст, симои дигар муҳотаби ӯ ҳамсараш ва ниҳоят симоҳои дигаре чун шоири покистонӣ Файз Аҳмади Файз, шоири рус Николай Тихонов ва ғайра ҳастанд, ки шоир ба воситаи онҳо афкори сулҳхоҳона ва башардӯстонаи ҳешро ифода кардааст.

Симои қаҳрамони лирикӣ дар дoston ҳамчун шахси ғаъол, сулҳхоҳу башардӯст тасвир шуда, вай дар назди имрӯзу ояндаи башарият масъулияти тамои дорад. Ўро тақдири инсонҳо ва кишварҳое, ки зерӣ зулму ситам ва фишорҳои сиёсӣ қарор доранд, саҳт ба ташвиш овардааст. Ин қаҳрамон, ки сафири сулҳ ва амният аст, ҳамеша дар сафар мебошад. Сафарҳои пай дар пайи ӯ ҳамсарашро андаке озурда медорад. Чунки фарзандон аз дидор ва сӯҳбатҳои ӯ сер нестанд. Вале қаҳрамони лирикӣ хитобан ба ҳамсараш – «ҷони ширин» зарурати сафархояшро мефаҳмонад ва бо ӯ аз боби масъулияти инсонияш дар назди ҳам хонавода ва ҳам ороишу амни дунё суҳан меғӯяд. Моҳияти сафархояшро шарҳ медиҳад:

Мо сафар дорем бо амри Ватан,
Бо супоришҳои халқи ҳештан.
Дӯстиро ҷустуҷӯ дорем мо,
Аз амонӣ гуфтугӯ дорем мо.
Халқхоро зиндагӣ илқо кунем,
Меҳри дилро ҳада бар онҳо кунем.

Ҳамин гуна рӯҳи инсонпарварона тамоми дostonро фаро гирифта, шоир бадӣ ва беадолатиро маҳкум ва амну оsonи инсонҳоро тасдиқ ва таъкид мекунад. Шоир барои он, ки гоӣ сулҳу амният ва оsonи инсонҳоро равшантар ифода кунад, аз воситаи тасвири тазоду муқобила фаровон истифода мекунад. Барои он ки қадри имрӯзи пурсаодати халқи кишварашро ба хонанда фаҳмонад, ба гузаштаи пуразоби халқ ишора мекунад. Аз он ки аҷдодҳояш дар ҷустуҷӯи бахт дар ғарибиҳо мурда мерафтанд, бо ҳасрат сухан мегӯяд. Гиряи фарзандашро бо гиряи фарзанди шоири покистонӣ Файз Аҳмади Файз муқoиса мекунад. Гиря дар шеърӣ ӯ образи шеърӣ мешавад, ки ҳолати қаҳрамони doston ва моҳияти андешаҳои инсонпарваронаи ӯро таъкид мекунад:

Гиря дорад, дӯстам, аз гиря фарқ,
Талх бошад, гиряи фарзанди Шарқ.
Асрҳо бигрист шарқӣ зор-зор,
Шарқ шуд аз гиряи он шӯразор.
Вақти бозӣ, вақти шӯхӣ, беибо,
Мекунад Парвези мо ҳам гиряҳо,
Ҳар кучо, ки бача бошад, гиря ҳаст,
Лекин он гиря дигар, ин дигар аст.

Шоирро гиряи фарзандони халқҳое, ки фақиру бенаво ва зерӣ юги бедодӣ ҳастанд, ба ташвиш меорад. Бисёр меҳонад, ки дар дунё сулҳу бародарӣ ва баробарӣ ҳукмрон гардад. Дар ин маврид сухани шоир ҳикматомез, мӯъҷаз ва пурҳикмат садо медиҳад, ки онро дар ҳар мавриде метавон иқтибос ва истифода кард. Чунончи:

Одамон аз дӯстӣ ёбанд бахт,
Душманӣ орад ба мардум рӯзи саҳт.

* * *

Рӯйи олам дидан одам дидан аст,
Неку бадро дар ҷаҳон санҷидан аст.

* * *

Обро аз рӯшноӣ кун қиёс,
Дӯстонро бо нигоҳи дил шинос.

* * *

То даме ки золиму мазлум ҳаст,
Қас набояд лаҳзае беғам нишаст.

* * *

Ҳеҷ коре нест бе зан, хуб шуд,
Ифтихоре нест бе зан, хуб шуд.
Хуб шуд, ки зан ба давлат ёр шуд,
Мамлакат аз дасти зан гулзор шуд.

Ин достони шоир саршор аз ғояҳои истиқлоли миллӣ, озодӣ ва сулҳу амният халқ буда, жанри он достони лирикист. Он чӣ дар ин асар баён шудааст, аз номи қаҳрамони асосӣ, яъне муаллиф аст. Дар дoston ҳолати рӯҳӣ ва андешамандии қаҳрамони лирикӣ аз ҷониби шахси аввал ифода шудааст, ки ин хусусияти асосии достони лирикист.

Мирзо Турсунзодаро хонанда ҳамчун муаллифи дostonҳои «Ҳасани аробакаш», «Писари Ватан», «Чароғи абадӣ» ва ғайра низ мешиносад.

Мирзо Турсунзода аз симоҳои барҷастаи адабиёти асри бисти тоҷик аст. Бо вучуди он ки ӯ фаъолияти шоириашро аз сиёсаш ҷудо накарда, ба сиёсати синфӣтарои замони Шӯравӣ хидмати зиёд кардааст, ҳамчун шоир, сарояндаи ғояҳои башардӯстона ва адолатхоҳона буда дар таърих боқӣ хоҳад монд. Беҳтарин пораҳои шеърҳои дostonҳои ӯ низ чун намунаи асил ба хонанда хизмат хоҳад кард. Мисли ин пора, ки басо шоирона ва пурмаънӣ гуфта шуда:

Муҳаббате, ки ба дил ошӯна мемонад,
Ба мисли номи нақӯ ҷовидона мемонад.
Даме ки мешавӣ, эй дӯст, аз назар ғойб,
Хаёли рӯи ту моро нишона мемонад.

Мирзо Турсунзода 27-уми сентябри соли 1977 дар шаҳри Душанбе аз дунё ҷашм пӯшид.

Баҳор омад, зи умрам боз як соли дигар бигзашт,
Тамоми зиндагӣ оҳиста аз пеши назар бигзашт.
Ба мисли гӯшту нохун ман ҳамеша бо Ватан будам,
Агарчи нисфи умри беҳтаринам дар сафар бигзашт.

Ватан, дар ҳар кучо омад ба сар фoрам ҳавои ту,
Ман аз он сӯи укёнус бишнидам садои ту.
Агарчи дар миён тӯфону мавҷи баҳрҳо буданд,
Вале омад ба гӯши ман садои рӯдҳои ту.

Ба вақти бозгаштан чун расидам бар ҳудудат ман,
 Зи сар то по шудам мафтуни шайдои намудат ман.
 Нишастам дар замини ту, паридам дар ҳавои ту,
 Ба овози дурудат ман, ба оҳанги сурудат ман.

Агарчи борҳо афтодам аз ёру диёрам дур,
 Ба сайёҳи маро карданд гарчи дӯстон машхур,
 Вале ман дар ҳама ҷо, дар ҳама кунчу канори даҳр,
 Ҳамеша бо Ватан будам, ҳамеша бо Ватан масрур.

«ҶОНИ ШИРИН»

(порча аз достон)

Ҷони ширин, ин қадар қангам макун,
 Ин қадар беҳуда дилтангам макун.
 Гашта-гашта дар сафар боз омадам,
 Боз дар наздат ба парвоз омадам.
 Ҳар кучо ки хоб кардам, хестам,
 Ҳар кучо ки буд ҷое зистам,
 Ин дили ман манзили ёди ту буд,
 Ёди рӯи хуснободи ту буд.
 Бе ту нагашт аз гулӯям об ҳам,
 Бе ту дар чашмам наёмад хоб ҳам.
 Бе ту ҳар як рӯзи ман як сол шуд,
 Бе ту дил ғаш кард чун атфол шуд.
 Бе ту дидам гарчи зебо духтарон,
 Бе ту бишнидам суруди ошиқон,
 Бе ту дар тӯю тамошоҳо шудам,
 Бе ту гоҳе булбули гӯё шудам.
 Бе ту дар васфи занон гуфтам сухан,
 Бе ту дар маҷлис фишурдам дасти зан.
 Лек дар пеши назар рӯи ту буд,
 Ҷилваҳои чашму абрӯи ту буд.
 Ҷони ширин, пас дигар қангам макун,
 Ин қадар беҳуда дилтангам макун,
 Нестам мисли падарҳои дигар,
 Дар бари фарзандҳо шому сахар.

Чор гардад чашми онҳо дар раҳам,
 Гум занад дилҳои онҳо дам ба дам.
 Ку падар, гӯяд агар фарзанди мо,
 Менамоям ту ба сӯйи дар нигоҳ.
 Дар замони пеш аҷдодони мо,
 Тарк мекарданд кӯҳистони мо.
 Бахт мечустанд аз бечорагӣ,
 Мурда мерафтанд дар оворагӣ.
 Мо, вале аз он ғарибон нестем,
 Дар суроғи бахт сарсон нестем.

БА ЧАШМ

Аз замин нонрезаҳоро чида мемолам ба чашм,
 Нони гарми меҳнатиро дида мемолам ба чашм.
 Чунки ман ҳам дар замони худ даравгар будаам,
 Хӯшачину борбанду дос дар бар будаам.
 Гӯш мекардам суруди марди хирманкӯбро,
 Мешунидам зарбҳои гороначӯбро.
 Хӯшаҳо дар киштаҳо вақте ки сар ҳам мекунанд,
 Шодию хурсандии хурду калон зам мекунанд.
 Аз замин нонрезаҳоро чида мемолам ба чашм,
 Дидаву санҷидаву болида мемолам ба чашм.

Савол ва супориш:

1. М. Турсунзода дар кучо зода шуда ва чӣ гуна маълумот гирифтааст?
2. Мавзӯҳои навиштаҳои аввалини ӯ чӣ буд?
3. Қозибаи ашъори шоир дар чист?
4. Чаро М. Турсунзодаро «мунодии сулҳ ва дӯстӣ» ном ниҳодаанд?
5. Моҳияти силсилаи «Қиссаи Ҳиндустон» чист?
6. Достони «Қони ширин»-ро аз ёд кунед.
7. Шеър «Ба чашм»-ро таҳлил ва аз ёд кунед.

Силсилаи шеърҳо

Силсилаи шеърҳо наметавонем жанри хоси адабиёт ё худ лирикӣ ном гирем, зеро он қонуниятҳои хоси жанри надорад. Ин шакли шеър дар адабиёти тоҷик дар солҳои панҷоҳ ба вучуд омада,

шеърҳои дар жанрҳои гуногун навишташударо фаро мегирад. Дар силсилаи шеърҳо асосан мавзӯ ва мақсаде, ки шоир дар назди худ гузоштааст, ҳамчун воситаи алоқа хизмат мекунад. Алоқа инчунин ба воситаи ба замон ва ё макони муайян, ба шароити муайяни таърихӣ ва иҷтимоӣ тааллуқ доштани шеър ба амал меояд. Фарқи силсилаи шеърҳо аз достони лирикӣ дар он аст, ки дар достони лирикӣ тасвири рӯзгор муттасил, вусъатнок ва амиқтар аст. Дар он ҳаёти инсон ҷамъбаст шуда, ҷараёни ташаккули шахсият тадқиқ мегардад.

Силсилаи шеърҳо асосан аз шеърҳои лирикӣ иборат буда, бинобар ин ҳам онро силсилабандии лирикӣ ҳам мегӯянд. Силсилабандии лирикӣ дорои қонуниятҳои қатъии дохилист. Чанд шеъреро, ки дар як мавзӯ навишта шудааст, як ҷо ҷамъбаст карда, силсилаи шеърҳо номидан мумкин нест. Ҳар як шеър на танҳо бояд ба сари худ мустақилона аҳамияте дошта бошад, балки дар занҷири фикру мулоҳизаҳо ва ҳиссиёту ҳаяҷони мураккаби шоир, дар инкишофи ҳалли мавзӯ як ҳалқаи мустаҳкам ва заруриро ташкил намояд. Аз ин рӯ, агар шеърҳо дар ҳақиқат вобастагии бадеӣ ва мантиқӣ дошта бошанд, аҳамияти ҳар як шеър дар силсилабандӣ кам намешавад, балки меафзояд. Силсилабандии лирикӣ маҳорати махсус, дониши бисёр ва тафаккури мантиқии пурқуввате талаб мекунад, то ки алоқаи ниҳонии ҳодисаҳои гуногуни ҳаёт ошкор шавад ва он алоқаи моҳияти аслии он ҳодисаҳоро беҳтар кушояд. Ба ифодаи дигар, дар силсилаи шеърҳо ваҳдати мавзӯю мазмун, рӯҳияю мантиқи баён, тасвиру ғоя ва пайванди мустаҳками шеърҳо шартӣ зарурӣ мебошад.

Намунаи беҳтарин ва комили силсилаи шеърҳо дар адабиёти тоҷик ҳамоно «Қиссаи Ҳиндустон»-и Мирзо Турсунзода, «Модарнома», «Илҳом аз «Шоҳнома», «Ҳоки Ватан»-и Лоиқ ва «Созҳои Шероз»-и М. Қаноат эътироф шудаанд.

ЧАЛОЛ ИКРОМИЙ

(1909—1993)

Нависандаи маъруфи тоҷик Чалол Икромӣ 20 сентябри соли 1909 дар шаҳри Бухоро дар хонаводаи рӯҳонии равшанфикр ба дунё омадааст. Барвақт аз модар ятим монда, бо бародар ва хоҳараш зери тарбияи падар ва модарандараш ба воя мерасад. Таҳсили ибтидоиро дар Қароқўл, ки падараш он ҷо қозӣ буд, оғоз карда, баъдтар дар синни ҳафтсолагӣ ба мактаби усули нав меравад ва бори аввал устод Айниро дида, аз китоби ӯ «Таҳзиб-ус-сибён» сабақ мегирад. Баъди баста шудани мактаби усули нав чанд муддат дар ҳузури муллоҳои маҳаллӣ таҳсил карда ба натиҷае намерасад ва асосан бо ғайрат ва кӯшиши худ дар нӯҳсолагӣ хату савод мебарорад.

Чалол Икромӣ аз овони хурдсолӣ ба афсонаву ривоятҳо ва дostonҳои саргузаштӣ шавқу ҳаваси зиёд дошт. Шабҳои зимистони сард назди сандалӣ менишаст ва аз гӯяндагони қиссаҳои халқӣ мазмунӣ қиссаву ривоятҳоро бо диққат мешунид ва дар зехнаш ҷо мекард. Нахустин бор аз ҳамин гуна қиссагӯён афсонаву ривоятҳои «Ҷомеъ-ул-ҳикоёт», «Ҳазору як шаб», «Чор дарвеш» ва ғайраро бо шавқи хос шунида буд. Ин гуна афсонаву ривоятҳо ва сарнавишти қаҳрамонии онҳо ба фикру андешаи ӯ таъсири зиёд гузошта, ҳаёлашро парвоз мебахшиданд. Баъдтар ӯ он лаҳзаҳоро ба хотир оварда навишта буд, ки «ҳар шаб ба ҷоғаҳ даромада кўрпаро ба сар мекашидаму ба ҳаёлҳои ширин ғарқ мешудам. Худамро ба олами афсонаҳои аҷиб, ки мешунидам, дохил мекардам: гоҳо ҳамроҳи қаҳрамонҳои афсонавӣ ба болои аспидболдор нишаста, ба фазои пурситора мепаридам, аз болои шаҳрҳо, саҳроҳо, кӯҳу дарёҳо гузашта мерафтам, гоҳо душманонамро – одамони бадкирдорро, кампирҳои чалочин ва оқсақолҳои золим, мулозимони беинсофи ҳокимон ва ҳатто амиронро бо шамшер ва найзаҳои сеҳрнок зада нобуд мекардам; гоҳо аз дасти ятимони бекас мегирифтаам, гоҳо ба сарвақти мазлумон ва ҷабрдидагон мерасидам, гоҳо дар

шаҳрҳои маданӣ сайр мекардам, гоҳо дар боғу гулзорҳои фараҳафзо роҳат мекардам...».

Баъди ғалабаи Инқилоби русии Бухоро, яъне соли 1920 Ҷ. Иқромӣ дар мактаби нави ибтидоии Шӯравӣ таҳсил мекунад. Соли 1922 ҳанӯз мактаби ибтидоиро хатм накарда, ба дорулмуаллимини (омӯзишгоҳи омӯзгорӣ) шаҳри Бухоро қабул мешавад ва маҳз ҳангоми таҳсил дар ин омӯзишгоҳ ба омӯхтани адабиёт ҷиддан машғул мешавад. Вай аз рафҳои китобхонаи навтаъсиси ба номи Абӯалӣ Синои Бухоро бо асарҳои, монанди романҳои Жюль Верн «Саёҳат дар зери баҳр», «Ҷазираи пинҳон» ва «Саёҳат дар ҷавви ҳаво» ва тарҷумаҳои форсӣ, туркию озари осори Виктор Гюго, Александр Дюма, Балзак, Пушкин, Лермонтов, Чехов, Горкий ва дигарон ошно мешавад. Нахустин бор бо асарҳои нависандаи машҳури таърихнависи Миср Ҷурҷи Зайдон маҳз дар ҳамин давра шиносӣ пайдо мекунад. Осори адибони маъруфи ўзбек ва тотор Абдулло Қодирӣ ва Олимҷон Иброҳимовро низ меомӯзад.

Соли 1923 падараш вафот мекунад ва ӯ дар тарбияи ҳукумати нав менамояд. Ҷалол Иқромӣ таҳсилашро дар дорулмуаллимин давом дода, дар таҳрир ва нашри рӯзномаи деворӣ ғайбӣ иштирок мекунад ва аввалин мақолаву шеърҳои ӯ ҳамон вақт нашр мешаванд.

Дар соли 1927 баъди хатми дорулмуаллимин барои идомаи таҳсил ба Самарқанд рафта, баъди таҳсил дар донишқадаи муаллимон ба муаллимӣ дар мактаби миёнаву курси педагогии Бухоро соли 1930 ба шаҳри Душанбе меравад ва чанд муддат дар кумитаи тоҷикшиносӣ вазифаи ходими илмиро иҷро мекунад. Сонитар дар идораи маҷаллаи «Раҳбари дониш» ва «Барои адабиёти сотсиалистӣ» адои вазифа менамояд. Дар ибтидои солҳои сӣ вай вазифаи мудирӣ адабии нахустин театри тоҷик – Театри ба номи Лоҳутиро низ иҷро мекард. Ин солҳое буд, ки ӯ ҷиддан ҳаёташро ба кори адабиёту санъат пайваستا, дар роҳи пешрафти он бо камоли ҳавсала кор мекард.

Ин нависандаи сермахсул даҳсолаи охири умрашро комилан ба эҷоди асарҳои бадеӣ бахшида, умри бобаракоте дид ва соли 1993 ин ҷаҳонро тарк гуфт.

Эҷодиёти нависанда. Ҷалол Иқромӣ худро шогирди мактаби адабии Айнӣ медонад ва дар китоби ёддошти «Устои ман, мактаби ман, ҳудуи ман» ба ёд меоварад, ки аввалин шеърӣ эҷод кардашро устод Айнӣ хонда, ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки дар наср нависӣ қувва озмояд. «Домани наср васеъ аст, – гуфт Айнӣ, – ман боварӣ дорам, ки дар наср қобилияти шумо зоҳир мегардад». Ин сухани Айнӣ эътимоди Иқромии

чавонро ба истеъдодаш зиёд кард ва ӯ дар давоми як ҳафта ҳикояи нахустинаш «Хаёл. Шабе дар Регистони Бухоро»-ро навишта, ба Айнӣ нишон медиҳад ва тақризи мусбати ӯро мегирад. Баъди се моҳ ҳикоя дар маҷаллаи «Раҳбари дониш» чоп шуда, бо ҳамин роҳи васеи адабиёт барои ӯ боз мегардад. Муносибати нек ва устодонаи Айнӣ дили нависандаи чавонро ба адабиёт гарм ва умеди ӯро ба оянда зиёд мекунад. Муносибати устодию шогирдӣ миёни ин ду нависанда то охир устувор ва босамар будааст. Соли 1928 Икромӣ ҳикояи дуюмаш «Ширин»-ро менависад. Устод Айнӣ онро хонда камбудиҳояшро нишон медиҳад ва аз нависанда талаб мекунад, ки дар болои дастнавис ба тақрор қор кунад. Пас аз таҳрири ҷиддӣ ин ҳикояро устод Айнӣ маъқул медонад ва бо тавсияи ӯ чоп мешавад. Пас аз нашри ин ҳикоя навиштаҳои Икромӣ муттасил дар матбуот чоп мешаванд ва ниҳоят нахустин маҷмӯааш соли 1932 бо номи «Ҳаёт ва ғалаба» ба чоп мерасад.

Нахустин навиштаҳои Икромӣ низ монанди асарҳои дигар ҳамкасбонаш ғояҳои расмӣ замонро ифода мекарданд. Мавзӯи асарҳояш хости замон ва талаботи вақтро ифода карда, асосан масъалаҳои муҳими панҷсолаҳои пеш аз ҷанг, муборизаҳои синфӣ, мактабу маориф, фаъолияти рӯҳонӣ ва ғайраҳо ба миён мегузоштанд. Дар ибтидои фаъолияти эҷодӣ ӯ Икромӣ ба сарнавишти қаҳрамононаш бештар аз мавқеияти синфӣ онҳо баҳо медиҳад. Сифатҳои инсонии онҳо мавқеияти синфиашон муайян мекунад. Ҳамин тарзи идроки бадеии воқеият дар повести «Ду ҳафта», повести «Тирмор» равшан ба назар мерасад.

Дар повести «Ду ҳафта» характери қаҳрамони асосӣ – Тешабобо дар заминаи воқеъ дуруст ва равшан нишон дода шудааст. Тешабобои панҷоҳсола хизматгори бой аст. Рӯҳия ва ҳислатҳои инсонии ӯро хонанда аз тасвири адиб равшан дарк мекунад. Тешабобо, ки умраш ба ҳаммоли гузаштааст, бо фаро расидани замони нав рӯҳи тоза мегирад, вале муборизаҳои синфӣ, аз ҷумла ҷанги босмачиён ба сари ӯ фоҷиа овард, яъне фарзандаш қурбон шуд.

Повести дигари калонҳаҷми адиб «Тирмор» дар зери таъсири сиёсати давр эҷод шуда, масъалаҳои муҳими он рӯзгор – сиёсати иқтисодӣ, ислоҳоти замин ва ғайраҳо дар бар мегирад. Нависанда дар ин асар бори аввал ба мавзӯи синфи коргар рӯй оварда, образи духтари бой – «тирмори бадтинату айёр» Замирано, ки ба сохти нав зиёнкорӣ мекунад, офаридааст. Ин повест асоси ҳаёти дошта, дар ин бора нависанда чунин менависад: «Ин асар дар натиҷаи муоина ва таассуроти

ҳаёти, ки бевосита худам аз матбаа ва зиндагӣ гирифта будам, ба майдон омад. Аввалин ҷойи кори ман матбааи Бухоро буд... Бисёри образҳои асар прототип доштанд ва ман ҳамаи одамони медонистагии худамро навиштам. Масалан, образҳои Саида, Сангин, Замира (ки дар нашри дуюм Қутбия ном гирифтааст) ва мудирӣ матбаа ҳама одамони шиноси ман буданд. Мудирӣ матбаа одами нопок буд ва ман ўро чун образи манфӣ тасвир кардаам». Дар асар хонанда бо ғаъолияти Саидаи ҳалолкор, Сангини масъулиятшинос, ки қаҳрамони асосии повест ҳастанд, шинос мешавад.

Нависанда солҳои сиюм асосан ба навиштани асарҳои калонҳаҷм машғул шуда, ба ҳикоянависӣ низ давом додааст. Махсусан дар арафа ва давраи ҷанг ғаъолияти ў ривож меёбад ва ҳикояҳои «Шинел», «Хандаи пас аз гиря», «Командирамак» ва «Табассум кун, азизам»-ро менависад, ки дар байни онҳо очеркҳои «Қаҳрамони канори Днепр» ва «Достони марди танкшикан» мавқеи хос доранд.

Баъди нашри романи нависандаи машҳури рус М.Шолохов «Замини қорамшуда» Ҷалол Иқромӣ низ монанди дахҳо нависандагон дар зери таъсири ин асар қисми аввали романи худ «Шодӣ»-ро дар соли 1935 ва қисми дуюмашро соли 1949 ҷоп кард. Сонитар нависанда повестҳои «Ҷавоби муҳаббат», «Ситора» ва романи «Ман гунаҳқорам»-ро навишт, ки асари охир дар эҷодиёти ў мақоми хос дорад.

Дар повести «Ҷавоби муҳаббат» нависанда муносибати қорамдонии санъат, аз ҷумла қаҳрамононии асосӣ Саидҷону Муҳаббатро тасвир карда, моҳияти истеъдод ва кӯшиши онҳоро нишон додан хостааст. Дар вақташ ин асар ба сабаби он ки нависанда рашқу ҳасади Муҳаббатро дар мадди аввал меғузорад, мавриди танқид қарор гирифта буд, ки асос надошт. Чунки Муҳаббат дар асар, пеш аз ҳама чун инсон тасвир шуда, метавонист мисли ҳазорон одамон ҳислати хоҳе дошта бошад. Нависанда бо тасвири ин паҳлуи сифати инсонии қаҳрамонаш собитқадамай ва фидокории ўро низ ситоиш ва тасвир мекунад.

Повести дигари нависанда «Ситора» зиндагӣ ва муносибатҳои инсонии Камол ва Ситораро қисса мекунад. Нависанда чунин фикрро талқин мекунад, ки духтари равшанфикр аз роҳи ақл дӯстдоштаи худро аз зери таъсири хурофот ва расму оини зиёновар наҷот медиҳад. Ниҳоят фаҳмиши дуруст ва пешқадам онҳоро ба ҳам қарин ва хушбахт мегардонад. Романи «Ман гунаҳқорам» на фақат дар эҷодиёти Ҷ. Иқромӣ, балки дар насри тоҷикӣ низ асари ҷолиб буда, ба ғаъолияти ҷавонони зиёӣ бахшида шудааст. Дар роман нависанда сарнавишти инсонии Ан-

вар, Сурайё ва Мухтору Зайнабро тасвир карда, сифатҳои инсонии Анвару Сурайёро бар Мухтору Зайнаб афзал медонад.

Чехраи Мухтор бо қаллобию мардумфиребӣ фарқ мекунад. Вай ин «хунар»-ро аз падарандараш Абдулло омӯхт. Ин хислат ва ахлоқи бад оқибат обрӯи ӯро байни ҷавонони донишҷӯ рехт. Мухтор оқибат донист, ки аъмоли бадаш на фақат бар зарари давлату халқ будааст, балки худӣ ӯро низ шикаст додааст. Зайнаб аслан духтари дилсофу бегуноҳе буд. Чун ба доми фиреби Мухтор афтид, одамияташро аз даст дод, балки бо гуноҳ омехт ва гунаҳкор дониста шуд. Мақсади аслии нависанда аз тасвири образи Зайнаб ин аст, ки ҷавонро аз роҳи беандешагӣ, худфиребӣ ва рӯсиёҳӣ бозгардонад. Арзиши ахлоқӣ ва бадеии ин образ ҳамин аст.

Анвару Сурайёро нависанда бо муҳаббат ва ихлоси тамом тасвир мекунад. Анвар ҳам дар вазифа (директори мактаб аст), ҳам дар муносибату муошират бо одамон беназир аст. Ӯ инсонӣ покдил, бовичдон, хунарманд ва коршинос, нарму ҳалим ва одамшиносу одамдӯст мебошад. Аз ҳамин мавқеияти ахлоқӣ на фақат фарзандони худ, балки дигаронро низ ба роҳи дуруст ҳидоят мекунад. Нависанда бо тасвири муносибати ноогоҳонаи Анвару Зайнаб ҷавонро талқин мекунад, ки бо кӣ нишастан ва бо кӣ буданро донанд. Қаробат бо Зайнаб қариб буд, ки Анварро ба роҳи дурусти бадномӣ кашад.

Сурайё дар тасвири нависанда чехраи поку беолоиш аст. Вай дили нарм, ақли гиро ва хилқати поки инсонӣ дошта, дар ҳама гуна вазъият солору босабр аст. Ӯро гӯё худованд барои ҳақшиносӣ ва одамшиносӣ рисолат дода бошад. Ҳамин гуна рисолат ӯро маҷбур месозад, ки пасттинатӣ ва ноодамиҳои Мухтору Зайнабро фош созад. Сурайё чехраи типии занони бомаърифат ва хушахлоқи тоҷик аст, ки бо роҳи дуруст ва рост зистан меҳонад. Ин зан на фақат ба шогирдонаш таълиму тарбия медиҳад, балки роҳи зистан бо усули одамиятро низ ба онҳо аз сидқ талқин месозад.

Ин повести Иқромӣ арзиши бузурги ахлоқӣ дошта, ба ҷавонон роҳи аслии ишқи ҳақиқиро, ки метавонад боиси хушбахтӣ шавад, нишон медиҳад. Вале нависанда ишқи ҳақиқиро бо қору амали дуруст тавъам мебинад ва ин ҳардуро дар якҷоягӣ саодатмандии бузурги ҷавонон мешиносад.

Ҷалол Иқромӣ соли 1960 повести дигараш «Тори анкабут»-ро навишт, ки ба воқеаҳои таърихӣ баъди ғалабаи инқилоби Бухоро бахшида шудааст. Табиист, ки ин давраи авҷи муборизаи синфӣ ва гурӯҳи табақаҳои мухталифи ҷамъият буд ва нависанда ба қадри имкон хоста-

аст моҳияти ин муборизахоро нишон диҳад. Ин нияти эҷодии худро ӯ бо тасвири образҳои Муҳиддинмахдум, Аҳрорхоча, эшон, Нозирафандӣ ва дигарон амалӣ месозад. Дар тасвири Икромӣ инқилоби рус одамонро ба гурӯҳҳои муқобил ҷудо кард. Ҳамин гурӯҳҳо, ки дар зиндагӣ амал мекарданд, дар адабиёт низ ҳаққи зистан пайдо карданд. Нависанда бо тасвири ҳамин ҳақиқат ғояи муборизаи синфи мазлумро, ки инқилоби рус пуштибони онҳо буд, тарафдорӣ карда, ҳама гуна «унсурҳои дунёи куҳан»-ро ба марғ ҳукм мекунад. Аз ҳамин мавқеъ персонажҳои повест ба ду гурӯҳ – мусбату манфӣ ҷудо мешаванд. Ба гурӯҳи мусбат образҳои Муродҷон Остонзода, Акамирзо, Лутфия, Ҳалимҷонамак дохил мешаванд. Образҳои манфии повест, чунон ки ишора шуд, Муҳиддин Махдум, Аҳрорхоча, эшон, Назар-афандӣ ва дигарон мебошанд.

Он чӣ ки аз ин қисса барои имрӯзу оянда муҳим аст, ҷонибдорӣ нависанда аз адлу дод ва нафрати ӯ ба зулму бедодӣ мебошад. Ин майли инсондӯстона моҳияти аслии фикри бадеии адибро муайян мекунад.

«Дувоздаҳ дарвозаи Бухоро» асари бузурги сегонаи Ҷалол Икромӣ буда, хонандаро бо таърих ва воқеаҳои он, фалсафа фарҳанг ва расму оини бисёр халқҳои Осиёи Марказӣ, аз ҷумла тоҷикону ўзбекон дар арафа, давра ва баъди инқилоб ошно месозад. Роман аз се китоб – «Духтари оташ», «Дувоздаҳ дарвозаи Бухоро» ва «Тахти вожгун» иборат мебошад. Асарҳо бо риояи унсурҳои вақту фазо, персонажҳо ва воқеияти мавриди тасвир давоми якдигар буда, як навъ ҳамосаи муборизаи халқи тоҷикро барои истиклоли синфӣ дар давраи Шӯравӣ фаро мегирад. Ин асарро муҳаққиқон давом ва инкишофи мавзӯю масъалаҳое донистаанд, ки дар сегонаи устод Айнӣ – «Одина», «Дохунда» ва «Ғуломон» тасвир шудаанд.

Китоби аввали сегона романи «Духтари оташ» мебошад. Дар роман нависанда як давраи тӯлонии муборизаи халқро дар аморати Бухоро баҳри озодӣ ва истиклол тасвир карда, ташаккули шуури синфӣи мардумро дар зери таъсири идеологияи расмӣ табақаҳои замон нишон медиҳад. Паҳлӯи дигари фикри бадеии нависандаро озодӣ ва истиклоли шахсият дар ҷомеа муайян мекунад. Аморати Бухоро ва низоми давлатдорӣ он на фақат зулму бедодӣ ва бемаърифатиро вусъат дод, балки шахсияти инсониро ба вартаи нобудӣ кашида инсонро, махсусан занонро ҳамчун мавҷудоти шариф хору залил медошт. Фирӯза дар роман чехраи таъмирии (типӣ) ҳазорон занону духтаронест, ки сохти беадолат онҳоро сияхтолеъ сохта буд. Ниҳоди роман дар заминаи саргузашти пурфӯҷиҳои Фирӯза ва воқеияти пур аз мочарои даври амирӣ сохта

шуда, ғочиаи сарнавишти халқ ва бедодии ҳам амир ва ҳам ҳукумати подшоҳии рус нишон дода шудааст. Дар заминаи муборизаҳои синфӣ чехраи асосии персонажҳои роман ва моҳияти аслии амалу кирдори онон ошкор мешавад. Дӯстии халқҳои тоҷику рус низ яке аз мавзӯҳои дигари роман буда, дар партави воқеияти таърихӣ инқилобӣ ҳаллу ҷасл шудааст. Қаҳрамони асосии роман – Фирӯзаро нависанда ҳамчун прототип – тимсоли образи зани мубориз ва адлҳоҳ Саломат Ҷаҳонгирова тасвир мекунад. Қаҳрамони дигари роман – Дилоромкампир, ки модари Фирӯза аст, дар роман бо номи худаш тасвир мешавад.

Дар роман образҳои гуногуни занон тасвир шудааст, ки Дилоромкампир намунаи онҳост. Нависанда ба сарнавишти ин зан пеш аз ҳама ҳамчун инсоне, ки қобили зиндагӣ, мубориза ва меҳнати самарбахш аст, нигоҳ мекунад. Дилоромкампир зиндагии пуразоб ва беадолатонаеро дар замони истибдод аз сар гузаронида, меҳоҳад наберааш Фирӯза чун инсон умр бинад, муборизи ғаъол бошад. Дилоромкампир дар роман ҳамчун шахси боақлу ботадбир, ғамхори инсонҳои афтодаву нотавон тасвир мешавад. Вай зани часур ва далеру бебоқ буда, агар бинад, ки манфиати инсоне аз ҷониби қозӣ ва ё имоме поймол шудааст, ба мубориза бармеҳзад. Дар ин мавридҳо ба маъмурони амир сухани сарду дурушт мегуяд. Ин зан ҳамеша дар ғами мардуми афтодаву меҳнаткаш буда, дилаш ба ин қабил одамон, аз ҷумла Аҳмадҷони Машқоб, Асо ва Ҳайдарқул месӯзад, ба онҳо дар вақтҳои душворӣ модарона ғамхорӣ мекунад. Ин кампир, ки таҷрибаи фаровони рӯзгор дорад, роҳи мубориза ва беадолатиро медонад ва дар мавридҳои ба одамон маслиҳати дуруст ҳам медиҳад. Масалан, Ҳайдарқули моҳипаз ба ивази беадолативу ноинсофии Ғаниҷонбойбача занаш Бибиробиа ва духтараш Савсанро талаф дод. Дар мавриде, ки Ҳайдарқул роҳи қасос аз бойбачаро аз Дилоромкампир ҷӯё шуд, ӯ хирадмандона маслиҳат дод, ки «як Ғаниҷонбойро куштан қатӣ ниқори ту тамом намешавад. Қозӣ-чӣ? Раис-чӣ? Миршабу оқсақол-чӣ?».

Чехраи Дилоромкампир тимсоли занону духтарони боақлу хирад, покдоману босаҳо, меҳнаткашу одамдӯсти тоҷик аст. Сарнавишт ва сифатҳои инсонии намунаи ибрати ин зан, ки наберааш дар муҳити ахлоқи хонаводагии ӯ чун духтари часур, мубориз ва адолатхоҳу ҳақшинос ба воя расид ва роҳи дурусти зиндагиро интиҳоб кард.

Фирӯза истиқлоли шахсӣ, матонат ва бебокиро аз модаркалонаш омӯхта, онро дар зиндагии ҳаррӯзааш истифода мекунад. Аз ин мавқеъ образи Фирӯза давоми мантиқии образи Дилоромкампир аст. Мо аз саҳифаҳои роман пай мебарем, ки ин духтар тадриҷан ба камол раси-

да, ба моҳияти зиндагии беадолатона ва пур аз азобу таҳқир сарфаҳм меравад. Вай мебинад ва эҳсос мекунад, ки вазъи ғуломонаи зиндагии одамон танҳо натиҷаи беадолатӣ ва зулму ситами золимону истибдодгарон аст. Фирӯзаро муҳити пур аз фаҳшу фучури сарватмандони разилу бедин ва ноинсоф ба рикқат меоварад. Нависанда дар қиёс бо образи Фирӯза чехраи баъзе духтарони дигарро низ меофарад, ки ҳусну ҷамолашон боиси нокомии онон мешавад. Ҷоҷиҳои зиндагии Савсани шонздаҳсола – духтари чигарбанди Ҳайдаркул бо он меанҷомад, ки пас аз поймол шудани қисматаш аз дасти бойи разил худро ба дарё меандозад. Шамсия, ин духтараки боаклу ботадбир, ки шеър ҳам мегуфт, бо ҳама зебоиҳое, ки дар дил дошт, аз он ки ба дӯстдоштааш Ашрафҷон расида натавонист, худро овехт ва ин ҷаҳони гирдгардонро бо ҳасрати беҳад падруд гуфт. Нозгул – онеро, ки зидди расму оини хурофотӣ исёни ҷасуруна дошт, ба ҷувол андохта, бо ҷӯб мезананд ва ҷазо медиҳанд ва бар асари зарбу лат мемирад.

Фирӯза дар лобалои ҳамин ҷоҷаҳо зиндагӣ дошт ва ба камол расид. Сахтиҳои рӯзгор ва тақдири ҳамсолони бадбахташ ўро ҳам пухтаву ҳам дурандеш сохт. Ҷасорату бебокиаш низ дар ҳамин гуна муҳит парвариш меёфт. Аз хурдсолӣ ба озору алам тоқат надошт. Ҳама гуна беадолатию ситам ўро озор меод ва онро ба касе намебахшид. Фирӯза чорҷӯбаи расмшудаи хурофоти диниро бо камоли ҷасорат ва ғайюрӣ мешиканад, бе ҳичоб ба кӯчаву бозор мебарояд, муносибат ва алоқамандиаш бо Асо – шавҳари ояндааш поку беолоиш ва аз урфи рӯзгор дур аст. Самимият ва қаробати ўву Асоро муҳаббати поку беолоишашон муайян мекунад.

Фирӯзаро «духтари оташ» гуфтани нависанда низ ба ин маънист, ки ў дар кӯраи оташи зиндагӣ пухта ба воя расида, дар оташи инқилоби табақаҳои русӣ парвариш ёфта, дар оташи талошҳои ҳақиқиносӣ ва адолатхоҳӣ ба камол расид. Дар ин гуна сангар воқеан ҳам, ба ифодаи нависанда «Фирӯза бо сарбанди қалғаи сурху сафед, бо куртаи чити гуланор ва бо ҷашмони оташбораи ба духтари оташ монанд буд...»

Дар роман образҳои дигаре низ ҳаст, ки дар тасвири нависанда хеле ҷолиб ба назар мерасанд. Оймуллои Танбӯр чехраи тимсолии занони бомаърифати тоҷик мебошад, ки дар ҳама давраи замон буданд. Барои ин зани бомаърифат арзишҳои ахлоқии умумиинсонӣ муҳияти асосии зиндагӣ, қор ва амали ўро муайян месозад. Вай дар дунёи тираву тор равзанаи маърифат аст, ба занону духтарон баробари ахлоқи нек шеърхониву шеърфаҳмиро меомӯзонад, назари онҳоро ба воқеаияти зиндагӣ тақмил мебахшад. Ин зани донову боадабро бо ҳислатҳои неки

омӯзгорию мураббигиаш, бо сарояндаи хуби сурудҳои классикӣ буданаш, бо сифатҳои неки инсонияш, аз ҷумла нисбат ба одамони табақаҳои гуногун раҳму шафқат доштанаш хонанда дӯст медорад.

Яке аз чехраҳои дигари мураккаби роман Муҳаррами Ғарч аст. Нависанда дар симои ин зан нуқсу монеаҳои замонаашро, ки боиси пайдоиши чунин афрод аст, нишон медиҳад. Замона ва шароити номӯътадили он боиси нокомилии Муҳаррами Ғарч барин зани доно, часур ва бебоқ гардида, саранҷом ӯро гумроҳ месозад ва ба ҷазо мерасонад.

Муҳаррами Ғарч ба ифодаи муаллиф «зани мардсифат» аст. Вай ҳислати пурзӯре дорад, вале «зани ҳархела ва номаҳфум» аст. Бубинед, вай аз як тараф далаи амир аст, яъне духтарони боисматро барои амир ҳадя меорад ва бо миршабу кушбегӣ наздик аст, аз тарафи дигар кушбегӣ, миршаб ва писари ӯ Замонбекро ба як пул намегирад. Мо саранҷом аз тасвири нависанда ба хулоса меоем, ки ин зани донову боистеъдод ва зӯрманд дар ҷамъияти пурмакру ҳиял мавқеи худро ёфта натавонист ва нобуд гардид. Нависанда ба ғочии зиндагии қаҳрамонаш «замонаш айбдор буд» гӯён хулоса мекунад.

Нависанда дар роман як силсила образҳои мардонро низ бо камоли маҳорат офаридааст, ки Ҳайдарқули моҳипаз яке аз онҳост. Сарнавишти ин мард дар тасвири нависанда ҳам нафратангез ва ҳам ибратомез аст. Он чи ки беадолатӣ ном дорад ва замона ба сари Ҳайдарқул фурӯ мерезад, боиси нафрат ва ғазаби хонанда мегардад. Роҳи қасос ва адолатхоҳиро пеша кардани Ҳайдарқул паҳлуи ибратомӯзи ғайолияти ӯст.

Ҳайдарқул аз хурдӣ кордону боҳиммат ва раҳмдил ба воя расида буд. Вале имкон наёфт, ки маълумоти кофӣ гирад. Бинобар ин аввал қасби оҳангариро омӯхта, сони моҳипазиро пеша кард. Аввалҳо ҳаммоли моҳипази Қароқулибой буд. Баъди вафоти бой писари ӯ Ғаниҷон ба хотири духтари боҳусну малоҳаташ – Савсан хост Ҳайдарқулро ғулому банда созад. Ҳайдарқул аз банди ӯ гурехт, вале дар ҷанг бо фиристодаи бой Саиди Маст маҷрӯҳ шуд. Дар муддате, ки ӯ шифо меёфт, Ғаниҷон ба номуси Савсан даст дароз карда, боиси ҳалокати зан ва духтари Ҳайдарқул гардид. Ин озору алам Ҳайдарқулро ба роҳи қасос андохт. Симои Ҳайдарқул дар тасвири нависанда чун шӯълаи умеди додхоҳон дар муҳити бедодии амирӣ ба назар меояд. Шахсияти Ҳайдарқул зина ба зина такмил меёбад. Махсусан баъди ҳабу бадарғаи даҳсола ва шиносонии бо Соколову Морозов, Смирнову Умарҷон ва дигарон ҷаҳонбинии ӯ такмил меёбад. Ба моҳияти адлу адолат ва ҷабру истибдод бештар сарфаҳм меравад. Ва ҳамчун марди инқилобӣ ба камол мерасад. Дар

чараёни фаъолиятташ Ҳайдаркул бисёре аз ҷавонон, аз ҷумла Асою Фирӯза, Истаду Хадича ва дигаронро тарбия месозад.

Чунон ки хонанда пай бурд меёри асосии назари нависанда ба воқеияти таърихӣ ва сарнавишти қаҳрамононаш хости синфӣ мебошад, ки мафкураи замони Шӯравӣ тақозо мекард. Акнун, ки арзишҳои умумиинсонӣ манфиатҳои синфиро як сӯ гузоштаанд, арзиши ин роман чист?

Ин роман новобаста ба тааллуқоти мафкуравиаш арзиши ахлоқӣ ва инсонӣ дорад, ки ҳеҷ гоҳ кӯҳна нахоҳад шуд. Сарнавишти Дилоромкампири озору алам дида, ҳуқуқҳои инсонии худро аз даст дода, Фирӯзаи ҳақшиносу адолатҷӯ, Ҳайдаркули таҳқирдида ва Ҷоҳиани духтари нокоми ӯ Савсан аз ҷумлаи фикри пурарзиши адиб дар боби ҳимояи адлу дод ва одамият буда, арзиши бебаҳои ахлоқӣ ва маърифатӣ дорад. Ҷош сохтани заминаҳои иҷтимоии ноодамӣ ва беадолатии Қароқулбою писараш Ғаниҷон мавқеияти андешаҳои башардӯстонаи нависандаро собит месозад, ки низ арзиши фаровони ахлоқӣ ва иҷтимоӣ дорад. Дигар арзишҳои маънавӣ ва маърифатии ин роман фарогирии воқеияти таърихӣ, расму оин ва амалу кирдори одамон аст, ки чун қомуси зинда дар дасти хонанда боқӣ хоҳад монд.

Романи «Дувоздаҳ дарвозаи Бухоро» асари дуввуми сегонаи нависанда буда, мазмуни китоб давоми воқеаҳои асари аввал аст ва ҳодисаҳои солҳои 1920–1922-и Бухоро дар бар мегирад. Ин солҳое буд, ки инқилоби таҳмилии Русӣ дар Бухоро ғалаба карда, муқовиматҳои азими сиёсӣ синфиро дар ин кишвар ба роҳ андохт. Аз ин мавқеъ ин солҳои мураккабтарини таърихи аморати Бухоро ба ҳисоб меоянд. Дар роман воқеияти таърихӣ ҳамин давра тасвир шудааст. Воқеаҳои пурзиддияти ин давра назари одамонро низ ба инқилоб муайян мекард. Инқилоб дӯст ва душманро ҷудо карда, муборизаи саҳти синфиро барангехт. Шахсони пешқадам чун Асою Фирӯза, Аббоси Қаримҷон, Саидпахлавону Насимҷон бо рафти воқеият бел зада, ба дигаргуниҳои нави таърихӣ сарзамини Бухоро бо ҳусни таваҷҷӯҳ менигаристанд. Аммо гурӯҳи дуҷуми мардум, ҳоса тарафдорони амиру дину шариати исломӣ ба воқеияти нави инқилобӣ назари душманона доштанд. Дар садри ин гурӯҳ Асадмахсум меистод, ки бо худсарию зӯроварӣ ном бароварда буд.

Нависанда дар роман кӯшидааст, ки Асадмахсумро чун душмани ҳафноқ, вале пуриқтидори соҳти нав тасвир кунад. Асадмахсум дар саҳифаҳои нахустини роман ҳамчун инсонии пастфитрат, ки бо худкомагӣ

ба дараҷаи душмани ашаддӣ сохти нав расидааст, ба назар менамояд. Ба ҳар ҳол нависанда дар ҳақи Асадмахсум ҳамин гуна назар дорад. Дар симои Асадмахсум адиб ба масъалаи ҷадидон ва моҳияти ҳаракати ҷадидия аз мавқеи муносибати давлати расмӣ ба ин ҳаракат наздик мешавад. Муаллиф моҳияти ҳаракати ҷадидонро бо образи Асадмахсум (қаҳрамони асосии роман) ва Низомиддин нишон медиҳад. Албатта назари муаллифи роман ба ҳаракати ҷадидӣ ва тарафдорони он манфӣ буда, як навъ ифодагари моҳияти сиёсати давр аст. Имрӯз бошад дар бораи ҷадидия андешаҳои мусбат гуфта мешавад.

Дар романи дуҷуми сегона образҳои Саидпахлавон ва Мирак мавқеи асосӣ доранд, ки ҳар ду ҳам чун қаҳрамони мусбат тасвир шудаанд. Саидпахлавон моҳияти дигаргуниҳои ҳаёти ҷамъиятро аз гуфтаҳои Ҳайдарқул ба пуррагӣ дарк мекунад ва ҳудаш низ ба навиҳои ҳаёт бетараф нест. Ин буд, ки вай ҳаёташро ба инқилоб бахшида, дар ин роҳ маҷрӯҳ низ гардид. Ӯ ҳамчун шахси меҳнаткашу инсонӣ поквичдон дар ёдҳо мемонад. Писари Саидпахлавон Мирак низ аз паси падар меравад. Вай дурустӣ ва бозғатимодии роҳи интиҳобкардаи падарро зуд мефаҳмад ва дар роҳи инқилоб бо Асою Фирӯза ва Ҳайдарқул ҳамдастӣ мекунад.

Дар қисми дуввуми сегонаи «Дувоздаҳ дарвозаи Бухоро» низ нависанда ба офаридани як силсила образҳои ҷолиби занон муваффақ шудааст. Дар ин қисмат низ образи Фирӯза дар тақомули маънавияи ахлоқӣ нишон дода шудааст. Мо дар ин бахш низ бо Фирӯзаи далеру қордон ва фидокор воқеае мебинем. Мебинем, ки вай ҳаёташро баҳри манфиатҳои инсон, ҳосаи қонони қулатзадаву берӯзӣ сарф кардааст. Дар роман симои зани маърифатхоҳ модари Ҳамроҳхон ва ҳуди ӯ ҷолиби диққат аст. Агар модари Ҳамроҳхон бо саводнокии маърифатхоҳӣ ба образи Оймуллои Танбӯр монанд бошад, ҳуди Ҳамроҳхон (Ойими шоҳ) бо ҳусну ҷамол ва ғазилати шеърдонии образи Шамсияро (аз «Духтари оташ») тақмил медиҳад.

Образҳои дигари ҷолиби зан ин Анбари Ашк аст. Анбари Ашк бо ҳислат ва амали қирдор идомаи Дилоромкампири мебошад. Ин зан низ ҳориҳои қамонро бисёр дида ва афсӯрдаву дилшикаста нашуда, балки ҳамчунон далеру суҳандон боқӣ мондааст. Ӯ низ мисли Дилоромкампири неқбину неқхоҳ аст. Вай қассоси одамони неқу ҷабридаро аз бадқирдорон мегирад. Мисли ин амали ӯ ниқоргириаш аз саркардаи амир ва Ҳоҷӣ Ҳасанбек мебошад. Ин сифатҳои ӯ қаробати ин образро бо Дилоромкампири нишон медиҳад.

«Тахти вожгун»-ро метавон сухани қотеъ ва сиёсатолуди нависанда дар бораи инқилобе номид, ки бо андаке ларзиш дастовардҳои он зери шубҳа қарор гирифт ва имрӯз тақрибан аз он касе ёд намекунад. Вале он чӣ ки аз қисми сеюми сегона дар хотир мемонад, шояд боби XI роман бошад, ки дар он нависанда дар бораи қадру манзалати инсон ва заҳмати он сухан мегӯяд. Андешаҳои фалсафии нависанда ба воситаи сӯхбати машқоби пир – Бобо Умед ва Мирак – писари Саидпахлавон ифода шуда, дар таъкиди қадри инсони заҳматкаш аст.

Назари нависанда оиди ҳаракати ҷадидия дар ин қисми сегона низ комилан манфист. Адиб дар амалу кирдори ҷадидон фақат қабоҳату разолатро мебинад ва ин нияти худро бо тасвири симоҳои Низомиддинафандӣ, Начиб Ҳусейнов, Алиев, Қиличзода, Усмонхоҷа ва Шайх Рамазон ифода мекунад. Асадмахсум дар тасвири нависанда ҳамчун рамзи бебарории ҳама гуна кӯшиши зиддиинқилобӣ ба назар мерасад.

Дертар нависанда романҳои «Саргузашти Сафармахсум» ва «Сафармахсум дар Бухоро»-ро навиштааст, ки муҳаққиқон онро чун асари дугона – диология донистаанд. Ҷалол Иқромӣ дар бораи ин ду романаи гуфта буд, ки қаҳрамони он «шаҳси воқеист ва дар арафаи инқилоби Бухоро дар вилояти Ҳисори Тоҷикистон зиндагӣ ба сар мебард». Ба қавли нависанда, «ҳама характери қаҳрамон, ҳама воқеаҳо ва ҳатто марҳилаҳои асосии инқишофи сюжет бофта нашудаанд, балки чунон ки мегӯянд, аз зиндагӣ гирифта шудаанд».

Нависанда дар вақти навиштани роман аз материалҳои фолклорӣ фаровон истифода карда, барои ҷаззоб офаридани симои Сафармахсум аз саргузаштҳои аҷибу ғариби ӯ, аз осори фолклорӣ, хусусан аз рӯҳи хандаовари ҳикояҳои осори шиғоҳии мардум ва насри омиёна баҳра бурдааст.

Ба қавли адабиётшинос М. Шакурӣ, «баъзе эпизодҳои ҳаҷвӣ ва мутоибавии роман аксаран» сахнаҳои комедиявии театри халқии тоҷикон ва бозии масхарабозонро ба ёд меоранд». Иқромӣ бо ин асараш хонандаро ба олами зарофатгӯй ва ақлу хиради халқ, ба олами ханда, латифаҳои хурсандибахш, афсонаҳо, зарбулмасалу мақолҳо, панду ҳикмат ва лирикаи ишқиву фалсафии классикӣ мебарад.

Нависанда ба воситаи ин ду роман хостааст шакли тозаи муборизаи мардумро бар зидди бедодиву зулм тасвир кунад. Ханда ва истехзову тамасхур чунин шакли ифодаи эътироз ва норозигии қаҳрамон мегардад. «Олами ханда» дар тасвири нависанда бо тамоми қувва ба муқобили олами дурӯягиву нифоқ ва зулм мубориза мебарад.

Қаҳрамони асар Сафармахсум шахси зарофатгӯю хушёр аст. Ханда ва истехзои ӯ ҳадаф дорад ва дар ин роҳи мубориза танҳо нест. Шариконаш ба ӯ мададгоранд. Вай маҳз бо мадади онҳо шаклҳои аҷоибу ғароиби ниқоргириро аз муфтхӯрон, бадкирдорон ва амалпарастон меёбад. Ҳақиқи ӯ аксаран аз доираи истехзо берун омада, то дараҷаи писханд ва ришваханди маҳвкунанда мерасад.

Ҷалол Иқромӣ солҳои охири ҳаёташ романҳои «Зогҳои бадмур» ва «Хатлон»-ро навишт, ки он қадар муваффақият пайдо накарданд. Вале дар маҷмӯъ эҷодиёти ин нависандаи маъруфи тоҷик арзиши фаровони ахлоқиву маърифатӣ дорад. Ҳарчанд аксари навиштаҳои ӯ бо назардошти сиёсати ҳизбу давлат оиди адабиёт навишта шудаанд ва моҳияти сиёсӣ дорад, вале сухани ӯ дар бораи инсон, инсони меҳнаткаш, ҳақталоши собитқадами вай арзиши ахлоқӣ дошта, хонандаро ба роҳи нек ҳидоят мекунад. Асарҳои таърихнаш моҳиятан синфӣ бошанд ҳам ҳарфи ҳақ дар бораи гузаштаи кишвар ва сарнавишти одамонанд. Аз ин ҷиҳат асарҳои таърихӣ адиб дар баробари арзиши ахлоқӣ аҳамияти маърифатӣ таърихӣ низ дошта, ба маънавияти имрӯзиён, хоса ҷавонон таъсири нек мерасонанд.

Нависандаи халқии Тоҷикистон Ҷалол Иқромӣ дар рӯзҳои фоҷиабори кишвараш бо ҳасрати зиёд ин ҷаҳонро падруд гуфт ва турбати ӯ дар қабристони Лучоби шаҳри Душанбе мадфун аст.

ҶУМЪА ЧӢ ШУДА БОШАД?

Порча аз повести «Аз Маскав чӣ овардӣ?»

Дар дамғаҳи дара Ҷумъа набуд. Табар ҳар тарафро ҷуст, аммо аз вай дарак наёфт. Ниҳоят хаста шуд, қаҳраш омад: «Падарлаънат гурехтааст. Садқаи сарам! Танҳо меравам» гуфта аз ҳаёлаш гузаронду ба роҳ даромад.

Роҳи бориқ аз байни дара мегузашт. Ду тараф тепаҳои сабзу хушам баланд шуда буданд. Фасли ҷавонии баҳор: лолаҳо рӯйида, гулҳои кӯҳӣ атрофро хушбӯ намуда буданд. Як-ду метр аз роҳ поён як ҷӯйчаи бориқе дароз шуда рафта буд, ки обаш монанди оина соф, овози шаршараш ба гӯш мефорид. Баъзан аз баландиҳо хониши кабк ба гӯш мерасид. Фароштурукҳо яке аз паси дигаре парвоз карда, дар ҳаво бозиҳои ғалатӣ мекарданд, гирам-гирам бозӣ менамуданд.

Ана, дар нӯги он харсанги калон пӯптиш (шонасарак) нишастааст. Ба сараш тоҷ дорад. Ҷомаи алоҷаи рангин пӯшидагӣ барин. Мегӯянд, ки амир ҳам ба сараш тоҷ мемондааст. Ҷомаҳои рангин мепӯшидааст. Хайр, набошад амир ҳам пӯптиш барин будааст-дия?! Не, охир... Амир золим будааст. Падари Табарро одамони амир зада-зада куштаанд. Ба модараш нон надодаанд. Онҳо гадоӣ барин зиндагӣ кардаанд. Дар қишлоқ очаи Табар, падари Табар ва худи Табар баринҳо бисёранд. Ҳамаи инҳо аз дасти амир ва одамони амир ба рӯзҳои бад афтодаанд. Охир не, охир ҳамаи азобдидагон амиро аз тахташ афтонда пеш кардаанд, лекин пӯптиш мурғаки бегуноҳ аст. Ин ба деҳқонҳо, ба колхозчиён ёрӣ мерасонад. Аз заминҳо кирмҳои зараррасонро чида меҳӯрад.

Ана, ана фохтак! Зану шӯ – ё ки ака-ука мӣ? Маълум не. Дар пеши як буттаи гиёҳе истодаанд. Эҳтимол дар зерин бутта хона доранд. Ҳоло бача надоранд. Акнун тухм пахш мекунад.

Ҳо, ана харгӯш! «давида гирифтаи даркор! Ба Маскав савго мешавад». Табар худ ба худ қарор кард ва ба тарафи харгӯш тохт.

Харгӯш ба даҳанаи як дараи хурде, ки ба ин дараи калон кушода шуда буд, меистод. Вай Табарро диду гӯшҳояшро сик карда ва ҷаҳида-ҷаҳида ба сӯи боло давидан гирифт. Табар ҳам ба давидан усто буд. Вай ин дафъа аз паси харгӯш надавида, роҳро миёнбур кардани шуд.

Вақте ки Табар ба болои теппа баромад, харгӯшро гум кард. Аз харгӯш дарак набуд. Ҳарчанд ба болову поён синча кард, ягон ҷонзотро надид. Вай аз ин қораш хафа шудагӣ барин намуд – малъл шуда ба ҳамон нӯги теппача нишаст. Дара ва теппахо аз кас ҳолӣ, ба ғайр аз шар-шари маҳини ҷӯй ва баъзан хониши кабк садое шунида намешуд. Ин оромӣ ва бекасӣ ба дили хурсанд ва бегами Табар камтар хафагӣ овард. Худашро ғариб ҳис кард. Ва гумонаш буд, ки модараш ўро ҷустуҷӯ карда, ғия мекунад: «Табарҷон! Табарҷон!» Овози модараш ба гӯш расидагӣ барин шуд. «Аз қораш гашта омадагист. Ман нестам. Қоғазро гирифта мебинад. Хати маро мешиносад, лекин ба зудӣ хонда наметавонад. Ҳичча карда, якто-якто ҳарфҳоро мебандад. Нон аз гулӯяш намегузарад. Ба чашмаш об ҷарх мезанад. Баъд ҷӣ қор мекунад? Шақаробро нахӯрда меҳезаду ба тарафи ҳавлии раис метозад. Хати маро ба ҳама нишон медиҳад. Ҷумъа ҳам ба гирди одамҳои ҷамъ шудагӣ гашта аз ман хабар мерасонад – гуруҳтарافت. Маро ҳам бурданӣ шуд, нарафтам! – Мегӯяд. Майлаш хабаркашӣ кунад, қардан гирад. Гашта омада ҷазои вай дурӯғгӯро медиҳам...». Вай ба нуқтаҳои номаълум нигоҳ карда истода фикр мекард, ки аз пас, аз байни дариҷа овози ғияи як бача ба гӯшаш расид. «Кӣ бошад?» Табар аввал

натарсид. Аз чояш часта нигоҳ кард, лекин ҳеч касро надид. Гиря боз баландтар шунида мешуд. Гоҳ-гоҳ «Табар – Табар» гуфтани овозро ҳам мешунид. Якбора ба хотири Табар як чизи воҳиманок омад. Вай, аз хонаи Чумъа аз очакалони вай ҳикояҳои «Дев, Парӣ»-ро шунида буд. «Монанди бача гиря мекунамд... Очеш зада мӯяшро метарошад... Бачаҳои гиря мекардагиро гирифта мебаранд» мегуфт кампир. Вай ҳамон рӯзҳо аз муаллим ин гапҳоро пурсида, аз вай як-ду даҳан ҷавоб шунида буд, ки гӯё, ин «Парӣ, Девҳо» гапҳои ҳаёли, дурӯғ будааст. Ин гапҳои муллоҳои кӯҳна, гапҳои босмачиён будааст. Вай азбаски муллоҳо, кампирҳои ҷалочин, босмачиён, боёнро аз ҷону дил бад медид ва ҳамаи кори онҳо, гапи онҳо ба вай нофориам ва маъкул набуд, бинобар он ба он гапҳо бовар накард. Парӣ, ачина, дев гуфтани гап нест мегуфт. Лекин ҳозир, чӣ шуда буд, ки дилаш меларзид. Ба пасу пешаш нигоҳ карда метарсид. На фаромадан, на гурехтан, на истоданашро намеронист. Аз тарафи дигар овози гиря баланд-баланд шунавида мешуд.

Худи дар ҳамон даме, ки вай тарсида ва ларзида меистод, ду қадам аз вай дуртар, аз таги як хорбутта харгӯши гум шудагӣ баромада якбора гурехта рафт. Хишир-хишир карда гурехта рафтани вай на ин ки диққати Табарро ба худ кашид, балки тарсу ваҳми ўро зиёд карда, маҷбур ба нишастан намуд. Вай нишасту нигоҳ кард, ки аз байни ду теппа Чумъа омада истода ва гиря мекунад. Ҳамин ки чашмаш ба Чумъа афтод, як «оҳи» чуқур кашиду пойҳояшро ба поён ёзонд.

– Эй марг ба ту! – гуфт вай осуда шуда – барои ту шуда харгӯшро гурезондам.

Чумъа ҳанўз Табарро надида буд. Вай гирён-гирён ба тарафи роҳи борики кишлоқ мерафт. Табар дид, ки Чумъа поён фаромада истодааст, бо садои баланд ўро ҷеғ зад:

– Чумъа! Ҳо, Чумъа!

Овози вай ба теппаҳо ҷарх зада чанд бор такрор шуд.

Чумъа дар нўги теппа Табарро дида истоду нобоварона нигоҳ кардан гирифт. Табар хандида ўро ба пеши худ ҷеғ зад:

– Биё, биё!

Чумъа ин дафъа тамом бовар карду тохта-тохта аз он теппа ба теппаи Табар нишастагӣ гузашт.

Куҷо будӣ?

Чумъа ба суоли Табар ҷавоб надода омаду аз паҳлӯи вай нишаста монд. Нафасаш мекашид. Аз зўри гиря кардан, ҳиккак шуда буд. Обҳои чашмаш ҳанўз ҳам хушк нашуда буданд.

– Кучо будӣ? Дар ин тараф чӣ мекардӣ?

– Ман, – гуфта боз як охи чуқур кашид Чумъа ва давом намуд, – ман истода будам, ки бобом аз шаҳр омад. Ман аз вай тарсида, боло гурехтам. Дар ин ҷо як роҳ буд, ки ман доим ба лаби дарё аз ҳамон роҳ мерафтам. Ин дафъа бо ҳамон роҳ рафта истода будам, ки аз дур овози туро шунидам. Хостам, ки пас гардам, аз дида мондани бобом тарсида, аз бераҳа ба тарафи ту омадам. Омадам-омадаму роҳро гум кардам. Дар байни теппаҳо танҳо монда тарсидам. Ҷеғ задам, фарёд кардам. Ҳеҷ кас ҳа нагуфт. Баъд тарафи қишлоқамонро нишон карда, роҳ гаштан гирифтам. Ана, туя дидам.

Табар гапҳои Чумъаро гӯш карда истода, монанди мардумони бофикр калла чунбониду захрандае карда гуфт:

– Эҳ, Чумъа! Ту, бо ҳамин рӯзат ба Маскав меравӣ? Дар он ҷо, дар пеши пионерони Маскав обрӯи маро мерезонӣ! Ту камтар хушёр шав, тарсончак нашав. Аз чӣ метарсӣ? Хай, бобот туро дида аз Маскав рафтани хабар намерсид-ку. «Кучо будӣ? Чӣ кор мекунӣ?» Ана ҳамин суол, ту ҳам «бозӣ карда гаштем» мегуфти ҷоната халос мекардӣ. Дар байн на ман саргардон, на худат! Набошад хез акнун равам, бевақт шуд. То шаб ба шаҳр расидан даркор.

Чумъа гап назада, аз паси Табар поён фаромадан гирифт. Онҳо боз аз роҳи борики байни дара ба сӯи роҳи калони Сталинобод – Варзоб равона шуданд.

Савол ва супориш:

1. Қалол Иқромӣ кай ва дар кучо ба дунё омада, чӣ гуна соҳибмаълумот гардидааст?
2. Қадамҳои аввалини эҷоднашро чӣ гуна гузоштааст?
3. Нахустин офаридаҳои ўро ном баред.
4. Муносибати Айнии устод ва Иқромии шогирдро шарҳ диҳед.
5. Аввалин асарҳои калонҳаҷми нависанада кадомҳоянд?
6. Сабаби таълифи сегонаи «Дувоздаҳ дарвозаи Бухоро»-ро дар чӣ мебинед?
7. Қолибтарин асари ин сегона кадом аст?
8. Образҳои мусбат ва манфӣи асарро номбар кунед.
9. Мавқеи ҳаҷвро дар эҷодиёти адиб ба воситаи кадом асараш метавон муайян кард?
10. Порчаро аз повести «Аз Маскав чӣ овардӣ» хонда, мазмунашро гуфта диҳед.

Маълумот дар бораи жанри романи ҳаҷвӣ

Романи ҳаҷвӣ як намуди роман буда, нависанда дар характери қаҳрамон, рафтори инсон ва ё вазъиятҳои мушаххаси зиндагӣ чунин аломатҳои мушоҳида карда, тасвир мекунад, ки боиси хандахориш, истеҳзо ва тамасхур мегарданд. Масалан, дар романи «Дон Кихот» ба осеби бодӣ, ки дар назари Дон Кихот паҳлавон менамояд, ҳучум овардани ӯ хандаовар аст. Ин ҷо пеш аз ҳама рафтори қаҳрамон хандаовар аст.

Ҳаҷв, махсусан шеърҳо ва рисолаҳои ҳаҷвӣ дар адабиёти гузаштаи тоҷик мақоми бузург дошт. Убайди Зоконӣ ва Сӯзани Самарқандиро аз намоёндагони барҷастаи ин намуди осори бадеӣ шинохтаанд. Махсусан латифаҳои ҳаҷвии Убайди Зоконӣ моҳияти ахлоқиву иҷтимоӣ дошта, қабоҳат ва разолати табақаҳои гуногунро фош мекунад.

Дар адабиёти муосири тоҷик «Марги судхӯр»-и устод Айнӣ намунаи барҷастаи повести ҳаҷвист. Дар ин асар нависанда бо тасвири ботин ва зоҳири хандаовари қаҳрамонаш Қорӣ-Ишқамба дунёи ситам ва бедодро, ки чунин типҳои парвардааст, масҳара мекунад. Романҳои Ҷ. Иқромӣ «Саргузашти Сафармаҳсум» ва «Сафармаҳсум дар Бухоро» (бо ҳамкаламии Ҳабибулло Назаров) низ типҳои романи ҳаҷвист, ки қаҳрамони асар дунёи зулм ва бедодӣ ва худкомию бадахлоқиро масҳара мекунад ва ба ин восита эътирози худро баён месозад. Ҳаҷви тезтунд дар чунин асарҳо воситаи мубориза аст.

СОТИМ УЛУҒЗОДА

(1911—1997)

Сотим Улуғзода 1 сентябри соли 1911 дар деҳаи Варзики ноҳияи Чустии вилояти Намангони Ўзбекистон ба дунё омадааст. Падараш деҳқони камбағал буда, модараш хату савод дошта, гоҳо шеър ҳам менавиштааст. Вале модари шоиртабъ ва қиссагӯяш зуд, яъне дар нӯҳсолагии Сотим аз дунё мегузарад. Падар низ баъди як соли ғавти модар вафот мекунад. Сотим Улуғзода дар даҳсолагӣ یتим монда, чанд муддат дар хонаводаи хешовандонаш зиндагӣ мекунад.

Баъди ғалабаи инқилоб вай дар интернат тарбия гирифта, соли 1925 баъди хатми донишқада, муддате дар он ҷо ба муаллимӣ низ машғул будааст.

Сотим Улуғзода ҳангоми таҳсил аз донишомӯзони ғаёл буд ва ба рӯзномаи «Овози тоҷик» хабару мақолаҳо менавишт. Улуғзода ҳамон солҳо яке аз муаллифони ғаёли маҷаллаи «Раҳбари дониш» низ буд.

Вай соли 1930 ба Душанбе меояд ва дар рӯзномаи «Комсомоли Тоҷикистон» кор мекунад. Баъдтар нависанда он рӯзҳоро ба хотир оварда навишта буд: «он замон (1930) ман ҷавони нуздаҳсола, ҷамадонии аргамчинбанд дар китф, аввалинбор ба пойтахти республикаи навзодамон ворид шудам. Шаҳри Душанбе се кӯча дошт, аз онҳо фақат кӯчаи Лениро навакак сангфарш карда буданд. Шаҳр ба майдончаи сохтмоне, ки ба он ҷо хишту сангу регу тахтаҳоро оварда партофта бошанд, монанд буд. Мо медонистем – дар ин ҷо шаҳри калон бунёд мешавад, – худамон ҳам биноҳо месохтем, дарахт мешинонидем ва дертар Кӯли Комсомолро мекандем, аммо тасаввур карда наметавонистем, ки шаҳри ба ин андоза олиҷаноб, зебо ва бошукӯҳ ба вучуд хоҳад омад. Акнун дар ин шаҳр ман китобҳо менависам, вай таваллудгоҳ ва макони нашъунамои фарзандон ва набераҳои ман аст».

Ӯ 24 июни соли 1997 дар Маскав аз олам ҷашм пӯшид.

Эҷодиёти нависанда. Сотим Улуғзода фаъолияти адабиашро бо тарҷумаи асари М.А. Алексеев «Сом ва Дик» оғоз карда ва ин тарҷумааш бо дасти устод Айнӣ «бо сиёҳии сурх тасҳеҳ ёфта буд».

Нашри нахустини тарҷумааш ва дастгирии устод Айнӣ Улуғзодаро рӯҳбаланд сохта, ба тарҷумаи асари машҳури нависандаи англис Этил Лилиан Войнич «Ғўрмагас» илҳом бахшид. Ин тарҷумаро низ Улуғзода дар зерӣ таҳрири устод ба чоп омода сохт. Дастгирии устод Айнӣ ба Улуғзода илҳом бахшид ва ӯ минбаъд чун тарҷумони бомаҳорат шинохта шуда, дар тӯли умраш асарҳои бисёреро аз шоҳкориҳои адабиёти ҷаҳон ба тоҷикӣ гардонд, ки гаштаю баргашта чоп шудаанд.

Эҷодиёти бадеии С. Улуғзода асосан соли 1929 оғоз ёфта, ӯ ба навиштани мақолаҳо, аз ҷумла мақолаҳои танқидиву адабиётшиносӣ машғул мешавад. Ва баъзе аз мақолаҳои ӯ, бешак, ба пешрафти танқиди адабӣ ва адабиётшиносии тоҷик кӯмак кардаанд, ки намунаи онҳо «Як нигоҳ ба насри тоҷикӣ», «Лоҳутии мо», «Сухайлӣ ва эҷодиёти ӯ», «Дар бораи шоирони Помир», «Дар бораи адабиёти бачагона», «Туфулият ва балоғати Деҳотӣ» ва ғайра мебошанд. Дар ин солҳо Улуғзода доир ба ҳаёт ва эҷодиёти намояндагони адабиёти гузаштаи тоҷик, аз ҷумла Рӯдакӣ, Фирдавсӣ, Сино, Носири Хисрав, Саъдии Шерозӣ, Аҳмади Дониш мақолаҳои адабиётшиносӣ навиштааст, ки ҳоло ҳам арзишманданд.

Солҳои сиюм нахустин ҳикоя ва очеркҳои адиб ба чоп расиданд, ки «Манзараи ҷонкании дунёи кӯҳна», «Солех комсомол», «Устоди ҳосили баланд» ва ғайра намунаи онҳо мебошанд. Мундариҷаи асарҳои дар ин солҳо навиштаи адибро асосан муборизаи наву кӯҳна, таблиғи илму маориф, танқиди хурофот ва ғайра ташкил медиҳад. Асарҳои аввалини нависанда ҳам аз ҷиҳати мазмун ва ҳам маҳорати нависандагӣ аз камбудихо ҳолӣ набуданд.

Дар ин солҳо С. Улуғзода дар навиштани асарҳои сахнавӣ низ қувва меозмояд. Песаи «Лашкар ба дарвозаи Бухоро» намунаи аввалин асари драмавии ӯ мебошад.

Баъдтар ӯ песаи «Шодмон»-ро навишта, дар он масъалаи муносибатҳои навро ба қору зиндагӣ ба миён гузошт. Қаҳрамони песа Шодмон аввалин типӣ мусбат дар драматургияи тоҷик буд. Ҷамон солҳо нависанда яке аз песаҳои ҷолибаш «Қалтакдорони сурх»-ро эҷод кард, ки мавзӯи мубориза барои ҳаёти навро дар бар мегирад ва ин асар солҳои дароз дар театрҳо намоиш дода шудааст.

Сотим Улуғзода аз нахустин қадамҳояш ба арсаи адабиёт ба таърих ва сарнавишти таърихии фарзандони халқ назари хос дошт. Қисмати намояндагони барҷастаи таърих ва маданияти халқ диққати ўро ҷалб мекард. Песаи «Рӯдакӣ» аввалин кӯшиши ҷиддии ў дар роҳи эҷоди асари таърихии тарҷумаиҳолӣ буд. Баъд вай драмаи манзуми «Темурмалик»-ро навишт, ки аз таърихи муборизаи халқи тоҷик зидди истилогарони муғул ҳикоят мекард. Песаи «Алломаи Адҳам ва дигарон» низ идомаи ҷустуҷӯҳои ў оиди ҳаёт ва эҷодиёти Аҳмади Дониш буд. Дар ин мавзӯ ў рисолаи номзадӣ низ навишта буд.

Таваҷҷӯҳи ў ба таърих ва мавзӯҳои он нависандаро водор сохт, ки бо ҳамқаламии В. Виткович сценарияи «Ибни Сино»-ро нависад ва боз ба сарнавишти Рӯдакӣ бозгашта, сценарияи дигари «Қисмати шоир»-ро эҷод кунад. Монографияи «Пири ҳакимони Машриқзамин» ҷустуҷӯҳои адибро дар бораи Ибни Сино ҷамъбаст кард.

Аз номгӯи асарҳои дар мавзӯи таърих навиштаи адиб бармеояд, ки барҷастатарин шахсиятҳои таърихӣ диққати адибро ба худ кашидаанд. Нависанда бо эҷоди ин асарҳо кӯшиш кардааст, ки «марҳилаҳои асосии таърихи халқро аз давраи ташаккули вай то остонаи асри мо як бора дар бар гирад» (М. Шукуров). Ба ин маънӣ, нависанда дар ин гуна асарҳояш тамоми таърихи халқро аз ташаккули халқи тоҷик сар карда, то имрӯз фаро мегирад. Улуғзода бештар ба тадқиқи бадеии воқеияти таърихӣ пардохта, омӯзиши илмро то дараҷае дар асарҳояш маҳдуд сохт. Доираи ҷустуҷӯҳои ў аз ҷиҳати жанр низ васеъ гардида, аз роману повест сар карда, то драмаю кинодрамаро ташкил дод.

Дар ин замина романи «Восеъ» аввалин асари калонҳаҷми таърихии сирф бадеии ў буд. Мавзӯи асосии ин роман муборизаи балвогари шӯриши Восеъ барои ғимояи адолати иҷтимоӣ мебошад, ки дар кӯҳистони ҷануби Тоҷикистон рух дода буд. Вале нависанда дар роман амалиёти қаҳрамонро дар ин доира маҳдуд накарда, онро ба Ҳисору Қаршӣ, Самарқанду Бухоро ва Кармина мекашад. Муҳимтарин нуктаи ин роман ин аст, ки нависанда муносибати равшанфикрони пешқадамро бо халқ дар миён гузошта, «роли бузурги таълимоти маорифпарварони нимаи дуввуми асри XIX-ро дар бедории ҳудудҳои мардум» нишон медиҳад. Нависанда дар образи Восеъ на фақат қувваи азими ҳашму ғазаби халқ, балки ақли солим ва ҷаҳонбинии равшани онро низ таҷассум кардааст. Восеъ таҷассуми бадеии ақлу заковат ва маданияти ганию ҳазорсолаи халқ мебошад. Нависанда дар симои Восеъ рӯҳи миллий, ҳудудҳои ва адолатҷӯйиву ватанхоҳии онро ғунҷонидааст.

Повести «Ривояти Сугдӣ» ҷустуҷӯҳои нависандаро дар мавзӯи таърих вусъат бахшид. Дар ин асар суҳан аз воқеаҳои таърихии асри VIII меравад, ки ба истилои араб ва муборизаи шадидаи иҷтимоию сиёсии ин давра алоқаманд мебошад. Агар дар асарҳои пешинаи Улуғзода асосан ҷеҳраҳои машҳури таърихӣ мавриди назар бошанд, дар повести «Ривояти сугдӣ» нависанда ба сарнавишти мардуми оддӣ диққат дӯхтааст. Қаҳрамонони асосии повест Виркан ва Ниниманча аз ҷумлаи ҳамин гуна одамонанд. Нависанда бо тадқиқи бадеии ин воқеа таъкид мекунад, ки ҳама гуна истило пеш аз ҳама ба сари мардуми оддӣ бадбахтӣ меоварад ва ғочаҳои сарнавишти Виркану падараш Реваҳшиён, Ниниманчаю модари ӯ натиҷаи таассуфбори истилои аҷнабиёнӣ араб аст.

Нависандаи бузург то охири умр аз таърихи халқ ва таҳқиқи бадеии он натавонист ҷудо монад. Дар солҳое, ки писараш Азиз хоки Шӯравии собикро тарк гуфт, дар Тоҷикистон китобҳои ӯро ҷоп намекарданд. Вале дар ҳамон солҳои барои нависанда душвор романи ӯ «Восеъ» дар Тошканд нашр шуд. Дар мактабҳои кишвараш таълими эҷодиёти ӯро манъ карданд. Вале ин душманиҳо номи ӯро аз хоҳири хонандагонаш бурда натавонист. Хонандагони содиқ нависандаи азизашонро ҷун муаллифи беҳтарин ҳикоя – «Марғи Ҳофиз», беҳтарин повест – «Ривояти Сугдӣ» ва ниҳоят беҳтарин роман – «Фирдавсӣ» мешинохтанд ва дӯст медоштанд.

Романи «Фирдавсӣ»-ро фақат дар Тоҷикистон не, балки дар Эрон низ қадр карданд. Нависандаи фақидро барои заҳмати судмандаш дар эҷоди таърихи фарҳангу худшиносӣ бо ҷоизаи тилло мукофотониданд.

Воқеан ҳам романи «Фирдавсӣ» падидаи тозае дар насри муосири тоҷик аст. Ин асар фақат натиҷаи тадқиқи бадеии ҳодисаҳои таърихӣ набуда, балки бо тору пудаи ба «Шоҳнома» ва сарнавишти муаллифи он мепайвандад. Аз ин рӯ барои фаҳмидани фикри бадеии нависанда хонанда бояд аз «Шоҳнома» хабар дошта бошад.

Сотим Улуғзода бо таълифи ин роман хостааст дар асоси ҳодисаҳои ҳазор сол пеш рӯйдодаи зиддиятҳои сиришти инсонро тасвир карда, ба ин восита гузаштаро бо имрӯз пайванд диҳад. Ҷеҳраи Фирдавсӣ барои адиб василааст, ки аз боби сифатҳои маънавии инсон гуфтугӯ кунад.

Нависанда то таълифи роман дар ин мавзӯ ҷустуҷӯҳо ва корҳои анҷом дода буд, ки муҳимтаринаш таълифоти дучилдаи насрии «Достонҳои «Шоҳнома» мебошад. Ин корҳои ӯ заминае буд барои таъ-

лифи роман. Вале заминаи асосӣ ҳамоно «Шоҳнома» аст, ки бо сарнавишти Фирдавсӣ саҳт алоқаманд буд. Мо алоқамандии воқеаҳои асарро бо сарнавишти Фирдавсӣ ва «Шоҳнома»-и ӯ дар роман равшан мебинем. Дар бисёр маврид хонандаро лозим меояд, ки барои фаҳмидани фикри бадеии нависанда, ки аз забони қаҳрамони роман баён мешавад, ба «Шоҳнома» муроҷиат кунад. Масалан, Фирдавсӣ ба занаш Фоти-ма чунин мегӯяд: «Панди шоҳони некӯсиришт ва додгар, ҳикматҳои Бузургмехри ҳакимро ман дар «Шоҳнома» ба назм зикр кардам ва хоҳам кард, то шоҳони ситампеша агар надонанд, бидонанд, ки баҳрашон дар ду олам лаънати худо ва нафрини халоиқ асту бас». Акнун ба хонанда лозим меояд, ки лоақал аз ҳафт базми Нӯширвон бо Бузургмехр ва мӯъбадон бохабар бошад.

Ӯ худ вақте Фирдавсӣ ба ҳаким Абдулқодири Меҳрон панднома-ашро мефиристад, нависанда таъкид мекунад, ки «манзумаҳо ҳамоно навиштаҳое буданд, ки хонандаи «Шоҳнома» дар он китоб меёбад...» Ин ду санад нишон медиҳад, ки роман бо сарнавишти Фирдавсӣ ва «Шоҳнома» саҳт алоқаманд аст. Алоқамандии дигарро миёни вазъи рӯҳӣ, дунёи андешаҳо ва муносибати Фирдавсӣ ва қаҳрамонони «Шоҳнома» мебинем. Масалан, дар фасли «Шаби гирифтани моҳ» ҳоли шоири ба қарматигарӣ айбдор шуда, хеле равшан ифода шудааст. Тасвири моҳ, гирифтории Бежан дар чоҳ ва гирифти табъи Фирдавсӣ бо риёқории шайх Абулқосим иртиботи рамзомез дорад.

Чунон ки аз номи роман низ бармеояд, қаҳрамони асосии асар Фирдавсии бузург аст. Дар тасвири нависанда Фирдавсӣ ҳамчун як нафар инсонӣ соҳибдил, ихлосманд, дӯстпарвар, покӯйу покрав, соҳиброӣу сарбаланд, волоназару қавирӯх ба назар меояд. Фирдавсӣ шахсиятест, ки тамаллуқу чоплюсӣ, дузабонӣу дурӯягӣ ва суҳанчинӣу наммомиро ҳамчун ахлоқи аҳриманӣ наменвисандад. Амал ва кирдори Фирдавсиро нависанда бо санадҳои таърихӣу ҳаёӣ таъкид ва тасдиқ мекунад. Масалан, Фирдавсӣ ба надимаш Бобод мефармояд, ки аз даҳ хислати зишти гумроҳсозанда парҳез кунад. Он даҳ хислати аҳриманӣ инҳо будаанд: оз, ниёз, рашк, хашм, нанг, кина, наммомӣ, нопокдинӣ, носипосӣ, бедонишӣ. Ин сифатҳои нописандида монанди деве ёд шудаанд, ки зиндагии имрӯз ва дунёи охирати инсонҳоро тираву мардуд месозанд.

Фирдавсӣ дар тасвири нависанда инсонӣ бовиқор ва сарбаланд аст. Ин хислатҳои ӯро баҳсаш бо шоири араб аз хусуси забони дарӣ ва арабӣ равшан месозад: «Шумо забони модарии худро бад дида, забони бего-

наро ба вай тарчеҳ додаед, ин монанди он аст, ки кас аз модари худ рӯй гардонаду мояндарро хуш кунад ва чунин кас, бешак, бадсиришт ва бадгавҳар аст».

Ин фикри Фирдавсӣ танҳо дар бораи Ватан ва забони модарӣ аст, ки ба шоири араб мегӯяд. Ин ниҳеби ватанпарастонаи Фирдавсӣ танҳо муқобили шоири араб нест, балки теги сухани ӯ синаи садҳо мутаассибони дар роҳбарии давлат нишаста, монанди Ҳасани Майвандиро, ки вазир буд, Маҳмуди Ғазнавиро, ки султон буд, нишон мегирад. Ин шӯру исёни ӯ ба муқобили касоне буд, ки миллати худро нашинохта, ба ҷоҳу мансаб иваз карда буданд. Чунин назари ватанхоҳонаи Фирдавсӣ аз нигоҳи Маҳмуд «густохӣ» намуд ва дар ихтилофи шоиру шоҳ хилқати инсонии Фирдавсӣ хубтар кушода шуд. Дар ин маврид сухани Улуғзода аз маънӣ ва ҳарорати хос бархурдор аст. Хонанда ҳарфҳои зерини нависандаро хонда, бо дарди шоири бузург Фирдавсӣ ва ҳам нависандаи ҳақшинос Улуғзода шарик мешавад ва аз забони ӯ ба шоҳони ғосиб ва ҳақношину халқнописанд мегӯяд: «Дар «Шоҳнома» агарчи сухан аз бостонзамон меравад, онро ҳадиси куҳан ё фасонаи кӯҳан наметавон гуфт. Дар ҷаҳон чизҳое ҳастанд, ки кӯҳна шудан надоранд: панду ҳикмат, андарз ва ибрате, ки аз пешиниён ба пасояндагон мерасанд, ҳамеша навад. Ҳар чи дар он рӯзгорон аз ниёғони мо ба зухур омадааст, ҳоҳ нек ва ҳоҳ бад, ҳоҳ савоб ва ҳоҳ хато – ҳама пандомӯз аст. Бузургон гуфтаанд, ки таърих дониш мефизояд ва панду ибрат парварандаи хирад аст. Банда бо ҳамин эътиқод ранчи сиюпанҷсоларо таҳаммул карда «Шоҳнома» нигоштам».

Дар роман нависанда ба офаридани хислату характерҳои аҳли суҳан, монанди Ҳамдуллоҳи Найсонӣ, Лабибӣ, Ҷавҳарӣ, Унсурӣ, Фарруҳӣ муваффақ шудааст. Симои ин шахсиятҳо дар пайваستاгӣ бо ҳунарашон ва муносибати онҳо бо Фирдавсӣ таҳқиқ шуда, ба ин васила шӯру изтироб, соҳиброӣ, илова ба ин хушомадгӯиву ҷарбзабонӣ, ҷоҳу мансабталошии онон бо эътимод нишон дода шудааст.

Нависанда махсусан симои Унсурии шоирро пурихтилоф нишон додааст. Мо Унсуриро дар тасвири Улуғзода, ки ба ҳуҷҷатҳои таърихӣ асос ёфтааст, ҳам душман ва ҳам дӯсти Фирдавсӣ мебинем. Масалан, дар воқеаи аз номи ҳокими Ҳирот – Олтинтош азми сафари Ғазнӣ доштани Фирдавсӣ ва огоҳ шудани Унсурӣ аз ону музтариб гардиданаш рашқу ҳасади ӯ ошкор аст. Ва ҳукми шоҳро дар бораи зерӣ пойи филон андохтани Фирдавсӣ шунида, шоирро аз хавфи асорат хабардор кардани

Унсурӣ нишони одамияти ӯст. Ин тарзи офариниши характер табиӣ буда, ба асар ҳусн бахшидааст.

Романи Фирдавсӣ танҳо тахайюлӣ нест. Бисёр бобҳои онро мо ҳамчун ҳуҷҷати таърихӣ метавонем қабул кунем. Аз ин ҷиҳат роман барои идроки вазъи адабии давр ва хусусиятҳои он санади фаровон медиҳад. Масалан, фаслҳои «Шоирӣ ноком», «Мулоқот бо маликушшуаро», «Баҳс бо Фаррухӣ», «Ранҷиши Унсурӣ», «Андеша ва илҳои Унсурӣ», «Муошира», «Ҳасад», «Шоир ва шоҳ» ҳамин гуна рисолат доранд. Аз ин ҷиҳат романи «Фирдавсӣ» аҳамияти бузурги таърихӣ, илмӣ ва бадеию эстетикӣ дошта, хонандаро ба як давраи камоли фарҳангу адабии тоҷикӣ шинос месозад.

Забон ва тарзи нигориши романи «Фирдавсӣ» ҷолиб ва диққатангез аст. Нависанда дар роман забонро корбаст кардааст, ки ҳам аз забони қадима баҳра бурда, ҳам калимаҳо, ибораҳо ва таъбирҳои аз «Шоҳнома» истифода кардааст, ки дар фаҳмиши мақсади ӯ ба хонанда ёрӣ мерасонад. Ин усули тасвир заминаи таърихӣ ва устувори баёни муаллифро таъмин кардаанд. Гоҳе тасвирҳои нависанда бо нигоришоти муаллифи «Шоҳнома» ҳамранг шуда, ҳусни таълифро меафзояд. Масалан, Улуғзода дар фаслҳои «шаби эҷод» ва «шаби гирифтани моҳ» аз сабки тасвири Фирдавсӣ истифода карда, тасвириро ҷозиб месозад. Дар роман омадааст: «Баъди ним соат шамъу кӯзаҷаи шароб бо ду ҷоми нукрагин ва анору гурунҷу бихӣ – ҳама дар лаълӣ ниҳодаву чанг дар бағал, қадбону ҳозир шуд». Ин манзара бо чунин тасвири Фирдавсӣ монандие дорад:

Бирафт он бути меҳрубонам зи боғ,
Биёвард рахшанда шамъу ҷароғ.
Май оварду нору гурунҷу бихӣ,
Зудуда яке ҷоми шоханшаҳӣ.

Сотим Улуғзода бо беҳтарин асарҳои аз ҷумла ҳикояи «Марги Ҳофиз», повести «Ривояти сугдӣ», романҳои «Восеъ» ва «Фирдавсӣ» собит кард, ки аз нависандагон бузурги адабиёти асри бистӣ тоҷик аст. Вай дар роҳи таблиғи гоҳҳои ҷовидонаи башарӣ хидмати бузургеро анҷом дод. Беҳтарин навиштаҳои аз ғаразҳои синфию ҳизбӣ озод буда, ҳақиқати ҳаёт ва сифатҳои неки ахлоқию маънавиро васф кардаанд. Нависанда дар асарҳои пойбанди сиёсат набуда, ҳақиқат ва адолатро ҳимоят кардааст. Арзишҳои умуминсонӣ моҳияти концепсияи нависандагии ӯро ташкил медиҳанд.

ШОИР ВА ШОҲ

порча аз романи «Фирдавсӣ»

Бо амри шоҳ дувоздаҳ нафар номдортарин шоирони дарборӣ ба-рои шунидани қасидаи нави Фаррухӣ дар боргоҳ чамъ омада буданд. Қасидаро султон хеле хуш карда ва фармуда буд, ки дар маҷлиси шо-ирон хонда шавад. Султон дар пешгоҳ дар курсӣ ва шоирон дар ду тараф қатор нишаста буданд. Фирдавсӣ ҳам ба ин маҷлис даъват шуда буд. Фаррухӣ ба худ ровӣ нигоҳ намедошт, ашъорашро назди шоҳ ху-даш меҳонд. Ў ба по хеста, ба хондани қасидааш, ки дар вай минҷумла султонро ба фатҳи вилояти Рай тахрис мекард, шурӯъ намуд. Тахриси ӯ дар қасида чунин ифода ёфта буд:

Райро баҳона нест, бибояд гирифт Рай,
Вақтест агар ба чанг сӯйи Рай кашӣ инон.
Ин ҷо ҳаме яғону дугон қарматӣ кушӣ,
З-инон ба Рай ҳазор биёбӣ ба як замон.
Бистонӣ он диёру бубахшӣ ба бандас:
Бахшидан аст одату ҳӯи ҳудойгон.

Аз ҳозирон нидоҳои аҳсану офарин баланд гардид. Шоҳ мамнуно-на табассум мекард. Фирдавсӣ бошад дар ҳайрату даҳшат афтода буд: Фаррухӣ шоҳро ба куштани ҳазорон мардуми Рай даъват мекунад. Дар бораи ӯ нақл мекарданд ва Фирдавсӣ шунда буд, ки дар яке аз рӯзҳо Муҳаммад писари султон дар шикор саҳроро аз хуни охувон сурх карда ва Фаррухӣ аз дидани чашми зори оҳуе, ки дар тапиши ҷонканӣ будааст, ба ёди чашми сиёҳи ёраш афтода, чандон гирифтааст, ки Муҳаммад ба вай раҳмаш омада барояш чанд оҳуи зинда фиристода будааст. Наход ин ҳамон шоири нозуктабӣ раҳмдил бошад?!

Эътиқоди шоҳ ва атрофиёнаш бад-он буд, ки дар Рай амири он диёр ва ҳам аҳоли қарматиёнанд. Ва куштани қарматиёнро султон Маҳмуд ба номи дин вазифаи муқаддаси худ медонист.

Дар ин ҷо риштаи ҳикоят агарчи як дам канда шавад ҳам, мо воқеаи Райро нақл мекунем. Амирони бувайҳии Рай дар солҳои ҳукмронияшон ҳазинаҳои пурганҷ ниҳода буданд, ҳамин буд, ки ҳирсу тамаъи султон Маҳмудро мечӯшонд. Фаррухӣ ба оташи ҳирси ӯ ҳезумкашӣ мекарду бас. Султон ба фатҳи Рай қарор дод. Бино ба хурдсолии амири Рай Маҷдуддавла ҳукумат ба дасти модари вай Сайида буд. Султон ба Сай-

ида ултиматум фиристод, ки писаратро ба Ғазнӣ фиристу мамлакатро ҷузъи шоҳаншоҳии мо бикун. Сайида расули султонро эъзоз кард ва дар ҷавоби ултиматум навишт ки: султон Маҳмуд шахси ғозӣ ва соҳибдавлат аст ва аксари Эронӣ замини Ҳинд ба вай тобеъ мебошанд; то шавҳарам Фаҳруддавла зинда буд, дувоздаҳ сол аз лашкаркашии султон метарсидам, ки шавҳарам вафот ёфт, дигар андеша надорам, зеро султон Маҳмуд подшоҳи бузург ва соҳиби номус аст – лашкар бар сари пиразане нахоҳад кашид; агар лашкар кашаду ҷанг кунад, муқаррар аст, ки ман низ ҷанг хоҳам кард; агар зафар ёбам, то домани қиёмат шӯҳрату шукӯҳ ба ман аст ва агар вай зафар ёбад, мардум хоҳанд гуфт, ки султон бевазанеро шикаст дод. Дар ин сурат султон ба мамлакатҳо чӣ гуна фатҳнома менависад? Султон дар ҷавоби ин номаи заифаи зарифа дармонд, «бозӣ»-ро бой дод ва аз қасди лашкаркашӣ ба Рай даргузашт. Ба ин тарз Сайида ҳафтадаҳ-ҳафтадаҳ соли дигар истиқлоли амораташро нигоҳ дошт, то он ки вафот карду ҳукумат бар писараш қарор ёфт. Он гоҳ Райро аз дасти Маҷдуддавлаи ҷавони айёши сустиродаи шоирманиш ситонидан барои султон душвор набуд. Гӯянд, дар ҳарामी Маҷдуддавла панҷоҳ нафар зан ёфтанд, ки вай аз онҳо сӣ фарзанд дошт.

Риштаи ҳикояро мепайвандем. Дар маҷлиси шоирон баъд аз қироати қасидаи Фарруҳӣ султони хушҳолу мамнун сӯйи шоир гуфт:

– Мо ба ту ҳазор динор ато мекунем.

Фарруҳӣ ба пеши пойи ӯ афтада замин бўсид, шоирон ба султони атобахш ҳамду сано хонданд.

Пасон шоҳ шоиронро ҷавоб дод, вале Фирдавсро фармуд, ки истад.

Вай чанд лаҳза хомӯшона ба шоир нигоҳ карда истоду баъд сухан оғоз кард. Суханашро канда-канда чунин гуфт:

– Ту... мӯътазилӣ ҳастӣ?... Ё рофизӣ?... Қарматӣ?... Ё балки даҳрӣ бошӣ?

Фирдавсӣ дар ҳайрат монд, хотираш ошуфта гашт.

– Ин чӣ суолест, шоҳам? – гуфт ӯ. – Ман мусалмони покдинам ва...

– Шиъӣ? – сухани ӯро бурид султон.

– Оре, шиъии мусалмон, – ҷавоб дод шоир. – Худойгонро пӯшида нест, ки ба мусалмони покдин тӯҳмати баддинӣ ё бединӣ задан гуноҳ аст.

– Уламои Ғазнӣ дар «Шоҳнома»-и ту бидъатҳо дидаанд. Ба Зардушт таваҷҷӯҳ дорӣ... Ба Маздак ҳам... Донишу қариҳаатро ба чӣ сарф кардаӣ? Ба ситоиши маҷусон?... «Шоҳнома»-атро ба номи мо кардаӣ,

вале пеш аз он ки ба мо биёрӣ, то ки нахуст мо бубинем, онро мар-
думон дида ва хондаанд... Дар мадеҳаат ба ман насиҳатгар шудай, ки
додгар бошам, ростӣ пеша кунам, кажживу костӣ накунам. Гӯё ман дод-
гар набудаам, росткор набудаам. Гӯё ман тифли мактабхон ҳастам ва
ту муаллим...

Фирдавсӣ мисраъҳои худашро ба ёд овард: «Агар додгар бошӣ,
эй шахриёр, бимонӣ ба гетӣ яке ёдгор... Ҳама ростӣ бояд оростан, зи
кажжӣ дили хеш перостан». Оё султон худаш хонда бошад, ё ки наммо-
мон ин мисраъҳоро ҳамин тавр ба насиҳатгарӣ маънидод карда ба вай
расонидаанд? – ба дилаш гузаронд шоир.

Султон боз «айбҳо»-и ўро шумурдан гирифт:

– Аз дидор кардан бо Исфарионии кофири неъмат ва Кутайби хиё-
натпеша мақсудат чӣ буд? Оё ту хасми мой?... Агар хасм набошӣ, дӯст
ҳам наӣ. Дӯстии ту бо шоҳони маҷусии Эрон аст... Хуб, бо ин ҳама мо
ба ту сиёсат намекунем. Пири нотавон ҳастӣ, ба умед омадаӣ... Ба наз-
ми таърихи мулк бисёр ранҷ кашидаӣ. Силаи «Шоҳнома»-атро хоҷаи
бузург ба ту мерасонад. Биғиру бирав ба ватани худ...

Ин ҳама тӯхмату ҳақорат, ҳар як калимаи султон дашнае буд, ки ба
чигари шоир меҳалид. Фирдавсӣ чигунагии тинати Султон Маҳмуро
дарёфт. Дар синааш аламу нафрат чӯш мезад, пушаймони дардноке ди-
лашро мефишурд, ки чаро «Шоҳнома»-ро ба номи ин ҳукмдори ҷоҳили
мутаассиб, ин шоҳи камхиради аз мурувват бегона гардонд. Ба забонаш
ҷавоби талх, суханони зананда меомаданд.

Султон мунтазир буд, ки шоир ба пойи ў афтида гиряву зорӣ ме-
кунад, бахшониш мепурсад. Вале ин тавр нашуд. Фирдавсӣ қомати ба
таъзим нима ҳамидашро рост карду бо аламу дард гуфт:

– Маълумам шуд, ки ба «Шоҳнома»-и ман нигоҳи ҷашмони қачбин
ғалтидааст. Аҳли ғараз назди шоҳ номи маро сиёҳ кардаанд. Дар умри
ҳафтодсолаам бадҳоҳонам ба ман бӯхтонҳо зада буданд, вале на ба ин
қабохату зиштӣ.

Ба ёди вай шеърӣ худаш омад:

Чунин гуфт Нуширвони Кубод,
Ки чун шоҳро сар бипечад зи дод,
Кунад чарх маншури ўро сиёҳ,
Ки доно нахонад варо низ шох,
Ситам номаи узли шоҳон бувад,
Чу дарди дили бегуноҳон бувад.

Қариб буд, ки ин мисраъхоро бар забон ронад, вале хуДДорӣ кард ва сӯйи дар равон шуда, дар дами дар истоду ба як тараф рӯ гардонда, ин фикраро:

Чу бошад ҷаҳонҷӯй бо фарру хуш,
Набояд ки дорад ба бадгӯй гӯш!
Зи дастури* бадгавҳару гуфти бад
Табоҳӣ ба дайҳиму* шоҳӣ расад!

хонду берун рафт.

Ҳаво абр буд, резаборони тирамоҳӣ меборид, сабук-сабук шамоли сард мевазид. Абри боронӣ осмонро саросар фаро гирифта ва руҳи офтобро ҳам дар паси пардаи хокистарранги худ пинҳон қарда буд. Кӯю кӯчаҳо лой, дару бомҳо, дарахтон, сарутани роҳгузарон ҳама тари обрав. Вақт баъди пешин бошад ҳам, рӯз аз тирагӣ шомгохро мемонд.

Фирдавсӣ ду даст бар пушт, борону шамолро ҳис накарда, то бучулаки пояш дар лою балчиқҳо ғӯтида, бо қадамҳои гарону оҳиста ба манзилгоҳаш расид.

Дар саҳни меҳмонсарои Моҳак ўро Абӯ Дулаф ва Бобак пешвоз гирифтанд. Онҳо шоири хастаҳои рангпаридаро дида ба хавотир афтоданд.

– Ҷӣ хабар, устод? Бахайр аст? Ба дарбор рафта будед? – безобита шуда пурсид Абӯ Дулаф.

Фирдавсӣ хомӯшона сар ҷунбонида ишорат кард, ки ҳеҷ гап не, хавотир накашед. Ба болохона баромаданд. Бобак абаи устодро аз танаш кашонда ва саллаашро гирифта ба меҳ овехт. Фурсате гузашт, шоир ҳамоно хомӯш буд.

Ба ҳучра бошитоб Моҳак ворид шуд.

– Омадед, мавлоно? Аз дарбор? Султонро дидед?

Фирдавсӣ бо табассуми маъюсонаи дарднок суханони аз шоҳ шунидаашро нақл кард:

– Султонро бовар кунондаанд, ки банда ҳам мӯътазилӣ, ҳам рофизӣ, ҳам даҳрӣ ва ғайруҳу мебошам. Бо хоинони салтанат ҳамдостон будаам. Дар ашъорам насихатгари шоҳ шудаам. Ба илова, гуноҳи дигарам ин ки «Шоҳнома»-ро пеш аз тақдим кардан ба султон ба мардумон нишон дода ва шоеъ кардаам. Ва ғайруҳу ва ҳоказо. Хулоса, қариб душмани султон будаам.

– Э валлоҳ! – ба ҳасрат дасташро сахт ба зонуяш зад Моҳак. – Кори наммомон, ҳасудон! – гуфт ў, – кори он шайхи беимон!

Абӯ Дулаф дар ҷойи нишастааш, гӯё ки ҷӯкида, хурд шуда буд.

Бобак рӯй ва лабонаш пар мезаданд, мисли ин ки ҳамин замон ги-
яро сар медихад.

Ҳар се аз оқибати кор метарсиданд: мабод, ки султон шоирро укубат
кунад. Бо он айбҳои мудҳиш, ки султон бар шоир ниҳодааст, ўро зин-
дон кунанд, кушанд ҳам ҷӣ аҷаб? Ин аз султони бедодгари хунхор ҳеҷ
аҷаб нест.

Рӯзи дигар наздики қиёми офтоб як марди солхӯрдаи пахриш – нав-
кари ҳазинадори султон ба ҳавлии Моҳак ду халтаи ҷарминро ба асп
бор карда овард. Халтаҳоро фуруварда ба лаби суфа гузошт. Ба Моҳак
ва Абӯ Дулаф, ки он ҷо ҳозир буданд, гуфт:

– Бист ҳазор дирам. Барои Абулқосим Фирдавсии шоир. Фирдав-
сиро садо карданд, вай аз болохона фуруд омад. Навкар гуфтаашро
такрор кард.

– Дирам? – гашта пурсид Абӯ Дулаф. Барои «Шоҳнома» бист ҳазор
тангаи дирам фиристодан хандаовар буд. – Ҷӣ магар хостаанд, ки шо-
ирро масҳара кунанд?

– Дирам набуда ҷӣ буд? Магар ман тангари намешиносам? – ҷавоб
гардонд навкар ба ровӣ.

Абӯ Дулаф даҳони халтаро кушода, як каф танга бароварда нигоҳ
кард – ҳақиқатан дирам буд, дирами масқук аз мис, каме нуқра ва дигар
фулузоти арзонбаҳо. Қурби дирам нисбат ба динори тиллоӣ даҳ бар як
буд.

– Бубар, ба ман даркор нест; агар динор ҳам мебуд, даркор нест, –
гуфт Фирдавсӣ ба навкар.

– Ҷӣ? Даркор нест? – ҳайрон шуд навкар. – Пул ба шумо даркор
нест? Аҷаб! Ин хел бошад, худатон бареду ба ҳазинадор супоред. Ман
гашта барам, ту ба одамаш нарасондӣ гуфта худамро гунаҳкор меку-
нанд. Ман овардам, ин тарафаш ба ихтиёри шумо. Акнун ба ман ягон
хӯрок бароретон, ки гушна мондам, пагоҳ боз даҳанам як бурда нон
надидааст; сонӣ ман ҳамаатонро як дуои хайр мекунаму меравам.

Хизматгори Моҳак барои ба навкари серҷоғ хӯрок овардан ба
ҳавлии дарун рафт.

Фирдавсӣ ба Бобак фармуд:

– Баро, ҷизҳоро гундошта ба хӯрчин андоз, китобу коғазҳои маро
ҳам андоз. Пӯшоки тозаи маро дар лӯнғи печонда биёр, пӯшоки худатро
ҳам бигир, ҳаммом меравам.

Аз Моҳак хоҳиш кард:

– Хоча, фармояд, аспони моро зин кунанд. Мо бо шумо видоъ мекунем. Ман дигар дар ин шаҳр як рӯз ҳам намеистам. Хотираи неки ман фақат аз шумо, аз лутфу марҳамати шумо ва аз дӯстам Абӯсаъди Маншурист. Дар хонаи шумо ва Маншури ман меҳмоннавозӣ ва меҳрубонии беҳад дидам, ки ёди он то умрам боқист, хотири маро шод мекунад. Ҳамаи умр миннатдор ва сипосгузори шумоям, хоҷаи азиз.

Ба Абӯ Дулаф рӯ овард:

– Колои моро, – гуфт, – ба аспҳо бор карда савор шаву ба гузари бӯрӯбофон биё, дар пеши ҳаммом маро мунтазир бош. – Боз ба Моҳак мурочиат карда, халтаҳои тангаро нишон дода бо овози паст, то ки навкар, ки дар як гӯшаи суфа баҳузур нишаста бо оши палави аз дишаб монда шиками гуруснаашро сер мекард, нашунавад, гуфт: – Ин пулро ҳамчу шукронаи очизонае барои некиҳои фаровонатон, ки ба ман ва ҳамроҳони ман кардед, аз банда қабул фармояд...

– На, на! – даст афшонда як қадам ақиб ҷаст Моҳак. – Ҳаргиз, ҳаргиз! Некии беқиёс ба ман аз ҷониби шумо буд, ки лутфан дар хонаи ман манзил кардед. Банда аз ҳамнишиниву ҳамдамии шумо ва аз «Шоҳнома»-и шумо он қадар ҳаз мебурдам, он қадар саодат насибам шуд, ки ба шукронааш агар ҳамаи давлатамро пеши поятон гузорам, саяки подоши он намешавад.

– Пас бифармояд, ин нақдина ба касе, ки фиристодааст, гардонда шавад.

Дар ин дам Бобак бӯхчаи пӯшок ба даст аз болохона фуруд омад. Фирдавсӣ дигар ба хоҷа фурсати суҳан гуфтан навода бо вай хайрбодии бағалкаш карду ҳамроҳи пешхизмташ аз меҳмонсаро бадар рафт.

Ҳар ду ба гузари бӯрӯбофон, ки аз сарои Моҳак чаҳор маҳалла дуртар дар ғарбии шаҳр буд, расида ба ҳаммом даромаданд.

Соате баъд, аз ҳаммом баромада, дар канори кӯча Абӯ Дулаф ва навқари хазинадорро бо аспӣ қантариистода диданд. Фирдавсӣ аз дӯкони машруботфурӯш, ки дар паҳлӯи ҳаммом буд, як коса шароб харида нӯшиду назди Абӯ Дулаф рафт. Аспӣ навқар зери бори халтаҳои танга буд.

– Хоча, ба шумо гардонда фиристоданд, – халтаҳоро нишон дода гуфт Абӯ Дулаф.

Фирдавсӣ ба ҷӣ фикре рафт, сӯйи дӯкони машрубот нигарист, сипас ба навқар гуфт:

– Халтаҳоро фуруд оред.

Навқар бори аспашро фурувард.

– Бобак, шарбатфурӯшро садо кун.

Мардак омад, Фирдавсӣ халтаҳоро ба вай аз навкар бардоронда худаш пеш даромад:

– Биёед!

Онҳо аз паси Фирдавсӣ рафта, ба бинои ҳаммом даромаданд. Дар даруни бино ҳучрае ҷойгоҳи ходими ҳаммом буд, халтаҳо бо фармоиши Фирдавсӣ ба он ҳучра дароварда шуданд. Ходимро садо карданд, мардаки лоғари бараҳнатарин, сина ва китфонаш бо мӯйи сиёҳ ва авраташ бо лунгии сафеди чиркин пӯшида, ҳозир гардид (вай дар ҳаммом шоирро ҳам ходимӣ карда буд).

– Халтаҳоро ба кат холӣ кунед.

Тангаҳо ба рӯйи кат рехта шуданд.

– Инро ман ба шумоён бахшидам, ҳар сеятон баробар тақсим карда гиред, – фармуд Фирдавсӣ.

Он се тан бовар накарда, бо даҳони во ба шоир менигаристанд, то ки дар чеҳраи ӯ рост ё ҳазл будани ин ҳотамии ҳайратбахшро бихонанд. Шоир «хайр!» гуфта, рафтани шуда буд, ки шарбатфурӯш ниҳоят забони лолгаштааш ба гуфтор омад:

– Шумо кӣ, бобочон?

Ба вай навкар ҷавоб дод:

– Ин кас шоир Фирдавсӣ ҳастанд.

Шарбатфурӯш оё пештар номи Фирдавсиро шунида буд ё не, маълум набуд, аммо вай дарҳол:

– Э тасаддуқашон шавам, хоки пояшон шавам, – гуфта ба пойи шоир афтиду домани абори ӯро бўсида, ба чашмонаш молид; пас ходим низ ҳамчунин кард.

Дастур – вазир

Дайҳим – тоҷ

Савол ва супориш:

1. Рӯзгори С. Улуғзода чӣ гуна чараён гирифтааст?
2. Оғози фаъолияти адабии нависандаро шарҳ диҳед.
3. Мавзӯҳои асосии эҷодиёти адибро муайян кунед.
4. Таърих ва шахсияти таърихӣ дар эҷодиёти адиб чӣ мақом доранд?
5. Арзишҳои ватанхоҳонаи осори адибро шарҳ диҳед.
6. Романи «Фирдавсӣ» чӣ мақоми дорад?
7. Арзиши таърихӣ ва адабии романро шарҳ диҳед.

Маълумот дар бораи романи таърихӣ

Роман жанри бузурги асари эпикӣ буда, метавонад ба тамоми соҳаҳои ҳаёти инсон ва ҷамъият дахл кунад. Романи таърихӣ як намуди ин жанри эпикӣ буда, вусъати эпикӣ тасвири ҳаёт яке аз хусусияти он аст. Ин гуна роман дар пеши назари хонанда на фақат манзараҳои бепоян ва мухталифи ҳаёт, амалиёт ва муборизаи пуршиддати қаҳрамонон, балки таърихи ташаккули характерҳои инсонӣ ва роҳи паймудаи одамонро зинда месозад. Нависанда дар романи таърихӣ воқеиятро аз назари иҷтимоӣ таҳлил карда, ғояҳои пешқадами таърихро ба миён мегузорад. Дар романи таърихӣ нависанда ба тадқиқи ҳамаҷарафаи ҳаёт пардохта, моҳияти ҳодисаҳои таърихро муайян мекунад ва ба ин восита ҳаёти одамони гуногун, рӯҳияи онҳоро инъикос менамояд.

Нависандаи романи таърихӣ ба лаҳзаҳои муҳими замон, ба бӯҳронҳои ҳаёти ҷамъият дар ин ё он давра диққат дода, бо ҳаёли бадеияш тамоми миллат, муносибатҳои инсонҳои гуногунро фаро мегирад. Чунин инъикоси ҳодисаҳои бузурги таърихӣ ҳаёти халқ ва ё одамони алоҳида тасвириро пурра ва комил месозад.

Романи таърихро аз рӯи фарогирии мавзӯи муҳаққиқон ба якҷанд қисм ҷудо кардаанд: романи таърихӣ тарҷимаи ҳоли, романи таърихӣ маишӣ, романи таърихӣ моҷароҷӯӣ, романи таърихӣ психологӣ.

ҲАБИБ ЮСУФӢ

(1916—1945)

Ҳабиб Юсуфӣ соли 1916 дар шаҳри Самарқанд зода шудааст. Падараш Ҳоҷӣ Юсуф шахси бомаърифат буда, фарзандашро дар рӯҳияи шеърфаҳмию адабиётдӯстӣ тарбия кардааст. Таҳсил дар мактаби ибтидоӣ ва миёна лаёқати ўро зиёд мекунад. Баъди хатми мактаби миёна Ҳабиб Юсуфӣ ба факултети филологияи Донишгоҳи давлатии Самарқанд дохил шуда, онро соли 1940 хатм мекунад. Аввалин навиштаҳояш солҳои донишҷӯӣ чоп шуда, баъди хатми донишгоҳ алоқамандони адабиёт ўро ҳамчун шоир, мунаққид ва тарҷумон мешинохтанд.

Бо кӯшиши вай хонандаи тоҷик бо тарҷумаи асарҳои Пушкин, аз ҷумла «Шоҳдӯхтари мурда ва ҳафт паҳлавон», «Қишлоқ», «Ба Чаадаев», «Мактуб ба Сибир», шеърҳои Лермонтов «Бодбон», «Се нахл», «Хайр, эй Россия» ва ғайраҳо ошно гардид.

Ҳабиб Юсуфӣ аз соли 1940 то соли 1942 ҳамчун ходими илмӣ дар Институти таърих, забон ва адабиёти Тоҷикистон кор карда, дар пешрафти илми адабиётшиносӣ, хоса танқид ҳисса гузоштааст. Ў соли 1942 бо хоҳиши худааш ба фронт рафта, умедвор буд, ки аз ҷанг бармегардад: «роҳи ман ба Сталинобод фақат бо роҳи Берлин хоҳад буд» – бо қатъият навишта буд ӯ. Вале дар арафаи анҷоми ҷанг риштаи ҳаёти ин шоири ватанпараст гусаст. Нашъи ӯ дар қабристони бародарии кишвари Полша монд. Вале осори боқимондааш ба ҳаёти ӯ идома бахшид. Имрӯз аз Ҳабиб Юсуфӣ як китоби осор боқӣ мондааст, ки мақолаҳои танқидӣ ва адабиётшиносии ўро низ дар бар мегирад. Ин китоб шомили достони «Оби ҳаёт» низ мебошад, ки бо ҳамкалами С. Айни, М. Турсунзода ва А. Деҳотӣ навишта шудааст.

Ҳабиб Юсуфӣ ба адабиёт бо диди хоси шоирӣ омад. Назари хосашро оид ба шеър дар мақолаҳояш низ ифода карда, «аз шеър ҳис, ҳаяҷон, самимият ва «ифодаҳои ҷоннок» талаб мекард» (Раҳим Ҳошим). Дар мақолаи «Боз якчанд калима дар бораи поэзияи имрӯза» таъкид карда буд, ки «барои шоир маълумоти васеъ ва ҳиссиёти баланд лозим аст, ки

ба моҳияти ҳар як ҳодиса пай бурда тавонад ва ҳар як тозагӣ, ғалаба ва пешравии ҳаётро бо тамоми ҳастии худ ҳис карда, аз вай завқ бурда, илҳом гирад». Вай бо ҳасрати тамоми шоиронро, ки бо асарҳои сусти «моро доғдор мекунанд», маломат карда, таъкид мекард, ки ин гурӯҳи шоирон «ба нависандагони ҷавон ҳам зарар мерасонанд ва завқи хонандаро низ паст мекунанд». Меъёри назари ӯ ба шеър ва адабиёт ҳамин гуна буд ва ҳудаш низ мувофиқи ҳамон талаботаш шеър мегуфт.

Ҳабиб Юсуфӣ ба нахустин маҷмӯаи ашъораш, ки соли 1939 чоп шуд, унвони «Таронаи Ватан»-ро дода буд. Интиҳоби ин ном ва дар шеърҳои бо ҳарфи калон навиштани калимаи Ватан ифодаи ҳис, ҳаяҷон ва самимияте буд, ки шоир ба ватан дошт.

Дӯсти даврони бачагаш, адабиётшиноси фақид Раҳим Ҳошим ӯро «ба тамоми маъно шоири лирик» номидааст. Дар ин замина олим таъкид мекунад, ки «шеърҳои лирикии вай (Ҳ. Юсуфӣ) ҳама адресдоранд, ки яке аз хусусиятҳои эҷодиёти ӯст ва дар назми онрӯзаи мо навигарӣ мебошад. Ҳамаи шеърҳои вайро риштаи мустаҳками ғоявӣ, рӯҳи ватанпарварии ҷанговар ва муҳаббати пурҷӯшу хурӯш ба зиндагӣ ба ҳам пайваستاаст».

Ҳабиб Юсуфӣ ҳанӯз дар оғози фаъолияташ мароми шоиронашро дар шеъри «Дар шаъни ҳаёт» дақиқ муайян карда, аз ҷумла гуфта буд:

Агар ҳаёт ҳамин асту дилбарони ҳаёт,
Бидеҳ маям, ки шавам масти ҷовидони ҳаёт!
Дило, зи ҷӯш намон, эй забон, ҳамӯш мабош!
Ҳазинаест ба дил омада зи кони ҳаёт...

Маҳз қудрати ҳамин муҳаббат буд, ки вай Ватанро дар шеър мучассам сохта, дар амал сари ҷавонашро фидои Ватан кард. Умуман дар осори ӯ мафҳуми Ватан арзиши умуминсонӣ дорад. Ӯ қисмат ва амнияти Ватан алоқаманд медонад. Шояд ҳамин фикр ӯро таҳриқ дода, ки тасвири образи Ватан асли моҳияти ҳар шеър ва ё тамоми эҷодиёти шоирро фаро мегирад. Ӯ ба ин масъала ишора карда гуфта буд:

Қалам ба даст бигирам, ки шеър бинвисам,
Забони ман зи ҳама пештар Ватан гӯяд.
Ватан, чу нағмасаро аст дил зи меҳри ӯ,
Туро ҳазинаи илҳомӣ хештан гӯяд.
Ту 3-он қавӣ, ки ба ҳар ҷой халқи меҳнаткаш
Туро замини ману тақдирӣ ман гӯяд.

Муҳаббати хурӯшонии шоир ба Ватан, ба зиндагӣ ва зебоиҳои он нисбат ба душманони ин саодат дар дилаш адоватро бедор мекард. Ин

таассуроти шоир аз воқеияти зиндагӣ бархоста буд. Дар ибтидои солҳои чилум Ватани бузурги шоир, ки Шӯравӣ буд, ба хатари ҷанг гирифтор гардид. Ҷанг, ки дар тасавури шоир мабдаи харобиву вайронгарист, оташи муҳаббати ӯро ба Ватан тез мекард. Ӯ дар пойи Ватан афтода иқрор мекард:

Ту он ки дар ҷаҳон ҷаҳон дода ба ман,
Танҳо на ҷаҳон, ки ҷисму ҷон дода ба ман.
Ҳурию бихишти ҷовидон дода ба ман,
Роҳи зафару шараф нишон дода ба ман.

Ман дуд будам, ту худ шарар карда маро,
Ман санг будам, ту чун гуҳар карда маро.
Ман хок будам, вале ту зар карда маро,
Ман мӯр будам, ту шери нар карда маро.

Ин буд иқрори фарзанди содиқ дар назди Ватан. Ин иқрор омодагии ӯро ба ҳимояи кишвар низ ифода мекард ва дар шакли аниқтар дар ин пораи шеър таҷассум ёфт:

Вақти он аст, эй қалам, буррандатар гардӣ зи тег,
Вақти он аст, эй сухан, гуррандатар гардӣ зи барқ.
То ба душман ҳамла орам, решааш бурӣ зи бех,
То расӣ манхус анҷарро, кунӣ бешоҳу барг.

Дар тасавури шоир Ватан аз ҳама чиз болотар ва муқаддастар аст, бинобар ин ҳам месазад, ки дар роҳи он қурбон шуд. Ба ифодаи шоир барои Ватан қурбон шудан ин маънии дифоъ аз шараф, номус ва бахти зану фарзандро дорад. Шоир эҳсосоти содда, вале самимиашро нисбат ба Ватан дар ин сатрҳои пурмаънӣ чунин ифода кардааст:

Зи ишқи Ватан ҷӯш дорад дилам,
Ба ҳарфи Ватан гӯш дорад дилам.
Ватан ҷони ман, ҳам ҷаҳони ман аст,
Ватан боғ ҳам бӯстони ман аст.

Ё худ:

Ба роҳи Ватан ҷон фидо мекунем,
Ватан ҳар чӣ гӯяд, адо мекунем.

Дар ин сатрҳои соддаву пурмаънӣ як олам фикру андеша ва муҳаббати беандоза нисбат ба Ватан хеле самимӣ ва дилнишин ифода шудаанд. Тасвири Ватан ва муҳаббат ба вай дар шеъри шоир ба шаклҳои гуногун ифода шудааст.

Мавзӯи Ватан ва саодати халқи он ба лирикаи ишқии шоир низ таъсири амиқ гузоштааст. Аслан ин ду мавзӯ, яъне «ишқи ёру диёр»-ро аз шеъри ӯ наметавон ҷудо кард. Яке дигареро такмил ва тақвият бахшидааст. Бояд гуфт, ки дар аввалҳои фаъолияти эҷодии ӯ дар ашъори лирикии ӯ мазмун ишқии такрор, лафзбозӣ ба мушоҳида мерасид, ки намунааш ин рубоист:

Эй шӯх! Даме ки чун ту дилбар дорам,
Ман бори ғаме чаро ба дил бардорам.
Бо меҳри ту чун ҷону дилам унс гирифт,
Мумкин набувад, ки аз ту дил бардорам.

Аммо ҳамин рубоӣ ҳам ба маънии дилрас диққатангез буда, шоирона гуфта шудааст. Хусусияти асосии лирикаи ӯро омезиши мавзӯю ғояҳои иҷтимоӣ-сиёсӣ муайян мекунанд. Аз ин ҷиҳат ишқи ӯ меёреаст, ки «дил зи ҳастияш шод бувад» ва «Аз гуссаву кулфату ғам озод бувад».

Мавзӯи озодии занон, фаъолияти иҷтимоии онҳо дар шеъри шоир мавқеи муҳим дорад. Шароити меҳнати озоди занону духтарон ва шинохтани тасаввуроти хурофотӣ оид ба зан ва мавқеи ҷамъиятии он тасаввуротро дар шеър низ оиди ӯ дигар кард. Чунончи шоир мегӯяд:

Хуррам ман аз он, ки дӯстдорам ҳастӣ,
Маҳбуб рафиқи ғамгусорам ҳастӣ.
Ман бо дилу ҷон аз пайи кори Ватанам,
Хуш он ки дар ин кор ту ёрам ҳастӣ.

Ҳамин гуна «ёр» қаҳрамони лирикаи ишқии шоир буда, дар эҷоди ин гуна образҳо шоир тозақориҳо дорад. Ин тозақориҳоро дар ифодаи мазмун ва ғоя мо дар шеърҳои «Ба духтари меҳнат», «Тақия ба қорат кунӣ» ва ғайраҳо мушоҳида мекунем. Чунончи:

Ту на он дилбар, ки фаҳр аз зеби руҳсорат кунӣ,
Тақия бар зебоии рӯйи ҷу гулзорат кунӣ.
Ту на аз он моҳруёӣ, ки пеши ошиқон,
Ноз бар ширинии лаъли шакарборат кунӣ.
Аз тамоми дилбарон болотарӣ аз он, ки ту
Нозу фаҳру тақияро бар донишу қорат кунӣ.

Қаҳрамони лирикии ин гуна шеърҳои шоир занону духтаронеанд, ки «парвардаи меҳнат», «дилбари номдори меҳнат», «боиси ифтихор»-у «ободии мулк» ҳастанд.

Хонанда ашъори лирикии Ҳабиб Юсуфиро хонда, бештар бо андешаҳои қору зиндагӣ банд будани қаҳрамони шоирро пайхас мекунад. Ин гуна шеърҳо аз андешаҳои самими маҳрамона ва ҳаёлангез, ки ҳоси шеъри ошиқона аст, дур мебошанд. Имрӯз ин ҳодисаро аз заъфи шеъри шоир медонем, ки бо таъсири идеологияи ҳукмрони сотсиализми вулгар ба миён омада буд. Ин назария аз одами зинда «винтик» сохта, ҳама гуна ғаму андешаҳои инсониро ҷуз меҳнату фидокорӣ наменвисандид. Ҳабиб Юсуфӣ низ дар гирдоби ҳамин назарияи барғалат афтода буд.

Бо вучуди ин шеъри Юсуфӣ самимӣ ва шоирона буда, пораҳои дилангези шеъраш дар таърихи адабиёти имрӯз мақоми ҷовид доранд. Сарнавишти шоир ва маслаки ватанхоҳии ӯ низ ба сари худ шеъри ҳассос ва пурсӯз аст. То аввали соли 1945 мароми инсонӣ ва шоирии ӯро пораи зерини шеъраш хеле барҷаста ва кофӣ ифода мекунад:

Он на ман бошам, амон бидҳад ба душман мушти ман,
Он на ман к-ин дам фитам дар фикри кори дигаре.
«Он на ман бошам, ки рӯзи ҷанг бинӣ пушти ман,
Он манам, к-андар миёни хоку хун бинӣ саре».

Ӯ дар байти охири ин китъаи шеъраш гӯё аз забони Саъдӣ фоли ҳолашро дида буд. Ва моҳи феввали соли 1945 дар корзорони атрофи Варшава қаҳрамонона ҳалок гардид. Вале сарнавишти инсонӣ ва шоириаш барои ояндагон намунаи ибрат хоҳад монд. Он чи ки дар боло гуфтем, ишораҳои буд, оиди лирикаи граҷдани Ҳабиб Юсуфӣ. Тағйироти сиёсӣ дар сохти ҷамъият ва ҷанги ҷаҳонӣ дар шеъри Юсуфӣ низ қаҳрамони лирикии навро ба майдон овард. Ин қаҳрамони ҳоси адабиёти ба истилоҳ сермиллати Шӯравии собиқ буд. Ин қаҳрамон инсонҳоро ба табақа ҷудо мекард ва ҳар ки бо ӯ набуд душман шинохта мешуд. Бисёре аз шеърҳои Юсуфӣ низ аз ҷараёни номатлуб ҷудо нестанд.

Дар эҷодиёти шоир ашъори пейзажӣ ё худ манзаравӣ низ мақоми хос дорад ва қисме аз осораи ба манзараҳои табиат бахшида шудааст. Тасвири манзара дар осори ӯ пеш аз ҳама оҳанги ватандӯстона дорад. Шеърҳои «Манзараи Кавказ», «Манзараҳои тирамоҳи ҷануб», «Ба ҳар кучо равам, дил диёри ман гӯяд» ба ҳамин мақсад навишта шудаанд. Дар шеъри «Манзараи Кавказ» шоир ҳиссиёти дӯстдошташро аз «Ватани бузург» ифода карда, аз дидани як гӯшаи пурнури диёр на фақат сарфароз аст, балки меҳодад:

Чун дар канори ту дилам имрӯз хуррам аст,
Хоҳам, ки ҷону дил бинамоям фидои ту.

Шеъри манзаравӣ дар эҷодиёти шоир танҳо бо тасвири манзара маҳдуд намешавад, балки василаи баёни афкори иҷтимоӣ низ мегардад, балки воситаи ҳалли масоили иҷтимоӣ низ мешавад. Дар шеъри «Манзараҳои тирамоҳи ҷануб» мо ҳамин нияти шоирро дарк мекунем. Тирамоҳ бо тамоми шаҳоматаш бо меҳнат, алалхусус бо «гулҳои сафед», ки рамзи ҳосили заҳмати пахтакорон аст, дилкашу зебост. Боғҳо ва дарахтони пурбор дар тасвири шоир мавҷ мезананд ва ҳама аз самари меҳнати деҳқон ёдоваранд:

Тирамоҳ фасли
Гулҳои сафед,
Бинед инҳоро!
Он гоҳ гӯед:
Тирамоҳи ҷануб
Чунон ҳам зебост!

Сабки нигориши Ҳ. Юсуфӣ хоси ўст. Муҳимтарин хусусияти тарзи эҷоди ӯ соддагии забон ва ибораорӣ дар шеър аст. Аксари шеърҳои ӯ аз санъати шеърӣ ҳолӣ набуда, шоир аз муболиғаву ташбеҳ ва истиора фаровон истифода кардааст:

Эй хомтамаъ, лашкари моро чӣ шумурдӣ?
Сад қувваи Сӯҳроб ба ҳар марду зани мост.

Истифода аз образҳои бадеии таъсирбахш, таъбирҳои нафис ва пурмаънӣ аз махсусиятҳои сабки эҷоди Юсуфӣ аст. Забони равону содда, мазмуни дилхоҳ ва ҳиссиётангези мисраъҳо шеъри шоирро малоҳати хос бахшидаанд. Ин мисраъҳо бо тасвиркорӣ шоирона дар ёд мемонанд:

Ё аз тарафи ёр хабар меояд,
Ё бахт ба хуррамӣ ба бар меояд.
Ё бар сари боми ман қамар меояд,
Ё меҳри ҷаҳон маро ба дар меояд.

Ҳабиб Юсуфӣ дар пайравӣ ба шоирони рус, аз ҷумла Пушкину Лермонтов, Некрасову Маяковский дар сохти шеърш низ тағйирот даровард. Ҳарчанд ӯ дар сабки суннати тоҷикӣ, махсусан дар шаклҳои ғазалу рубой шеърҳои хуб мегуфт, ба шаклҳои нав низ побанд буд. Шеърҳои «Манзараи тирамоҳи ҷануб», «Ишқи духтари Черкас», «Интиқом», «Муҳаббат ва ҳақиқат» ва ғайра дар ҳамин сабк гуфта шудаанд.

Вазн низ аз нигоҳи Юсуфӣ ҷузъи муҳими шеър ба ҳисоб мерафт. Бинобар ин ҳам вай дар мақолаи «Барои поэзияи муносиби давр» таъкид карда буд, ки «дар масъалаи вазни шеърӣ як реформаи ҷиддӣ ба вучуд

овардан» лозим аст. Ва ин реформаро ҳудаш низ амалӣ мекард. Шоир аз вазнҳои арӯӣ «танҳо ҳамон вазнҳоро гирифтанд» мехост, ки «онҳо суръати давр ва кайфияти шоду хурсандона»-ро акс карда тавонанд. Дар ин замина мо тағйиротҳоро дар вазни шеърӣ ӯ мушоҳида мекунем. Оҳангҳои навро, ки аз рӯйи маъно мисраъҳоро тақсим кардаанд, шеърро таъсирбахш, хушоҳанг ва пурмазмун сохтаанд, ки намунаи ин гуна вазншиканиҳои шоирро дар боло зикр кардем.

Ватан

Қалам ба даст бигирам, ки шеър бинвисам,
Забони ман зи ҳама бештар Ватан гӯяд.
Ватан,— чу нағмасаро аст дил зи ишқи ту,
Ту ро ҳазинаи илҳами хештан гӯяд.
Ба ин таровату ин рангу бӯ, ки ҳастӣ ту,
Сазад саросари сахни ту ро ҳаман гӯяд.
Дар оғӯши ту ҳазорон диёру шаҳр бувад,
Ба ҳар кучот равам, дил диёри ман гӯяд.
Ҳазор як сифататро адо нахоҳад кард,
Ҳазор шоир агар асрҳо сухан гӯяд,
Тамоми ҳастии худро фидо кунад ба ту халқ,
На сар, на қалб, на дида, на ҷон, на тан гӯяд.
Ту з-он қавӣ, ки ба ҳар ҷой халқи заҳматкаш
Ту ро замини ману таъягоҳи ман гӯяд.
Хушам, чу ишқи ту Ширин шудаастам, ар халқам
Маро дар ишқи ту Фарҳоди кӯҳкан гӯяд.
Бигираму бигузoram, Ватан: «Қалам бигзор,
Бигир теғу ба фарқи адӯ бизан» – гӯяд.

Ман Ватанро беш аз ҳарвақта дорам дӯсттар

Вақти он аст,
Эй қалам!
Буррандатар гардӣ зи теғ!
Вақти он аст,
Эй сухан!
Гуррандатар гардӣ зи барқ!
То ба душман ҳамла орам,
Решааш буррӣ зи бех,

То расй,
Манхус-анчарро кунй бешоҳу барг!
Як ҷаҳон ишқи Ватан дорад дили халқи азим,
То ватанро дӯст дорад,
Дӯст дорад то абад.
Сад ҷаҳон нафрат ҳам аз баҳри разилони фашизм,
То фашистонро кунад,
Бо нафраташ гӯр оқибат!
Чун Ватан мардона дар ҷанг омадаст, имрӯз ман
Ин Ватанро беш аз ҳарвақта дорам дӯсттар!
Чун ман ин сон байни майдон пурдилу фирӯзманд,
Дорадам имрӯз аз ҳаррӯза ёрам дӯсттар!
Он на ман бошам амон бидҳад ба душман мушти ман,
Он на ман, к-ин дам фитама дар фикри кори дигаре.
«Он на ман бошам, ки рӯзи ҷанг бинӣ пушти ман,
Он манам, к-андар миёни хоку хун бинӣ саре».
Вақти он аст,
Эй қалам!
Буррандатар гардӣ зи тег!
Вақти он аст,
Эй суҳан!
Буррандатар гардӣ зи барқ!
То ба душман ҳамла орам,
Решааш буррӣ зи бех,
То расй,
Манхус анчарро кунй бешоҳу барг!

Ишқи Ватан

Зи ишқи Ватан ҷӯш дорад дилам,
Ба ҳарфи Ватан гӯш дорад дилам.

Ватанро бинозам, маро дар канор
Чу модар гирифтӯ намуд бахтёр.

Ватан ҷони ман ҳам ҷаҳони ман аст,
Ватан боғ ҳам бўстони ман аст.

Ватан чун маро ин ҷаҳони нав аст,
Дил аз роҳу фармони ӯ раҳрав аст.

Дило, давраи мо аҷаб давраест,
Ба таърихи олам чунин давра нест.

Ҷаҳон даври Ковусу Кай дидааст,
Валекин чунин давра кай дидааст,

Ки чун бўстон дилбару хуррам аст,
Чу хуршед тобанда дар олам аст.

Чу мо рӯй бар меҳнат овардаем,
Дар оғӯши ин давра парвардаем.

Ба роҳи Ватан ҷон фидо мекунем,
Ватан ҳар ҷӣ гӯяд, адо мекунем.

Агар хасми мо қасд бар мо кунад,
Дари шӯришу фитнаро во кунад.

Бичангем чандон барои Ватан,
Ки душман шавад зери пойи Ватан.

Чу мо рӯй бар корзор оварем.
Сафи душманон тор-тор оварем.

Савол ва супориш:

1. Овони ҷавонӣ ва мактабхонии шоир дар куҷо гузаштааст?
2. Мазмун ва мундариҷаи аввалини шеърҳои шоирро шарҳ диҳед.
3. Мавзӯи ишқи Ватан дар эҷодиёти шоир ҷӣ мақом дорад?
4. Шеъри шоир ба идеологияи расмӣ замон ҷӣ алоқамандӣ дорад?
5. Дар бораи сабк ва вазни шеъри шоир ҷӣ гуфта метавонед?

Маълумот дар бораи лирикаи граждани ва манзаравӣ

Шеъри лирикӣ аз рӯи ифодаи мавзӯ ба граждани ва манзаравӣ чудо мешавад. Дар ҳар ду ҳолат ҳам ин гуна осор одам, ҳаёти вай, фикру ҳиссиёти гуногуни ӯро хеле нозук тасвир намуда, образи барҷастаи инсонро ба вуҷуд меоварад. Шоире, ки ин гуна шеър мегӯяд, имкон дорад бо сеҳри сухан торҳои ниҳони дили инсонро

ба садо орад ва тамоми ҳастии ўро ба худи ў нишон диҳад. Шоири ин гуна шеър, хоҳ граждани бошад хоҳ манзаравӣ ба дунё, сарнавишти инсонҳо ва табиат, ки як ҷузъи ҳастии инсон аст, аз назари дили инсон нигоҳ мекунад.

Мазмуни лирикаи граждани гуногун аст. Ин гуна шеър метавонад мавзӯҳои таърихӣ, ҳозира ва шоду ношодро фаро гирад.

Назарияи адабии замони Шӯравӣ рӯҳияи гражданиро дар шеъри лирикӣ аз тасвири сиёсат, корномаҳои меҳнатӣ, ҳаёти коргарон ва ғайра иборат дониста, аз бадеият ва маҳорат сарфи назар мекард. Ҳол он ки «иктидори руҳияи граждани шеър аз мавзӯи он дида бештар дар сифати эстетикӣ он аст» (Е. Осетров). Дар ин маънӣ мунаққиди бузурги рус В.Г. Белинский низ таъкид мекунад, ки «шеър аз ҳама гуна андешаҳои зебо иборат набошад ҳам ба масъалаҳои муосир ҳар чӣ тамомтар муносибат накарда бошад ҳам, агар поэзия надошта бошад, дар он ҳеч гуна андешаҳои зебо ва ҳеч гуна масъалае буда наметавонад ва ҳамаи он чизе ки дар он ба назар мерасад, танҳо нияти нек аст, ки ифодаи муносиб ёфтааст». Дар шеъри тоҷикӣ намунаи ин гуна лирикаи хуби граждани бехтарин шеърҳои Айнӣ, Лоҳутӣ, Турсунзода, Қаноат, Лоик ва чанди дигар мебошанд.

Шеърҳоеро, ки ба тасвири табиат ва манзараҳои он бахшида шудаанд, лирикаи манзаравӣ мегӯянд. Дар шеъри лирикии манзаравӣ тасвири табиат ё худ манзараҳои он аз инсон ҷудо нест. Дар ин гуна шеър шоир ё манзараро бевосита тасвир мекунад ва ё таассуроти қаҳрамони лирикиро дар бораи табиат ифода ва омешиш медиҳад. Намунаи хуби лирикаи манзаравӣ шеъри Лоик «Борони тирамоҳ» мебошад. Дар ин шеър манзараи гӯёи резиши борони тирамоҳ тасвир шудааст ва шоир ба ин восита чанд ҷузъиёти воқеии зиндагиро шоирона зикр мекунад. Аз ҷумла дар банди дуюм аз баргҳои хазону ғуборолудӣ дарахтон ҷакидани қатраҳои боронро ба обилаи кафи даст ва ранги зарди онҳоро ба ҷакидани зардоб аз кафи пуробила монанд кардааст. Хонанда ба воситаи чунин тасвир на танҳо манзараи боридани борони тирамоҳро равшан тасаввур мекунад, балки онро пеш чашмонаш баръало мебинад, ба машомаш аз он бўйи тирамоҳ меояд ва ҳавои тирамоҳро эҳсос менамояд.

Тасвири манзара дар шеъри лирикӣ бо мақсади кушодани рӯҳияи қаҳрамони лирикӣ ва замону шароити тасвир низ истифода мешавад, ки пеш аз ҳама бояд зебо ва хунармандона бошад.

ФОТЕХ НИЁЗӢ

(1914—1991)

Нависандаи ҷанговари тоҷик Фотеҳ Ниёзӣ 18 апрели соли 1914 дар шаҳри Самарқанд дар хонаводаи марди равшанфикр ба дунё омадааст. Соли 1929 омӯзишгоҳи педагогии Самарқандро хатм карда, баъд дар академияи омӯзгорӣ – ҳозира донишгоҳи давлатии Самарқанд таҳсил намудааст. Дар як вақт ҳам хонда ва ҳам дар рӯзномаи «Ленин йӯли» кор кардааст.

Соли 1934 ба Душанбе меравад ва ҳамчун котиби масъули рӯзномаҳои «Газетаи муаллимон» ва «Тоҷикистони сурх» хидмат мекунад.

Вақте ки ҷанги ҷаҳонии дуюм оғоз меёбад, Фотеҳ Ниёзӣ бо хоҳиши худ ба фронт рафта, дар рӯзномаи фронтӣ «За родину» ва «Красноармейская правда» фаъолият пеш мебарад.

Баъди анҷоми ҷанг ҷонишини рӯзномаи «Фрунзовец» – нашрияти округи ҷарбии Туркистон шуда кор карда, ҳамзамон дар шӯъбаи ғоибонаи факултети таърихи донишгоҳи давлатии омӯзгорӣ Тошканд таҳсил намудааст. Баъд ба Душанбе бармегардад ва дар маҷаллаи «Садои Шарқ» аввал котиби масъул ва аз соли 1952 чун муҳаррир кор мекунад. Дар вазифаҳои масъули роҳбарии Иттифоқи Нависандагони Тоҷикистон, радио телевизион низ хидмат кардааст.

Аввалин навиштаҳои ӯ солҳои сиюм ба ҷоп расидаанд. Он солҳо ба забони ўзбекӣ шеър менавишт. Соли 1933 нахустин маҷмӯаи шеърҳоиаш «Маяк» ва баъдтар «Суруди вақт» ва «Муҳаббат» ҷоп шудаанд.

Тадриҷан мавзӯи ҷанг мавзӯи асосии эҷодиёти нависанда мешавад ва дар ин боб романи машҳураш «Вафо»-ро менависад. Китоби аввали ин роман соли 1949 ва китоби дуюмаш даҳ сол баъд ҷоп шуда, ба муаллиф шӯҳрат меоварад.

Нависанда қаҳрамони халқро дар солҳои ҷанг васф карда, дар ин мавзӯ барои бачаҳо низ асарҳои «Димаи диловар», «Рӯзномаи солҳои ҷанг» ва «Одамон ва воҳӯриҳо»-ро менависад. Дар ин мавзӯӣ песаи «Кӯпрук»-ро навиштааст, ки театрҳо ба сахна гузоштаанд.

Мавзӯи ҳарбию ватандӯстиро идома дода, нависанда силсилаи ҳикояҳои «Мактаб дар таҳона», «Алифбо», «Хуррами хаткашон» ва ғайраро менависад. Романҳои «Ҳар беша гумон мабар, ки холист» ва «Сарбозони бешоҳ» маҳсули меҳнати солҳои дарози муаллиф мебошанд.

Соли 1962 Фотех Ниёзӣ ҳикояву очеркҳои дар давраи ҷанг ва баъди он навиштаашро бо таҳрири ҷиддӣ таҳти унвони «Ҳиссае аз қиссаҳои ҷанг» ҷоп кард. Ин очерку ҳикояҳоро метавон ёддошт ё худ мушоҳидаҳои ҷиддии нависанда аз ҳодисаҳои ҷанг номид. Дар образи таҳиягар – ҳуди нависанда, яъне капитан Ниёзӣ низ ҳаст. Капитан Ниёзӣ дар ин очерку ҳикояҳо чун офитсери мушоҳидакор ва хайрхоҳу дилсӯз ба назар меояд. Вай ҷашми мушоҳидакор ва ҳисси рӯҳшинос дошта, олами рӯҳии сарбозонро хуб медонаду мешиносад.

Воқеаҳои ин китоб на дар майдони ҷанг, балки ҷангоми истироҳати кӯтоҳмуддати мудрофеони Сталинград дар заминканҳо, дар ақибгоҳи наздик ва кӯчаҳои Москва мегузаранд. Ин усули эҷод ба нависанда имкон додааст, ки ба шахсияти инсонии сарбозон амиқтар назар дӯхта, чеҳраи инсонии онҳоро равшану аниқ нишон диҳад. Муҳимтарин хусусияти ин навиштаҳои муаллиф аз он иборат буд, ки вай ба таъсири амику ҳарҷонибаи шахсиятҳои ҷудогона дар майдони ҷанг пардохт. Яъне, ба воситаи ин тарзи нигоҳи нависанда ба воқеияти ҷанг, усули бадеии образи ҷанговар дар насри тоҷик дигар шуд.

Дар силсилаи ҳикояҳои ин китоби Фотех Ниёзӣ ҳар дафъа як ҳодисаи воқеӣ, ки муаллиф шоҳиди он будааст, як лавҳаи ҳаёт ва ҳолати рӯҳии ҷанговарон тасвир мешавад. Нависанда бештар ба тасвири воқеияту муҳити замони ҷанг диққат дода, қаҳрамони реалии ҳудро дар ҳатти дуҷуми фронт, ҷангоми фароғату истироҳат нишон медиҳад. Дар ҳар ҳикоя яке аз персонажҳо чеҳраи асосӣ буда, даҳолати муаллиф ба сарнавишти онҳо пайванди маънавии силсиларо таъмин мекунад. Нависанда ба воситаи ифшои ҳолати рӯҳии ҷанговарон ҳақиқати талхи замони ҷангро нишон медиҳад. Бо ин усул вай чеҳраи ҷангбасти ҷанговар ва симои ахлоқии ӯро меофарад. Ҳананда аз тасвирҳои нависанда пай мебарад, ки ин одамони оддӣ бори масъулияти бузургро бар дӯш дошта, ҳар лаҳза омодаи қаҳрамонӣ ва ҷонфишонӣ ҳастанд. Шахсияти қаҳрамонони нависанда Хуррами хаткашон, Павел ва Собир, капитан Симак, тирандоз Таисия, Шарофи шабгард, капитан-археолог Угринович, Мустафою Лилия ҷолиб буда, ҳар кадоме дорои сифатҳои умумӣ ва фардӣ мебошанд.

Фотеҳ Ниёзӣ мақсади аслиашро аз тасвири мавзӯи ҷанг ва ҷанговар ифшо карда навишта буд, ки «рӯҳияи умумии асарҳои солҳои ҷанг дар ин ифода меёбад, ки нависандагон ҳиссаи халқи худро дар муборизаи муқобили душмани бераҳм муайян карда, ҷанбаи қаҳрамонии характери миллиро нишон додан мехостанд... Кори ман ҳам дар ҳамин самт сурат мегирифт ва вазифаи нависандагии худро дар он меидидам, ки ба мардум аз қаҳрамонии ҳамватанони худ хабар диҳам ва ба ин восита афсонаи дурӯғинеро, ки Осиёи Миёнаро маҳрум аз ҷасорати ҷангӣ медонистанд, он афсонаеро, ки аз замони тоинқилобӣ вучуд дошт, рад намоям».

Ҳамин мақсади нек нависандаро водор сохт, ки фикри худшиносии милли ва қадри инсонро дар асарҳои ба мавзӯи ҷанг навиштааш ҷасурона ифода кунад. Ва романи «Вафо» дар ҳамин замина қадами ҷиддии адиб буд.

Дар роман мо симои Сафар, Дадабой, Нозим, Ермак, Осмуҳин ва дигаронро мебинем, ки ҳар кадоми онҳо худро дар назди ватану халқ масъул мешиносанд. Ҳамин масъулият онҳоро ба мубориза ва ҷонфишонӣ хидоят мекунад.

Сафар Одинаев қаҳрамони асосии роман аст. Вай аз ҷавонони фидокорест, ки барои ҳимояи ватан ҷонсупорона мубориза мекунад. Вай чун фарзанди содиқи халку ватан аз нахустин рӯзи ҳамлаи Гитлер мекушад, ки зудтар ба майдони ҷанг равад ва ба муқобили душман мубориза барад. Нависанда образи Сафарро барои пурра тасвир кардан дар вазъиятҳои гуногун нишон медиҳад. Дар ҷӣ вазъияте набошад ӯ ба назари хонанда чун инсони комил ва ибратбахш ба назар меояд. Симои Сафар ба андозае табиӣ офарида шудааст, ки боре нависанда ба пурсиши хонандагонаш – Қаҳрамонони романатонро аз кучо ёфтед? – чунин ҷавоб дода буд: «Қаҳрамонони асарҳои ояндаам дар майдони ҷанг ҳамеша ҳамроҳам буданд. Диққати маро махсусан яке аз онҳо ҷалб кард, ки Олим Ҷӯраев ном дошт. Муаллими қишлоқ, аз водии Ҳисор буд. Шахси ҷасур, хоксор ва самимӣ буд. Вақте ки истилогарони фашистӣ дар остонаи Волгоград дар арафаи торуморшавӣ буданд, Олим Ҷӯраев аз тири душман қаҳрамонона ҳалок гардид. Ба марги ӯ боварам намеомад. Ба назарам чунин менамуд, ки Олим Ҷӯраев ҳамеша ҳамроҳи ман аст ва мо бешубҳа, роҳи фронтро то ба Берлин баробар тай хоҳем кард».

Нависанда дар поси хотири ин ҷанговари шучоъ аввалин бор ҳикояи «Рӯймолча»-ро навишта корномаи ҷангии ин муаллими қишлоқро дар як лавҳаи бадеӣ нишон дода буд. Аммо сарнавишти ҷангии ин қаҳрамон

дар романи «Вафо» хеле муфасссал ва шукӯхманд тасвир мешавад. Хислати қаҳрамони асар дар майдони ҷанг, дар ақибгоҳ, дар амалиёти ҳаррӯзаи ӯ, дар муносибаташ бо рафиқон ва дӯстдоштааш Зебӣ кушода мешавад. Образи Сафар комилан бадеӣ буда, таҷассуми корнома ва тақдири ҳазорон нафар тоҷиконест, ки дар роҳи озодӣ ва истиқлоли ватан ва башар ҷонбозиҳо кардаанд.

Дар романи «Вафо» нависанда як силсила образҳои ҷолиби дигар низ ба вуҷуд овардааст, ки Дадабой, Мамадраҷаб, Нозими камаровӣ, Ермаков, Латиф Воҳидов ва дигарон аз ҷумлаи онҳо ҳастанд. Дар офаридани ин образҳо нависанда комёб шуд, онҳо хислат ва амалу кирдори хос доранд. Масалан, Дадабой яке аз симоҳои ҷолиби асар буда, аз дӯстони наздики Сафар Одинаев аст. Яке аз сифатҳои ҷолиби инсонии вай зиндадилию хушҳолӣ мебошад. Ин хислати нек ҳамеша ҳамсафари вай аст. Хислати дигари Дадабой дар он аст, ки вай азбаски ба қуввааш бовар дорад, калонгап аст. Ин хислат низ аз зиндадилию рӯҳбаландии вай берун меояд. Вай ҳар қадар ки дилсоф аст, ҳамон андоза теззабон низ мебошад. Дадабой хушгӯй ва латифагӯиро дӯст медорад. Вале вай нисбат ба онҳое теззабону сахтгӯй аст, ки мисли Мамараҷаб бечуръатанд.

Нависанда симои Мамараҷабро офарида, бо ин таъкид мекунад, ки вазъияти ҷанг ва воқеаҳои он на фақат сифатҳои одамон, ҷиҳати неку бади онҳоро нишон медиҳад, балки одамонро тарбият мекунад. Мамараҷаб дар қадамҳои аввал як ҷавони сустирода аст. Вай дар зери тарбияи амакаш Мирбадал, ки шахси зиёнкор буд, ба воя расида, бо ташвиқи ӯ аз хизмати ҳарбӣ рӯй тофтааст. Дар рӯзҳое, ки ватан ва осоиши мардум дар ҳатар буд, Мамараҷаб бо раҳнамоии амакаш фақат дар бораи осоиш ва роҳати худ фикр мекард. Рӯҳияи танбалӣ ва тарсончакии вай аз ҳамин хислати худпарастӣ сарчашма гирифта, аз рӯзҳои аввали хизмат низ танбал ва тарсончак буд. Вай аз рафиқони ҳамяроқаш худро канор мегирифт. Дар амалу кирдораш рӯҳафтадагӣ, инчӣкӣ, бечоранолӣ ҳис карда мешуд. Вале муҳити ҷанг ба ӯ бетаъсир намонд. Вай сабақи одамгарӣ, дӯстиву рафоқат ва далерию марди омӯхт. Ваҳшонияти фашистон, марги одами бегуноҳ, аз ҷумла ҳамяроқон, вайроншавии шаҳру деҳи обод ҷашми ӯро ба воқеият кушоданд. Ӯ дарк кард, ки инсон дар танҳои наметавонад ба осоиш ва хушбахт бошад. Воқеияти ҷанг ҳамчун мактаби бузурги мардиву устуворӣ ва садоқату собитқадамӣ дар рӯҳия ва амалу кирдори вай таъсири ҷиддӣ расонид. Вай аз ҷавони сустиродаи беғайрат ба ҷанговари далеру шуҷоатманд табдил ёфт.

Нозир низ дар роман чун ҷавони сергайрату ҷиддӣ ва мисли Дадабой хушҳолу зарофатгӯй тасвир шудааст. Аммо вай мисли Дадабой қалонгап не. Камгапии вай гувоҳи мулоҳизакорӣ ва тамкини вай аст. Вай инсонии оддист, вале доно, дурандеш ва пухтакор мебошад, дар иҷрои вазифааш масъулиятнок. Ҳамин масъулият ўро дар пойи шарафу номуси ватан фидо сохт.

Дар асарҳои Фотеҳ Ниёзӣ, аз ҷумла романи «Вафо» мавзӯи дӯстии халқҳо ҷойи муҳим дорад. Заминаи ин ҳодисаро нависанда дар як мақолааш шарҳ дода менависад, ки «ман дар қатори ҳазорон фарзандони фидоии ин диёри азизу зебо аз рӯзҳои аввали ҷанг либоси граждании худро ба либоси ҳарбӣ иваз карда, ба фронт рафта будам, дар ҳар қадами майдони ҷанг бо ҷашми худ медидам, ки ҷанговарони русу тоҷик, украину ўзбек, белорусу қазоқ, грузину молдован, озарбойҷону латиш ва ғайра чун фарзандони як халқу як кишвар паҳлӯ ба паҳлӯ истода, бар зидди душманони ашаддӣ қаҳрамонона меҷангиданд, дар як заминкан зиста, аз як котелок хӯрок меҳӯрданд, шарикӣ ғаму шодии ҳамдигар буданд». Нависанда ҳамин ҳисси дӯстиву бародариро дар роман ба воситаи образҳои Осмуҳин, Ермаков, Балашев, Максимов ва дигарон ифода кардааст. Дӯстии афсари олирутбаи рус бо Сафар Одинаеви тоҷик рамзи ифодаи ҳамин ғоя аст. Ин дӯстӣ ба қавли муҳаққиқон аз дӯстии рафиқона гузашта, ба дараҷаи бародарӣ ва додарӣ мерасад. Фотеҳ Ниёзӣ самимияти бародаронаи Осмуҳинро бо Сафар хеле табиӣ нишон медиҳад. Ермакови рус ба Сафар муҳаббати софу самимӣ дорад. Ермаков ба Сафар рафоқат ва дилбастагии хос дорад. Сафарро чун командири худ эҳтиром мекунад. Муаллиф бо тасвири симои Осмуҳину Ермаков ва алоқамандии онҳо бо намояндагони халқҳои дигар таъкид мекунад, ки ҷанг ва шароити ғочабори он майдони зуҳури ҳислатҳои гуногуни инсонӣ, аз ҷумла дӯстиву муҳаббат, бовар ба ҳамдигар ва ғайра мебошанд.

Дар китоби дуҷуми романи «Вафо» мавзӯи ақибгоҳ ва сарнавишти иштирокчиёни fronti меҳнат тасвир шуда, ба сабаби воқеагариҳои маҳз ҷандон муваффақият пайдо накард.

Романи «Ҳар беша гумон мабар, ки холист» самараи ҷустуҷӯҳои ҷандсолаи муаллиф буда, дар он мавзӯи мубориза дар ақибгоҳи душман, ниқорталабии халқ аз фашистон таҳлил ва тадқиқ шудааст. Ин асар аз се қисм иборат буда, хати сужети ягона, қисмати персонажҳои асосӣ ва ғояи олии ватанхоӣ пайванди созмони асарро таъмин кардааст. Мо дар роман бо сарнавишти се насл – Султон – Давлат – Султон шинос

мешавем. Ин пайванди маҳзи наслҳо намебошад. Ин таъкиди идомаи анъанаҳои меросии ватанхоӣ ва масъулиятшиносии наслҳост. Султон Сафоев дар мубориза бар зидди босмачиён иштирок кардааст. Давлат аз падар ватандорӣ омӯхт ва аз аввалин рӯзҳои ҷанг ин хислаташ ошкор гардид.

Аксари қаҳрамонони роман, аз ҷумла Давлату Наталя, Клим Маҳмуд, Мочалову Тарасевич дар ҷанг ҳалок мешаванд. Вале хотираи неки онҳоро на фақат пайвандонашон (Бибиғул, Султон, Оксана, ҳамяроқон Михайлов, Юзлар, Гуреевич, Мардонов) пос медоранд, балки ҳазорон ҳазор мардуми оддӣ ба онҳо эътиқоду имон меоваранд.

Воқеаҳои роман давраи дуру дароз, яъне аз муборизаи зидди босмачиёни Иброҳимбек, баъзе лаҳзаҳои ҷанги Финляндия, ҳаракати партизанин Беларусия дар солҳои ҷанг, ҷанд соли баъди ҷангро фаро мегиранд. Вусъати уфуқҳои замонию маконии воқеаҳо ба нависанда имкон додааст, ки саргузашти қаҳрамон ва сарнавишти халқи тоҷикро бо тақдири тамоми мамлакати собиқи Шӯравӣ алоқаманд карда, таҳаввули маънавию ахлоқии қаҳрамонашро ба ин восита нишон диҳад. Нависанда бо тасвири фидокории наслҳо таъкид мекунад, ки анъанаҳои неки инсондӯстиву ватанхоӣ ва ободгарии наслҳо решҳои таърихӣ ва ҳунӣ дошта, барои наслҳои оянда ҳамчун маншаи неки хизмат хоҳад кард.

Дар романи сеюми нависанда «Сарбозони бесилоҳ» мавзӯи фидокории «армияи меҳнат» – онҳое, ки солҳои ҷанг дар сохтмонҳо ва заводҳои ҳарбӣ кор мекарданд, тасвир шудааст. Нависанда бо дарёфти маводи зиёд аз ҳаёти «ҷанговарони баталионҳои меҳнат», аз ҳаёти онҳое, ки дар шароити саҳти зимистони қаҳратуни Урал ба маҳрумиятҳо дучор шуда, вале фидокорона меҳнат кардаанд, романи ҷолиб навишт. Қаҳрамони асосии роман Ориф Олимов моҳияти фикри нависандаро дар бораи қаҳрамонони fronti меҳнат чунин ифода мекунад: «Армияи меҳнат танҳо дар тан шинел надораду дар даст туфанг, дигар ҳамааш дар ҳақиқат мисли фронт аст». Ин суханон ҳам фидокориву устуворӣ ва ҳам интизому кавирӯҳии қаҳрамонони романро ифода мекунад.

Ориф Олимов дар тасвири нависанда роҳбари ҷиддии ҷизбӣ аст. Серталабӣ, дурандешӣ ва дилсӯзӣ хислати асосии ӯро муайян мекунад. Аз тасвири нависанда дар рафти воқеаҳо бовар мекунем, ки ӯ марди қавиירוда аст ва миёни коргарон маҳз бо хислатҳои некаш обрӯю манзалат дорад.

Фотеҳ Ниёзӣ 1 сентябри соли 1991 аз дунё ҷашм пӯшид.

ШОМИ ТОРИКИ МО САҲАР ШУД

Порча аз романи «Сарбозони бесилоҳ»

Бегоҳи худи ҳамон рӯз аъзоёни ҳайати роҳбарикунандаи комитети легиони Туркистон бо сардории Мустафо Чўқаеву Валӣ Қаюм, бо роҳбаладии намояндагони гестапо ва вазорати корҳои Шарқ ба поезд нишаста, ба дидани асирони ҳарбии дар Полша буда рафтанд. Субҳи барвақт онҳо ба лагери калонтарини асирони ҳарбӣ Сувалки омаданд.

Агарчӣ фасли баҳор расида буд, аммо имрӯз ҳаво ҳамон тираи сертубат буд, шамоли нофорами изғирин мевазид. Таги по лой, кас дар ҳар қадам мелағжид. Хусусан барои Олимҷон Идрисӣ, ки пойҳои дарозаш аҳён-аҳён меларзиданд, роҳ рафтан хеле душвор буд. Бинобар ин ӯ аз оринчи Мустафо Чўқаеву Валӣ Қаюм маҳкам дошта, бо эҳтиёт қадам мемонд.

Ҳангоме ки онҳо чандин дару симхорҳоро гузашта, ба лагер дохил шуданд, дар пеши назарашон дашти урёну бедолу дарахте намоён гардид. Дар байни дашт якчанд хонаҳои дароз-дароз, ки аз ҳар ду тарафашон сӯроҳҳои чоркунҷаи бетиреза доштанд, мавҷуд буданд. Инҳо оғилхонаҳое буданд, ки дар вақташ помешикон гову гӯсолаҳои худро дар ин ҷо нигоҳ медоштанд.

Комендант лагер ба посбонон фармуд, ки ҳамаи асирони ҳарбиро ба майдон пеш карда бароранд. Дар як мижа задан тамоми лагери то ин дам хомӯшу сокинро чунон доду фарёду ғул-ғула пахш намуд, ки ҳатто галаи зогон, ки дар ҳар ҷо ҳар ҷойи дашт гизо мечустанд, хӯсида ба чор сӯ пароканда шуданд. Як вақт аз ҳамаи оғилхонаҳо пасопеш мардуме ба майдон кашол шуда меомаданд, ки аз дур одам ё ҷондори дигар будани онҳоро фарқ кардан амри маҳол буд. На дар тану по либосу пойафзоли бутун доштанд, на дар сар кулоҳе. Аксарашон ба қаландари чандапӯш мемонданд. Ришу мӯҳшон расидагӣ, афташон чиркин, дасту поҳшон варам. Аксарашон аз сару по, дасту гардан ярадор буданд. Докаҳое, ки бо вай яраҳшон баста шуда буд, аз чиркинӣ сип-сиёҳ метофтанд. Чўқаеву ҳамроҳони вай баробари дидани ин манзараи даҳшатангез якбора ба вазъияти нохуш афтода, аъзои баданашонро ларза пахш кард.

– Наход ҳамаи инҳо аз Туркистон бошанд? – савол дод худ ба худ Валӣ Қаюм бо овози ваҳмангез.

Чўқаев аз комендант пурсид. Комендант гуфт, ки инҳо боқимондаи солдатҳои генерали рус Власов мебошанд, ки ба тарафи Германия гу-

заштаанд ва азбаски инҳо то имрӯз ба мо таслим шудани худро эътироф намекунанд, ҳамчун асир дар ин ҷо нигоҳ дошта мешаванд. Дар байнашон ҳама гуна миллат ҳаст. Рус ҳам, украин ҳам, белорус ҳам, осийӣ ҳам, кавказӣ ҳам, латиш ҳам.

– Ба мо танҳо туркистониҳо лозим, – гуфт Идрисӣ, ки беист даруннокӣ кимчиҳо меҳонд.

Комендант ба тарафи издиҳоме, ки ба майдон чамъ омада, ба одамони сару либосҳои озода, ҳудашон тару тоза кунҷковона чашм медӯхтанд, ба овози дағали хирриаш дод зад, ки ҳар ки туркистонӣ бошад, се қадам пеш барояд. Асирон ба ҳамдигар нигоҳкунон баъзеҳоро бо оринҷашон нихта мекарданд. Аз байни ин қадар одам танҳо як чанд нафар пеш баромада, ба сӯи «меҳмонон» саволomez чашм дӯхтанд.

– Наход ҳамааш ҳамин бошад? – боварӣ наомад Чӯқаевро.

Валӣ Қаюм ба асироне ки се қадам пеш баромада буданд, наздик шуда пурсид:

– Аз кадом ҷойи Туркистон мешавед?

– Аз ҳуди шаҳри Туркистон, – ҷавоб дод яке аз асирон ва ҳайрон ба шариконаш рӯй овард.

– Не, нафаҳмидед, – гуфт Валӣ Қаюм, – мо Туркистони кабирро, Туркистоне, ки ҳамаи мусулмонони Осиёи Миёна ба ҳам муттаҳид мекунад, дар назар дорем.

Комендант бо илтимоси Чӯқаев боз фармон дод, ки ҳамаи мусулмонони осийӣ пеш бароянд. Дар байни асирон гулгула хест. Ҳеҷ кас пеш намебаромад. Баъди дақиқае аз мобайн овози буррои шахсе ба гӯш расид:

– Ҳар чӣ гап доред, ба ҳамаамон шунавонда гап занед, ҷаноби намояндаи Туркистони кабир. Ба ҳар кас маъкул бошад, ҳудаш ба наздатон меравад.

Билохир Мустафо Чӯқаев аввал суҳанро аз бисмилло сар карда, ҳамаи мақсаду нақшаҳои «комитети Туркистон»-ро бо тамоми маҳорати нотикию гапдонӣ ҳикоя кард ва дар охир гуфт:

– Ҳар ки ба ин мақсаду нақшаҳо розӣ бошад, пеш аз ҳама аз ин ҳолати тоқатфарсои марговар ҳалос мешавад ва сониян, сарбози қўшуни озодиовари сарзамини поки худ, миллати наҷиби худ аз юғи болшевикон, кофирон мегардад.

Чӯқаев аз кисааш дафтарчаеро бароварда, қалам дар даст, умедвор шуд, ки ҳозир яке аз паси дигар мардум албатта шитобон худро ба дафтар менависонанд.

... Нависонданд, вале як чанд нафару бас. Инро дида, Валӣ Қаюму Олимҷон Идрисӣ низ ба ташвиқот даромаданд.

– Хоҳед-нахоҳед, шуморо дигар илоҷи зинда ба Ватан гаштан нест, агар бо ягон мӯъчиза баргардед ҳам, болшевикон ҷисму ҷони шуморо дар Сибир пӯсонда, тӯмаи зоғу заған мегардонанд.

Идрисӣ ҳам аввал аз қуръон сурае хонда, чизе меҳост гӯяд, ки боз ҳамоно овози буррои ҷавон баланд садо дод:

– Ҳамааш дурӯғ, сафсата! Лаънат, ҳазор лаънат ба шумо – ватанфурӯшони хоин! Заррае бовар накунед, рафиқон, ба ин косалесони фашист...

Аз аввали ин суҳанҳо дар байни асирон ҷунбишу ғалоғула сар шуда, торафт паҳн шуда буд, ки ногаҳон садои тири автомат баромаду калимаи охири он шахс қатъ ёфт.

– Маъруф! Маъруф! – хитоб кард як марди чорпахлӯи қоматбаланд, ки дар шафати он ҷавон меистод.

– Гасенко, дӯсти азиз, агар туро зинда ба диёр баргаштан насиб гардад, аз ман ба ҳама ҳикоят кун. Гӯй, ки Маъруф то нафаси охиринаш ҷанговари советӣ буд. Вай дар дасти дӯсти ҳамяроқаш Василий Гасенко аз олам ҷашм пӯшид...

* * *

Чӯқаеву ҳамроҳонаш аз вазъияти ба амаломеда бесаранҷом гашта, ҳамоно замон лагерро тарк карданд. Комендантҳои лагер даҳҳо, садҳо асиронро ба қину азобҳои даҳшатовар ва истинтоқҳои ваҳшиёна гирифтор мекард. Вале кулли асирон ба азобу уқубатҳои нав тоб меоварданду ба хоинӣ заррае тан намедоданд...

Ҳамин тариқ, роҳбарони легиони Туркистонро тарбуз аз бағалашон афтада, ҷандин рӯз лагерҳои дигарро низ давр заданд ва охир бо тарсондани дӯғу пӯписа, бо таҳдиди несту нобуд намудан як идда асиронро ба доми худ афтонданд.

– Ҳамаи ин аз касофати он, ки немисҳо Москваро забт карда на-тавонистанд, – оҳиста гӯё ба бебарории кори худашон сабаб ҷустани шуда, гуфт Мустафо Чӯқаев ба шарикӣ боэтимодаш Идрисӣ.

Идрисӣ ҳам ба чор сӯ ҷашм давонда, ба гӯши Чӯқаев пичирос зад:

– Оллохутаоло охирашро ба хайр созад, Мустафо...

– Охираш албатта ба хайр мешавад, муфти, фаромӯш накунед, ки тамоми Аврупо ва нимаи зиёди хоки русҳо ҳанӯз дар дасти онҳост. Аз рӯйи гуфти Гимлеру Розенберг, немисҳо ба сари болшевикҳо дере нагузашта, рӯзи маҳшари аз ҳама саҳттару даҳшатовар хоҳанд овард.

Идрисӣ:

– Илоҳи омин... Худоё, худовандо, шамшери начотдихандаи мо – мусулмонони ғарибу саргардонро бурротар кун! – гӯён даст ба рӯй бурд.

... Даре нагузашта, бо чидду чаҳди ҳамин мусулмонони ғарибу саргардон гестапо, аз ҳисоби гурезаҳои ҷангу хоинони наву кӯҳнаи Ватан, ба ташкили гурӯҳҳои диверсионӣ, ҷосусӣ ва қотилӣ, ки расман гӯё ба легиони Туркистон дахл доштанд, вале дар асл тамоман дар итоати шӯъбаи махсуси гестапо – абвер буданд, шурӯъ намуд.

* * *

...Рости гап, ҳарчанд умеде аз анҷоми ҷанг набуд, андеша аз он мерафт, ки ҳоло бори гарони ҷанг ба дӯши ин мардуми мо боз чӣ андоза тазъиқу фишорҳо хоҳад овард? Оё ҳама метавонанд то охир ба он тоб оваранд?

Ориф Олимов папирос паси папирос дуд мекарду ихтиёр ба мавҷи ин ҳаёло дода, сар то сари хона қадам мезад. Вай ним соат пештар ба коргарони навбати дуҷум, ки як қисмашон ба сохтмони корпусҳои нави корхона, қисми дигарашон ба сари дастгоҳҳои корпусҳои тайёри он кор мерафтанд, сӯҳбат гузаронда омад ва ҳамаи он фикру андешаҳо ҳосили ҳамин мулоқот буданд. Мардум аз он ки чор-панҷ моҳ пеш аз ин буданд, ба кулӣ фарқ мекарданд. Акнун дар ҷашмонашон ҳаросонӣ, дар чехрашон маъюсӣ баръало мушоҳида намегардид. Агарчи рӯзгори пурмашаққату талхи ҷанг кайҳо ба дилу дидашон мӯҳри худро пахш карда буд, дар рафтору кирдорашон як нав тағйирот мушоҳида мегардид. Дуруст мегӯянд, ки дили одам аз шиша нозуктару аз санг сахттар аст. Кинаю адоват нисбат ба душмани баттол дили ҳамдиёрони Ориф-ро ҳам имрӯз чунон сахту матин гардонидааст, ки акнун нолише аз он дилҳо ба гӯш намерасид.

Савол ва супориш:

1. Зиндагии Фотеҳ Ниёзиро шарҳ диҳед.
2. Фотеҳ Ниёзӣ фаъолияти адабиашро чӣ гуна сар кардааст?
3. Чаро Фотеҳ Ниёзиро нависандаи ҷанговар мегӯем?
4. Муҳимтарин асарҳои адибро дар мавзӯи ҷанг ном баред.
5. Аввалин романи нависанда дар мавзӯи ҷанг чӣ ном дорад ва қаҳрамонҳои асосии он кӣоянд?

МУЪМИН ҚАНОАТ

(1932—2018)

Шоири навҷӯ ва дақиқназари тоҷик Муъмин Қаноат 20 майи соли 1932 дар деҳаи Курговади ноҳияи Қалъаи Хум, вилояти Бадахшони Кӯҳӣ ба дунё омадааст. Мактаб-интернатро дар ноҳияи Фарми Тоҷикистон хатм карда, фаъолиятро аз қори рӯзнома шурӯъ кардааст.

Солҳои донишҷӯиаш дар факултети филологияи Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон нахустин шеърҳояш дар матбуот чоп шудаанд. Баробари хатми Донишгоҳ дар идораи маҷаллаи адабии «Садои Шарқ» фаъолияти қориашро сар карда, мудири шӯъбаи назм ва котиби масъули ин нашрия буд. Баъдтар муддате дар вазифаи муҳаррири калони нашриёти «Ирфон» қор карда, аз соли 1968 аввал ҷонишин, баъд котиби правленияи Иттифоқи нависандагони Тоҷикистон гашт. Дар даврони Шӯравӣ яке аз чехраҳои шинохтаи адабиёт ва сиёсат буда, борҳо депутати парлумони мамлакат интихоб шудааст.

Аввалин шеърро тарҷумаҳояш охири солҳои панҷоҳ дар матбуот чоп шуда, бо мазмун ва шакли тоза диққати хонандагонро ба худ ҷалб кардаанд. Дар тӯли панҷоҳ соли фаъолияти адабиаш Муъмин Қаноат осори зиёде чоп карда, шеъри ӯ бо мукофотҳои гуногун, аз ҷумла ҷоизаҳои ба номи Рӯдакӣ ва давлатии Иттиҳоди Шӯравии собиқ кадр карда шудааст. Муҳимтарин китобҳои ӯ «Шарора», «Ситораҳои замин», «Мавҷҳои Днепр», «Роҳҳо ва болҳо», «Сарҷӯи сабз», «Тоҷикистон – исми ман», «Осори мунтахаб», «Ситораи исмат» ва ғайра ашъори дар солҳои гуногун сурудаи ӯро дар бар мегиранд. Муҳаққиқони адабиёт ба шеъри шоир баҳои баланд дода, дostonҳои ӯ «Суруши Сталинград» ва «Тоҷикистон – исми ман»-ро дар қатори беҳтарин навиштаҳои ном бурдаанд. Достони таърихӣ-фалсафии шоир «Ғаҳвораи Сино» аз беҳтарин дostonҳои назми муосири тоҷик шумурда шудааст. Ашъори шоир ба бисёр забонҳои дунё, аз ҷумла ўзбекӣ тарҷума ва нашр шудаанд.

Мўъмин Қаноат аввалин шеърхояшро солҳои панҷоҳ гуфта, ашъори ондавраинаи вай оддӣ ва ба шеъри ондавраинаи тоҷик ҳамсон буданд. Вале соли 1953 шоир дар маҷаллаи «Садои Шарқ» як силсила шеърхояшро чоп кард, ки диққати аҳли адаб, аз ҷумла мунаққидонро ба худ ҷалб кард. Баъдтар маҷмӯаи нахустини ӯ «Шарора» чоп шуд, ки гувоҳи эҳсоси қавии иҷтимоии шоир буд. Дар ин маҷмӯа монанди «Кӯҳи маъшук», «Иди бахт», «Оташ» шеърхое буданд, ки дар онҳо оҳанги иҷтимоӣ бо ҳиссиёти шоир омехта, самимӣ ва пуртаъсир садо медоданд.

Бехтарин шеърхояшро дар ин давра шоир дар заминаи ҳаёл ва тасаввури шоирона гуфтааст. Вале ҳаёлу тасаввури ӯ аз воқеаият чудо набуда, бештар бо тасаввуроти халқ омехтааст. Масалан, дар шеъри «Иди бахт» ҳамин тасаввурот дар як замони дуру дароз тасвир шуда, зебоии иди Наврӯз ва тасаввуроти меҳри халқро ба ин ид ифода кардааст. Ин ид, ки дар тасаввури халқ зебову дилангез аст, дар шеър ҳам зебост. Шоир тасвири зебои онро дар шеъраш мекашад. Симои халқ бо тасвирҳои духтари он, ки ниғаҳбони хонадон ва латифтарин маҳсули офариниш аст, комил мешавад. Ба ин сатрҳои зебову самимии шоир диққат диҳед:

Духтари тоҷик он шаб сурмаи тар мекашид,
Бофта мӯйи қаторӣ, шона бар сар мекашид.

То ки ёбад бахро.

Ҳеч чизаш ҳам набошад аз либосу молу ҳол,
Ё ба рӯйи ҷабҳаи пурнур меангошт ҳол,

Ё ки марҷон мекашид.

Ё ки якто тугма андар пеши бар медӯхт ӯ,
Оташи Наврӯзро то субҳидам месӯхт ӯ.

Буд ин кори савоб.

Дар ибтидо фазилати шоирии Мўъмин Қаноат аз он иборат буд, ки вай бо ташбеҳу истиора, яъне санъаткорона шеър мегуфт. Суханаиши ширадор буд ва аз шеърҳои хушку берӯҳ фарқ мекард. Ана бо ҳамин гуна сабк ва чехраи хоси шоирӣ Мўъмин Қаноат ба шеъри тоҷикӣ қадам гузошт.

Солҳои шаст пурмахсултарин давраи эҷодиёти шоир буда, ӯ дар қатори шеърҳои дилангези лирикӣ, дostonҳои «Мавҷҳои Днепр», «Достони оташ», «Китобҳои захмин», «Суруши Сталинград», «Тоҷикистон – исми ман», «Гаҳвораи Сино» ва «Ситораи исмат»-ро офарид.

Мунаққидон ба ҳамаи ин дostonҳо баҳои баланд дода, онҳоро «ифтихори назми Тоҷикистон» (Гулназар) шинохтаанд.

Вале ин суҳан ҷунин маънӣ надорад, ки шеърӣ лирикӣ ё худ умуман шеър дар эҷодиёти шоир мақоми сазовор надорад. Баръакс, бесабаб Гулназар нагуфтааст, ки «ҳамеша дили ман кашоли шеърҳои хурди Мӯъмин Қаноатанд». Шеърҳои шоир мазмун ва мундариҷаи гуногун дошта, аксаран санъаткорона гуфта шудаанд.

Бисёр мавзӯҳои ҳастанд, ки барои адабиёт умумианд. Мӯъмин Қаноат ҳам мисли дигарон дар мавзӯҳои ватан, модар, мақоми шахсиятҳои таърихӣ ва ғайра шеър гуфтааст. Масалан, шоир дар аввалҳои эҷодиёташ дар бораи зани тоҷик мегӯяд:

Чанд бар гардани дил зулфи сиёҳи ту каманд,
Лона то кай биниҳад табъ ба он сарви баланд?
...Ман туро ин саҳарӣ дар сари майдон дидам,
Бо камарбанду сару кори далерон дидам.
Дасту по гум шуда дар назди ту мардон дидам,
Хештанро ба тамошои ту ҳайрон дидам.

Албатта ин оҳанг пештар ҳам ба воситаи шеърҳои Лохутӣ, М. Турсунзода, Ҳабиб Юсуфӣ дар шеърӣ тоҷикӣ садо дода буд. Вале Мӯъмин Қаноат ҷиҳати фалсафии ин мавзӯро ривоч дода, зан ва қаҳрамонӣ моҳияти фалсафии шеърро ташкил карданд. Назари шоир дар шеър ба ин мавзӯ тоза аст. Модар аз қор омада, кӯдакашро ба қанор мегирад ва ин лавҳа дар тасвири шоир зиндаву басо дилангез аст.

Ба ифодаи мунаққид Аскар Ҳаким «шеърӣ «Модар» бо тамкин ва оромие суруда шуда, ҳайкалҳои атиқаро ба ёд меорад, ки ҳолати онҳоро одатан оромии бузургворона мегӯянд. Дар ҳақиқат дар ҳайкалҳои атиқа оромии бузургворона ҳаст». Дар ин шеърӣ шоири тоҷик низ бузургии модар суруда мешавад. Модаре, ки парварандаи ҳаёт асту тифли замонаро ширмаст мекунад. Симои модар ин шеърӣ орому бузургворона аст:

Модар зи қор омада, гӯё зи қорзор,
Аз нав гирифт кӯдаки мушқоро қанор.
Биншаст рӯи сабзаҳо – зад така бар замин,
Ҷинҳои рӯзи рафтара бикшод аз забон...
Шири сафед мемакад он тифл бо нишот,
Оби ҳаёт мечашад аз чашмаи ҳаёт.

Мундариҷаи шеърҳои дар ин мавзӯ навиштаи шоирро мавзӯи қаҳрамонӣ зан ҳам дар ҳаёти оддӣ ва ҳаррӯзаи ӯ – қор қардан, фарзанд тарбия қардан, пахта ҷидан ва ҳам воқеаҳои дар ҳаёти зан ғавқулӯда

аз қабил кайҳоннавардӣ, барои ҳифзи сулҳ ва номуси Ватан ҷангидан ва ғайра ташкил мекунад. Симои зан дар ин гуна шеърҳои шоир бо тамкину оромӣ, бе дабдабаю ҳангома ва шӯҳратхоҳӣ нишон дода шудааст.

Мазмунҳои оддии меҳнатро шоир дар шеъраш истифода мекард ва шеъри ҷолиб мегуфт. Масалан, дар шеъри «Бузургӣ ва хоксорӣ» шеърӣ ҳақиқии меҳнати пахтачиндухтар тасвир шудааст. Шоир дар ин шеър шеърӣ меҳнати пахтачиндухтарро кашф кардааст, ки нисбат ба ҳамаи суҳанбофиҳои ошиқона ба хонанда бештар таъсир мекунад:

Ту дар ин саҳро миёни пахтазор,
На баландию на шӯҳрат кофӣ,
Кор қардӣ аз дилу ҷон, хоксарам,
Аз ҳамин пастӣ баландӣ ёфӣ.

Дар ин шеър танҳо ифодаи «хоксарам» саршори меҳрубонию самимият ва дилсӯзию тасаннои шоир аст, ки ба дили хонанда низ менишинад. Ин гуна шеърхоро, ки меҳнати душвори инсонро бо муҳаббат васф кардаанд, мо дар эҷодиёти шоир бисёр дучор мешавем. Вале дар аввалин силсилаи шеърҳои ӯ «Ситораҳои замин» ин мавзӯ ба воситаи тасвири симои зан оҳанг ва моҳияти нав мегирад. Симои зани меҳнаткаш, ҳаётофарин ва дудмони хонадон дар ин силсила ҳам зебо ва ҳам бузургу қаҳрамон аст. Барои шоир дар ин қабил шеърҳо зебоӣ ва бузургӣ мафҳумҳои ҳаммаъно буда, ҳамаи тасвирҳои зебо ва нигориши зебоӣ дар ашъори ӯ талқини ҳусни ботинист. Зебоӣ дар шеъри ӯ ҳусни боназоқати зан, зебоии дил, орзую умед, кӯшишу мақсадҳо ва шучоату қаҳрамонӣ буда, дунё бо он барҷост.

Мӯъмин Қаноат гоҳо дар мусоҳибаву мақолаҳояш дostonҳояшро таъриф карда, аз шеърҳояш боло донистааст. Вале ин пайбурди шоирро мо қабул карда наметавонем. Зеро шеърҳои ӯ дар ҷойи худ нотакроранд. Аз шеъри «Пири гулфурӯшон» сар карда, то «Обшор»-у «Ғули бодом» хонданиву дар ёд гирифтанианд. Қайфиятеро, ки дар шеъри «Обшор» ҳаст, наметавон фаромӯш кард. Ин шеърест дилангезу ёдпарвар дар бораи бачагӣ, ишқи ёр, ишқи зиндагӣ, муҳаббат ва самимияти инсон ба зиндагӣ ва табиат:

Эй обшор!
Оинаи бегубори ман,
Ёри замони кӯдакии беқарори ман,
Аз рӯзҳои рафта туйи ёдгори ман,

Рӯзе, ки чун ду соҳили дарё чудо шудем,
Дарё садо намудаву мо бесадо шудем,
Дар торҳои шаршара ҳар ду наво шудем.

Дар шеъри «Гули бодом» дави асп ва майдони фарох басо шоирона тасвир шуда, ҳаёти зебо, вале даргузари инсон бо он алоқаманд карда шудааст:

Суми мармар, думи мухпар,
Пари кафтар, дави сарсар,
Миёне дастаи ханҷар,
Чӣ гардан, гардани духтар!
Ачаб хушрӯю бозигар.
Гули бодом!

Дар мавзӯи рақс ва раққоса шоирон бисёр шеърҳо гуфтаанд. Вале дар шеъри «Марав қуи сафеди ман» Мӯъмин Қаноат образи зебо ва нотакрори раққосаро офарид.

Навоҳо об мегардад,
Ба рӯи сахна мерезад,
Садо аз мавҷҳои реза мекезад,
Ба нарма қуи зебо
Ба рӯи мавҷ обӣ шуд,
Ба пояш зарраҳо ҳавзи гулобӣ шуд.

Хунари шоирии Мӯъмин Қаноат аз шеъре то шеъре камол ёфта, суҳанаш усутвору мувофиқ, ҳаёлаш нозуку рангин мегардад, забони шеърараш такмил меёбад. Дар даҳ-понздаҳ соли аввали эҷодиёташ намунаи бехтарини шеъри тоҷикиро гуфт. Ӯ дар ашъори лирикиаш пеш аз ҳама шоири тасвиркор аст. Маҳз ҳамин хусусият шеъри ӯро маҳбуби хонанда сохтааст. Ин гуна шеърҳоро шоир дар шакл ва вазнҳои гуногун гуфта, навҷӯиаш дар шакл низ равшан ба назар мерасад.

Ҳамин кӯшиши навҷӯӣ ӯро ба гуфтани силсилаи шеърҳо водошт, ки «Ситораҳои замин», «Силсилаҳои Карпат» ва дертар «Созҳои Шероз» намунаи онҳост. Чунон ки ишора кардем, дар силсилаи «Ситораҳои замин» шоир дар шаъни зан, модар сухани нав гуфт. Қадри инсонии онро ба шеър овард. Дар «Силсилаҳои Карпат» таассуроти қаҳрамони лирикӣ тамошои сарзамини Карпат, манзараҳои зебои он диёр ва симои мардуми он ифода шудааст. Вале дар миёни силсилашеърҳои шоир

«Созҳои Шероз» мавқеи муҳим дорад. Камолоти маънавӣ, майл ва иштиёқи ўро ба таърих зиёд карда, дар шеъри «Тахти Чамшед» шакли аниқ мегирад. На фақат дар ин шеър, балки дар шеърҳои дигари ин силсила низ шоир хонандаро бо дорой ва ифтихороти таърихии халқаш ошно месозад.

«Созҳои Шероз» таасуроти шахсест, ки бо Эрон пайванди рӯхонӣ ва ҷисмонӣ дорад, гузаштаю имрӯзи ин кишвар барояш азиз аст. Дар ин шеърҳо аз гузаштаи ниёғони мо, пайванди халқҳо ёд мешавад:

Забон як, дoston як, рӯю мӯ – якранг,
Ба чашми ҷавҳарӣ ҳастем аз як санг.

Ин пайванд умуман дар шеъри Мӯъмин Қаноат на танҳо фақат аз «себи сурхи самарқандию ниҳоли шерозист», балки пеш аз ҳама аз Ҳофиз ва дигар бузургони суҳан аст, ки миёни тоҷикону форсҳо баробар азишу мӯътабар ҳастанд.

Шоир Мӯъмин Қаноат дар жанрҳои суннатӣ низ бо маҳорати калон шеър эҷод кардааст. Маснавию ғазалҳои ӯ ҳазинаи илҳом буда, бо таровати худ ба ҷаман шабоҳат дорад. Мустаноз, маснавӣ, рубой, қитъа, мураббаъ ва мусалласҳои ӯ дар қолабҳои нави шеърӣ суруда шудаанд.

Мӯъмин Қаноатро метавон аз бузургтарин шоирони дostonсари адабиёти имрӯзаи тоҷик донист. Достонҳои «Мавҷҳои Днепр», «Достони оташ», «Китобҳои захмин», «Суруши Сталинград», «Тоҷикистон – исми ман», «Ғаҳвораи Сино» ва «Ситораи Исмат» бо мазмуну мундариҷа ва услуби баён на фақат дар эҷодиёти адиб, балки умуман дар адабиёти тоҷик ҳодисаи навад.

«Мавҷҳои Днепр», агар дostonи шогирдонаи ўро, ки соли 1957 таълиф шудааст ва «Шоир ва шоҳ» ном дорад, як сӯ гузорем, аввалин дostonи шоир аст. Ин дoston лирикӣ буда, шоир кӯшидааст, ки дар он образи маънавии кишвари Украин, таърих ва имрӯзи онро тасвир кунад. Ғояи дӯстии халқҳо мағз андар мағзи дostonро фаро мегирад. Дoston бо нигоҳи аввал аз шеърҳои алоҳида иборат буда, ҳар як шеър як масъалаи бо ин кишвар алоқамандро дар бар мегирад. Рӯди Днепр дар дoston рамзи тавоноии халқи Украин аст. Шевченко рамзи чехраи маънавии ин кишвар. Дар дoston мавҷи ғаллазорон, оҳанги лира ва суруди духтарони зебо, ҷанг ва қисмати тоҷикписарон ҳама дар якҷоягӣ панорамаи таърихи Украина мебошанд. Ин асари шоир инкишофи мазмун ва мундариҷаи «Силсилаҳои Карпат» аст. «Мавҷҳои Днепр» низ та-

ассуроти шоирро аз сафари Украина фаро гирифта, аз шеърҳои алоҳида иборат мебошад, ки ба воситаи образи шеърӣ «мавҷ» ба ҳам пайванд шудааст. Достон аз мурочиати шоир ба Днепр оғоз шуда, пас аз ҳар шеъри он аз гузашта ва имрӯзи кишвари Украин ёд шудааст. Шеъри «Мавҷҳои бародарӣ», ки бобе аз достон аст, аз дилчасптарин намунаи шеъри имрӯзи тоҷик буда, ғояи умумииinsonии бародариву ваҳдатро хеле муъҷаз ифода мекунад.

Дертарӯ «Достони оташ»-ро навишт, ки мавзӯи он корномаи барқӣ Норақ ва ғояи достон ғалабаи нур бо зулмат мебошад. «Достони оташ» чун достони лирикӣ сужети ягона надошта, аз бобҳо ё шеърҳои алоҳида иборат аст ва дар ин бобҳо ғояи умумии достон, мақсади муаллиф бо ҳам мепайвандад. Ҳар боб давоми мантиқии боби дигар буда, мазмунан мустақил низ мебошанд. Достон аз воқеаҳои замони гуногун, аз ҷумла аз замони шӯриши Восеъ то бунёди дастгоҳи нурофарини Норақро фаро мегирад. «Достони оташ» аз назари шакли услуб, банду баст ва баён низ ҷолиб аст. Барои мисол ба ин пора диққат диҳед:

Мепарид оташ зи наъли аспҳо,
Ҳар садо дар кӯҳ мешуд даҳ садо.
Гӯй дар ин роҳ даҳ ғавҷи дигар
Буд онҳоро ниҳонӣ дар сафар,
Найзаҳо чун шӯълаҳо месӯхтанд,
Шомро оҳиста меафрӯхтанд.

Дар байти охир тасвир муъҷаз буда, маънии амиқро низ ифода мекунад. Яъне, дар тасаввури шоир шом ҳам бегоҳ, ҳам шомии зиндагист, ки аз расидани найзаи инқилобӣ равшан мешавад. Ин гуна тасвирҳои пурмаънӣ дар достон зиёд аст.

Мавзӯи ҷанг ва ситоиши рӯҳи тавоноии халқ дар эҷодиёти Мӯъмин Қаноат мавқеи муҳим дорад. Вай дар шеърҳои ҷудогона, аз ҷумла «Ғули бодом», «Ҳоби қаҳрамон» ва достони «Мавҷҳои Днепр» ба тасвири ин мавзӯ даст зада буд. Махсусан шеъри «Ғули бодом» аз беҳтарин шеърҳои шоир дар ин боб аст. Ин шеър арзи муҳаббати ҷанговари савора ба аспҳои худ – Ғули Бодом мебошад. Ин аспҳои хушрӯю бозигар рӯзҳои саҳтро аз сар гузаронида, аз офатҳои ҷанг гузашта, ниҳоят ба хуни ҳеш ғарқ мешавад. Он чи ки аз сари асп гузаштааст табиист, ки аз сари савораи он низ мегузарад. Ба ин восита шоир аз қаҳрамони ҷангвар ҳарфе нагуфта, рӯҳи бешикаст ва фидокорӣҳои ӯро нишон медиҳад.

Чанг ва голибияти рӯҳи халқ дар он гоҳи асосии асарҳои дар ин мавзӯ эҷодкардаи шоир аст. Ин мавзӯро ӯ дар балладаи «Китобҳои захмин» давом дода, мавзӯи чанг ва чанговарро аз назари дигар баён мекунад. Мазмуни мухтасари асар ин аст, ки муаллим ба чанг рафта, аз шаҳри Ленинград ба шогирдони деҳи дурафтаи кӯхистони тоҷик китоб мефиристад. Ин асари шоир гуфтори шоирона дар боби ваҳдати маънавии халқҳо мебошад.

Байту мисраҳои пуртасвир вазъи замонаи чанг ва ҳолати рӯҳии қаҳрамонони хурдсоли дostonро хеле барҷаста ифода карда, гувоҳи маҳорати шоиранд. Масалан:

Садои занги мактаб ин саҳар дар кӯҳ мепечид,
Навои зиндагӣ дар қуллаи андӯх мепечид.

Ё

Садои занги мактаб ногаҳ чун садои тирборон шуд,
Дар ин ҷо дарс поён шуд.

байти зер –

Сабакро чун табақ аз гушнагӣ дидем,
Алифро бо алаф хӯрдему сабзидем.

фаҳми талабаи замони чангро ифода карда, аз ҳама муҳимаш рӯҳияи баҷагони он замонро таъсирбахш нишон медиҳад. Дар ин байт калимаҳои ҳамовоз – таҷнис мақсади шоирро хеле равшан ифода кардаанд. Номи асар – «Китобҳои захмин» низ ифодаи образнок ва сермаънист.

Асарҳои дар мавзӯи чанг навиштаи шоир барои эҷоди дostonи машҳури ӯ «Сурӯши Сталинград» замина фароҳам овардаанд. Ин асарро муҳаққиқон дostonи лироэпикӣ гуфтаанд. Он аз ҷиҳати ҳаҷм, домонаи замону макони воқеаҳо, сужети мураккабу мукамал, банду басти қавӣ ва силсилаи образҳои мусбату манфӣ ҳам дар эҷодиёти муаллиф ва ҳам дар назми имрӯзаи тоҷик ҷойгоҳи хос дорад. Мавзӯи дostonро ҳаёт ва марг ва ё нанг ва наҷот номидан мумкин аст. Калимаи сурӯш образи шеърӣ буда, мақсади муаллифро хеле равшан ифода мекунад. Сурӯшҳои дoston садои фоҷиائي ҷонсӯз, садои қаҳрамонҳо, садои тифли ба дунё наомада, садои ҳаёт ва мамонт аст. Ин сурӯш садоест, ки аз дили занҳо берун омада, маконҳои замонхоро фаро мегирад. Дар дoston шоир бургтарин муҳорибаи чанги ҷаҳонӣ – қалъачанги Сталинградро тасвир мекунад.

Сурӯши аввали дoston сурӯши як пораи замин Сталинград аст, ки аз номи тамоми кураи арз сухан мегӯяд. Азбаски қисмати сайёра дар ҳамин як пора замин ҳал мешуд шоир имкон дошт тақдири ҷаҳонро бо ҳамин пораи хок вобаста донд.

Агар дар бобҳои аввал Замин ва Дарё маркази ғочиа бошанд, дар боби сеюм маллоҳи Баҳри Сиёҳ маркази ғочиа аст. Дар ин боб ғочиаи ҷанг дар сурати инсон ифода мешавад. Ин сахна хислати қаҳрамонони асарро ошкор мекунад ва мо мебинем, ки шоир қаҳрамонони Сталинград-ро дар лаҳзаҳое, ки на фақат ҷон нисор кардани оддӣ, балки ҷонфидой ва қаҳрамониро тақозо доранд, тасвир мекунад. Дар лаҳзаҳои душвор қаҳрамонони шоир сифатҳои инсонияшонро зоҳир мекунанд. Масалан, Михаил Паникаҳу, Матвей Путилов зиракӣ ва мардонагӣ нишон дода, ҷовидонӣ мешаванд. Дар дoston ду қувва – ҳаёт ва марг даст ба гиребонанд. Шоир бо мисолҳо пирӯзии ҳаётро бар марг нишон медиҳад. Масалан, дар ақибгоҳ тифли ба дунё омадаи Робиа мемирад, вале дар Сталинград тифле ба дунё меояд, ки ҳама ўро Зина гӯянд, шоир Зиндагӣ меномад. Зина рамзи зиндагӣ, пирӯзии ҳаёт бар мамот аст. Образи Аҳмад низ ҳамин ғояро тақвият бахшида, барои пирӯзии ҳаёт ва хотимаи ҷанг мубориза мекунад.

Дар дoston образҳои ташхисонидашудаи Замину Осмон, рӯду дарё бори маънӣ мекашанд, Замин рамзи офаридгор – модар аст ва ин хитоби замин овои дили модарон аст.

... Кунун ғаҳвораам,
Аз тундгардӣ чаппагардонам,
Ба зери бори ман, ҷон медиҳад тифлам,
Бубардоред аз ҷоям!
Мадад, эй зодагони ман!
Ҳазар, эй қавмҳои ҷонситони ман –
Аз он рӯзе, ки ман бетифл мечунбам!..

Модар образи ҷомеаи дoston буда, асар бо монологи Модари Замин ва бо сухани Модари Инсон анҷом меёбад.

Мӯмин Қаноат баъд аз достони «Исми ман – Тоҷикистон», ки мазмуни он таърихи созандагии кишвар аст, достони «Ғаҳвораи Сино» навиштааст, ки таърихиву иҷтимоӣ мебошад. Дoston дар ситоиши хирад ва тавоноии маънавии донишманди беназири тоҷик Абӯалӣ ибни Сино. Дoston даҳ мушқилот дошта, дар ҳалли он Сино аз рӯйи тавоноии ақлӣ бо ҷаҳолату ҳамоқати инсонӣ мубориза мекунад. Дар боби

охири асар «Ҳалли мушкilot» шоир масъала мегузорад, ки муборизае, ки Сино бар зидди ҷаҳлу ҷаҳолат мебурд, ҳанӯз поён наёфтааст.

Достони «Ғаҳвораи Сино» нишонаи муносибати сифатан нави шоир ба таърихи халқи худ, пайвастагии рӯҳониву маънавӣ ва худшиносиву камолоти маънавии вай мебошад. Ба ифодаи дигар, маърифати таърих дар ин достони шоир мақсади худшиносӣ дорад. Ғояи асосии достон ба воситаи нақши Сино баён шудааст. Сино дар достон посдори ақлу хирад, сулҳу сафо, адолату ростист. Ин ғояро ҳар боби достон таъкид мекунад. Достон саҳнаҳои зиндагиномаи Синоро дар асоси ҳуҷҷатҳои таърихӣ ва таҳайюли бадеӣ зинда месозад. Масалан, дар мушкilotи як ду табиби рӯҳшинос дарди бедавои Нӯҳи Сомониرو ба умеде даво мекунанд, ки шоҳ аз рӯйи хирад ба идораи мамлакат пардозад ва халқро хушрӯзу кишварро обод созад. Вале, баръакс шоҳ ватанхориву мардумозорӣ кард. Ва ҳулосаи донишманд аз ин бозии ҷаҳони гузарон ин аст:

Раҳи бозмаду рафтан,
Раҳи бедорию хуфтан
Раҳи вайронӣ, ободӣ
Раҳи инсофу бедодӣ
Амир аз роҳи охир рафт, вовайло
Бухоророю аҳволи Бухороро!

Маънии асосии достон ин аст: ҷаҳонро нури хирад ва ҷашми ақли инсонӣ равшан медорад. Агар ҷашмҳо биною ақлҳо кӯр бошанд ва ҷаҳлу нодонӣ маснаднишин бошад, замин бепоя ва зиндагӣ бе суд хоҳад шуд, низоми амну осоиш аз байн хоҳад рафт. Меҳвари андешаи Сино низ ҳамин маъниҳост. Бинобар ин ҳам табиист, ки шоир қаҳрамонашро дар душвортарин ҳолату вазъиятҳо месанҷад, аз «пули сирот» мегузарад. На шикаст хӯрдани давлати пуриқтидори тоҷикон, на маҳрумию оворагардиҳо, на борҳо бо марг рӯ ба рӯ шудан – ҳеҷ чиз рӯҳи Синоро шикаста натавонист. Ў дар муборизаҳо обутоб ёфта, усули дармони иллатҳои замонро меҷӯяд. Вале, ба назари ӯ чун Нӯҳи Сомонӣ аз роҳи адлу инсоф берун рафта, дарди ӯ бедавоост:

Фарри шоҳон чун зи мардон рафтааст,
Рустам аз майдон ба кайҳон рафтааст...

Ё

Сафар кард Рустам аз ин достон,
Навишта бад-ин хок аз бостон...

Сино дар тасвири Мӯъмин Қаноат як инсони зинда ва ҳолшинос ба қалам омадааст.

Дар дoston Бухоро, ҳамон Бухорое, ки гаҳвораи тамаддуни тоҷик буд, бо меҳру муҳаббати фарзандӣ тасвир ёфтааст. Аз ҳар сатри дoston меҳру муҳаббати беҳади Сино ба Бухорои азизу дилбандаш эҳсос мешавад. Ба ин маънӣ ин дostonро муҳаббатномаи шоир ба Бухоро ва фарзандони барӯманди он низ мебояд донист.

Зиҳй гаҳвораҷунбоне, зиҳй инсони пурдоне,
Зиҳй шаҳри Бухоро бо чунин хуршеди тобоне.

Мӯъмин Қаноат рӯзгори пурмаҷрои ин донишманди фарзонаро аз Бухоро то Алванд фаро гирифта, кӯшиш ва ҷонфидои Бӯалиро барои нашри маърифат тасвир карда, сиёсатбозиҳо ва ҷангталабиҳои ҳокимони замонро аз қарохониҳову ғазнавиҳо сар карда, то манфиатхоҳони Вашингтон маҳкум месозад ва ба дostonаш рӯҳи замонӣ мебахшад. Дoston пайванди ҷовидонаи халқро бо таърих, забон ва фарҳанги гузаштаю имрӯзааш таъкид мекунад ва мисраъҳои зерини шоир дар таъкиди ҳамин маънист.

Сарогозат Бухорою саровози ту Алванд аст,
Миёни ин ду манзил банд-банд, пайванд-пайванд аст,
Яке пайванди ҷисмонӣ,
Яке пайванди рӯҳонӣ.

Дар бораи тарзи истифодаи шоир аз ҳуҷҷатҳои таърихӣ ва ба воситаи таҳайюли бадеӣ офаридани образи Сино далели қавӣ чунин гуфтаи Мӯъмин Қаноат аст: «Аз ҳама сарчашмаҳои омӯхташуда танҳо ду-се нуктаи шеър мешудагиро гирифтаам. Баъд аз ишорати хушкӣ таърихӣ боқимондаашро сохтан лозим омад. Масалан, баҳси Ибни Сино бо Майхониро худ бофтаам. Муқотибаи таърихи Бӯалӣ бо Шайх Абӯсаид ба даст расид, ки ба назарам афсонавӣ мерасад. Аз ин рӯ ҳуҷҷатҳои дастрасшуда аксар сарфи назар шуданд. Бо гумони дил ва далели ақл бисёр саҳнаҳоро сохтан лозим омад ва ба ин масъала аз рӯйи назарияи идроки Сино ва идроки ирфонӣ наздик шудам. Чист, ки Синоро бо имрӯз васл мекунад. Онро аввал пайдо намуда, қариб аз ҳама ривоятҳо ва муҳобот тоза кардам».

Шоир дар роҳи офаридани ин дoston ба таҳайюли бадеӣ ва воқеияти ҳаёти донишманди бузург таъкид карда, симои ҷовидонаи ўро офаридааст. Ин дoston ифодагари хусусиятҳои асили ҳунари шоирии М. Қаноат ме-

бошад, ки лирикаи дилошӯб, дарки эпикии воқеият, забони образноку классикона аз ҷумлаи он аст.

Мӯъмин Қаноат дар тарҷума низ хеле ҳунарманд буда, асарҳои А.С. Пушкин, Виллям Шекспир, Фридрих Шиллер, Генрих Гейне, Адам Митскевич, Робиндронат Такур, Мӯсо Ҷалил барин адибони шинохтаи ҷаҳонро бо маҳорати баланд тарҷума кардааст. Дар тарҷумаҳои худ ӯ кӯшидааст, ки табиати шеър забони тоҷикиро нигоҳ дорад. Чанд мисраи шеъри «Гарди хок»-и шоири барҷастаи ҳинд Робиндронат Такурро мавриди баррасӣ қарор медиҳем, ки хеле муассир ва ҳаяҷоновар ба риштаи тарҷума кашида шудааст:

Ҳам рӯи замину ҳам дили кӯҳ зебост,
Ҳам хоки сияҳ, ки дояи неъматҳост.
З-он пеш, ки оташам мирад, сард шавам,
Дар назди ғубори ин замин гард шавам...

Шодам, ки аз ин ҳаёти бигзаштаи ман
Як ҷавҳари асл ҷовидон мемонад.
Ман ҷинси абадият шавам, хок шавам,
Як гарди замини ҷовиди пок шавам.

Мӯъмин Қаноат бо беҳтарин шеърҳои лирикиаш, бо андешаҳои, ки арзиши фаровони ахлоқӣ ва башарӣ доранд, дар таърихи адабиёти муосири тоҷик мақоми хос дорад. Ӯ аз тавонотарин шоири дostonсарои тоҷик аст. Достонҳои ӯ бо арзиши ахлоқӣ, маънавӣ ва ҳунариашон баъри наслҳо хидмат хоҳанд кард.

Мӯъмин Қаноат соли 2018 дар шаҳри Душанбе аз олам ҷашм пӯшидааст.

Обшор

Эй обшор!
Оинаи бегубори ман,
Ёри замони кӯдакии беқарори ман,
Аз рӯзҳои рафта туй ёдгори ман.
Оҳангҳои кӯҳнаро такрор мекуни,
Ёди баҳобрафтаро бедор мекуни,
Рози маро ба лафзи худ изҳор мекуни.

Дорӣ ба ёд лаҳзае, марғуб манзаре,
К-омад ба об субҳидам он куртапарпарӣ,
Пойи бараҳна рӯи гул он ҷўҷаи парӣ?

Мўйи сиёҳ бар қади мавзун чу обшор,
Чашме чу чашмаи сафо, рӯе чу навбаҳор,
Қадде ба мисли шаршара ларзону беғубор.

Гулхандаҳо мекарду гул дар об мефиканд,
Тифле ба об гавҳари ноёб мефиканд,
Сӯзе ба чони баччаи бетоб мефиканд.

Мерафту ранги равнаки гулзор мешикаст,
Меомadu аз омадаш хуммор мешикаст,
Лабташнагии ташнаи дидор мешикаст.

Он духтарак кӣ буд маро?
Балки хоҳарам,
Ӯ дар баҳори наврасӣ ӯ буд дилбарам?
Ӯ чун кабӯтари сафед ӯ буд ҳампарам?

Ҳар кас, ки буд,
 Ӯ маро аз ҷон азиз буд,
 Ҷонам зи ҷоми шарбати ӯ рез-рез буд...

Ба ҳаводори забони тоҷикӣ

Қанд чӯйӣ, панд чӯйӣ, эй чаноб,
 Ҳар чӣ меҷӯйӣ, бичӯ.
 Бекарон баҳрест, гавҳар беҳисоб,
 Ҳар чӣ меҷӯйӣ, бичӯ.
 Форсӣ гӯйӣ, дарӣ гӯйӣ варо,
 Ҳар чӣ меғӯйӣ, бигӯ.
 Лафзи шеърӯ дилбарӣ гӯйӣ варо,
 Ҳар чӣ меғӯйӣ, бигӯ.
 Баҳри ман танҳо забони модарист,
 Ҳамчу шири модар аст.
 Баҳри ӯ ташбеҳи дигар нест, нест,
 Чунки меҳри модар аст.
 3-ин сабаб чун шӯҳиҳои дилбарам
 Дӯст медорам варо,
 Чун навозишҳои гарми модарам
 Дӯст медорам варо!

Замин

Маро гахвора мегӯянд,
 Чун гахвораи заррин,
 Вале ман модари бечораам, хокам,
 Агар тифле ба рӯям по ниҳад, шодам,
 Чу модар дар азо бо синаи чокам,
 Напиндоред бедардам, кафи хокам,
 Ба даври хеш чун сайёра чунбидам,
 Ба ҳар як хона чун гахвора чунбидам,
 Ба рӯзи нек ҳамчун тифл хандидам.
 Ба рӯзи бад чу марди пир ларзидам,
 Баҳорон гул шудам,
 Аз хеш рӯидам.
 Ба умеде, ки бӯедам,
 Ғубори раҳ шудам дар роҳи дилёбӣ.
 Ба умеде, ки пӯедам.
 Ҷаҳон гардеду рози якдигар донед,
 Маро модар,
 Шумо, эй қавмҳо, худро писар хонед.
 Чу модар аз бисотам
 Бар шумо эъҷоз бахшидам,
 Зи қазби худ гузаштам,
 Бар шумо парвоз бахшидам,
 Ки боре модари ғамхор гӯедам.

Савол ва супориш:

1. Сарнавишти инсонӣ ва шоирии М. Қаноатро шарҳ диҳед.
2. Мавзӯ ва мундариҷаи аввалин шеърҳои шоирро бигӯед.
3. Мавзӯи зан дар эҷодиёти шоир чӣ мақом дорад?
4. Жанрҳои асосии эҷодиёти шоир кадомҳоянд?
5. Мақоми дostonро дар эҷодиёти шоир муайян кунед.
6. Ғояи аввалин дostonи шоир чист?
7. Дар мавзӯи ҷанг ва ҷанговар чӣ гуна асарҳо навиштааст?
8. Ғояи асосии дostonи «Сурӯши Сталинград» чист?
9. Дostonи таърихӣ иҷтимоӣ шоир кадом аст?
10. Дар дostonи «Гахвораи Сино» чӣ гуна ғояҳо ифода шудааст?
11. Шеърҳои «Обшор» ва «Ба ҳаводори забони модарӣ» -ро аз ёд кунед.
12. Таассуротатонро пас аз хондани дostonи «Гахвораи Сино» нависед.

ФАЗЛИДДИН МУҲАММАДИЕВ

(1928—1989)

Фазлиддин Муҳаммадиев аз нависандагони маъруф ва бориқбини тоҷик буда, 15 юни соли 1928 дар шаҳри Самарқанд дар хонаводаи сарроф ба дунё омадааст. Мактаби миёнаро дар ҳамин шаҳр хатм карда, муддате дар зодгоҳаш ҳисобчи колхоз шуда кор мекунад. Баъд ба Душанбе меояд ва дар рӯзномаи «Тоҷикистони Сурх» («Тоҷикистони Советӣ») ба сифати ходими адабӣ адои вазифа менамояд.

Сипас дар мактаби марказии комсомоли шаҳри Москва таҳсил карда, баъди хатми он дар идораҳои рӯзномаву маҷаллаҳои Тоҷикистон кор мекунад. Пас аз анҷоми Институти адабии ба номи Горкийи Москва дар вазифаҳои масъули муҳаррири маҷаллаи «Хорпуштак», сармуҳаррири нашриёти «Ирфон», мудирӣ шӯъбаи сарредаксияи «Энсиклопедияи тоҷик» иҷрои вазифа намудааст. Чанд сол дар вазифаи котиби правленияи Иттифоқи нависандагони Тоҷикистон кор кардааст. Соли 1989 дар натиҷаи ҳуҷуми гурӯҳи авбошон дар кӯчаи «Шараф»-и шаҳри Душанбе саҳт маҷрӯҳ шуда, ҳангоми ҷарроҳӣ вафот кард.

Аввалин ҳикояву очеркҳои нависанда, аз ҷумла очеркҳои «Раиси нав», «Муҳочирон», «Дар роҳи нав» нимаи дуҷуми солҳои панҷоҳ нашр шудаанд. Нахустин маҷмӯаи очерк ва ҳикояҳои нависанда бо номи «Муҳочирон» соли 1958 ҷоп мешавад. Баъд паси ҳам повестҳои «Тири хокхӯрда», «Одамони кӯҳна» ва қиссаи воқеии «Зайнаббӣ» нашр мешаванд. Нависанда барои повести «Дар он дунё» сазовори мукофоти ба номи Рӯдакӣ мегардад.

Фазлиддин Муҳаммадиев тарҷумони моҳир буда, асарҳои зиёде, аз ҷумла романи А. Стилл «Зарбаи аввал», М. Садовян «Ҷазираи гулҳо», песаи Н. Погодин «Достони саввуми муассир», повестҳои Чингиз Айтматов «Ҷамила», «Алвидо Ғулсарӣ» ва романи ӯ «Рӯзи аз қарн ҳам дароз»-ро ба тоҷикӣ тарҷума кардааст. Вай муаллифи мазҳакаи «Охи-

рин арӯсии Амралмӯъминин» мебошад, ки дар театрҳо бо муваффақият намоиш дода шудааст.

Эҷодиёти бадии Фазлиддин Муҳаммадиев бо очеркҳои «Раиси нав» ва «Фаттоҳ ва Музаффар» сар мешавад. Нависанда дар ин очеркҳояш доир ба муаммоҳои рӯзгор, қисмати одаму олам, имрӯзу фардои кишвар андеша меронад. Муаллиф ба масъалаҳои муҳими хоҷагию иқтисодӣ дахл карда, ахлоқи инсонро дар заминаи муносибатҳои хоҷагӣ ва робитаҳои инсонӣ мавриди тадқиқ қарор медиҳад. Очеркҳои ӯ «ба эътибори шакли зоҳир ба ҳикояву повест боз ҳам наздиктар омадаанд» (М. Шукуров). Дар очеркҳояш нависанда бештар ба кушодани характер, хислат, рӯҳия ва ҷаҳоншиносии қаҳрамонон диққат додааст.

Баъди муваффақият пайдо кардани очеркҳои аввалинаш нависанда нахустин ҳикояҳояш «Мактуби дӯст» ва «Савдои умр»-ро нашр намуд, ки асоси онро зиддиятҳои характерҳо ва сифатҳои бемаърифатӣ бемаънавияти қаҳрамонон ташкил медиҳад. Дар ҳикояи «Мактуби дӯст» қаҳрамони ҳикоя Ҳайдарҷон ҷавони хоксор, пурбардошт ва меҳнаткаш ба тасвир омадааст. Аммо Сорохон хислати хуб надорад, вай мағрури ҳусну ҷамол аст. Ахлоқ ва сифатҳои ҳамидаи инсон дар назари нависанда аз ҳама муҳим мебошад. Қаҳрамони асосии ҳикоя Ҳабиб ҷаҳми Ҳайдарҷонро бо таҳқири Сорохон боз мекунад. Ҳабиб шахсест, ки ҳам таҳқиркунадагон ва ҳам ба таҳқир тоб меовардагиро нағз намебинад. Ҳабиб инсондӯст буда, қадри инсонро мешиносад.

Мазмуни асосии ҳикояи «Савдои умр» собитқадамии инсон дар роҳи мақсадҳои худ аст. Қаҳрамонони асосии ҳикоя Мурод ва Зӯҳро дар роҳи мақсадҳои худ устуворанд, вале хислати онҳо дигар-дигар аст: Зӯҳро собитқадаму суботкор, Мурод якҷаҳаю гарданшах. Хислати неки Зӯҳро Муродро ба роҳи дуруст ҳидоят кард. Мурод муомила ба одамонро бо таъсири Зӯҳро ёд гирифт.

Фазлиддин Муҳаммадиев аввал рӯзноманигор буд. Ҷунонки аз китоби ёддошти ӯ «Писари газета» бармеояд, ин касб дар ташаккули истеъдоди нависандагаш ёрии калон расонидааст. Муҳимтарин масъалаҳои иқтисоду фарҳанг ва ахлоқи муосирон маҳз дар ҳамин давра асоси мушоҳида ва таҳлили адиб қарор гирифтаанд. Ҷустуҷӯи ҳақиқат ва нишон додани моҳияти неку бад масъалаи мавқеи инсонро дар эҷодиёти ӯ ба майдон овард. Нависанда аз мушоҳидаҳои рӯзноманигориаш ба ҷунин натиҷа расид, ки зиддиятҳои маънавию ахлоқии одамонро ба воқеаи омӯзиши шариат ва аъмолу кирдори қаҳрамононаш нишон диҳад. Ҳаҷву мӯтоиба барои ин амал ба нависанда воқеаи тасвири бадеӣ гар-

дид ва яке аз хусусиятҳои асосии эҷодиёташро муайян кард. Повести «Одамони кӯҳна»-ро адиб бо ҳамин усул эҷод кард. Яъне дар повест ҳаҷву мутоибаи нозук, зарофатписандӣ, хуштабъию хушгӯии нависанда барои кушодани хислати персонажҳо ёрии ҷиддӣ кардааст.

Дар повести «Одамони кӯҳна» нависанда сарнавишти ахлоқии пирони ҳафтодсолаву ҳаштодсола Аҳрорамак ва Зиёбоборо тасвир мекунад, ки зиндагии онҳо таҷассуми вичдони пок, одамият ва собитқадамии инсон дар роҳи бунёдкорӣ ва ғояи олист. Ҳамаи иштирокчиёни повест аз Аҳрорамаку Зиёбобо сар карда то Иқболхолау Заррина ва Оишахону Юсуф Сафозода мутоибаомез тасвир шудаанд. Нависанда бо лутфи тасвир хислати асосии қаҳрамононаашро ба хонанда шинос менамояд.

«Палатаи кунҷакӣ» романи аввалин ва ҷиддии Фазлиддин Муҳаммадиев буда, дар он масъалаҳои муҳими иҷтимоӣ ва ахлоқии инсон мавриди тасвир қарор гирифтааст. Сужети асар чунин аст, ки чор нафар тасодуфан дар беморхонае ҳампалата шудаанд ва миёни ҳам сӯҳбат доранд. Инҳо раиси комитети райони назорати халқ Носир Аббос, ветерани ҷанг Ивонамак (Иван Андреевич), коргар Каримҷонака ва оператори кино Иброҳимҷон Олимӣ. Инҳо ҳама бемори сактаи дил ҳастанд ва табиб Алихон Зардодхон дарди онҳоро тадқиқ кардан меҳақад. Қаҳрамонони асосии роман Иброҳимҷони 27 солаест, ки аксаран хомӯшона ҳарфи мусоҳибонашро гӯш мекунад, бо онҳо баҳс намекунад, вале ҳамеша дар сари андеша аст.

Дар романи «Палатаи кунҷакӣ» нависанда ду хати сужетро нигоштааст. Яке саргузашти Иброҳимҷон ва Хиромон буда, қиссаи қору зиндагӣ ва ишқи онҳост. Дигаре амалу кирдор ва андешарониҳои Носир Аббос, Иван-амак, Алихон ва Зардодхон ва дигарон мебошад, ки бештар хусусияти иҷтимоӣ дорад.

Қаҳрамонони роман шахсони андешаманд ва амалкунанда мебошанд. Онҳо барои ахлоқии пок ва идеалҳои олӣ аз худ гузаштаанд. Маҳз талошҳои ҳаққӯйиву адолатхоҳиашон онҳоро бемору бистарӣ сохтааст. Фикри пешқадами онҳо дар ташаккули хислати қаҳрамони асосӣ – Иброҳимҷон роли муҳим бозидаанд. Ин аст, ки Иброҳимҷон ҳам ба масъалаҳои майда-чуйдаи рӯзгор, ҳам ба муқаррароти зиндагӣ ва ҳам ишқи созандаи Хиромон, ҳам ба масъалаҳои умуминсонӣ, ки ба амну осоиши башар алоқаманд аст, диққат медиҳад.

Нависанда дар «Палатаи кунҷакӣ» масъалаҳои ҷамъиятӣ, ғаъолияти иҷтимоӣ ахлоқии инсонро ба миён гузошта, дар симои Носир Аббос

покии маънавият ва тозагии ақлу дили инсонро нишон медиҳад. Дар симои Хиромон покии ахлоқ ва андешаи зан, ки ҷамъиятро обод месозад, инъикос шудааст. Ивонамак тимсоли мазҳаби поки инсондӯстиву башарписандӣ мебошад. Нависанда ҳақиқати зиндагиро равшан тасвир намуда, пардари аз рӯйи қаллобону дуздон, дурӯягону маккорон боз мекунад. Моҳияти ахлоқию иҷтимоии ин романи адиб аз ҳамин иборат аст.

Повестҳои «Шоҳии япон» ва «Варта» охири асарҳои калонҳаҷми нависанда мебошанд, ки ба масъалаҳои рӯз бахшида шудаанд. Дар ҳар ду повест ривоят аз забони шахси сеюм, аниқтараш муаллиф меравад. Нависанда бо ҷашми қаҳрамон ба атроф ва амалу кирдори қаҳрамон менигарад. Аз ҳамин дидгоҳ муаллиф моҳияти назари қаҳрамони асосӣ Баракаро ба инсонӣ муосир ва масъалаҳои ахлоқии муҳити тарбияи ҷавонон мекушояд.

Повести дигари нависанда «Варта»-ро мунаққидон «зинаи нав дар тафаккури бадеӣ ва эҷодиёти нависанда» (Ҷ. Бақозода) донистаанд. Мавзӯи асосии повест масъалаи масъулият ва мавқеи инсон дар ҷамъият мебошад, масъалаҳои дигар, аз қабили «муносибати коргару корфармо» бузургӣ ва пастиӣ инсон, одамият ва ноодамӣ дар маркази диққати нависанда меистанд. Дар повест нависанда ба масъалаи муқобилати ашхоси худбинӣ мансабхоҳ ва разил ва мардуми нақӯқору фидоӣ ва ҳақталош эътибори ҷиддӣ додааст.

Дар повест қаҳрамони асосӣ Саидбек чанд соат дар вартаи ҳалокат меафтад. Ин варта дари андешаҳои қаҳрамонро ба хонанда мекушояд ва хонанда ба мароми зиндагии Саидбек шинос мешавад. Аз тасвири нависанда маълум мешавад, ки Саидбек инсонӣ комил шахси меҳантдӯсту фидокор, шавҳар ва падари ҳалиму меҳрубон аст. Вале табиати ӯ мисли ҳар инсон сустӣ дорад. Аслан одамиятро Саидбек аз бобояш Сангинбек мерос гирифтааст. Бобои бузургаш Саидбекро дар рӯҳи ахлоқи поки инсонӣ тарбия намуд, ӯро ба душвории зиндагӣ тайёр кард. Сухани вопасини бобояш «мушкилиҳо дар зиндагӣ бисёрранд, лекин мард будан лозим» шиори зиндагии набера гардид.

Дар асар мо симои Нигори ғамхору меҳрубон ва духтарчаи ӯ Райҳонакро мебинем, ки сабаби дилгармии Саидбек ба зиндагианд. Саидбек зан духтарчааш Райҳонакро дӯст медорад ва намехоҳад онҳо дар зиндагӣ хор шаванд. Нависанда дар муқобили образи Саидбек симои манфури Давидро офаридааст, ки рафтораш зидди ахлоқи ҷомеа мебошад.

Повести «Варта» ба шакли тозаю навоварона навишта шуда, пахлӯҳои гуногуни олами бои зиндагии чанд наслро дар бар мегирад ва бешак, аҳамияти ахлоқию иҷтимоӣ дорад.

Ҳамин тавр асарҳои бадеии Ф. Муҳаммадиев бо образи типҳои мусбат, бо ахлоқи поку атвори одамони фидокор барои насли наврас намунаи ибрат хоҳанд буд. Нависанда дар баробари образи типҳои мусбат чехраи одамони манфурро хеле воқеӣ ва табиӣ меофарад. Аз ин ҷиҳат асарҳои ӯ «Палатаи кунҷақӣ», «Шоҳии япон», «Варта» дар таърихи адабиёти муосири тоҷик ҷойгоҳи хос доранд. Асарҳои ӯ бо сабку услуби хос навишта шуда, навовариҳои ҷолиб доранд. Сарфи назар аз тамоюли сиёсӣ, ки нависандаро ба дарки бадеии воқеияти зиндагӣ побанд доштааст, ҷиҳатҳои ахлоқӣ ва инсонпарваронаи осори ӯ номи соҳибашонро зинда хоҳанд дошт.

ПАЛАТАИ КУНҶАҚӢ

Порча аз роман

Иброҳимҷон ба садоҳои борони баҳорон гӯш дода, номаълум ба хоб рафта буд.

Ҷисми ӯ, ба қавли ҳамхонаи наваш Ивонамак, ҳавосанҷ шудааст: соате қабл аз раъду барқ ва борони сел ба таги шонаҳояш, ба дасту поҳояш дард даромад, вале ҳамин, ки ҳиссаи аввали обҳои осмонӣ ба сари боми дару долу дарахт фурӯ рехт, дард пасанда шуд ва чашми ӯро ғанаб бурд.

Дақиқаҳои аввалин бедор шуданаш фаҳмида наметавонист, ки ҳавоии нимторики палата оё ҳавоии шомгоҳон аст, ё бомдодонро овози Носир Аббос бедор кард. Овози ҳо ана он беморе ки дар кати назди тирезаи дуюм меҳобид. Балки намеҳобид, пояшро аз кат овезон карда, ба миёнаҳои хона рӯй оварда гап мезад.

Дар рӯи девор ва сақфи палата партави оташ мерақсид ва ҳавоии хонаро ба як тарзи изтиробомез алвонҷ медод. Ин партави оташи ҷовидон буд, ки дар як гӯшаи боғи истироҳат дар сари мақбараи шаҳидон афрӯхтаанд ва тахмин дар шаст-ҳафтод қадам масофа дар он сӯи девори табобатхона воқеъ гаштааст.

«Ин одамро дар кучое дидаам... Дар кучо?» – ба худ савол дода, ҷавоб ёфта наметавонист Иброҳимҷон.

– Оё дидаед, ки ба сари охирин донаи гӯгирд гоҳо чӣ ҳодисае меояд? – мепурсид Носир Аббос. – Донаи охирин, таъкид мекунам. Шумо дар саҳрои беканор ба сармои саҳт ақаллан боре танҳо мондагистед?

Ба кӣ муроҷиат мекунад ӯ? Ба Ивонамак, аз афташ. Аммо Ивонамак садое набароварда, гӯш медиҳад. Услуби муқаррарии сӯҳбати эшон ҳамин аст, зоҳиран.

– Фарз кунед, ки нимишабӣ миёни дашти нопаддоканоре танҳоед. Ҳаво сард. Атроф – то чашм мерасад – биёбони барфпӯш. Дар таги девори огили партове ё паси харсанге як порча ҷойи шамолпанахро аз барф тоза карда, он ҷо шохчаҳои хушк, коғазпора, хулоса, пешдаргирон ва ҳезуми гулханбоб тайёр карда мондаед.

Қуттии гӯгирдро аз киса бароварда мебинед, ки дар он фақат донаи охирин мондааст. Ба чашмонатон бовар накарда, он донро боэҳтиёт ба даст мегиред ва қуттиро ба гӯшатон наздиктар оварда меафшонед.

Не, садое барнамасояд.

Акнун ба гӯшатон ҳам бовар накарда, ду кунҷи қуттиро, ҳамон ҷоеро ки гоҳо якдонагӣ гӯгирд дар ҷӯякчаҳои канорӣ пинҳон шуда меҳобад, бо нохунатон кофта мебинед.

Не, дигар гӯгирд нест.

Донро маҳкам дошта, аввал ба атроф менигаред, мунтазир мешавед, ки шиддати бод пасттар гардад. Ҳамин ки ҳамлаи он пасанда шуд, гӯгирдро оҳиста, бо як эҳтиёткории бузург ба паҳлӯи қуттӣ совида, до-руи оташгирифтаро бо кафи дастонатон панаҳкунон ба сӯйи пешдаргирон мебаред.

Аммо ногоҳ чараёни бод қувват мегирад ва шумо бо дили ба изтироб афтада панҷаҳоятонро ҷафстар карда, оташаки нимҷони лаппандаи гӯгирдро дар мушти худ саҳттар пинҳон мекунад. Вале, ҳайҳот, оташак ҳоло ранги табиӣ худро гум карда, қабудтоб гаштааст, оқизак, ночизак, қариб ноаён шудааст ва гӯё ҳуди ҳамин лаҳза тамоми хомӯш ҳоҳад шуд.

Носир Аббос даме лаб фуру бастан. Иброҳимҷон низ хеста, ба рӯйи каташ нишаст ва поҳояшро ба поён, ба рӯйи курсии ҳолӣ дароз кард.

Нақли ин одам дар бораи оташаки нимҷони гӯгирди охирин мароки ӯро бедор карда, қарахтии баъди хобро аз вучудаш дур сохта буд. Мисли он ки сухан аз тақдири шахси шинос, ҳатто наздике мерафта бошад, ӯ ба давоми гапи Носир Аббос мунтазир шуд.

– ... Шумо чӣ кор мекунад? – савол дод ноқил ва дарҳол худ ҷавоб гуфт. – Шумо ба рӯйи он ягона манбаи ҳарорат ва равшанӣ беихтиёр

парӯ мешавед. Чунон ки марг ҳангоми хатар бар болои чӯчаҳояш худро парӯ месозад.

Гӯгирди алаваш қариб хомӯшгаштаро оҳиста-оҳиста, бағоят эҳтиёткорона ба паҳлӯ мегардонед ва боқимондаи оташаки кабудшуда ва ба як тарафи гӯгирддона базӯр часпидаистодаро тоб дода, дар дил илтиҷо мекунад, ки хомӯш нашавад.

Зинҳор хомӯш нашавад.

Аз барои савоб, аз барои ҳаёт, аз барои ҳамаи муқаддасот хомӯш нашавад.

Оташак сонияе аз лаппиш бозмемонад, ҳаёле ҷон мегирад, қад меёзонад, ба худ ранги зард – ранги муқаррарии оташ, ранги офтобро мегирад. Баъд мадори тозае пайдо карда, ба ангуштонатон гармӣ ва ба атроф равшанӣ меафканад ва он гоҳ оташи аз нав зиндашударо бо умеди баргашта ба пешдаргирон наздик мебаред.

Пас аз дақиқае навдаҳои ғафсу дурушт, шоху буттаҳо қасар-қусур садо дода, қасар-қусур шарора пошида, ба сӯхтан оғоз мекунад...

Иброҳимҷон, ки аз ибтидои сӯхбат беҳабар буд, намедонист, ки Носир Аббос ин суҳанҳоро ба чӣ муносибате мегӯяд. Бо накли саргузашти гӯгирддонаи вопасин чӣ гуфтанист? Иброҳимҷонро аз палатаи ҳамшафат ба ин ҷо имрӯз баъди пешин кӯчониданд. Вай бо сокинони хонаи наваш зоҳиран шинос шуда бошад ҳам, аз хулқу ҳӯй ва фикру ҳаёлотии онон ҳанӯз воқиф нест.

Чӣ ҳодисае шудааст ба ҳофизаи ӯ? Ҳеч ба ёд оварда наметавонад, ки ин одамро дар кучое дидааст. Кас ё чизе дар ягон ҷой дидааш, ё худ накли шундаашро осон ба ёд меовард. Хайр, агар ягон теоремаи аз китоби ҷандасаи фарз кардем, синфи нӯҳум хондаи кас пас аз муддати мадид, ба ёдаш наояд, ачабе нест. Мағзи сари одам Роҳи Қаҳқашон нест, ки ба гуфти мунаҷҷимон, ҳадду ҳудудаш ноаён бошад. Худро аз бори барзиёд, хусусан аз сарбориҳо озод карда метавонад. Ҳа гуфта, маълумоти тозабатозаро ҷой қардан гиред, яқта-нимта қамаҳамияташро аз шумо напурсида, оҳиста бароварда мебарояд.

Лекин ба Иброҳимҷон ҳанӯз чунин ҳоле рӯй надодааст, ки дар кучо ва кадом вазъ дидани шиносро ба хотир оварда натавониста бошад.

– Дуруст, – Ивонамак хомӯшии палатаро вайрон намуд. – Дуруст меғӯед, – андешамандона такрор кард ӯ. – Талош барои боздоштани ҷони ба лаб омада, талоше ки табибон ва дастёронашон бар зидди марг мебаранд, саргузашти ҳамин гуна охири донии гӯгирдро ба хотир мерасонад. Боз маҳз дар дашти кушод, зери ҳамлаҳои пайдарҳами бод.

Иброҳимчон акнун фаҳмид, ки дар чӣ хусус сухан мерафтааст. Сухан аз мушкилию мураккабиҳои кори табибон, ранҷу машаққати онон мерафта бошад, дар воқеъ рост меғўянд. Дар бадали ҷаҳор ҳафтаи охир борҳо шудааст, ки ҷони ӯ низ мисли алаваки кабудӣ ҳамон ғўгирддона ба мўе овезон буд. Гоҳ дар як они воҳид дар ҷисмаш табаддулоте рўй медоду ба косахонаи сараш ғўё ба ҷойи мағзи сурбӣ гарму гароне мерехтанд. Пас аз як лаҳзаи дигар ҳис мекард, ки на фақат сар, балки ҳамаи узвҳояш баногоҳ сад маротиба, ҳазор маротиба гаронтар гардидаанд ва ҷуссаи ӯ ончунон вазнин мешуд, ки катро пахш намуда, парчини замин мекард, баъд аз фарш ҳам гузашта, мағз андар мағзи замини сиёҳ даромада мерафт.

Ҷ меҳост фарёд занад, ҳеҷ набошад нидое бароварда, аз ҳамшираи шафқат имдод талабад, аммо бо алам ҳис мекард, ки очиз аст, наметавонад, фурсат ҳам надорад. Қувваи рафънопазире ӯро беамон ба коми замин қашида меравад.

Фақат баъзан даст ба сўйи тугмаи сигнал бурдан муяссар мегардид. Аксаран бошад, ҳамхонаҳо аз тағйири вазъи ӯ огоҳ шуда, духтурро ба ёрӣ даъват мекарданд.

Ба ёд омада медид, ки ба дасту поҳояш сўзандору мекунанд, ба биғнаш ниқоб пўшонид, ба шушаш зўран кислород тела медиҳанд. Аввал пеши назараш як навъ сафедаи калаванди абромонанде пайдо мешуд, пас тафовут мекард, ки ин абри сафед не, балки сақфи палата, ҷароғи курашакли сафед, яктаҳу каллапўшҳои сафеди духтарон аст, ки дар гирдаш ҷамъ омадаанд.

Не, Иброҳимчон қадршинос нест. Медонед, ки чанд бор пояш ба лаби ғўр расида баргаштааст. Ва ин мўъҷизаро маҳз табибон ато кардаанд. Лекин ба ӯ барномаи кори минбаъдаи духтараш маъқул нест. То ҳоло ҳамаи беморони ҳар ду палатаи ҳамшафатро Алихон Зардодхон табобат мекард. Имрӯз Иброҳимчонро ҳамроҳи кати функциониаш, яъне кати дарозу кўтоҳ, пасту баланд ва нишебу ҳамворшавандааш ба ин палата кўчониданду баъд Зардодхон гуфт, ки ду нафар беморро, яъне Иброҳимчон ва он марди хушандоми ба мўйи сараш сафедӣ афтода – Носир Аббосро минбаъд аз тадқиқоти махсус мегузаронад. Тадқиқот барои кадом як муассисаи нави тиббӣ лозим будааст, ки онро ба қарибӣ кушодаанд, ё акнун мекушодаанд. Зардодхон духтури духунара будааст. Чунон ки байни илмҳои физикаю химия, ё масалан, химияву биология кайҳо инҷониб физикаи химиявӣ ё химияи биологӣ барин фанҳои муштарак пайдо шудаанд, Зардодхон низ дар баробари тера-

певт будан бо муоличаи бемориҳои асаб машгул мешудааст. Акнун ҳар ду бемор бояд аз таърихи касалии худ ба духтурашон батафсил нақл кунанд. Таърихи касалии на ба маънои расмиаш, на ба мафҳуми конселярии клиникаш, балки ба он маъно, ки чӣ гуна воқеот, чӣ гуна шароити моддӣ, маънавӣ ва ғайра ва ҳоказо боиси пайдо шудани нахустин аломатҳои он беморие гардид, ки вай онҳоро оқибат ба кати бемористон расонид.

Зардодхон дар охир илова намуд, ки фардо аз корҳои ҷорӣ фориғ шуда, дар нимаи дуоми рӯз матлаби худро муфассалтар арз хоҳад кард.

Носир Аббос аз ин хабар заррае малул нашуд. Баръакс гӯе ин гуна як навидро кайҳо боз чашмдор бошад, зери лаб табассум карда монд.

Хӯш, мувофиқи речаи духтур, Иброҳимҷон саргузашти худро ҳикоят мекунад. Табиби мӯхтарам ҳамаи қиссаро ҳарф ба ҳарф навишта гирифта, сипас байни ҳамкасбони худ дар конференсияҳои илмӣ, конгрессу симпозиумҳои дабдабанокаш нақл мекунад.

Иброҳимҷон боре китоби як донишҷӯи институтӣ тибро варақ зада буд. Дар сар то сари он китоб сурати гирифтори бемориҳои рӯҳиро дарҷ карда буданд. Яке чилди сафеди болинро ба шакли кулоҳи сегӯшаи фелдмаршалҳо қат карда ва ба сар гузошта, ба дастаи ҷӯби полшӯяк ҳамчун ба шамшери мурассаи шоҳона бо ғуруре така карда нишастааст. Дигаре ба дарди ваҳмак гирифтور будааст ва сару рӯи худро бо сачоқе печонида, ба таки кат даромада хобидааст.

Эҳтимол, ин тадқиқгари рӯҳи одамизод хоҳад, ки дар ягон китоби тоза сурати Иброҳимҷони маъюс бо ранги парида, чашмони нуррафта, гарданаки қач акс ёбад ва ба зери он бо ҳарфҳои ғафси сиёҳ чунин навишта шуда бошад:

«Бемор И.О. аз клиникаи духтур А. Зардодхон.

Намунаи патологияи* эҳсос».

Духтурҳо, бешубҳа, бояд тадқиқоту таҷриба гузаронанд. Бе таҷриба илм пеш нарафтаасту намеравад. Дар замони қадим олимони тиб шабона пинҳонӣ бо надимон ва шогирдон ба қабристон рафта, мурдаҳои ҳамон рӯз дафншударо берун меовардаанд ва ба ғӯшае бурда, таҷриба мегузаронидаанд. Абӯалӣ ибни Сино, масалан, пули ёфтаашро ба ҳамин кори дар он айём мамнӯъ сарф мекардааст.

Ҳоло барои таҳқиқи тадқиқи касалиҳо ҳамаи шароит муҳайёст. Лекин табии бонии арҷманд маъзур медоранд, Иброҳимҷон вазифаи калламуши таҷрибавиро ба зимма гирифтани наметавонад. Барои ин хидмат ягон зоти соддатарро ёфтан лозим меояд.

Ҳм, ду каси ба як дард гирифташударо ба як палата, ба ду кати ба ҳам сар ба сар оварда хобониданашон бечиз набудааст. Дар урфият мегӯянд, ки харбуза аз харбуза гирад ранг, ҳамсоя зи ҳамсоя гирад панд. Агар, мабодо, яке аз изхори дарди дил гардантобӣ кунад, ё шарм дорад, дуюмӣ ибрат мешаваду кор осон мегардад. Кӯдак дар боғча хӯрок нахӯрад, чӣ корхое намекунад: ба паҳлӯяш бачаи пурхӯро оварда менишонанд; худӣ мураббияҳо намунаи иштиҳои хубро намоиш медиҳанд. Зарур бошад, ҳатто зочаҳо бо завқ шавла меҳӯранд.

Не, Иброҳимҷон ба ин нақшаҳо розӣ нест. Қиссаи бемориашро гуфта наметавонад.

Ӯ некиҳои табибонро ба ҷон эътироф мекунад. Ҳозир аст, сад бори дигар иқрор кунад, ки маҳз саъю кӯшиш, таҷрибаю дониши онҳо боиси зинда монданиаш гаштаанд.

Аммо чизҳое ҳастанд, ки ҳатто дар бадали хайри беамсол низ гузашт намекунад.

Касе хеста, чароғро дарнамегиронид. Партави оташи ҷовидон акнун боз аёнтар гашта буд. Дар палатаи ҳамсоя палатаи дувоздаҳум, ки ўро аз он ҷо овардаанд, ин партав намерасид: ҳар ду тирезаи он ба тарафи кӯча менигарист. Палатаи ҳозира – хонаи кунҷакист ва як тирезааш ба сӯйи боғи истироҳат яла мешавад, дуомаш ба кӯча.

Савол ва супориш:

1. Роҳи ҳаёт ва эҷоди Ф. Муҳаммадиевро шарҳ диҳед.
2. Аввалин очерку ҳикояҳои нависанда чӣ хусусият доранд?
3. Мавзӯ ва ғояи аввалин навиштаҳои муаллифро муайян кунед.
4. Нависанда масъалаҳои ахлоқи инсониро дар кадом ҳикояҳояш ба миён мегузорад?
5. Мавзӯ ва ғояи повести «Одамони кӯҳна» чист?
6. Романи «Палатаи кунҷакӣ» чӣ мавзӯро дар бар мегирад?
7. Қаҳрамонҳои мусбати роман ва идеали онҳоро тафсир кунед.
8. Арзиши повестҳои «Шоҳии япон» ва «Варта» аз чӣ иборат аст?

патология – ҳолати ғайриоддӣ, ғайритабӣ

Маълумот дар бораи жанри очерк

Очерк жанри ҳамосӣ (эпикӣ) буда, аз рӯйи ҳаҷм ва нақли воқеа ба ҳикоя наздик аст. Вазифаҳои муҳиме, ки бар дӯши ин жанр аст, як қатор махсусиятҳои онро муайян мекунад. Дар очерк санади бевоси-

таи зиндагӣ фаро гирифта мешавад, ки аз мушоҳидаҳои худ нависанда берун омадааст. Ин воқеаи ҳаётӣ, ки нависанда тасвир мекунад, бояд типӣ ва муҳим бошад, нависанда онро аниқ инъикос кунад.

Гоҳо очерк дар муқоиса бо ҳикоя метавонад сужети аниқ надошта бошад. Вай метавонад баъзе хусусиятҳои типи муайяно тасвир кунад. Ин гуна очерк мумкин аст, ки махсусиятҳои ҷудогонаи зиндагии гурӯҳҳои алоҳидаро низ ҳамтарафа инъикос намояд.

Дар адабиёти тоҷик очерк солҳои сиюм – дар давраи Шӯроҳо ба вучуд омад. Вале солҳои панҷоҳ давраи инкишофи ин жанр дар адабиёти тоҷик буда, асоси ҷанговарона ва публисистии он бештар қувват гирифт. Дар адабиёт очерки масъалагузор ба миён омад. Аввалин чунин очеркхоро Ф. Муҳаммадиев ва А. Сидқӣ навиштаанд, ки дар асоси очеркҳои онон масъалаҳои муҳими иҷтимоӣ қарор дошт. Очеркҳои Ф. Муҳаммадиев «Раиси нав», «Фаттоҳ ва Музаффар», А. Сидқӣ «Ҷӯраи деринаи ман» ҳамин гуна асарҳо буданд. Як хусусияти ин гуна очеркҳо, ки масъалаҳои иҷтимоиро ба миён мегузоштанд ин буд, ки қаҳрамони мусбат қаҳрамони асосии онҳо буд, шахсияти инсонӣ ташаббускор ва серғайрат дар маркази диққат қарор гирифта буд.

Хизмати Ф. Муҳаммадиев дар инкишофи очерки тоҷик калон буда, ӯ дар очерк симои характерҳои барҷастаро, ки аз ҷанд ҷиҳат таҳқиқ шудаанд, эҷод кард. Фазилати очеркҳои дигари Ф. Муҳаммадиев он аст, ки вай бештар ба кушодани характер, хислат, рӯҳия ва ҷаҳоншиносии қаҳрамононаш диққат додааст. Очерк метавонад масъалаҳои муҳими таърихӣ, замонӣ ва ҳаёти одамони алоҳидаро инъикос карда, ба ҳалли мушкилоти таърихӣ, замонӣ ва ҳаёти ҷомеа ёрӣ расонад.

ЛОИҚ ШЕРАЉИ

(1941—2000)

Лоиқ Шерали аз ҳунармандтарин шоирони муосири тоҷик буд, ки бевақт зиндагиро падруд гуфт. Фоҷиаҳои кишвараш, ранҷу азобе, ки халқ аз ҷабри ҷангсолорон доштанд, умри шоирро кӯтоҳ кард. Он ҳама бори озору аламои ӯ дар шеъраш ғунҷонда, вале ҷисмаш онро бардошта натавонист ва 30 июни соли 2000-ум аз сактаи майна дар шаҳри Душанбе вафот кард.

Лоиқ 20 майи соли 1941 дар деҳаи Мазори Шарифи ноҳияи Панҷакент ба дунё омадааст. Баъди хатми мактаби ҳаштсола дар омӯзишгоҳи педагогии шаҳри Панҷакент таҳсил карда, сипас факултети таъриху филологияи Донишгоҳи давлатии омӯзгории Душанберо хатм кардааст. Пас аз хатми мактаби олӣ дар идораҳои радио ва телевизион, рӯзномаи «Комсомоли Тоҷикистон» ва маҷаллаи «Садои Шарқ» кор кардааст. Солҳои тӯлонӣ сармуҳаррири маҷаллаи «Садои Шарқ» буд. Дар солҳои охири ҳаёташ раиси Бунёди забони тоҷикиро бар ӯҳда дошт.

Аввалин шеърҳои Лоиқ ибтидои солҳои шаст чоп шудаанд, ки гувоҳи истеъдоди ғавқулдда ва назари тозаҷӯӣ муаллифашон буданд. Нахустин маҷмӯаи ашъораш «Сари сабз» соли 1966 чоп шуд. Баъд маҷмӯаҳои «Илҳом», «Нӯшбод», «Соҳилҳо», «Резаборон», «Марди роҳ», «Варақи санг» ва ғайра яке паси дигар интишор ёфтанд. Лоиқ барои китоби «Ҳоки Ватан» ва силсилаи «Илҳом» аз «Шоҳнома» сазовори мукофоти давлатии ба номи Рӯдакӣ гардидааст.

Лоиқ бехтарин асарҳои назми адабиёти рус ва ҷаҳонро ба тоҷикӣ тарҷума кардааст, ки «Савтҳои форсӣ»-и Сергей Есенин, шеърҳо аз «Девони ғарбӣ»-и Гёте, шеърҳои ҷудогонаи А. Пушкин, И. Ҳайне, В. Гюго, У. Уитмен, П. Неруда ва ғайра аз он ҷумлаанд. Тарҷумаҳои китоби И. Милев «Диёри домани гардун», Қ. Қулиев «Шамшери худо», С. Капутикян «Шӯлаи моҳ», Э. Межелайтис «Андешаҳои роҳ» ба қалами ӯ тааллуқ доранд.

Нахустин мачмӯаи Лоиқ Шералӣ «Сари сабз» ном дошт ва аз шеърҳои ин мачмӯа садои дили софу беғубори шоире шунда мешуд, ки ба хонанда сухани нав мегуфт. Ба қавли адабиётшиноси маъруф М. Шакурӣ шеърҳои Лоиқ пур аз ҳаяҷон буд ва «аз ин ҷиҳат ба шеърҳои шоири шаҳид Ҳ. Юсуфӣ ҳамоҳангие» дошт. Лоиқ бо шӯру шавқ ва мавзӯҳои ҷолиби шеъраш диққати хонандагон ва мунаққидони адабиётро ба худ кашид. Шеърӣ ӯ муҳити маъниофарро дар шеърӣ тоҷик нав ва васеъ кард. Шоир бо шеърҳои ҷаҳони ботинӣ ва рӯҳии инсонро амиқ ва пурғунҷош тасвир карда, ба мағзи андеша ва омили инсон фуру ме-рафт, моҳияти ҷамъиятӣ, саҳму мавқеи ҳамзамонони худро дар пешрафти ҷомеа нишон меод.

Ишқи Ватан, ишқи ҷавонӣ аз мавзӯҳои асосии аввалин шеърҳои ӯ буданд, ки бо эҳтироси шоирона ва ҳеле боҳунарона ифода шудаанд. Бинобар ин ҳам нахустин қадамҳои ӯ «дар лирика ҳеле хурсандибахш» буд. Лирикаи шоир монанди зиндагӣ рангин, пурҷӯш ва сермаъност. Махсусан аввалин шеърҳои ишқии ӯ таровати хос доштанд.

Мавзӯи дигаре, ки Лоиқ дар шеъраш ба он ҷойи зиёд додааст, тасвири олами фитрии инсон буд. Инсонро вай дар шеъраш яктарафа тасвир намекард. Вай инсонро бо тарафҳои мусбату манфияш дар шеър фаро мегирифт. Дар ниҳоди одаме ду қувва – қувваи неку бадро меид, ки бо ҳам мубориза доштанд. Ин мавзӯ дар адабиёт аз қадим ба тасвир меояд. Вале Лоиқ ба ин мавзӯ аз мавқеи одами асри нав нигарист. Бадӣ дар назари ӯ мучасамтар ва ҷонсахттар намуд ва бо қатъият гуфт, ки

То набандам бо сурудам пеши роҳи тирро,
То нагирам бо қалам пеши дами шамшерро,
...Ман намемирам,
Ман нахоҳам мурд!

Дар ин шеър ва тамоми осори шоир суруду қалам чун ифодакунандаи қувваҳои неку, ки шоир ҳимоякунандаи он аст, бар зидди рамзи бадӣ – тирӯ шамшер гузошта шудааст. Дар бисёр мавридҳо шоир аз воқеияти таърих сухан гуфта моро маҷбур мекунад, ки як лаҳзаи таърихро, ки дар он бадӣ бар некуи ғолиб омада буд, ба ёд орем.

Лоиқ дар қадом мавзӯе, ки шеър гуфта бошад, шеъраш тозаву пурмаъност. Масалан, дар бораи Ватан ҷӣ қадар шеърҳо эҷод шудаанд! Вале фақат Лоиқ тавонист, ки дар бораи ватани худ бо муҳаббати бузург сухан гӯяд. Муҳаббати шоир ба Ватан самимӣ ва пурҳасрат аст. Шоир дар «Ҳоки Ватан» гузаштаи кишвар, ғарибии фарзандони онро бо оҳанги дардовар ифода кардааст:

Тоҷикистон – мазҳари ман,
Сарзамини камзамин,
Ту саросар кӯхсорӣ,
Ту саросар сангзорӣ,
Чунки фарзандони ту дар тӯли таърихи дароз,
Ҳар кучо рафтанд, муште хок бо худ бурдаанд.
Чунки фарзандони ту дар ҷустуҷӯи бахти худ,
Дар биёбонҳои тафсон дур аз ту мурдаанд.

«Ҳоки Ватан», ба эътирофи аҳли танқид, «яке аз беҳтарин шеърҳои Лоик» буда, бо мазмуни баланду образҳои тозаии шоирона, ғояи неку оӣ, вусъату амиқии тасвирҳо, вазни хушу оҳанги шинам имтиёз дорад. Шоир дар ин шеър ба таърих муроҷиат мекунад ва санадҳои таърихро барои ифодаи ғояи ватанҳои истифода мекунад. Ба маънии ин байт диққат диҳед:

Ҷумла дар кӯи ғарибӣ хок гаштанд, эй дарег,
Орзуҳои дар ин ҷо санг басту кӯх шуд.

Шоир дар ин байт ба бузургии маънавии халқ ишора карда, фоҷиаҳои аз сар гузаронидаи ӯро низ таъкид месозад.

Мавзӯи Ватан дар шеъри Лоик бо таърих саҳт пайванд аст. Аз ин ҷиҳат шеърҳои «Таърих гувоҳ аст», «Айнӣ», «Китобҳои шаҳид», «Кӯхистонӣ» ва ғайра ҷолиби диққатанд.

Шоир дар шеъри «Айнӣ» хидмати ин марди бузургро қайд карда, шоирона мегӯяд:

Сари гӯри ниёгон машъала афрӯхтӣ аз меҳр,
Аз ин рӯ ҳамчу машъал дар сари дасти замон мондӣ!

Таърих ва ифтихороти таърихӣ дар шеъри Лоик мақоми махсус дорад. Дар ин маврид ӯ шоири воқеъбин буда, ба таърих назари моҳиятҷӯ меандозад. ӯро саҳифаҳои фоҷиаангези таърих ба риққат меоварад. Вай аз «камзамин» шудани кишвараш заҳрханд мезанад ва аз он ки «тоҷик ба ҳоки дигаре аз сари кина» лашкар нақашида ва «аз роҳи ҳасаду ҷаҳлу таассуб бар фарқи саре найзау ханҷар» набардоштааст, ёд мекунад. ӯ аз марги «китобҳои шаҳид», ки саҳифаҳои таърих ва осори халқ буданд, нарма-нарма мегиряд.

Эҳсосоти пурдарди ватанпарварии Лоик дар силсилаи «Илҳом аз «Шоҳнома» ва ашъоре мисли «Панҷаҳои Борбад», «Баъд аз ҳазор сол», «Тақлиди Мавлавӣ», «Араб гӯянд Синоро гурӯҳе», «Корези Фирдавӣ»,

«Вопасин нафаси Хайём» ва ғайра бо тароват ва назокати хос фуру рехта, дарду ҳасрати ватанпарваронаи ўро бо имрӯз пайванд медихад. Ин мисраъҳои пурдари танҳо дарди таърих нестанд:

Чӣ суд аз пардаи торам,
Агар аз рӯйи аъдо пардаи ҳилат набардорам?
Чӣ аз тарзахмаам суде,
Ки меҳру эътиқоди халқ хушкидаст?
Чӣ аз ромишгариям суд,
Гар як лаҳза оромиш надорад мулк?
Чӣ аз хунёғариям суд,
Гар хуни наҷодам бар ҳадаф резад?

Мавзӯҳои Ишк, Ватан, Таърих, Модар, масъалаҳои Баду Нек, Ҳаёту Мамот аз масоили ҷовидонаи адабиётанд. Вале Лоиқ ин мавзӯҳоро ба тарзи худ сабт кард. Мо шеърҳои ўро хонда, симои азизи модарро дар зехнамон зинда мекунем, дардноктарин ва ширинтарин лаҳзаҳои зиндагиамонро пеши рӯ меорем, ба рӯзҳои бачагию беғамӣ бармегардем, саҳифаҳои боифтихор ва дар айни замон дардноку фоҷиаангези таърихи миллат пеши назарамон эҳё мешавад, имрӯз ва фардои халқ моро ба андеша мебарад.

Дар эҷодиёти худ Лоиқ ба мавзӯи модар тавачҷӯҳи хоса зоҳир кардааст. Аввалин шеъри ў «Ба модарам» ном дошта, соли 1965 навишта шудааст. Дар шеърҳои ба модар бахшидаи шоир хусусияти миллию шарқии модари тоҷик ва ҳиссиёти беолоишу поки зан тараннум ёфтаанд. Аз ҷумла шеърҳои «Модар», «Суруди модар», «Қарз», «Қасидаи модар», «Ҷомаи гадой», «Чордари», «Ту монанди замин танҳой, модар», «Дар сари гӯр», «Ҳасрат», «Муноҷот ба модар» ва як қатор рубоиву дубайтиҳо ба ҳамин мавзӯ бахшида шудаанд.

Дар «Модарнома» ў сарбаландӣ ва шарафу номуси занонро дар мадди аввал гузошта, бо соддагиву самимият моҳирона ба риштаи тасвир қашидааст.

Наёбад чашми камбинат ба ҷустан чашми сӯзанро,
Биларзад дасти пурэъҷози ту дар қабзаи пирӣ,
Валекин боз меҳузи ту дастурхони гулдӯзи,
Ки рӯзи маърака дар байни мардум обрӯ гири.
Чӣ дунёест дунёи умеди ту,

Аё модар, аё модар!

Як худи «Модарнома»-и Лоиқ сухани нав дар адабиёти мо буд. Лоиқ дар ин силсила симои азизу шарифи модарро чун тимсоли некӣ ва накӯкорӣ, меҳру шафқат ва бузургворӣ ба қалам медиҳад. Шоир ҳамеша ба ҷовидонагии рӯҳу ҷисми модар таъкид мекунад. Лоиқ дар шеърҳои ба модар бахшидааш тавонистааст, ки олами дар назар содда, вале мураккаб, сокиту ором, вале пурошӯбу пурсадо, андешаҳои оддӣ, вале пандомӯзи модарро нишон диҳад. Шеъри «Ба модарам», ки яке аз шеърҳои ин силсила аст, бо мазмуни баланд, самимият ва сабки зебои тасвир аз беҳтарин шеърҳои дар ин мавзӯи навиштаи шоир аст. Мисраъҳои зер чехраи зебо, рӯҳи пурдард ва дили орзуманди модари тоҷикро ифода мекунанд:

Нарафти берун аз як деҳ, надида
 рӯи оламо,
 Ба гирди хеш гӯе чарх гаштӣ,
 зиндагӣ кардӣ.
 Ба гирди деҳа гӯе домани гардун бичаспида
 туро барбаст роҳи нияту азми
 ҷаҳонгардӣ.
 Чӣ дорад олами дар худ ниҳони ту,
 Аё модар, аё модар!

Дар шеъри «Ту монанди замин яктой, модар» шоир дар тасвирҳои худ модарро ба замину осмон ва хуршеду моҳ монанд кардааст. Хуршеду моҳ ва замину осмон ягона аст. Мисли онҳо модар низ ягона буда, ба тамоми мавҷудоти дунё баробар меҳри худро тақсим мекунам. Дар замири ин суҳанҳои ӯ маъноҳои васеъ мавҷуд буда, дар замони мо аҳамияти калон дорад.

Заминро қитъа-қитъа ҳар қадар фарзандони ту,
Барои ҳамдигар тақсим карданд,
Вале як рӯз донистанд,
Замин қисмат нахоҳад шуд.

Мавзӯҳои ҳаёту мамот, некиву бадӣ, қадри марди ҳунар, сабақи таърих дар силсилаи «Илҳом аз «Шоҳнома» бо диди хоси шоирона баён шудаанд. Дар ин силсила шоир ба қаҳрамонони Фирдавсӣ талмех ме-занад, барои ифодаи фикри худ аз Коваю Рустам, Таҳминаю Сӯҳроб мадад меҷӯяд. Навҳаи ҷонгудоии Кова ва Таҳмина дар марги фарзандон бо воқеияти замони мо пайванд мешавад. Лоик образи Фирдавсро

чун тимсоли қувваи бузург ва рӯҳи бешикасти халқ истифода мекунад. Шеърӣ «Писари ҳаждаҳуми Кова» фарёди чигарсӯзи шоири имрӯз бар зидди беадолатӣ, зулму ситам ва ҷаҳонхорист, ки ба воситаи образи Кова ва марғи фарзандони бегуноҳӣ ӯ ифода шудааст. Хотимаи шеър ҳамчун ҳушдор садо медиҳад ва оҳанги шоир бар он аст, ки бояд амну осоишро дар ҷаҳон ҳифз кард:

Кова ҳушёртару зиндатар аст,
Муштҳо гурзаи пуртобтаранд.
Алҳазар, ҳолигарони Заҳҳок
Писари ҳаждаҳумашро бибаранд.

Яке аз шеърҳои дигари пурсӯзи ин силсила «Навҳаи Таҳмина бар Сӯҳроб» ном дорад. Ин навҳаи модарест, ки аз марғи бегуноҳии фарзандаш чигархун аст. Фарзанди ӯ қурбони ситам, ҷаҳондорӣ, сиёсатбозӣ ва беадолатӣ шуда, рӯҳи Таҳминаи модар аз Рустами падар то имрӯз домангир аст. Ин шеър гоӣ баланди сулҳхоҳӣ ва инсонпарварӣ дошта, ҳама гуна ҷангу беадолатиро нафрин мекунад.

Дар шеърҳои силсила шоир ба образи Рустам зиёд талмеҳ мезанад. Рустам дар ин маврид ифодагари рӯҳи қаҳрамонии халқ, муҳаббати ӯ нисбат ба Ватан, мардӣ ва шикастанафсӣ барин ҳислатҳои неки инсонист. Дар шеърӣ «Фирдавсӣ ва Темур» шоир ба ҷовидонагии ҳунар, рӯҳи бешикасти халқ ва Фирдавсии бузург таъкид карда, ин байтро чун мақтаи пурҳикмат меоварад:

Фатҳи кӯҳ аз фатҳи рӯҳ осонтар аст,
Мурдаҳо аз зиндаҳо пурдилтаранд.

Лоиқ аз шоиронест, ки ҳам дар гуфтани шеърҳо дар шаклҳои анъанавӣ ва ҳам дар шакли нав қудратмандии ҳудро нишон додааст. Ӯ шаклҳои анъанавии шеърӣ классикӣ, аз ҷумла ғазалу рубоӣ ва дубайтиву қасидаро қомилан зинда кард ва дар ин шаклҳо беҳтарин шеърҳояшро суруд. Ӯ исбот кард, ки шакл дар адабиёт кӯҳнагӣ надорад, вале андешаи ороӣ нав шаклро зинда медорад.

Бесабаб нест, ки ғазал имрӯз қисмати асосии осори шоирро ташкил медиҳад. Лоиқ дар ғазал мавзӯҳои гуногун, аз ҷумла иҷтимоӣ, ахлоқӣ ва фалсафиро гунҷонидааст. Ҳам дар сабк ва ҳам дар ифодаи мазмун таъсири ғазали классикӣ, махсусан Ҳофизу Мавлоно дар Лоиқ бештар аст. Вале ин таъсирбардорӣ огоҳона ва навоварона будааст. Садои поку

самимии шоиронаи ўро дар кадом мавзӯе, ки газал нагуфта бошад, мешунавем ва аз садои дигарон фарқ мекунем. Ба ин чанд байти ошиқонаи як газали ў гӯш диҳед:

Ту хуштарин таронаи дили манӣ,
Ту умри шоиронаи дили манӣ.
Туй, ки барқ мезанад ҷавониям,
Ту нури ошёнаи дили манӣ.
Туй, ки ғарқи гул шудам дар ошиқӣ,
Ту боғи пурҷавонаи дили манӣ...
Фасонаҳои ишқи ман тамои шуд,
Ту охири фасонаи дили манӣ.

Дар ин пораи газали дигар, ки ба модар бахшида шудааст, эҳсоси соддаву пок ва самимии қаҳрамони лирикӣ ба модар хеле дилрас ифода шудааст:

Замину осмони ман туйи модар, туйи модар,
Ҷаҳони беканори ман туйи модар, туйи модар.
Дар ин дунё, ки бераҳмиву бемехрист бунёдаш,
Ягона меҳрубони ман туйи модар, туйи модар...

Дар сабки классикӣ ў рубоӣ ва дубайтиҳои зиёде гуфтааст, ки бо шакл ва мазмуну мундариҷаи худ ҷолибанд. Шоир рубоӣташро таҳти унвони «Ҷоми Хайём» ва дубайтиҳояшро бо номи «Резаборон» ҷоп карда ва навиштани ин силсилаҳоро то вопасин рӯзҳои ҳаёташ идома дод. Лоиқ дар рубоиву дубайтиҳояш низ мавзӯҳои иҷтимоиву фалсафиро ифода карда, андешаҳояшро дар бораи инсон ва маҷоми ў баён намулдааст.

Шояд Лоиқ аз шоироне бошад, ки шеърӣ ў беш аз ҳама хонда, суруда ва иқтибос мешавад. Мардум аз шеърӣ ў дар даъватномаи тӯӣ иқтибос мекунанд; шеърӣ ўро дар санги гӯр сабт менамоянд; ҳофизон ашъори ўро фаровон месароянд. Вай китоби ҳоси «Катибаҳо» навишт ва сабаби навиштани онро чунин шарҳ дода буд: «Ман боре гӯристонҳои Самарқандро зиёрат карда, дар санги қабрҳо байтҳои аҷиб хондам. Ман он вақт донишҷӯӣ институт будам. Аз дилам гузашт, ки халқ ба катибаҳои ёдгорӣ эҳтиёҷ дорад». Ва Лоиқ ин китобро навиштаву ҷоп кард ва мардум аз он иқтибос мекунанд.

Агар тамоми мероси шоирро дар якҷоягӣ хонем, дармеёбем, ки на фақат катибаҳо, балки тамоми осори ў саршор аз афкори ҳакимона буда, метавонад дар ҳар маврид иқтибос шаванд, мисли ин пора:

То ном физой, нафси худро кам кун,
Одамгарӣ кун, валеқ бар одам кун.
Меғуфт даравгаре ба ман вақти дарав
Чун хӯшаи гандум ба замин сар ҳам кун.

Ва ё

Дар ҷаҳони душманонӣ, дӯстонро гум макун,
Дар миёни қачравонӣ, ростонро гум макун.
Ҳар кучое по ниҳӣ, дар пойи ту сар мениҳанд,
Ошу ноне хӯрдаӣ, он ошёнро гум макун...
Дасти дар мекашад аз остинам ҳар саҳар:
Эй, ки берун меравӣ, ин остонро гум макун!

Лоиқ дар тамоми осораи беш аз ҳама дар бораи инсон андешидааст. Аз ин ҷиҳат андешаҳои инсонпарваронаи ӯ ҷовидонаанд. Ӯ то лаҳзаи воқасини зиндагӣ дар бораи қисмати ватан ва амну осоиши инсон меандешид. Китоби «Фарёи бефарёдрас»-и ӯ андешаҳои пурдарди шоирро дар бораи Ватани ҷангзадааш – Тоҷикистон ва ахлоқи муосирон фаро мегирад. Ин китоби шоир ҳуҷҷати қотеъест, ки ҷангу беадолатӣ, зулму ситам, ночавонмардиву ҳақношиносиро нафрин мекунад. Лоиқ девони мукаммали шеърро аз ҷавҳари одамият ораста, ин сатрҳоро чун васият ба мо мерос гузоштааст:

Шеър гуфтам на аз барои худам,
То ба қадам раседу бинвозед.
Шеър гуфтам барои он, ки шумо
Қадрӣ худро дуруст бишносед.

Волотар аз ҳама

Як дами ҷон костани модарон,
Беҳ зи ҳама мӯъҷизи пайғамбарон.

Як ниғаҳи шӯълавари модарон
Беҳ зи ҳама анҷумани ахтарон.

Як сухани бонамаки модарон
Беҳ зи ҳама ҳикмати донишварон.

Як асари маслиҳати модарон
Беҳ зи ҳама доварии доварон.

Як хунари ҳамдамии модарон
Беҳ зи ҳама ҷодуи санъатгарон.

Як нафаси сӯхтани модарон
Беҳ зи ҳама сӯзи дили шоирон.

Як табу сӯзи чигари модарон
Беҳ зи чигардории сарлашкарон.

Як мадади фотихаи модарон
Беҳ зи мададгории соҳибсарон.

Як қадами беалами модарон
Беҳ зи ҳама шаш ҷиҳати бекарон.

Пас ба қадамҳои шумо, модарон,
Хок шаванд аз ҳама волотарон.

Пас ба қадамҳои шумо, модарон,
Қавну макон бод фидо, модарон!

Гиряи Кова бар ҳабдаҳ писараш

Даруни синаи сардам дили садпора мегиряд,
Миёни хонаи бекӯдакам гаҳвора мегиряд.
Зи базми гарми шоҳон хандаи мастона меояд,
Ба чашми ман вале ҳар хишти бурҷу бора мегиряд.
Замин – бечора, медонам, фалак бечоратар аз ӯ
Ду бечора ба аҳволи мани бечора мегиряд.
Замину осмон танҳо, ба гардун ахтарон танҳо,
Хаёлам, бо мани танҳо ҳама сайёра мегиряд.

Ҳамосаи бародарӣ

Мо – шӯълаи як оташ, шогирди як дабистон,
Гулҳои ранг-ранги як гулшани шукуфон,
Сарчашмаҳои як рӯд аз авҷи кӯҳсорон,
Ангуштҳои як даст, як дасти пуртавоном,
Ҳамбахту ҳамнасиба – ёру бародаронем!
Мо – узвҳои як тан, мо – чашмҳои як сар,

Мо – ганчи як хази́на, мо – шуълаи як ахтар,
 Мо – аскарони як саф, мо – рухнои лашкар,
 Аз модари замона фарзанди тавъамонем,
 Ҳамширу ҳамризоӣ – ёру бародаронем!..

Савол ва супориш:

1. Ҳаёти Лоиқ дар кадом муҳит гузаштааст?
2. Аввалин маҷмӯаи Лоиқ чӣ ном дошт ва мавзӯи шеърҳояш кадом масъалахоро дар бар гирифтааст?
3. Жанрҳои шеъри шоирро зикр кунед.
4. Сабаби ба навъҳои газалу рубой ва дубайтӣ рӯ овардани шоирро шарҳ диҳед.
5. Мавзӯи модар дар эҷодиёти шоир чӣ мақом дорад?
6. Моҳияти шеърҳои дар мавзӯи таърих навиштаи шоирро баён кунед.
7. Ғояи асосии силсилаи «Илҳом аз «Шоҳнома» чист?
8. Шеъри ба модар бахшидаи шоирро аз ёд кунед.
9. «Модарнома»-и Лоикро хонед ва тавсифҳои писандидаеро, ки ӯ дар васфи модар истифода кардааст, рӯнавис кунед.

Лутфи сухан

Дар лугатҳо лутфи сухан гуфта, назокат ва балоғати суханро гуфтаанд. Дар тафсири ҳамин маънӣ байти Ҷомӣ ба мо мадад мекунад:

Мард бояд, ки ба лутфи сухану лутфи китоб,
 Таъби арбоби ситамро зи ситам боз орад.

Яъне, агар сухани адиб, хоҳ шоир бошад, хоҳ нависанда лутф ва хусн надошта бошад, вазифаи худро то ба охир иҷро карда наметавонад. Ба ифодаи назариятчи шеъри қадимаи тоҷикӣ Шамси Қайси Розӣ «ҳар сухане, ки дар он маънии латиф набошад, таъби аҳли тамиз ба он майл намекунад».

Аз ин ҷиҳат муҳаққиқон осореро, ки дар он лутфи сухан ҳаст, бадеъ шинохта, онро бобалоғат донистаанд. Ва маънии балоғатро чунин шарҳ додаанд: «маънии балоғат он аст, ки он чӣ дар замири бошад, ба лафзе андак бе он, ки ба тамоми маънии он халале расад, баён кунад ва ба гуфтани зиёд эҳтиёҷ афтад, аз қадри ҳоҷат нагузаронад ва ба ҳадди малол нарасонад». Аз ин гуфта хулоса ин аст, ки назокат ва балоғати сухан дар лутфи он будааст ва баръакс, сухане, ки саршор аз лутфу назокат аст, низ сухани бадеъ ва болиғ аст. Аз

ин чо маълум мешавад, ки ин гуна осор бояд расо, рехта, бе бисёргӯй ва дар ҳадди талаботи маънӣ бошад. Ин гуна осор, ки саршор аз назокат ва балоғат аст, се навъ мешавад.

1. Эъзоз, ки дар он лафз андак, вале маънӣ фаровон;
2. Баробар будани лафзу маънӣ;
3. Шарҳи маънӣ ба воситаи алфоз, ки онро баст меғунд.

Чунон ки ишора шуд, лутфи сухан гуфта, агар аз як тараф назокат ва балоғати онро фаҳманд, аз тарафи дигар шевоӣ ва равонии онро медонанд. Яъне шеъре, ки фасохат дорад, норасо намешавад. Ба ифодаи дигар фасохат сухани хушу зебо буда, шартӣ асосии он раҳой аз заъфи таълиф аст. Заъфи таълиф бошад, иборат аз душвории талаффуз ва хато.

Агар мо ба шеър ва ҳатто насри гузаштаи тоҷикӣ таваҷҷӯҳ кунем, ба моҳияти чунин тафсири назарӣ зуд сарфаҳм меравем.

Муҳаққиқони таърихи адабиёт шеъри Рӯдакиро «саршор аз лутфи сухан ва назокату балоғат доништа, илова ба ин онро саҳли мумта-неъ» шинохтаанд. Шеъре, ки чунин аст, пур аз маъниҳои латиф низ мебошад. Масалан, муҳаққиқон байти зерини Ҳофиз

Хез, то хотир бар он турки самарқандӣ ниҳем,
Аз насимаш «Бӯйи чӯйи Мӯлиён ояд ҳаме»

-ро таҳлил карда, аз лутфи сухани Ҳофиз чунин натиҷа гирифтаанд: дар ин байт «Бӯйи чӯйи Мӯлиён»-и устод Рӯдакӣ тазмин шудааст ва ибораи «турки самарқандӣ» дар он дар ҳадди ақл се маъно дошта метавонад:

а) ишора ба устод Рӯдакӣ ва дар ин ҳолат «турк» киноя аз хубию дилпазирӣ аст. Касе онро ба маънои аслӣ фаҳмад, ногузир маънои шеър таҳриф хоҳад шуд;

б) киноя аз ҷамоли зебои нозанинони турк, ки дар замони Ҳофиз дастае аз онҳо дар Шероз ҳам мезист;

в) «турки самарқандӣ» ишора ба Амир Темури кишваркушо. Осоре, ки ба ин тарз гуфта шуд, назокату балоғат дорад, дар воқеъ латиф буда, дар дилҳову ёдҳо сабт мешавад.

ЎРУН КҶҲЗОД

(1937)

Нависандаи шинохтаи тоҷик Ўрун Кӯҳзод 15 январи соли 1937 дар қишлоқи Ғазаи ноҳияи Панҷакенти Тоҷикистон ба дунё омадааст. Мактаби миёнаро дар зодгоҳаш хатм карда, баъд дар шӯъбаи филологияи Донишгоҳи омӯзгории Душанбе таҳсил кардааст. Донишгоҳро соли 1959 хатм карда, муддате дар мактаби миёна ба муаллимӣ машғул шудааст. Солҳои тӯлонӣ дар муассисаҳои илмӣ ва матбуоти ҷумҳурӣ дар вазифаҳои масъул кор карда, сармуҳаррири маҷаллаи «Садои Шарқ» низ буд.

Аввалин ҳикояҳояш ибтидои солҳои шастум дар матбуот чоп шуда, маҷмӯаи нахустинаш соли 1972 бо номи «Сареву садое» нашр гардидааст. Баъд паси ҳам повестҳои «Ағба», «Писанддара», «Кини Хумор», «Як рӯзи дароз, рӯзи бисёр дароз», романи «Ҷам кӯҳи баланд, ҳам шаҳри азим»-ро навишта чоп кард. Асарҳои солҳои охир навиштааш дар маҷмӯаи «Тоҷикони имрӯза» чоп шудаанд.

Ўрун Кӯҳзод ба тарҷумаи осори бадеӣ низ машғул шуда, маҷмӯаи осори нависандаи турк Азиз Несин «Мактубҳо аз он дунё» ва романи нависандаи Колумбия Гарсиа Маркес «Ҳазони умри одамхудо»-ро ба тоҷикӣ тарҷума кардааст.

Ўрун Кӯҳзод дар ибтидои фаъолияти эҷодинаш ҳикояҳои ҳаҷвӣ менавишт ва аввалин китобаш «Сареву садое» низ фақат ҳикояҳои ҳаҷвии ўро фаро гирифтаанд. Дар ҳикояҳои ҳаҷвӣ вай бештар камбудиҳои амалу кирдори одамонро ҳаҷв карда, хислатҳои манфии тамаллуқдорӣ, хушомадгӯӣ, танбалиро танқид менамуд. Ҳикояҳои ҳаҷвии нависанда хусусиятҳои таҳлилӣ дошта, андешаҳои нависандаро дар бораи бемаънавияти кӯтоҳназарӣ, ҷаҳолату ҳаромкорӣ ба тариқи ҳаҷву мӯтоиба фаро гирифтаанд.

Аз аввалин навиштаҳои нависанда маълум буд, ки ў дар бораи зиндагӣ, ҳодисаҳои муҳит андешаи муҳим ва амиқ дорад. Ҷам воқеаҳои атрофаш, ҳам ахлоқи одамон ўро ба андеша мебаранд. Масъалаҳои

зиндагӣ ва ахлоқи одамон нависандаро ба ташвиш меоварад ва нависанда он ҳодисаҳоеро, ки ба инкишофи инсон, ба инкишофи ҳаматарафаи шахс ҳалал мерасонанд, ба таҳлил мегирад. Дар ин таҳлил вай ба муборизаи наву кӯҳна, ҷонсахтии ҷаҳонбинии кӯҳна, андешаҳои нораво, гумону шубҳаи бемаънӣ, бадгӯӣ барин ҳодисаҳо диққат дода, заминаҳои рӯҳӣ ва иҷтимоии онҳоро ошкор месозад. Ин мавзӯву масъалаҳо ҳам дар ҳикояҳои ҳаҷвӣ ва ҳам ҷиддии муаллиф муҳокима шудаанд.

«Достони муаллим» яке аз ҳамин гуна ҳикояҳост. Ин ҳикоя аз андешаҳои қаҳрамони беном – як нафар муаллим, ки фидоии роҳи маориф аст, ба ҳам омадааст. Андешаҳои муаллимиро нависанда дар замоне ба қалам медиҳад, ки қаҳрамонаш дар дами марг буд. Яъне ӯ мебоист аз дасти босмачиён кушта мешуд. Нависанда дар ҳикоя образи босмачӣ – Табари кулдулло ҳамчун рамзи «ҷаҳолату торикӣ» меофарад. Табар одами оддӣ буд, вале тангназарӣ ӯро мутеъ сохт. Муаллими андешаманд ана ҳамин гуна ҳислатҳои норавои аҳли деҳаи Хунукчашмаро ба муҳокима мегирад, ки маънии маҳкумиятро дорад.

Кӯҳзод дар аксари навиштаҳоиаш маҳдудият ва тангназарию маҳкум месозад. Ба назари вай маҳз бебасарӣ, маҳдудияти фикру андеша боиси поймол шудани ҳукуқи инсон, сабабгори таҳқир дидани ҳиссиёти вай мегардад, ки ниҳояти қор инсонро бемақсад, беирода ва очизу нотавон месозад.

Махсусан ин вазъиятро дар тақдири занони тоҷик нависанда бештар ба мушоҳида мегирад ва дар ҳикояҳоиаш муқобилати занонро ба маҳдудияти расму оини аҷлодӣ, ки аксаран боиси бадбахтии онон мешавад, тасвир мекунад.

Худро ба дарё андохтани қаҳрамони ҳикояи «Пули ларзон» – Нурбибӣ намунаи тасвири ҳамин гуна эътироз аст. Нурбибӣ бо ин роҳ худро аз зиндагии ҷӯривор, ки барояш ҳеҷ гуна хушӣ надошт, озод кард. Вале худкушии ӯ нишони очизӣ ва ноилоҷӣ буд, ки дар зимн исён дошт.

Нависандаи дақиқназар дар ин ҳикоя диққатро ба он ҷалб мекунад, ки падару модарон ба хоҳири дилбастагии ғуломона ба ҳешу табор, тарси соддалавҳона аз ғайбату таънаи мардум тақдири фарзандони худро насӯзанд. Падару модари Нурбибӣ эътибори ҳешу таборашонро ба назар гирифта, аз ғайбат ва таънаи мардум тарсида, ҳаёти духтари «қобилу баодоб ва баиффаташонро» сӯзонданд, онро ба хонаводае доданд, ки дасту по ва чашми занро мебастанд, ӯ озод набуд ва ҳеҷ гуна ҳуқуқ ҳам надошт. Нурбибӣ ин гуна зиндагиро нахост ва марги ӯ падару модар ва атрофиёро водор месозад, ки тақдири фарзандашонро насӯзанд.

Дар муқобили ин ҳодиса нависанда дар ҳикояи «Никоҳ бо корд» образи Санавбари далеру нотарсро меофарад, ки рӯзи ба майдони ҷанг гусел кардани дӯстдоштааш вай бар хилофи расму оин «ба гардани Умар даст ҳалқа кард ва тез-тез се бор бӯсид». Дар муҳити деҳ ин кори Санавбар қаҳрамонӣ буд. Албатта, ин кори Санавбар ба ҳеҷ кас маъқул набуд ва ба қавли нависанда вай бо ин роҳ «муҳаббати худро ҳимоя карда тавонист».

Дар ҳикояи «Арафаи наврӯз» нависанда ба масъалаи муносибати мард ба зан диққат додааст. Қаҳрамони ҳикоя Миробид дар дами вопасини умраш аз кирдори худ, аз муносибате, ки солҳои ҳамхонагӣ ба занаш дошт, саҳт пушаймон мешавад. Мутаассифона, Миробиди кӯрдил, дер фаҳмид, ки дар давоми чил соли ҳамхонагӣ бо зани марҳумаш «ҳамеша ҳамроҳ ва ҳамеша бегона будаанд». Вай дар баробари рӯҳи занаш ба гуфтугӯ медарояд, ки барои ӯ ва барои онҳое, ки аз чунин сарнавишт бояд ҳазар кунанд, саҳт дардовар аст: «Ин шавҳари ношуд як умр аз пайи таъмини рӯзгор буд. Ғалла меовард, латта меовард, молу ҳол гун мекард..., туро ҳам қатори молаш мешумурд. Розӣ дил намегуфт, баробари худ намедонист. Орзуву ҳавасатро намекурсид. Кӯдак гири кунад, ба сари ту мушт мебардошт; нон сӯзад туро мезад; таом дер тайёр шавад туро дашном меод. Ва ту лом намегуфти».

Дар ин монолог нависанда, нишонаҳои кӯрдилӣ «шавҳари ношуд»-ро (ифодаи ҳуди Миробид) хеле аниқ овардааст. Албатта, ҳукме ки қаҳрамон дар ҳаққи худ баровардааст, ҳукми нависанда ҳам ҳаст.

Ғояи ислоҳи зиндагӣ ва ахлоқ дар повестҳои аввалини нависанда «Ағба» ва «Писанддара» ҳам ифода шуда буд. Нависанда ба воситаи ин асарҳо хостааст, ки қабохати зиндагии инсонро, ки маҳрум аз ормони олий аст, нишон дода, фаҳмонад, ки чунин зиндагӣ ба инсон ҷуз хорӣ ва маҳрумият чизӣ дигаре намеоварад. Дар ҳамин замина нависанда одатҳои, ки «замони нав ба муқобилаш қиём кард, ба қатори душманҳо» медарорад. Ва симою моҳияти ин душманро дар повести «Кини Хумор» мекушояд.

Нависанда дар ин повест аввалин бор баъзе масъалаҳои мактабу маориф, усули таълим, роҳҳои тарбияи кӯдаконро пеш мегузорад. Ў яке аз сабабҳои бадбахтии Хумор, тасаввуроти кӯтоҳбинона нисбат ба занро маҳз дар бекифоятии таълиму тарбия мебинад.

Андешаҳои қаҳрамони асосии повест Исфандиёр дар бораи мактабу маориф хеле ҷиддӣ буда, аҳамияти давлатӣ пайдо мекунад. Исфандиёр дар ин бора меандешад, ки чаро Раҷаб аз фарзанди худ Хумор монанди занони чанд аср пеш зиндагӣ карданро талаб мекунад, чаро муаллим

Талбонов дар сари деги оши палав монанди паҳлавон асту дар навиштани як чумла чанд хато мекунад, чаро онҳое, ки дар назди халқу ватан барои тарбияи насли босавод ва хушбахт масъулият доранд, дар кори худ бепарво ва хиёнаткоранд?

Исфандиёр ҳамчун ҷавони дилсӯз, дорои ақли расо аз он тарзи таълими адабиёт, ки дар мактабҳо расм шудааст, норозист. Вай бисёр меҳодад талабагон дар мактаб на фақат ҷой ва соли таваллуду вафоти нависанда ё сафарҳою вазифаҳои ӯро ёд гиранд, балки ба моҳияти иҷтимоию ахлоқии асарҳои нависанда, ба таҷрибаи маънавию ахлоқии мардум, ки дар тӯли солҳо дар адабиёт акс ёфтааст, сарфаҳм раванд. Зеро адабиёти ҳақиқӣ касро вайрон намесозад, балки ҳатто аз ноодаме метавонад одам созад.

Повести дигари Ёрун Кӯҳзод «Як рӯзи дароз, рӯзи бисёр дароз» асари таърихӣ мебошад. Қаҳрамони ин асар устод Садриддин Айнист. Нависанда дар повест фақат як рӯзи зиндагии устод – 8 апрели соли 1917-ро, ки арафаи 75 маротиба бо дарра задани ӯ буд, тасвир мекунад. Ин рӯзи интизории чазо барои бегуноҳӣ шояд аз вазнинтарин лаҳзаҳои умри Айни буд ва маҳз ҳамин рӯзро интиҳоб кардани нависанда бесабаб нест. Нависанда хостааст Айниро дар ҳоли беамалиётӣ, вале дар сари андешаҳои ғаъл тасвир кунад. Айни дар ин лаҳзаҳои душвор аз худ намеандешад, балки дар бораи Бухоро, равшанфикрони далеру нотавони он, таърихи ғочабори миллат меандешад. Повести Ёрун Кӯҳзодро хонда, мо аз ботини шахсе огоҳ мешавем, ки он вақт, ки ҳанӯз шинохта набуд, барои халқ ва ояндаи он чӣ гуна месӯхту дар мегирифт.

Ёрун Кӯҳзод аз нависандагони ғаъл ва андешаманди тоҷик буда, ба сарнавишти халқ ва мушкилоти ҳаёти ҷомеа бепарво нест. Тозатарин китоби ӯ «Тоҷикони имрӯза» низ гувоҳи масъулиятшиносии адиб дар назди халқу ватан аст. Дар ин китоб нависанда ғочаҳои кишвари тоҷиконро, ки дар оғози солҳои навад рух дод ва боиси харобии мулку хонавайронии ҳазорон ҳамватанонаш гардид, ба тасвир мекашад. Таъсири манфии ин ҳодисаҳо ба воситаи образҳои бадеӣ дар тақдири одамони гуногун нишон медиҳад.

Ёрун Кӯҳзод дар адабиёти муосири тоҷик яке аз чеҳраҳои шинохтааст. Вай бо муҳимтарин асарҳоиаш, ки некиро ситоиш карда, бадири, кӯрдилиро ва тангназариро маҳкум мекунад, дар тарбияи маънавии мардум, махсусан ҷавонон ҳисса мегузорад. Ғояҳои олии ватандӯстӣ, халқпарварӣ ва инсондӯстиро таъшиқ мекунад. Арзиши баланди ахлоқӣ ва иҷтимоии осори ӯ мавқеи ӯро чун нависандаи дақиқназар ва масъулиятшинос дар адабиёт муайян мекунад.

КИНИ ХУМОР

(Порча аз повест)

Дар Сарои Қамар фаслҳои солро амиқ ҳис кардан душвор аст. Ба назари Вера ҳамин тавр менамояд. Тирамоҳаш тобистон барин, зимистонаш тирамоҳ барин. Кайҳо баҳор даромадасту имрӯз чунон хушк-хунук шуд, ки дар хона беалов нишастан мумкин нест. Вера субҳгоҳон хунук хӯрда аз хоб бедор шуд. Хост хезад, ки истирохат будани рӯз ба хотираш расид. Лӯнда шуд, худро печонид, аммо гармӣ надид. Ҷониби кати Тамара нигарист, ки як дасташро таги сараш монда, баҳузур хо-бидааст. Ба ӯ тақлид кард, боз гарм нашуд. Халаташро пӯшида ҳес-ту ҳезумҳои аз шаб боқимондаи пистаро ба печкаи тунука андохт ва ҳарчанд гӯгирд зад, дарнагирифт. Аз чоба ба қуттии консерв керосин рехт ва ба рӯйи ҳезум пош дода гӯгирд зад. Алов лаввос зад ва шӯълаи кабудчаи он як лаҳза хонаро фаро гирифт. Аз шуои ногаҳонӣ Тамара бедор шуд ва рӯйи кат нишаста чашмонашро молид:

- Вера, чӣ кор мекуни?
- Алов кардам.
- Хобат намебарад?
- Кайҳо рӯз шудагӣ.

Тамара кампалро ба китфаш гирифта, назди печ омад ва чорпояро ба Вера ҷафс карда нишаст.

- Мефаҳмам, – гуфт ва оҳ кашид.
- Чиро мефаҳмӣ?
- Набудани хоби туро.
- Ман хунук хӯрдам.
- Медонам, медонам. Дилат месӯзад. Ба одами нағз дили ҳар кас месӯзад.

Вера ҷавоб надод.

- Одами нағз буд, ҳайф мешавад, – боз гап сар кард Тамара. – Корҳояш хеле бад барин, аз рӯйи шунидам, – бо дилсӯзӣ илова кард ӯ.

– Ҳеч бадӣ надорад. Як қачфаҳмии муқаррарӣ. Ҳамааш дуруст шуда меравад.

- Билфарз дуруст шавад ҳам, обрӯяш рехт.
- Ба тӯҳмат обрӯйи кас намерезад.
- А, ту мегӯӣ-дия. Инро як кас фаҳмад, даҳ каси дигар намедонад. Баъди ин қадар гапу овоза вай дар мактаб чӣ хел мегардад? Ба бачаҳо чӣ тавр дарс мегӯяд? Э, осон не.

Вера боз хомӯш монд. Печи тунука тафсида буд ва ӯ дасташро ба хаври он дошта тоб медод.

– Ман прокурор мешудам, худӣ даъвогар, худӣ шавҳари Хуморро ҷавобгар мекардам, – гуфт Тамара. – Айби худашу ба сари дигарҳо бор карда мегардад. Ман соли дуввум аст, ки дар ин ҷо кор мекунам ва феъли ӯро медонам. Ҷафо кунад ҳам даъвогар мешавад, ҷафо кашад ҳам. Ҳуқуқи худро нағз ёд гирифтааст, аммо ҳуқуқҳо ба зиммаи ӯ чӣ вазифаҳо мегузоранд, гӯё намедонад. Баъд, дилаш пур, ки гапаш мегузарад. Тағош одами обрӯманд. ӯро пушт гирифта ҳар номаъқули кардан мегирад.

– Тағош ин қадар аҳмақ набудагист? – гӯё маънӣ мекашида бошад, гуфт Вера.

– Мардум номи калонро доим ҳурмат мекунанд. Ҳатто андаке меҳаросанд. Баъд, ману ту аз кучо медонем, ки вай аҳмақ аст ё не?

– Ман гуфтани, ки тағош аҳмақ мешуд, ба як корхонаи калон роҳбарӣ карда наметавонист. Барои ҳамин, ба фикрам, ки он қадар кунд набудагист, ки манфиати шахси аз манфиати ҷамъиятӣ боло гузорад.

– Кӣ медонад?...

Боз хомӯшӣ ба амал омад ва боз Тамара хомӯширо вайрон кард:

– Хумора бин-а! Як одами мулоими гапгари сарҳам буд. Ҳеҷ кас гумон надошт. Не, ҳатто боварии кас намеояд.

– Ҳалимӣ, ҳанӯз нишонаи мутеиву бечорагӣ нест, Тамараҷон!

– Ҳа, одамро шинохтан душвор. Гумон мекуни, ки Хумор кучою шӯру исён кучо?... Хуб кардааст-куя, лекин чаро ба Исфандиёр бастаанд?...

Мошине омаду дар баробари хонаи онҳо истод. Миёни сӯҳбати онҳо шикаст. Фаҳмиданд, ки мошин аз онҳо кист, вале аз ҷой наҷунбиданд. Мавридҳои дигар мебуд давида пешвоз мебароманд, ки «Зокир омад», вале ҳоло аз ҷойи нишастаашон наҷунбиданд, фақат ба назари савол ба якдигар нигаристанд. Лаҳзае пас шарфаи по то таги дар омад ва тақ-тук шуд. Тамара ланҷона аз ҷойи хеста дарро кушод. Зокир бо бепарвоии сохта «ҳою ҳӯй» карда даромад, вале духтарҳо рӯйиҳуш надоданд, Вера аз ҷойи нишасташ нахест. Тамара омада, дар ҷояш нишаст. Ба Зокир касе ҷойи нишаст нишон надод, Зокир сабаби ҳолро фаҳмид. Вай медонист, ки Вера аз ӯ гумонбар аст. Гумон дорад, ки ғавғои Хумор бо дасти Зокир ба сари Исфандиёр фуру рехтааст. Вале маълуми ҳол накард. Бо бепарвоии андаке ночаспон сатили холии ангиштро гирифту чаппа монда байни духтарҳо нишаст:

- Вера, як чой шавад.
- Тамара, чойи хушк дорем? – пурсид Вера.

Тамара ба чойчӯш об андохта, болои печ монд, ки чаз-чазаш баромад.

Тамом, бо ҳамин, гӯё ҳама ба даҳон об гирифта бошанд, хомӯш монданд. Аз ҳама ногувотар ҳолати Тамара буд. Вай дар болои сӯзан нишастагӣ барин, бетоқатона мечунбид, сулфаҳои базӯраки мекард, ҳар лаҳза оби даҳонашро фуру мебурд, ки садои қулт карданаш шунида мешуд.

Вера чашм ба печ дӯхта, зоҳиран бепарвою ором менишаст. Зокир ба қасди он омада буд, ки духтарҳоро мегираду сипас, хонаи Исфандиёр мераванд ва ҳама якҷоя ба ягон гӯшаи зебои табиат мебароянд. Зокир хабарҳои нав дорад, ки дар ҳамон оромиҳо нақл хоҳад кард. Аз Хумор ба инспектор баёнот омаданашро хабар медиҳад. Хабар медиҳад, ки кори Исфандиёрро хобониданд, ҳоло ин хел корҳои майда-чуйда ба гӯши касе ҳам намефорад. Чунки воқеаи ақлхиракунандае рӯй додааст. Хабари наве, ки вай оварда буд, дар ҳақиқат, ба нақл кардан меарзид.

Зокир аз Шафақ омада буд. Кӯчаҳои Шафақ, алалхусус, чойхонаву ошхонаву магазинҳо, чорраҳаҳо ва гирди обфурушу яхмосфурушон дар рӯзҳои истироҳат, ки мардум рӯзи бозор мегӯянд, одатан серодам мешуд. Аммо имрӯз одамон – хурду калон, марду зан ба кӯчаҳо баромада буданд, ё бо сабаби дар ошхонаву чойхонаву магазин кам даромадану кам нишастанашон ба назар чунин менамуд, ки ғайри одат буд. Ба ҳар навъ кӯчаҳо аз одам дуд мерафт ва одамон низ ғайри одат серҳаракаттар ва сергаптар буданд. Онҳо рӯ ба рӯ оянд, дастфишориҳои табрикӣ мекарданд, бо завқ аз кадом хусус гап мезаданд, ё аз ин тарафи роҳ истода шиносу ошноӣ дар он тарафи роҳ бударо «муборак шавад» мегуфтанд ва бо асрор лабу абру паронида бошитоб роҳашонро давом медоданд, гӯё ки таъчиле доштанду таъхирро намебардошт. Зокир дар гӯшаи чорраҳа мошинашро дошта тарафи универмаг рафт. Дар даромадгоҳи он гурӯҳ-гурӯҳ одамон меистоданд, ки вай ба як тӯда наздик рафта ба шиносонаш салом дод ва туфайли онҳо ба ҳамаи ҳозирон даст дода вохӯрӣ кард.

– Боб кардаанд-дия, – гуфт яке. – Ба даст афтонданашро гӯед. Ҳалол кор кардаанд.

– Мегӯянд, ки аз хонааш бист кило тилло ёфтаанд. Ягон шаввози аз таки бунаш бохабар будааст, ки ба ҳисоб гирифта мегаштааст.

– Дуздӣ чилрӯз паси саргини ҳар гуфтаанд. Як рӯз не, як рӯз бояд ба даст меафтид. Оқибати ҳамаи инҳо ҳамин аст.

Зокир аз нақли ҳамонҳо фаҳмид, ки ҳамин шаб, қарибиҳои саҳар хонаи Тўрабоевичро муҳосираю мусодири кардаанд ва ҳудашро ба ҳабс гирифтаанд. Вай дар ин фиребу найранг аз дуздидану ғорат кардани моликияти ҷамъиятӣ танҳо набудааст, балеғӯйҳо низ доштааст. Умуман, миёнаш дард накарда бошад, ки дилаш сўзад. Инҳо, Тўрабоевичҳо, бе ҳеч меҳнату заҳмат ба давлат расидаанд. Ба тайёраш баковул шуда омаданд ва коҳ барин бод дода мегарданд. Ҷояшон ҳам ҷост. Хуб шудааст, боб шудааст.

Зокир боз чанд муддат дар кўчаҳо гашт. Вай интизор буд, ки дўстони наздики Тўрабоевичро ғамгину дилшикаста мебинад, аз рўйи соф одамгарӣ, як-ду сухани таскинбахш мегўяд, тасалло медиҳад. Вале ба ҳамаи ин ҳоҷат намонд. Дўстони наздиктарини Тўрабоевич бештар аз дигарон хурсанд буданд ва баландтар аз ҳама гап мезаданд. Ҳолу намуде доштанд, ки аз як балои саҳти ба сарашон омада халос шудаанд.

– Ягон зарра одамгарӣ надошт, – мегуфтанд онҳо. – Аз худ рафта буд. Худо зад.

Зокир бисёр меҳост, ки ин воқеаро нақл кунад, вале яхи ҳолатро шикаста натавонист. Онро ба мавриди мувофиқе мавқуф гузошту аз оринчи Вера дошта гуфт:

– Ман ба ту, Вера, ваъда дода будам, ки мавриди мувофиқ афтад, азобҳои кашаидаамро нақл мекунам.

– Он мавриди мувофиқ расид? – бо андаке пичинг пурсид Вера.

– Бале, расид.

– Дар вақте расидааст, ки ман ҳавсалаи шунидани саргузашт надорам. Чой чўшид, Тамара! – изҳор кард Вера.

– Корҳои дунё ҳамеша нимбуд, Вера! Вақте ки ту шавқӣ шунидан доштӣ, ман ҳавсалаи нақл надоштам. Ҳоло баръакс.

– Маълум мешавад, ки чунин будааст, – бе ҳеч рағбат розӣ шуд Вера ва аз дил гузаронид, ки «чӣ хел ту кундӣ? Дида истодаӣ, ки ҳузури ту ба ман намефорад. Аз пайи кори худ рави намешавад?!»

– Лекин ман бисёр ташна ҳастам. То чой нахўрам, намеравам, – гуфт Зокир, гўё ки фикри аз дил гузаронидаи Вераро пай бурда бошад. – Ва алҳол, ки чой начўшидааст, барои он, ки шумо зиқ нашавед, ягон гап задан даркор. Набошад, одам дилкаф мешавад. Хусусан, ман, ки фарзанди азизи падару модарам ҳастам ва ҳамон вақтҳо ҳам аз бетоқатӣ ду моҳ пеш ба дунё омадаам. – Гапи Зокир ғайриҷашмдошт оҳанги лутфомез гирифт ва чунин оҳанг ба ҳудаш маъқул омад. – Падари раҳматиин ман одами бисёр нозук, ҳассос ва бесабр буд. Аз бесабриаш ба ман ҳам

андаке мерос гузоштааст, вале ман ҳар рӯз ба сари он сад мушт мефарорам, ки аз тарбияи модарам омадааст. Бехтарин дуои хайри модарам ин буд, ки «илоҳо, ба падарат монанд нашавӣ». Гумон накунад, ки модарам падарамро бад мекид. Ҳаргиз ин тавр не. Вай шавҳарашро ҳоло ҳам дӯст медорад. Ҳоло ҳам ба ёди ӯ месӯзад, номашро бо эҳтиром ба забон меорад, вале намеҳада, ки азоби ба сари фарзандонаш омада ба сари набераҳояш, ба сари писарони писараш низ биёяд.

Падари ман, аз рӯи нақлҳои модарам, ба Исфандиёр шабоҳат доштааст. Зоҳиран не, феълан. Ана, ҳамин хел тезабон, масъулиятшинос, вале мавридшинос будааст. Калону хурд нагуфта танқид мекардааст. Кошкӣ, аз он феълӣ хӯй ба шахси ҳудаш ягон манфиате расад. Барои ҳимояи манфиати дигарон худро дар чашми ҳамкорон бад карда мегаштааст. Оқибат даҳ бех дарахти буридаи кӯчаро баҳона карда, «одами эътимодбахш нест» гуфта ба ҳабс партофтаанд. Амакам дар рӯзнома мақола чоп карда, аз ӯ рӯ гардонидаст ва фамилияашро дигар кардааст. Баъдтар, падарамро сафед карданд. Баъди маргаш. Хуччаташ дар дасти ман. Вале он ба оилаи мо чӣ душвориро овард? Моро модарамон ба саҳтиҳои зиёде, ба дандон газида ба воя расонид ва доим дуо мекард, ки: «илоҳо умратон дароз шавад. Илоҳо ба падаратон монанд нашавед». Ман насиҳати ӯро азиз медорам. Ба Исфандиёр ҳам борҳо гуфтам, вале ӯ панд нагирифт... Вале ҳоло замона дигар аст. Корҳояш хуб хоҳанд шуд. Акнун ҳезед, меравему Исфандиёрро мегирем ва ягон ҷо ҳавои тозахӯрӣ меравем. Ман ҳикояҳои обнарасидае дорам, ки ба шумо мегӯям. Рафтем!...

* * *

Ҳодисаҳои фавқуллода дар Сарои Қамар аҳён-аҳён ба вуқӯъ мепайвандад ва боис ин аст, ки овозааш ба ҳама гӯшаи водӣ зуд паҳн мегардад. Гап-гапи тӯйи Зокир тавассути ба духтари раиси маъруф хонадор шудан ва аз хориҷа мошин овардани ҳудаш ба даҳонҳо афтода буд, вале шӯру ғавғо надида. Вақте ки хабар бо муаллимбачае аз хонаи шавҳар гурехтани зани фарзанддор паҳн гардид, тӯйи Зокир ба қатори воқеаҳои рӯзмарра гузашт. Аммо ин хабар дoston шуд. Аз ин вачҳ бо асрор, бо ҳаяҷону ҳайрат нақлҳо мекарданд. Наҳ мезаданд ва наменвисандиданд, ки аз ин рӯ бештар ҳам ғалогӯла андохт. Аммо, чунон ки як ҳафта пеш ин овоза ногоҳ баромаду овозаи тӯйи Зокирро хира гардонид, хабарӣ ҳабси Тӯрабоевичу ёронаш низ ғайриҷашмдида ногоҳон паҳн гардид ва ба вачҳи аз фавқуллодаҳо ҳам фавқуллодатар будан, шӯри қиёмате буд, ки барпо гардид.

Савол ва супориш:

1. Ёрун Кӯҳзод дар чӣ гуна муҳит ба камол расидааст?
2. Фаъолияти адабиашро аз навиштани чӣ гуна ҳикояҳо шурӯъ кардааст?
3. Мавзӯ ва ғояи нахустин ҳикояҳои ӯро шарҳ диҳед.
4. Мавзӯ ва ғояи аввалин повестҳои нависанда чист?
5. Масъалаҳои таълиму тарбия дар кадом повести нависанда ба миён гузошта шудааст?
6. Сарнавишти таърихи Айнӣ дар кадом повести Ёрун Кӯҳзод тасвир шудааст?

Романи психологӣ

Романи психологӣ як шакли асари бадеӣ буда, вазифаи асосии он характеристикаи психологии (равонии) ҳодисаҳо, амалу кирдорҳои иштирокдорони асар мебошад. Дар ин ҳолат психологизм фақат воситаи тасвир набуда, яке аз нишонаҳои муҳими бадеият низ мебошад. Меъёрҳои мураккаби психологӣ ва дорони маънавии инсон қимати ҷамъиятию эстетикӣ образҳо ва ғояи асарро ифода мекунад. Дар ин шакли роман аз ҷиҳати психологӣ асоснок будани характерҳои тасвиршаванда шартӣ муҳими тасвир аст. Дар романи психологӣ мафҳуми таҳлили психологиро танҳо ба воситаи тасвир ва мавзӯи адабиёт маҳдуд кардан мумкин нест, балки вай усули дарки бадеии инсон аз хусусияти муҳими адабиёти бадеӣ мебошад. Дар ин маврид психологизм ба масъалаи асосии адабиёт, ки шинохтани инсон ва офаридани характери ӯ мебошад, иртиботи қавӣ дорад. Аз ин ҷо тасвири ҷиҳатҳои психологӣ, рӯҳия, савияи фикру ҳис ва умуман таҷассуми сифатҳои хоси инсонӣ, он ҳолатҳое, ки дар дили ӯ мустақилона ҷараён доранд, нишон додани қудрату тавоноӣ, ҳиммату сустиҳои одам, дар шахсияти як кас зоҳир кардани ҷандин сифатҳо ва нозуктарин ҷунбишҳои қалбӣ, сар фуру бурдан ба олами мураккабу пурзиддият ба мақсади амиқ бурдани тадқиқи масъалаҳои иҷтимоӣ, асоснок кардани амалиёти инсон ва муайян кардани заминаҳои кирдору рафтори вай аз хусусияти асосии романи психологӣ мебошад. Ин тарзи тасвир дар ҷунин роман лаҳзагӣ ва берабт набуда, балки бо воқеият ва қонуниятҳои ҳаёти иҷтимоӣ саҳт алоқаманд аст. Нависанда дар ин тарзи офариниш бояд қабл аз ҳама ба ошкор карда-

ни дорой, мураккабӣ ва мутаҳаррикий шахсияти инсон ба муҳити ӯ кӯшиш кунад.

Ҳамин тариқ романи психологӣ тасвири бадеии фикру андеша ва ҳиссиёти иштирокчиёни асарро, ки хислатҳои инсонии онҳоро муайян карда, бо торҳои хеле нозук ба афкори иҷтимоӣ ва муносибатҳои ҷамъиятӣ алоқаи табиӣ дорад, дар бар мегирад.

Дар адабиёти тоҷик асари нависандаи маъруф Ҷалол Иқромӣ «Ман гунаҳкорам»-ро муҳаққиқон нахустин романи психологӣ ахлоқӣ гуфтаанд. Мавзӯи ин роман ахлоку одоби муосирони мо буда, зиндагии оилавии онҳоро ба тасвир мегирад. Нависанда дар ин асар мавқеи шахс, ҳолатҳои мухталифи руҳӣ, низои ахлоқию ботиниро нишон дода, ба муҳимтарин масъалаҳои ҳаёти ҷамъият аз назари ахлоқ баҳо медиҳад. Тарзи психологӣ тасвир дар роман чун ифодаи боварии қавӣ ба иқтидору имконияти инсон, шахсияти алоҳида ва чун эҳсоси масъулиятшиносии вай нисбат ба худ ва муҳит ба миён омад. «Ман гунаҳкорам» романи психологӣ буд, ки ҳам ба эътибори гузориши масъалаҳои ҳаётӣ, ҳам аз ҳайси дарки бадеии инсон, ҳам аз ҷиҳати тарзи тасвир ба насри тоҷик тозағиҳое овард. Бо ин роман таҳлили психологӣ чун хусусияти нави эстетикӣ насри тоҷик ба сифати як воситаи дарки ҳаёту инсон то андозае шакли мукамал гирифт.

Дар романи психологӣ нависанда воситаҳои гуногунро таҳлили психологиро ба кор мебарад. Муҳаққиқон чунин воситаҳои маъмули таҳлилро дар романи психологӣ ҷудо кардаанд: монологи ботинӣ, сухани персонажҳо, фикру андеша, рӯзӯ, ҳаёлот, оҳанги гуфтор, тағйироти қиёфа, манзараҳои табиат ва тафсилоти нависанда.

Тафсилоти нависанда аз воситаҳои муҳими тасвири тафсири ҳолати равонии инсон дар романи психологӣ мебошад. Яке аз воситаҳои дигари хеле маъмули тасвир дар романҳои психологӣ монологи психологист, ки нависандагон фаровон кор мефармоянд.

Таҳлил ва тасвир дар романҳои психологӣ тамоюлҳои гуногун дошта метавонад. Масалан, агар диққати нависандаеро беш аз ҳама тасвири характерҳо ҷалб кунад, дигараш ба таъсири муносибатҳои ҷамъиятӣ ва бархӯрдҳои рӯзмарраи ҳаёт эътибор медиҳад. Саввумиҳа алоқамандии ҳиссиётро бо амалиёт ва ҷорумиҳа ба таҳлил ва тасвири эҳтиросот моил ҳастанд.

БОЗОР СОБИР

(1938—2018)

Бозор Собир шоирест, ки сабк ва саликаи хоси шоирӣ дорад. Ашъораш бо маъниҳои баланд ва санъати шеърӣ аз беҳтарин саҳифаҳои шеъри имрӯзи адабиёти тоҷикро ташкил медиҳанд. Вай 20 ноябри соли 1938 дар деҳаи Сӯфиёни ноҳияи Файзободи Тоҷикистон ба дунё омада, баъди таҳсили миёна дар мактаб-интернати ноҳияи Ҳисор маълумоти филологиро дар Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон гирифтааст.

Солҳои тӯлонӣ ҳамчун рӯзноманигор дар матбуоти кишвар, аз ҷумла дар рӯзномаи «Маориф ва маданият» (ҳоло «Омӯзгор») ва маҷаллаи «Садои Шарқ» кор кардааст. Аввалин шеърҳояш ибтидои солҳои шастум нашр шудаанд. Нахустин маҷмӯаи ашъораш «Пайванд» ном дошта, оғози солҳои ҳафтод ба нашр расид. Баъд паси ҳам маҷмӯаҳои «От-ашбарг», «Гулихор», «Мижғони шаб», «Офтобниҳол», «Бо ҷамидан, бо ҷашидан...» ва ғайра чоп шуданд.

Ҷоҷаҳои солҳои навади Тоҷикистон ба шоир ташвиши зиёд овард. Баъди асорати кӯтоҳмуддат ӯ ҳақиқи кишварашро тарк гуфт ва муддати тӯлонӣ дар Амрико зиндагӣ кард. Соли 2013 ба Ватан баргашт. Ашъораш пайваста дар Тоҷикистон нашр мешавад ва ҳонандагон ба ӯ ва шеъраш муҳаббати зиёд доранд.

Шоири тоҷик Мӯъмин Қаноат дар сарсухани ба аввалин маҷмӯаи шеърҳои Бозор Собир навиштааш гуфта буд, ки «Бозор Собир шоирест, ки дар синну сол ва суҳанварӣ ба камол расидааст. Пайвастагӣ ва дилбастагии шоир ба кӯҳ, деҳа ва рӯд чандон уствор аст, ки дар ҳар шеър зикри онҳо меравад». Мӯъмин Қаноат дар ин навишта ба мавзӯи аввалин шеърҳои шоир низ ишора мекунад. Воқеан ҳам мавзӯи асосии шеърҳои индавраинаи Бозор Собир табиат мебошад. Вале табиате, ки дар шеъри ӯ тасвир мешавад, аз инсон ҷудо нест. Табиат дар шеъри ӯ муҳитест, ки инсон дар он бо ҳиссиёти нозук, шавқу ҳаяҷон, зебопарастӣ, одамият ба камол расида, онро низ дӯст медорад. Ин та-

биатест, ки шоир дар он бо ҳиссу ҳаяҷони худ зиндагӣ дошт. Аз бачагӣ дар оғӯши вай буд, яъне табиат зиндагии ӯ, ҳастии ӯро ифода мекунад. Ин аст, ки унсурҳои табиат дар нигоҳаш ташхисонида мешаванд, сангҳо рафиқи бачагиаш мешаванд ва сари онҳоро бо меҳр сила ҳам мекунад.

Чунончи

Баҳорон бори дигар меравам ҳамроҳи кӯдакҳо,
Барои чӯчаҳои кабки хушрафтор.
Таги ҳар буттаро бо даст мекобам,
Сари ҳар сангро оҳиста мемолам
Зи шавку шодии тифлонаам саршор.

Дар шеърҳои аввалинаш шоир инсонро дар ҳамин гуна муҳиту вазъият тасвир мекунад. Вале ин инсон – қаҳрамони лирикии шоир ҳоло бо ҷамъият пайванди қавӣ надорад. Ин қаҳрамон барои хонандаи аввалин шеърҳои шоир барои он шавқангез буд, ки хотироти бачагиашро дар шеър зинда мекард, аз умеду орзу ва муҳаббати ҷавонӣ сухан мегуфт.

Ҳамин тариқ, таассурот дар нахустин шеърҳои шоир аз олами субъективӣ буда, ҳамаи ашё, мавҷудот ва олами ҳодис аз рӯйи таассуроти шахсӣ зикр мешавад. Ин усули эҷод ба шоир кӯмак кардааст, ки ба худшиносӣ ва худифшоӣ кӯшад. Дар ин гуна шеърҳо қаҳрамони лирикии Бозор бо табиат як шуда, балки аз он ҷудой надорад, худро як ҷузъи табиат ва ҳар як унсурҳои табиатро монанди худ мебинад. Масалан, дар шеъри «Суруди шабҳангом» мо манзараеро мебинем, ки кас аз дидани он ҳаловат мебарад, вале шоир ҳастии ҳешро аз он ҷудо тасаввур намекунад:

Дар кадомин лона имшаб
Кумрие хоб асту бедор,
Чӯчаҳояш зери болаш,
Лонааш муште ҳасу хор
Хурраму осуда бод ин ҳоби ширин.

Шеърҳои давраи аввали эҷодиёти шоир асосан бо мавзӯҳои ватан, васфи табиат, ишқу таассуроти бачагӣ ва ғайра маҳдуд мешаванд. Вале ҳамин шеърҳо ба назар шогирдона намерасанд. Сабку сухан ва усули маъниофарии шоир дар онҳо пухта аст.

Аз маҷмӯаи «Оташбарг» сар карда, мавзӯ ва мундариҷаи шеъри Бозор Собир такмил меёбад. Таассуроти шоир бо воқеияти зиндагӣ ва тақдирҳои инсонҳо омехта, ҳақиқати зиндагӣ ва сарнавишти инсонро бозгӯ мекунад. Ба ифодаи дигар, дар шеърҳои ӯ руҳ ва ҳарорати граждони боло мегирад. Шеърҳои «Антигона», «Пирамард», «Падарҳо», «То бу-

вад зинда яке хасми башар» ва ғайра ҳамин гуна хусусият дошта, сухани шоир аз сарнавишти инсон, аз талошу муборизаи вай аст. Дар шеъри «Антигона», ки илҳом аз муҷассамаи сангии «Модари Литва» аст, шоир сангҳайкалро бо сухан «зинда» мекунад ва аз номи ӯ «ба кулфати дунё» мегирияд, «барои чигаргӯшаҳои хеш», «барои шаҳидони навҷавон» нола мекунад ва ба сари онҳое, ки «дар паи шиканҷаи олам нишастаанд», борони хашму нафрин мерезад.

Ба ҷуз табиат, таассуроти зебо ва гоҳо ҳайратомези даврони бачагӣ, шоир таърихи миллатро бо ҳама бурду бохташ ва симои шахсиятҳои машҳур ба тасвир кашид ва дар ин замина шеърҳои хуби «Забони модарӣ», «Бухоро», «Теги Сино», «Ман худамро кушта, кушта...», «Аҳмади Дониш», «Фирдавсӣ», «Борбад», «Китоби тоҷикон», «Муҷассамаи Айнӣ» ва ғайраро эҷод кард, ки хонандаро дар рӯҳи ватанпарварию миллатдӯстӣ ва қадршиносии тарбия мекунанд.

Бозор Собир ба зиндагӣ муҳаббати самимӣ ва хос дорад. Ӯ зиндагиро бо ғаму ғусса, шоду ношодаш дӯст медорад ва ба ҷон азиз медорад. Бинобар ин ҳам вақте ки дар бораи зиндагӣ сухан мегӯяд ҳамеша талқин мекунад, ки дар ҳар ҳол аз зиндагӣ розӣ бояд буд, аз он набояд домангир шуд, онро бо ифтихору сарбаландӣ ба сар бояд бурд, набояд аз он озурда шуд. Зиндагиро шоир бо хубию бадихоияш дар шеър таҷассум месозад:

Зиндагист мисли кӯҳистон,
Ҳар ҳамаш сад ҳами дигар дорад.
Дар паси ағбаҳои мушқилгард
Ағбаҳои баландтар дорад.
Панҷаи роҳҳои борикаш—
Панҷаи саҳти тангчашмон аст.
Арраи тегаҳои ӯ хунрез,
Арраи тези неши дандон аст.
Лек чун тифле синанодида,
Нест марди наҷиб домангир.
Метавонад ба пойи ҷӯбин ҳам,
Тай кунад роҳи хеш то охир.

Мо дар шеъри Бозор бо мафҳуми Ватан зиёд вомехӯрем. Ватан дар шеъри ӯ маънии ҷомеаи дошта, ифодагари забон, таърих, табиат, рӯду кӯҳистон, ёлаву талҳост. Ватан дирӯз, имрӯз ва фардои халқ аст. Дар шеъри «Хати сурх» муҳаббати шоир ба Ватан табиӣ ва равшан ифода шудааст. Ба назари шоир зиндагӣ дар Ватан ширин аст. Ҳатто дур аз Ватан мурдан ба шоир азоби азим менамояд.

Аз Ватан дур агарчи бисёр аст,
Зиндаю мурдаи баному нишон.
Лек осон набуду осон нест,
Аз Ватан дур мурдани мардон...
Меҳазам синамол сӯйи Ватан
Бо сару дасту пойи хунрезон.
Қитъа ба қитъа мекашам хати сурх,
Аз паям то канори кӯҳистон.

Шеърӣ Бозор Собир маънии амиқи ватанпарварӣ дорад. Шавқу шӯри ватанхоӣи ӯ аз ҳар калима берун меояд:

Ватан, ватан, ватан, ватан,
Манам ба ту тани ба тан.
Касам агар каси туям
Хасам агар хаси туям.
Вучуди туст аз ду тан—
Тани замини ҷисми ман.
Ману туем ҳамбадан
Ватан, ватан, ватан, ватан.

Вале ҳанӯз ин шинохти комили Ватан нест. Ӯ аз гузашта ва имрӯзи Ватан шоирона ёд мекунад. Зикри номи Ватан, таърих ва аламҳои онро дар дилаш зинда мекунад. Маҳз эҳсоси ҳақгузорӣ ва шинохтани манфиатҳои халқу Ватан шоирро ба шеър гуфтан во медорад. Вале дар ин равиш ӯ ба нақлу тавсифи воқеаҳои рӯзгор таваҷҷӯҳ надорад, балки мекушад саҳнаҳои муассири зиндагиро ба воситаи образҳои шеърӣ зинда созад. Дар ҳама ҳолат бовар ва садоқати ӯ ба зиндагӣ, ба рӯҳи созандаи инсон ғолиб меояд. Ин меъёри аслии дили шоиронаи ӯ ба воқеияти дирузу имрӯз, ба сарнавишти ватан ва омоли фарзандони он аст. Масалан, дар шеъри «Худамро мебарам бар дӯши худ боз» ҳастиашро фоли бақои Ватан мешиносад:

Барои хоки ӯ дар ҷанги Гирмон,
Ман андар батни модар тир хӯрдм.
Маро бо тири Гирмон зод модар,
Намемирад Ватан, чун ман намурдам.

Дар ин шеър ва бисёр шеърҳои дигараш ранҷҳои ҷанг ва талафоти гарони он дар ақибгоҳ барои шоире, ки лаззати шириниву талҳии он айёмо чашмида буд, меъёри баҳои ҳақиқат гардид. Бисёр шеърҳои шоир аз муҳити деҳ мавзӯи гирифта, ба замони бачагии шоир алоқаманданд. Он давраи фоҷиабори таърихиро бо ғаму шодии кӯдакона зинда меку-

над. Шеърҳои пурдарди «Кӯдакӣ ку?», «Фарзанди деҳқон», «Бачаҳои деҳотӣ», «Асп», «Кӯдакияи ҳанӯз гирён аст» саҳнаҳои пурдардери аз бачагии замони ҷанги шоир ва қаҳрамони лирикии ӯ бозгӯ кардаанд.

Шеъри Бозор Собир оддӣ нест. Вай шеъри тасвирий мегӯяд. Ба ин далел суҳан дар шеъри ӯ мақоми хос дорад. Беҳуда нест, ки шоир дар шеъри «Забони модарӣ» таърихи забони халқро ба ёд оварда, аз қадри суҳан ҳарф мезанад:

Аз сари сад минбар афтоданд нозирҳои ӯ,
То наафтанд аз забони хештан.
Дар сари сад дор чон доданд шоирҳои ӯ,
То наафтад бар замин қадри суҳан.

Шоир дар ҳамин маслак, ки анъанаи устодони суҳани ҳазорсолаи тоҷикӣ, содиқ монд. Муҳимтарин унсури шеъри ӯ суҳан аст, ки ба маънӣ болу пар мебахшад. Маҳз интиҳоби суҳан ва тозагӯиву тозаҷӯӣ шеъри ӯро тасвирий ва образнок сохт. Ӯ ба анъанаҳои адабии китобиву халқӣ рӯ оварда, ба шеърш болу пар бахшид. Оҳанги таронаҳои духтарону писарони деҳотӣ аз бисёр навиштаҳои ӯ басо поку дилангез ба гӯш мерасад. Қиёсоти шоиронааш низ ба таҷрибаи маънавии мардум така мекунад. Шеърҳои дилангези «Дилам месӯзад», «Бӯса ба дунё задам», «Доғнома», «Дареғо» ниҳоят ҳунармандона гуфта шудаанд. Ин шеърҳо саропо тасвирий буда, таҷрибаи ҳунарии ӯ аз сарғаҳи поки фарҳанги мардумӣ ғизо мегирад, он ҳама ёфтаҳои шоир бо ҷамидану шамидану ҷашидан, ки заҳмати занбӯри асал аст, ба мо бозмегардонад.

Чунончи

Аз доғи ту дам ба дам дилам месӯзад,
Аз бахти пиёдаам дилам месӯзад.
Беҳ ҷашми маро намекушодӣ дар ишқ,
Аз ҷашми кушодаам дилам месӯзад.
...Вақте ки ғами ту мекунад дилгирам,
Меҳезаму дафтару қалам мегирам.
Аз дафтару аз қалам алам мегирам,
Бар дафтару бар қалам дилам месӯзад...

Номи ҳамаи китобҳои, ки то ҳол Бозор Собир ҷоп кардааст, ба назари дунёшиносӣ ва усули эҷоди ӯ ишорат мекунад, ки яке аз онҳо «Бо ҷамидан, бо ҷашидан...» аст. Худи шоир низ ба ин мавзӯ ишора карда гуфта буд, ки «мавзӯоти худро бо забону ҷашму гӯшу бо димоғу дасту по

каламӣ кардааст». Ин чунин маънӣ дорад, ки мо тасвирҳои шоиронаи ўро бо забону чашму ғушу бо димоғу дасту по метавонем ҳам бинему ҳам ламс кунему ҳам чашему ҳам шамем. Яъне ў дар шеърш рангу бўйи зиндагиро чидааст. Табиист, ки аз хондани бисёре аз шеърҳои ў бештар ашёи тасвиршуда дар ёди мо мемонад, мо метавонем онро ламс ва дарк намоем. Шеъри «Тирамоҳ» намунаи ҳамин гуна шеър аст:

Мургҳоро аз ҳаво тӯри боронҳо гирифта,
 Чомаи гарми дарахтонро дарида,
 Подаҳои бодхояш сабзаву гулро чарида,
 Тирамоҳи тира бар кӯям расида.
 Селаи гунчишки тар
 Дар зери борон мезанад пар,
 Ашки борон мечакад аз мижғони сабзи санавбар,
 Ҳамчу аз мижғони духтар.

Ҳунари тасвиргарӣ дар шеър аз қудрати забондонӣ ва ҳаёлотӣ латифи шоир берун меояд. Забони шеъри Бозор Собир ҳам аз ҷиҳати луғат, ҳам аз ҷиҳати услуб қобили таваҷҷӯҳ аст.

Бозор ҳам дар шакли шеъри озод ва ҳам анъанавӣ бомуваффақият шеър мегӯяд. Бештарини шеърҳои ӯ, аз ҷумла «Ватан», «Дар оғӯши кӯхистон», «Бухоро», «Асри XX», «Забони модарӣ» ва ғайраро, ки мундариҷаи нав доранд, дар шакли шеъри озод гуфтааст. Шеърҳои ӯ, ки мавзӯӣ ва таассуроташон анъанавист, дар шакли анъанавӣ мегӯяд. Масалан, «Жакон», «Мераванд абрҳои тобистон», «Барф», «Ғазали арӯсӣ», «Ошиқон» ва ғайра. Вале дар ҳамин шаклҳои анъанавӣ ҳам тасвирҳои ў тозаву пурмаънианд.

Услуби Бозор Собир «яке аз ҷолибтарин ҳодисаҳои дар назми ҳозираи тоҷик буда» осораи ӯ бо мазмунҳои баланди ватандӯстиву инсонпарварӣ дар таърихи ин адабиёт мақоми хос дорад.

Бозор Собир соли 2018 дар шаҳри Душанбе вафот кардааст.

Савол ва супориш:

1. Роҳи зиндагӣ ва эҷоди шоирро шарҳ диҳед.
2. Мавзӯи аввалин шеърҳои шоир кадом аст?
3. Моҳияти иҷтимоии шеърҳои Бозорро муайян кунед.
4. Мавзӯҳои Ватан ва таърих дар эҷодиёти шоир чӣ мақом доранд?
5. Андешаатонро дар бораи ҳунари шоирии Бозор Собир баён кунед.
6. Услуби шеъри ў чӣ гуна аст?
7. Шеъри «Кулбаи модар»-ро маънидод намоед ва онро аз ёд кунед.

Кулбаи модар

Дар навдаи тути модар овезон
Чун халтаи чака халтаи маҳтоб.
Дар кундаи тути модар овезон
Чун халтаи моҳ халтаи ҷуғот.

Шаб аз лаби боми кулбаи модар
Ҳамчун зари об мечакад маҳтоб,
Аз халтаи моҳу халтаи ҷуғот
Ҳамчун зари ноб мечакад зардоб...

Ман дар тани кӯдакӣ фуру рафта,
Худро таги тути пухта мебинам,
Дар ҷолаи туту тутборонаш
Як мушт яtimi хуфта мебинам.

Як мушт яtimi хуфтаро модар
Дар пахтаи дил гирифта меҳобад.
Сар монда ба тахтаи дили модар
Сар монда ба пахтаи дили модар,
Бо чак-чака мебарад хобам,
Чун рағани маска мебарад хобам.

Дар ҷойгаҳи мо, ки тут мерезад,
Чун ҷола, ки моҳи хут мерезад.
Ҳамёза, ки мекашӣ, ба нохост
Шаб дар даҳани ту тут меафтад.

Вақте ки сапеда деги гардунро
Чун модари ман ба рег мешӯяд,
Вақте ки сапеда гови гардунро
Чун модари ман пагоҳӣ медӯшад,
Бо шир-шири шир мешавам бедор,
Бо шир-шири ширдӯшии модар...
Дар хоби шабам ҳанӯз беҳотир,
Ман дар тани кӯдакӣ фуру рафта,
Худро таги тути пухта мебинам,
Дар ҷолаи туту тутборонаш

Як мушт яtimi хуфта мебинам –
Додар ба бағал гирифта додарро
Хоҳар ба бағал гирифта хоҳарро.

Вақте ки аз ин миёна бархезам,
На мушти яtimi хуфта мебинам,
На дасти бағалгирифта мебинам.
На навдаи тути пахта мебинам.
На! На! На ба мушт донаи туге.
Танҳо ману мушти сахти калтуге.

Ман аз тани кӯдакии ман ҳар бор
Чун мурғи пагоҳӣ мешавам бедор.
Чун мурғи пагоҳӣ сина мекӯбам,
Чун мурғи пагоҳӣ мезанам фарёд.
Чун мурғи пагоҳӣ мекунам ку-ку:

Ку хоҳаракони хонарӯбам, ку?
(Сад соли дароз хона норуфта),
Ку додаракони хонабонам, ку?!
(Сад соли дароз хона бесоҳиб),
Ку модараки сагерабонам, ку?!
(Сад соли дароз дег ношуста,
Дегу табақаш ба рег ношуста).

На чак-чаки халтаҳои хобовар,
На шир-шири ширдӯшии модар,
Девори гилеву сояравшанҳо,
Девори дилеву сояравшанҳо.
Дар шохи чанор халтаи маҳтоб,
Аз халтаи сина мечакад зардоб.

Бачаҳои деҳотӣ

Нарм-нармак тарона мехонанд
Аз лаби бому аз сари девор,
Баччаҳо, баччаҳои деҳотӣ,
Соддаю хушзабону беозор.
Аз дарахтон шукуфа мерезад,
Бӯйи пудина мекунад дами бод.

Медаванд аз миёни майсаю об,
Баччаҳо побарҳнаву дилшод.

Аз паси кӯдакони бепарво,
Чун ҳаросак ситода бо сари хам,
Мекунам орзу, ки бори дигар,
Кошки ман ба тифли баргардам.

Боз ман бошаму ҳавои баҳор,
Резаборону турнаҳои қатор.
Гузаронам чу мисрае аз ёд
Турнаҳоро ба чашм аз кӯҳсор...

Чорпора

Ҳар шеър, ки пора-пора месозам ман,
Пайдост, ки чорпора месозам ман;
Ҳар пораи чорпораам – пораи дил,
Дилро духазорпора месозам ман.

* * *

Ман одами сояшин набудам умре,
Дар сояи ону ин набудам умре.
Чатре ба сарам набуд аз сояи кас,
Ин чатри кабудӣ осмон буду бас.

* * *

Вакте ки чаковак аз ҳаво меояд,
Бигзор, ба рӯи чашми ман фармояд,
Дар байзаи чашми ман, ки чун байзаи ўст,
Биншинаду чӯчаи чаковак зояд.

* * *

Рӯзе писарам чашмаи сероб кашид,
Бо ранги зулоли обии ноб кашид,
Бар он нигаристаму дилам об кашид,
Аз чашмаи ранг чашми ман об кашид.

**ГУЛРУХСОР
САФИЕВА**

(1947)

Гулрухсор 17 декабри соли 1947 дар деҳаи Яхчи ноҳияи Дарбанди Тоҷикистон ба дунё омадааст. Соли 1968 факултаи филологияи Донишгоҳи давлатии Тоҷикистонро тамом карда, дар вазифаҳои мухбири «Комсомоли Тоҷикистон» (ҳоло «Чавонони Тоҷикистон»), мудирӣ шӯъбаи матбуоти комитети марказии комсомол ва сармуҳаррири рӯзномаи «Пионери Тоҷикистон» фаъолият намудааст. Аз соли 1981 то 1986 котиби раёсати Иттифоқи нависандагони Тоҷикистон буд.

Баъди ҷанги шаҳрвандӣ муддате аз ҷумҳурии берун рафт. Ҳоло дар шаҳри Душанбе зиндагӣ ва эҷод мекунад.

Нахустин шеърҳои ӯ дар матбуоти маҳаллӣ чоп шуда, аз маҳорати шоирӣ ӯ дарак меоданд. Баъд паси ҳам маҷмӯаҳои ашъори «Бунафша», «Ҳонаи падар», «Шабдарав», «Оинаи рӯз», «Оташи суғд», «Ихлос» ва ғайраро ба чоп расонд. Бештарин қисмати осораш ба забони русӣ ва забонҳои халқҳои собиқи иттифоқи шӯравӣ ва ҷаҳон тарҷума шудаанд.

Муаллифи достони «Мотами сафед» мебошад, ки дар бораи қисмати фоҷиабори афсарони аз ҷанги ҷаҳонӣ баргашта нақл мекунад. Ӯ муаллифи романи «Занҳои сабзбаҳор» низ мебошад, ки аз рӯзгори пурфоҷиаи занони деҳот дар солҳои ҷанг ва баъди он ҳикоят менамояд.

Гулрухсор муаллифи песаҳои «Озодӣ», «Ба мо бовар кунед», «Заминларза», «Ғори ачинаҳо» ва ғайра буда, ҷоизаҳои ҷавонон ва ба номи Рӯдакиро дарёб кардааст.

Эҷодиёт. Гулрухсор шоираест, ки аз байни қаламкашони ҳамсолаш бештар дар байни хонандагон шӯҳрат дорад. Сабаби ин, пеш аз ҳама, дар қамоли шеър ва ҳунари шоирӣ ӯст.

Биёед ҳамроҳ воридаи ҷаҳони рангини шеъри ӯ шавем ва бубинем, ки дунёи шеъри ӯ чӣ махсусиятҳо дорад, шеъри шоира чӣ сирре дорад, ки ин қадар хонандаро ҷалб мекунад.

Китобҳои осори ӯро бо диққати тамои варақ мезанем ва аз саҳифа ба саҳифа, аз байт ба байт чун аз пайроҳае ба пайроҳае сайри дунёи шоирӣ ӯ мекунем. Аввалин таассуроте, ки аз ин сайр ҳосил мешавад, аз он аст, ки ин дунё ба мо шинос аст. Ин дунё низ «Ватан» ва «Замин» дорад, дар ин дунё «Тӯй», «Чангу сулҳ» мешавад, қуллаҳо моро мафтун мекунанд, «чапмаҳо» ғаввора мезананд, одамон интизорӣ мекашанд, орзу мекунанд, ишқ меварзанд, ғаҳвора меҷунбонанд, чароғакҳои зиндагӣ нурафшонанд.

Дар ин дунё муҳаббат сохтаву бофта нест. Ин муҳаббати поки шоираест, ки новобаста аз «миллату мазҳаб» ҳамаро дӯст медорад, нигоҳи ӯ ба сӯйи ҳама нигаронида шудааст:

Сӯйи ту меравам,
Чун хандаи баҳор
Ман қаҳрамони ҷанг не,
Ман қаҳрамони нанг.

Дунёи шеърӣ шоира аз муҳити кӯдакӣ, аз деҳе, ки он ҷо зода шуд ва парвариш ёфт, ҷудо нест. Дар ин муҳит диёри кӯҳистони ӯ, деҳаи Яхчаш бо осмони тоза, рӯди равон, гулу себарғаҳои адирҳо бо обу ранги тоза ҷилва мекунанд. Назари гарми шоиронаи ӯ дар як гӯшаи кӯҳистон, ҳар як гулу сабзаи онро барои мо зинда месозад:

Ман аз домони кӯҳистон
Чу аз домони ҷити модарам гул
ҷиданӣ будам.

Аммо тасвири кӯҳистон дар ашъори шоира яктарафа нест. Тасвири кӯҳистон дар баробари тасвири табиат, тасвири зебоиҳо, тасвири ҳаёт, тазодҳои рӯзгор, ғалсафаи зиндагӣ, ифодаи дарду рози инсон ва муҳаббати ӯ ба Ватан аст:

Дар сари хирмани пурдона хафи қаҳ дидам,
(Зиндагӣ боргар асту ману ту донаву коҳ!)
Ба дили хок кӣ афтад, кӣ сари бод равад,
Аз дили санг баҳорон, кӣ бирӯяд ногоҳ.

Осиёби деҳа дар шеърӣ «Осиё» рамзи зиндагӣ аст. Вай ҳайкали гушнагии дирӯза ва серии имрӯза мебошад. Ин шеър аз беҳтарин шеърҳои шоира буда, дар тимсоли осӣб ба воситаи образҳои шеърӣ нишонрас масъалаҳои зиёде бардошта мешавад. Ҳар як тасвир, образ дарди шои-

ра, фикру эҳсоси ўро барчааста ифода мекунад ва ҳар як образ мазмуни як паҳлӯи ҳаёти халқ ё қисмат:

Тифлии ман аз қафои чанг то Гирмон бирафт.

* * *

Гушнагиро кӯфт ҳамчун дони гандум санги ту.

* * *

Ман ба деҳа баҳри доруи ҳамушӣ омадам.

* * *

Осиёби ман ту дони ҳасратамро орд кун.

Гулрухсор нахустин шоираест, ки дар адабиёти тоҷик эҳсос ва таассуроти поку беолоиши занонаро дар мавзӯҳои гуногун бо шавқи тамом ифода карда тавонист. Бинобар ин шеърҳое, ки ӯ дар мавзӯи Ватан, модар ва ишқи поки инсонӣ мегӯяд, ба андозае самимӣ ва нишонрас хастанд, ки дили хонандаро ба хурӯш меоранд.

Гулрухсор дар сархати ашъори ватанхоҳонааш ин рубоии мардумиро сабт кардааст, ки як навъ мазмун ва арзиши шеъри ўро таъбир мекунад:

Хоки Ватан аз тахти Сулаймон хуштар,
Хори Ватан аз лолаву райҳон хуштар.
Юсуф, ки ба Миср подшоҳӣ мекард,
Эй кош гадо будӣ ба Канъон хуштар.

Гулрухсор пасу пеш бо Мӯъмин Қаноат, Лоик, Бозор Собир, Гулназар ва дигарон ба арсаи шеъру шоирӣ омад. Ў вақте бо эҳсоси ифтихор аз Ватан, гузаштаву имрӯзаи он ба адабиёт омад, ки дар ин мавзӯ ба бисёр мавзӯҳои ба худшиносии миллӣ алоқаманд шеърҳои пурмазмун ва ҳунармандонае гуфта шуда буданд. Вале он шеърҳо ҷойи шеъри Гулрухсорро танг карда натавонистанд. Зеро ки ин гуна шеърҳоро шоира бо камоли ҳунар суруда буд. Онҳо ба дили хонанда наздик буда, рӯҳияи калону хурдро хеле амиқ ифода мекарданд. Аз ин ҷиҳат ба дилҳо роҳ ёфта, аз китоб ба китоб иқтибос мешуданд. Дар ин замина шеърҳои «Ватан», «Хонаи падар», «Ватандор» аз бисёр ҷиҳат ҷолиби диққатанд.

Шеъри бисёр хуби ӯ «Ватандор» муҳаббати ватанро дар дили хонанда афзуда, ўро ба ҳифзи арзишҳои бузурги ватанхоҳию ватандорӣ

омода мекунад. Хонандаи огоҳ аз сатрҳои зер танҳо сабақи дӯст доштани Ватан ва хидмати бедареғ ба онро меомӯзаду бас.

Санги кӯҳат заршиносам кардааст,
Ишқи ту пири сипосам кардааст.
Бефаноии ту дар даҳри фано,
Аз ғами мурдан халосам кардааст,
Эй Ватан, марзи садоқаткиштаам,
Эй Ватан, «Шоҳнома»-и нанвиштаам.
Носехонам нуктагирӣ мекунам,
Деҳаи худро агар ғӯям Ватан.
Мекунад таҳрири қач, таҳлили қач –
Қачқулоҳе меҳру шеърӯ ҳарфи ман,
Мазраву деҳи диёри ман, Ватан,
Эй қанори беканори ман, Ватан.
Дар нигоҳи нуктагирӣ беҳунар,
Ғар гули руҳсори ҷурму иллатам,
Бо сари сабзу забони сурхи худ,
Духтари исёнпарастӣ миллатам! –
Дарди ман бо тоҷикӣ гирён шавад,
Шодӣям бо тоҷикӣ хандон шавад.

Ва ин шодии шоираи ватандӯсту истиқлолхоҳ ин аст, ки дар дубай-тии зер иқрои мешавад:

Надорам орзуи умри ҷовид,
Ватан бигзор монад ҷовидона.
Ҳамехонам ба ӯ баъди сари ман
Ватан монад, Ватан монад нишона!

Ва дар ин рубоӣ низ Гулруҳсор Ватанро бо муҳаббати бемонанд дӯст медораду меситояд:

Торе, ки то Ватан нахонад, назанам,
Он дил, ки ғами Ватан надонад, шиканам.
Шамъе, ки бари Ватан насӯзад, бикушам,
Чашме, ки тӯро Ватан набинад, биканам.

Гулруҳсор дар бораи Ватан шеърҳои амиқ ва рангин мегӯяд. Шояд дар ҳамин гуна шеърҳо эҳсоси амиқи тоҷикона, ки молотом аз муҳаббати Ватан, дарду доғи он аст, ба равшанӣ ифода шуда бошанд. Аз ин ҷиҳат ин гуна шеърҳои ватанхоҳонаӣ ӯ аз шеърҳои дигарон фарқ мекунам. Дар ҳамин равиш назари ӯ ба таърих, сарнавишти маънавии халқ хеле амиқ ва пурмазмун аст. Номӣ яке аз китобҳои ашъори ӯ, ки «Оташи

суғд» аст, низ ба ин мавзӯи ишора мекунад. «Оташи суғд» рамзи идомати зиндагии халқи ӯст. Ин оташ танҳо поси хотир нест, балки барои шоира ва хонандаи огоҳ ин оташ маънии амиқтаре дорад, ки шоира дарёфтааст:

Бароям суннати оташпарастӣ,
Бувад мерос аз бобои Сугдам.
Туро бо як нигоҳи гарм сӯзам,
Ман охир духтари Момои Сугдам.

Ин гуна шеърҳои шоира маънии амиқ, маънии аз ғунҷоиши як шеър фузунро ифода карда, дар замони гузарони мо ҳамин гуна шеърҳо арзиши зинда пайдо мекунанд. Вақте дар бораи арзиши намирандаи шеъри ӯ сухан мекунем, беихтиёр таронаи ба модар бахшидааш ба ёд меояд. Ин шеър дар нигоҳи аввал таронаи мардумиро ба ёд меорад, вале чун бодикқат онро меҳонему мешунавем ва эҳсос мекунем, дармеебем, ки ин шеър либоси хос дорад, ки ба танаши Гулрухсор пӯшонидаст. Бесабаб нест, ки ин шеър имрӯз аз ҳама бештар суруда мешавад ва яққоя бо меҳри модар дар дили хонанда маъво гирифтааст:

Хушрӯз модарам,	Чун дасти орзу
Дилсӯз модарам.	Дасти ту дар сарам,
Ганҷи ягонаам,	Баҳти баланди ман,
Хуршеди ховарам.	Баҳти ту доварам.

Эй духтари замин,
Эй модари ҷаҳон
То ҳаст зиндагӣ,
Ҳастӣ ту ҷовидон!

Аз ин шеър фақат овози шоира ба гӯш намерасад; он ҷӣ ӯ меғӯяд, рози дили ҳар фардест, ки модарашро азиз медорад.

Шеъри Гулрухсор маънии амиқи иҷтимоӣ дорад. Вай хоҳ дар бораи Ватан нависад хоҳ модар ҳадафаш як аст, ислоҳи ахлоқи ҷомеа; дар дили инсонҳо афрӯхтани муҳаббат ба ватан, модар ва умуман, ҳаёт. Вале сабаки ҳаёт паҳлӯҳои дигар дорад, ки шоираро ба гуфтани шеъри пурсӯзи ахлоқӣ ҳидоят мекунад. Яке аз мавзӯҳои, ки консепсияи ахлоқии Гулрухсорро тарҳ медиҳад, танҳоист. Дар ин боб андӯҳи шоира чунон амиқ аст, ки маҷбур мешавад чунин хулоса кунад: «Баҳти мо чун мурғи шабкӯр бо нигоҳи субҳ зор аст». Ин ҷо образи рамзии мурғи шабкӯр мазмунӣ иҷтимоӣ касб мекунад. Аз танҳои шиква намудани шоира маъноӣ бо мардум пайвастан ва талош барои яқдилӣ. Ин маъниро ӯ тақвият дода, дар шеъри «Об бурд» навишта буд, ки «Иттифоқи мӯр

филҳоро кушад, Зиндагонӣ фарди танҳоро кушад» ва одамонро даъват мекунад, ки «чамъ бошанду нарм бошанд». Дар шеъри дигараш – «Замин аз дард меларзад» меафзояд:

Бидех дастони кӯчакро писарчон,
Ки дасти модари танҳо бигирем.

Нияти ахлокии Гулрухсор дар шеър ва зиндагӣ мубориза барои покии вичдону софии ахлоқ, шарафу номус ва обод доштани дунёст. Қаҳрамони лирикии шоира далеру собитқадам аст. Аз ин рӯ соҳиби ин қаҳрамон – Гулрухсор бо қатъият мегӯяд:

Байни маргу зиндагӣ монанди пул истодаам,
Ман, ки андар сахтӣ ҳамчун сангу нозук чун гулам.
Зиндагӣ меҳоҳаму дар ҳифзи номи зиндагӣ
Қудрату мардонагии ман ба сад кас мерасад.

Нафақат Гулрухсор, балки қаҳрамонони шеъри вай, аз қабили Робеа, Индира Гандӣ ва дигарон низ муборизу исёнгар ва созанда ҳастанд. Гулрухсор гоҳ ба қаҳрамонаш сифатҳои маънавии хешро меафзояд (дар нисбати Робеа) ва гоҳи дигар сифатҳои қаҳрамонаш (Индира Гандӣ)-ро дар худ камол мебахшад. Дар натиҷа мо дар навиштаҳои ӯ ба инсонҳое вомехӯрем, ки ҷаҳон комили маънавӣ дошта, бебоку муборизанд.

Гулрухсор шоираи таърихписанд аст. Бисёр меҳоҳад ба воситаи шеъраш таърихро дар хизмати имрӯз қарор диҳад. Дар ин замина ӯ амиқтар рафта, таъкид мекунад, ки имрӯз набояд «модари худ, решаи худ, хоки худро аз ёд бурд». Ҳам Гулрухсор ва ҳам қаҳрамони ӯ – Робеа сари ҳастӣ ва баҳои миллат андеша мекунад. Яке аз унсурҳои баҳои миллатро шоира ва қаҳрамони ӯ дар забон мебинанд. Шоира боре навишта буд, ки «марги миллат аз марги забон сар мешавад, марги забон аз беномусиву бегонапарварии соҳибзабон». Ин матлабро қаҳрамони ӯ Робеа тақвият мебахшад:

Сари зиндаи беор ба дор бод,
Зиҳи сари буридаи номус.
Робеа мегӯяд:
Шеърҳои дар лаби ман куштаро,
Духтаре охир бигӯяд ҷойи ман.

Ва ин духтари ҷасур, бебоқ ва фидокор аст, ки ҳам шахсияташ, ҳам зиндагию рӯҳи исёнкораш, ҳам шеъраш давоми умри Робиаҳост.

Барои Гулрухсор зиндагӣ ва эҷод ягонаанд. Аниқтараш миёни ин ду шоира сарҳаде надидааст. Ҳамин аст, ки вай дар шеър бар зидди нозӯриву ноодамӣ ва аъмоли бади инсонӣ мубориза дорад.

Достони пурмазмуни ӯ «Мотами сафед» давоми ҳамин равиши эҷодии ӯст. Ин достон аз сарнавишти талхи зане ба номи Гулпарӣ ва дахҳо шахсиятҳои неку бад ҳикояти пурсӯзе мекунад. Шоира ба во-ситаи ин достон нақши ғочабори ҷангро дар қисмати инсон нишон медиҳад. Таъкиди ӯ бар ин аст, ки ҷанг пеш аз ҳама ороиши мардуми оддиро барҳам зада, нобакоронро бар сари қор меорад. Нобакорон аз ин фурсат барои худ истифода карда, ба бадбахтии мардум меафзоянд.

Қаҳрамони достон Гулпарӣ рӯҳи бешикасте дорад. Ӯ рамзи фидокорӣ, ҷасорат ва бемаргист. Бинобар ин ҳам шоира дар ҳаққи ӯ мегӯяд:

Бар ҳоли ӯ сӯзад дилам,
Бар қудраташ тан додаам.
Унвони мардӣ гар якест,
Онро ба ин зан додаам.

Шоира бо тасвири воқеаҳои дар ақибгоҳ аз сари қаҳрамононаш гузашта, рӯҳи тавоно ва имону одамияти онҳоро ситоиш мекунад. Ғочаи ҷанг дар ақибгоҳ ғочаҳои дигарро ба вучуд овард. Зиндагии инсонҳоро тира сохт. Рӯҳашонро шикаст, захмашонро тоза кард. Сано – он дӯстдоштаи Гулпарӣ аз ҷанг ланг баргашт. Вале барои Гулпарӣ ӯ чунин буд:

Сад пойи равон ба як асояш надихам,
Сад марди ҷаҳон ба як нигоҳаш надихам.

Ҳамчунонки Сано дар роҳи ҳимояи зиндагӣ дар ҷанг маъҷуб шуд, Гулпарӣ Санои маъҷубро чун рамзи зиндагии захмхӯрда, ки бошад шифо ёбад, дӯст медорад, аз баҳри ӯ намегузарад. Дар саҳттарин лаҳзаҳои зиндагӣ ном ва шарафи худро ҳифз кард. Ин ҳама ба хонандаи достон сабақи бузурги ахлоқӣ медиҳад, ки сарманшаи он худҷӯйиву худшиносӣ, фидокориву собитқадамист.

Гулрухсор аз воқеияти ақибгоҳи ҷанг романи бо номи «Марзи ному» низ навишт, ки он баъдтар бо номи «Занони сабзбаҳор» машҳур гардид. Мавзӯи роман ҳаёти вазнини сокинони ҷануби Тоҷикистон дар солҳои ҷанги ҷаҳонии дуввум мебошад.

Романи Гулрухсор романи тақдирхост. Муаллиф ба таври бозъти-мод нишон медиҳад, ки ҷанг аз кишвараш хеле ва хеле дур воқеъ шуда

бошад ҳам, дасти манхуси вай ба ин ҷо низ расида, боиси бадбахтиҳои зиёд гардид. Аммо ғаму андӯҳе, ки ҷанг ба сари мардум овард, иродаи онҳоро шикаста натавонист.

Қаҳрамони асосии роман занҳоянд. Дар байни онҳо Зебо бо фазилатҳои инсонияш фарқ мекунад. Зебо шахсиятест, ки дар ҳифзи иззати нафси худ ва дигар занон, дар ҳимояи ҳуқуқи инсонӣ, номусу шараф мардона мубориза мекунад. Маҳз чунин ҳислатҳо обрӯи ӯро дар байни мардум зиёд кард.

Гулрухсор дар роман як силсила образҳои мардон, аз қабили Саид Алӣ, Тош, Амон ва ғайраро низ офаридааст, ки агар Саид Алӣ барин қасон бо одамият ва фидокориашон фарқ кунанд, Тош баринҳо бо разолат ва қабохаташон. Аз ин ҷиҳат роман арзиши фаровони ахлоқӣ дошта, наврасонро дар рӯҳи одамият ва зиндагӣ тарбия мекунад.

Савол ва супориш:

1. Гулрухсор парвардаи кадом давра аст?
2. Мавзӯи асосии шеъри ӯро зикр кунед.
3. Мавзӯи Ватан, модар ва таърих дар шеъри ӯ чӣ мақом дорад?
4. Мавзӯи ва ғояи достони «Марзи номус»-ро бигӯед.
5. Сифатҳои қаҳрамонони достонро шарҳ диҳед.
6. Кадом асари насрии Гулрухсорро медонед ва он чӣ арзиш дорад?

Хонаи падар

Хонаи гарми падар гаҳвораи пурнози ман,
Олами зебои тифлӣ, байти бепардозии ман.
Аз садои ҷунбиши гаҳвора, аз лабханди тифл,
Мерасад оё ба гӯшам хандаю овози ман.

Дар қанори модару оғӯши пурмехри падар,
Қулла дар ҷашмам заминро баҳр дарё менамуд.
Дар миёни чор девори ту бепарво будам,
Беҳабар аз ҳастии неку бади атрофи худ.

Навниҳоли себи ҳавлӣ бор овард ин баҳор,
Қудаки дирӯзаат имрӯз соҳибхона шуд.
Соҳиби ҳамсояву ҳамкосаву ҳамдард шуд,
Соҳиби шамъи фурузону дару қошона шуд.

Рӯдҳои шӯҳи кӯҳи сӯйи дарё мераванд,
Сӯйи дилҳо меравам, аз оғӯши гарми ту ман.
Хонаи хурди падар як пораи хоки Ватан,
Олами танги ту дунёи кушодам додааст.

Ибтидои шеъри ман аз олами лоии туст,
Шояд аз ин рӯ бувад, дар чашми мардум ноаён!
Аз дами дарвозаи бикшодаат оғоз шуд,
Роҳи ман дар зиндагонӣ бар дили хурду калон!

Зинда бодо, дӯстонам!

Боз шуд оғоз чашми арзу роз,
Душманамро ин саҳаргаҳ хаста дидам.
Боли қачпарвози ӯ бишката дидам,
Чашмҳои тангбину кинахоҳаш,
Дар сари рухсори худ баста дидам.
Чашми панд андохтам бар чор сӯям,
Хештанро аз ҳасад вораста дидам.

Дарк кардам, ки дар ин субҳи дурахшон,
Ранги рӯйи заъфаронам аргувон аст.
Чини абрӯям шикаста,
Хандаам нав,
Дӯстонам дар барам монанди ҷон аст.

Зинда бодо дӯстонам,
Душмани ман,
Гӯри ту дар ҳилаву кину камон аст,
Зӯри ман дар дӯстиву дӯстон аст!

САТТОР ТУРСУН

(1946)

Ин нависандаи соҳибхунар 15 феврал соли 1946 дар деҳаи Пасурхии ноҳияи Бойсуни Республикаи Ўзбекистон зода шуда, мактаби миёнаро дар зодгоҳаш хатм кардааст. Баъди хатми шӯъбаи арабии Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон дар идораи маҷаллаи «Садон Шарқ» ба сифати муҳаррири шӯъба ва ҷонишини сармуҳаррир фаъолият намудааст.

Аввалин навиштаҳояш солҳои донишҷӯӣ, яъне охири солҳои шасту ибтидои ҳафтод ба таъъ расидаанд. Маҷмӯаи нахустинаш бо номи «Дили гарм» соли 1971, повесту ҳикояҳояш «Сукути қуллаҳо», «Камони Рустам», «Аз субҳ то шом», «Барф ҳам мегузарад» нашр гардидаанд. Асарҳояш ба забонҳои хориҷӣ, аз ҷумла ўзбекӣ тарҷума шудаанд.

Ҳикояҳои аввалини нависанда соли 1971 дар маҷмӯаи «Дили гарм» чоп шудаанд. Мавзӯи ҳикояҳои нахустини Саттор Турсун таърихӣ, мубориза барои ҳаёти нав, зиндагӣ ва муборизаи халқи тоҷик дар солҳои ҷанг ва рафтору кирдори одамони бадаъмол будааст.

Дар ҳикояи «Ҳоҷамаст» нависанда нақл мекунад, ки Насимамак аз ҷанг баргашта, барои барқарор сохтани хоҷагӣ шабу рӯз меҳнат мекунад. Аммо хонаводааш тангдастӣ мекашад. Дар шароити танг Ҳоҷамаст фиребгару дузд ба ӯ ним халта гандумро эб надид. Дар ин бора қаҳрамони ҳикоя Музаффар андеша мекунад. Ниҳоят Ҳоҷамаст моли мардумхӯр моли давлатро дуздида, камомади зиёд мекунад. Вале Насимамак ба бадихои Ҳоҷамаст бо некӣ ҷавоб гардониданист: вай пули пасандозкардаашро ба Ҳоҷамаст медиҳад, то ки аз ҳабс озод шавад. Вале писараш Музаффар ба ин кори падар саҳт муқобил аст.

Нависанда ба воситаи ин ҳикоя хостааст, ки се рафтори инсон: дили софу бекинаи падари меҳнатдӯст, нобакорӣ ва ноодамии Ҳоҷамаст, орият ва баномусии Музаффарро тасвир кунад.

Ин мавзӯро нависанда давом дода, баъдтар ҳикояи ҷолиби «Ситораи корвонкуш»-ро навишт, ки аз ҷониби танқиди адабӣ баҳои хуб гирифт. Дар ин ҳикоя адиб образи инсонӣ бадгӯҳар – Назари манфурро офаридааст. Зиндагӣ ва сарнавишти ин мард пур аз макру фиреб буда, шахсияти вай сазовори ҳама гуна таҳқиру ҳиҷост. Нависанда барои хислат ва амалу кирдори қаҳрамонашро пурра нишон додан аз усули худфоскунӣ истифода кардааст.

Назар тамоми умр бо фиреб зиндагӣ карда, ҳамаи бадкирдориҳои ӯро хаспӯш карда, бе ҳисобу ҷавоб мондааст. Назаре, ки худро аз ҳама доно медонисту дигаронро ҳеҷ чиз ҳисоб намекард, дар охирин рӯзҳои ҳаёташ ба роҳи зиндагиаш назар андохта, баду некро ба андеша гирифт ва ба хулоса омад, ки тамоми ҳаёташ зоеъ шудааст. Пай бурд, ки қимати умри одам на ба молу чиз, балки бо номи неку кори нек будааст. Донист, ки ҳаёти ӯ хости умр, зиндагии беҳуда ва беақлона будааст. Тасвири зиндагии бесуд, бахиливу пастӣ, рашку ҳасад ва руҳияи худхоҳии Назарро дар муқоиса бо сарнавишти қаҳрамони дигари ҳикоя Туронтракторчии росткор, покдил ва нексиришт ба қалам додааст. Туронтракторчӣ умри гузаронидаи Назарро ба «дурахши назарфиреби ситораи корвонкуш» монанд мекунад: Умри гузаронидаи Назар «субҳи козиб, субҳи бардурӯғ буд, ҳеҷ гоҳ равшании ҳақиқӣ, ростӣ надошт».

«Сукути қуллаҳо» нахустин повести Саттор Турсун аст. Мавзӯи асар ҳодисаю воқеаҳо ва ҳаёту талоши мардуми деҳоти тоҷик дар солҳои ҷанг буда, ба ин восита нависанда бурдбории рӯҳӣ ва маънавии халқ, масъулиятшиносии ахлоқии инсонро дар солҳои саҳту мушқили ҷанг нишон додааст.

Повести «Пайванд» дар эҷодиёти Саттор Турсун қадаме ба пеш буд. Нависанда дар ин асар ба ошкор сохтани маънии амиқи рафтору кирдор ва фикру эҳсосоти инсон кӯшиши ҷиддӣ кард.

Қаҳрамони асосии повест Фарҳод – астрофизики ҷавон аст. Вай дар Маскав таҳсил карда, номзади илм шудааст. Вале азобу ранҷи солҳои кӯдакиаш, ноинсофӣ ва ҷабру ҷафои падар ҳеҷ аз ёдаш намеравад. Бо гузашти солҳо ба зодгоҳаш меояд ва дар бораи зиндагии худ, падару модарандар ва додарақону хоҳарақонаш андеша мекунад.

Нависанда падару писар – Ҳакиму Назарро аз ҳар ҷиҳат зидди якдигар тасвир кардааст. Падар ҷоҳилу нодон, дурушту дағал ва ноинсоф, писар оқилу доно, ҳалиму меҳрубон ва собитқадам аст.

Ҳонанда сабабҳои фарқияти ҷиддии хислати падару писарро доништанӣ мешавад. Барои ҷавоби дуруст додан ба ин савол нависанда ба

сарнавишти таърихии қаҳрамонаш рӯчӯ мекунад. Пеш аз ҷанг Ҳаким марди орому фӯрӯтане буд. Мағзи ӯ дар майдони ҷанг иллат ёфт. Илова ба ин вақте ки ба деҳа омад дид, ки занаш шавҳар кардааст. Ин ҳама ногуворӣ раҳму шафқатро аз дили Ҳаким бардошт. Зани дуомаш ба шаттаю шалоқ ва бадхӯиҳои ӯ тоб наоварда, се фарзандашро ҷим монда, дар синни бистухаштсолагӣ аз дунё гузашт. Тамоми хашму ғазаби Ҳаким ба сари ин тифлакони бемодар фӯрӯ рехт. Дами пирӣ фарзандонаш (аз зани сеюм) ба вай зӯрӣ карданду аз дамаш фуруварданд. Мӯйсафед маҷбур шуд, ки «рӯзгори сиёҳашро» ба андеша гирад, кардаю нокардаи худро ба мизони адолат баркашад.

Ҳаким сари қисматаш андеша карда, ба хулоса меояд, ки ба ҷунин ранг гирифтани зиндагиаш, аз як тараф ҷанг гунаҳкор бошад, аз тарафи дигар «толеи бадашро ҳудаш бунёд намуда, кӯркӯрона то ба ин нофарҷомӣ» расонидааст. Нависанда фикреро таъкид мекунад, ки инсон ҳар қадар дар зиндагӣ саҳтию душворӣ бинад, набояд расми одамиятро тарк гӯяд.

Дар повести «Камони Рустам» Саттор Турсун боз ба масъалаҳои ахлоқ, махсусан инъикоси ҳаёт ва амалу кирдори ҷавонон бозмегардад. Одамият ва ахлоқи нақӯ мағз андар мағзи ғояи асарро ташкил медиҳад.

Фирӯз қаҳрамони асосии повест аст. Вай зоҳиран ба бадӣ муқобилат намекунад. Вале дилу рӯҳаш ором нест. Вай ба ҳама гуна бадтинатӣ қобил аст. Бинобар ин ҳам ӯ хонаводаи Наимовҳоро ҷашми дид надорад. Фирӯз ба муқобили Наимовҳо, ки одамони фӯрӯмоёву пастанд ошкоро мубориза намебарад, балки бо амалу кирдори худ, бо ҳар қору сухани худ, тинати инсонияшро нишон дод. Одамияти ӯ на фақат Наимов, балки бародари ӯро низ мағлуб кард ва кинаву адовати онҳо дар ҳақиқӣ Фирӯз бенатича монд.

Дар ин повест низ нависанда ғояи асари «Сукути қуллаҳо»-ро, ки маҳкуми ноодамӣ буд, инкишоф дода, мисли «Сукути қуллаҳо» дар ин асар низ муқобилати ботинии қаҳрамон ва худпарастии кӯрдилӣ муқобил гузошта шудааст.

Повести дигари нависанда «Меғӯянд, ки модарам...» дар мавзӯи модар, ватан ва ватандорӣ навишта шудааст. Қаҳрамони асосии повест Шодмон ном расоми боистеъдод аст. Вай дар айни ҷустуҷӯҳои эҷодӣ меҳодад, ки дар расмҳояш бӯйи хосу нотақрори деҳа, бӯе, ки бо хотираҳои пурдарди айёми бачагӣ омехтаасту Шодмон онро равшану возеҳ дарк карда наметавонад, таҷассум ёбад. Воқеаҳои асар аз номи Шодмон нақл мешаванд ва ӯ аз меъёри андешамандӣ ва гу-

заштаву имрӯзи зодгоҳаш Вандоб менигарад. Дар повест мо симои дӯсти бачагии Шодмон, инсони фурутану худшиносро, ки омӯзгори мактаби деҳа аст ва ҳар гуна ҳамкориҳо чашми дидан надорад ва ҳам бо хотироти ибратбахши падараш гӯш медиҳад, یتимӣ, марги модар ва дарсҳои муаллими дӯстдоштааш Нусрати Давронро ба хотир меорад ва муқоиса мекунад, мебинем. Вай ба саволи зиндагӣ чӣ буду чӣ шуд ҷавоби аниқ меҷӯяд. Мавзӯи асосии повест Ватан, модар ва сарнавишти онҳо бошад ҳам, нависанда дар ин асар низ ба масъалаҳои одаму одамгарӣ, ахлоқи یتимӣ, хотираҳои бачагӣ ва ҳофизаи таърихӣ эътибори зиёд додааст. Бо роҳи ҷустуҷӯи симои модар бо ҷаҳони андешаи Шодмон шинос мешавем. Мо мебинем, ки қаҳрамон кӯшиши тасвири симои модар, гузаштаи деҳа, ҳулуку хӯ ва амалу кирдори бехтарин одамони он, дарсҳои шоиронаи Нусрат, Даврони муаллим ва ғайраро дорад. Аз ҷустуҷӯҳои ӯ маълум мешавад, ки бобои модарии ӯ Қодир-тиломчӣ зидди дунёи кӯҳна мубориза карда, сохти навро бунёд ғайрааст, падари Шодмон иштирокчи ҷанг будааст, модараш зани меҳнатӣ.

Ба ёд овардани симои модар боис мешавад, ки хотироти бачагӣ зинда шавад, таърихи Вандоб, муборизаи вандобиён ба муқобили муғулҳо, қиссаи талҳои сурх, бобои вандобиён Собир ва модаркалони онҳо, ки аз Сайроб будааст, оғиста-оғиста ёдбуди бачагиро ба ҳофизаи таърихӣ бадал месозанд. Ва масъалаи пос доштани ҳофиза ба миён меояд, ки чун воситаи баҳо додан ба ахлоқи инсон хизмат мекунад. Ҳофизаи таърихӣ оинаест, ки гузаштаро зинда медорад ва дар баробари таърифи қаҳрамонӣ хунҳориву золимӣ маҳкум мешавад, ба ҷанг, ки боиси ҷавонмаргии модари қаҳрамон гаштааст ва умуман нисбат ба қувваи бадӣ нафрату бадбинӣ бедор мекунад. Баъд дарси таърих, сабақи гузашта ба чашми қаҳрамон баробари ифодаи анъанаҳои нек норасоҳои деҳаро намоиш додаанд. Ба ин восита адиб худбинӣ ва ҳаромхӯро роҳи месозад.

Китоби навини ӯ бо номи «Санг дар бағал бо тӯфон» соли 2002 рӯи ҷопро дида, нависанда дар он аз зиндагии як марди мубтало ба васвасаи интиқом ҳикоят мекунад. Ӯ хонандаро оғӯи медиҳад, ки сиаҳдилӣ, кудурат ва рафта аз дунболи қасос чӣ балоҳо меорад.

Саттор Турсун дар адабиёти муосири тоҷик мавқеи хос дорад. Навиштаҳои вай бо мавзӯҳои тоза, сабақи дилкаш ва муаммоҳои ба миён гузоштаи адиб, ки аҳамияти یتимӣро ахлоқӣ дорад, дар таблиғи арзишҳои ахлоқии умуминсонӣ муҳим мебошанд.

САНГ ДАР БАҒАЛ БО ТҶҶҶҶ

Порча аз қисса

Ҳар дам чараёнашро тағйир дода, баъзан якбора фуру нишаста, ду шабу ду рӯз боз тундбод мевазид. Ва гоҳ қатъ гардидаву аз нав шӯриш карда, барфи реза меборид. Саҳарҳои бешумори кӯҳи Фарҳод ва талу пуштаҳои домани он, ки то ба канори дашти на чандон бузург тӯл мекашиданд, саросар ба кӯрпаи барф печида, ба дидан сард ва ҳавлангез метофтанд. Дашт ҳам, то чое ки чашм мерасид, сафед, бадқаҳр ва бегона буд. Дар сатҳи он як-ду соат инчониб боди раҳгум бозпас хурӯш карда, худро тунду тез ба ҳар тараф мезад. Ва садди сангини кӯҳии баландро шикаста натавониста, ё ба кадом сабаб то охири дашт нарасида, гӯё аз ноилҷӣ бошад, беш аз пеш дарғазаб мешуд, печутоб меҳӯрд, сафир мекашид. Ҳатто гургвор нӯла меандохт. Бори чандум буд, ки барфи заҳрманд ҷавлонғаҳи худро ба дасти бод супурда, тадриҷан аз дамаш мегашт. Осмони паст ва дар назар меғолуд ба ин ҳама безътибор менигарист.

Рашод аз шӯриши бод дигар бетоқат шуда, бари пӯстинро аз бо-лои сараш бардошт. Як ҳамёна кашида, вазнин паҳлӯ гашт. Ва ҳамин тавр муддате беҳаракат хобида, ниҳоят чашм кушод. Аввал ба оташдон нигарист, – дар ҷойи ҷӯбу чаҳс ва саргине ки саҳар афрӯхта буд, танҳо хокистар боқӣ мондааст. Аз сақф, аз равзани кулбаи нимторик, ба сари оташдон зарра-зарра барф рехта, каме бошад ҳам, гирди онро сафед мекард. Фақат гирдашро... Зеро хокистар ҳанӯз гармӣ дошт, оби кумғон низ яқин сард нашудааст. Ва албатта, Рашод метавонад ҳоло чизе бихӯрад.

«Бо вучуди ин алав кардан даркор», – аз дил гузаронд ӯ. Ва пилки чашмонашро ба пушти даст молида, ба саросари кулбаи сангин бедимоғ назар давонд. Як сатили пачақ; ду-се машки холӣ, ки хушк шуда, дар кунҷак болои ҳам хобидаанд; дар буни девор даҳ-дувоздаҳ каду ва як таҳ пӯсти гӯсфанд; аил ва полони хар; камон, фонус ва хӯрчини ало, ки ба се меҳи бари девор овезонанд; дар пойғаҳ мӯкиву муғиёнӣ, халачӯб ва чанд таёқи заранг; дар кунҷи дигар чор-панҷ коса табақи ҷӯбин. Ва ниҳоят, дар пеши дар як сағи зард. Дуртар аз дарзаи ҳезуму саргини гов, дар рӯи қадре ҳас, кулӯла шуда хобидааст ҷонвар. Аз роғҳои дари фарсуда дам ба дам нафаси сарди бод зада медарояд.

Рашод чашм аз ҷониби сағ нақанда, фурусате ба ҳаёл рафт. Вай ин вучуди вафодор ва зиракро ҳанӯз дар бачагиаш аз як ҷӯпони кӯнгурут

талабида, ба дасти худ калон карда буд. Зуд мегузаштааст шабу рӯзи парвардигор. Ҳа нагуфта, аз он айём чор сол пушти сар шуд. Дар бадали ин чор сол, ки ҳоло ба пиндошти Рашод ҳам бисёр тӯлонӣ ва ҳам бағоят кӯтоҳ метобанд, ниҳоят, боақл, хушёр ва дар муносибат ба вай беҳад меҳрубон буд ҷонвар. Аз ҷанги ҷи балоҳое ўро эмин дошт. Шабҳои дарози зимистон дар тарафи рама гашта, ҷӣ беҳобиҳо мекашид. Ба ҷӣ гургони бўрондида майдон гирифта. Ҷӣ тавр ҳамеша ғолиб меомад. Вале сад афсӯс – имрӯз, ана, ба доми кадом бемории қаттол печид. Аввал кам-кам тулак шуда, ба мӯйи ғафси ҷилодораши футур рафт. Баъд ҷашмони равшанаш гӯё ногаҳон тира гардида, оҳиста-оҳиста ба пӯсту устухон табдил ёфт. Давидан як тараф истад, акнун вай наметавонад ҳатто ба гашти ду саги дигари Рашод баробар пой монад. Канда-канда месурфад ва дар зери обу арақ тар шуда, худро аз ҳамҷинсонаш беҳолона канор мегирад. Ба назар ҷунин меояд, ки аз онҳо бисёр шарм медорад. Шарм дошта, ноилоҷ то ба гӯшае хaziда, ҷашмони обраваши пӯшидаву дар гулӯяш омоси ғусса, бештар хоб меравад. Ў ки медонад, – ин дунёи равшанро на бином ва на сӯзам гуфта, шояд худро ба хоб мезанад.

Бале, оқибат бемор шуд сағаш, афғору афтода шуд. Ҳаво агар хунук бошад, раҳмаш омада, Рашод вақтҳои охир ҷонварро дар кулба ҷой медиҳад. Ва ҳарчанд хормол ва нигоҳубинӣ мекунад, беҳбуде намебинад. Рӯз то рӯз ҳоли ин махлуқи худо бадтар мегардаду беҳтар не.

Аз ҳаёли соҳибаш гӯё пай бурда, сағ канда-канда ва бо азоб сурфид. – Бебок! Ҳо Бебок... – аввал оҳиста, сипас баландтар ҷанд бор садо дод Рашод.

Аммо вай ё нашонид, ё мадораши набуд, ки сар набардошт. Ҳатто ҷашм накушод. Ҳамчунон ғунча шуда заифу ноҷунбон меҳобид ҷонвар. Дар дами рашии боди сард, ки аз роғҳои дари вайрон зада медаромад, мӯи тунукаш ба ҷунбиш омада, эҳтимол бештар хунук меҳӯрд.

Рашод аз вай ба хоҳири парешон ҷашм канда, пӯстинро аз болояш гирифт; кӯрпаро низ ба як тараф тела дод ва дар ҷоғаш хеста, пӯстинро пештар кашидаву оҳиста ба китф андохта, дар рӯйи пӯстаки нимқоқ, ки аз мағзи он омехта ба ҳам бўйи ғализи ҷанг ва заҳ меомад, ғурсате нишаст. Табъаш хира буд. Ба абрувони сиёҳи андак ғафс ва базеби ў гиреҳ афтида, ҷеҳраи гандумгунаш дар миёни кулбаи нимторик хеле тира метофт. Се рӯз инҷониб, алалхусус шаби гузаштаву аз саҳар то айни замон, ҳаёли Рашод ба ҳар сӯ дакка мезанад ва ҷунин вазъи ў бесабаб нест. Собир, ягона дастёраш, панҷ рӯз муқаддам ба деҳа раф-

та, то ҳол барнагаштааст. Вай аз рӯи ваъда бояд се рӯз қабл меомад. Наход ба ягон бало гирифтор шуда бошад? Не-е, ҷавони боақл Собир, пухта, ба кору кирдори худ ҳушёр. Боз кӣ медонад, – олами ҳодис гуфтаанд. Ҳаво вайрон, роҳ ҳам чандон наздик не. Бар замми ин айна мастӣ ва тохтутози галаи гургон. Дар ҳар сурат беосеб баргардад, – кифоя. Бигузур бе ҳеч гуна хӯрданӣ пайдо шавад, барои Рашод курта-эзори тоза низ наорад. Вале сиҳат-саломат омада, аз нав дар паҳлӯи ӯ қарор гирад, худи ҳамин давлати калон.

Фикру хаёли Рашод аз як ҷиҳат ба Собир банд бошад, аз ҷиҳати дигар, чун кирми дарахт, ки асло оромӣ надорад, ба Раҳими Акбар мепайваст. Ва пеши ин дарди кӯҳнаро бастан кори осон набуд. Ба ҳар ҳол, агарчи нӯҳ сол боз саҳт мекӯшид, соате бошад ҳам, Рашод наметавонист дилашро равшан дарёбад. Вучуди ӯ мудом нолида, ба рагу пайвандаш гӯё сӯзан меҳалид, заҳр медавид. Ва гумонаш, ки ҳама хуни баданаш, ҳама мағзи устухонаш олуда мешуданд. Ботинашро ба монанди абри ғам зуд-зуд сиёҳӣ гирифта, гоҳо бисёр метарсид, – мабодо ки ба ин дарду доғ тоб наоварда, охири мехрашро низ дар нисбати зиндагӣ бой дода, ба ҷони ҷавони худ қасд кунад, ё дар балои дигар печад.

Рашод беихтиёр чашм ба хокистари оташдон дӯхта, дар беҳи гӯшаш уллоси боди сарсон, як оҳ кашид. Илloch чист, ки рӯзҳои охир вай боз дар қабзаи чунин ҳолати нохуш метапад, ба мисли одами моргазида аз нав печутоб мехӯрад. Ва намедонад васвасаи ба дилаш раҳёфтаро чӣ тавр берун андозад, дарду алам ва нӯҳсола эҳсоси хориву залолати худро чӣ тавр фуру нишонад.

Сағ базӯр ҷунбид ва фукашро қадре бардошта, боз канда-канда сурфид; шушаш қариб ба даҳон расида, ин дафъа дурудароз сурфид. Аз роғҳои дар ҳамчунон нафаси боди тез даромада, ҳавои кулбаи сангинро беш аз пеш сард мегардонд.

Рашод даст ёзонда, қумғонро аз рӯи хокистар гирифт ва аз он ба як косаи ҷубин оби ширгарм рехта, дастархон кушод. Ба коса нон реза кард. Ва бо нони тар чор-панҷ бурда гӯшти яхнии серравған хӯрда, аз болояш об нӯшида, нафасашро то андозае ором намуд. Дастархонро ба боқимонда нону пораҳои гӯшт ғундошта, дар ҷояш гузошт. Ва хаёлу хотираи ошуфтааш ҳамон белаҷом, даст ба ришу мӯйлаби қиргуни кӯтоҳ қайчизадааш бурда, аз нав чашм ба хокистар дӯхт. Ягон-ягон зарраҳои рақсони барф чун пештара аз равзан фуромада, оҳиста ба гирди оташдон нишаста, ғаши ўро меоварданд.

«Алав кардан лозим», – гашта аз дил гузаронд Рашод. Ва дар сурате ки пўстинаш ҳоло ҳам ба сари китфони фароҳаш буд, то поини чоғаҳ лағжида, ба пойҳояш аз болои пайтобаи пашмӣ то қариби зону боз як қабат пайтоба печонд. Мўғиёни пўшид, ки онро тирамоҳи порсол аз такагии хуб кирмакхўрдаи бақувват махсус барои худаш дўзонда буд. Сипас бархост ва пўстинро низ пўшида, камарчаҳояшро маҳкам баст. Ва ришу мўйлабашро бидуни ихтиёр дубора молиш дода, гўшақҳои телпакашро фурувард. Аз меҳи бари девор камонро гирифта, ба сари китфи чап андохт. Ниҳоят, дар пойғаҳи кулба ҳам шуда, яке аз таёқҳои ғурмдори зарангро бардошт. Ва гўё ба кадом андеша рафта, лаҳзае ба саг нигарист, ки ҳамчунон ба худ печида меҳобид.

– Бебок! Ҳо Бебок...

Ҷонвар ин дафъа чашм кушод.

– Ғам нахўр, бебок. Худо хоҳад, боз ба по меҳезӣ. Боз ба ман аз пайи рама мегардӣ, ҷавлон мезанӣ.

Аз дидагони ба мисли гули вартоҷ зардаш об рафта, саг як нолиши паст баровард. Ба назар чунин менамуд, ки вай гиря дорад, ҳасрат мекунад.

– Беҳисоб аст нишебу фарози дунё, Бебок. Ҳоли ман ҳам хуб нест. Ман ҳам дард мекашам, азоб мебинам. Лекин чӣ илоҷ, тоб овардан лозим.

Рашод пушту паҳлӯ ва сару рӯйи сагро бо меҳр навозиш карда, оҳиста ба по хест.

– Ман аз гўсфандон як хабар гирифта, зуд меоям. Омада, ба ту атола пухта медихам.

Гўё ба маънии ризоият бошад, ҷонвар чашм ба ҳам ниҳода, бештар кулӯла шуд.

Рашод аз ду хат оби дидае, ки ба ду бари фуки вай «ширри» чорӣ гардиданд, дилаш бадард таҳ нишаста, дари кулбаро кушод. Ва ҳанўз ба остона қадам нагузошта, ба даруни кулба боди тунд ҳамла овард. Қариб буд, ки дами тези он телпакашро аз сар барад. Бинобар ӯ филҳол берун омада, дарро аз пушташ маҳкам пўшид. Ва аз сафедии беинтиҳои атроф чашмонаш хира шуда, дар назди кулба ғайри ихтиёр таваққуф намуд. Пас аз лаҳзае таёкро зери каш гирифта, гўшақҳои телпакашро дар таки манаҳ ба ҳам баст. Тасмаи камонро ба китфаш дурусттар хобонд ва рўяшро, ки ҳоло аз таъсири ногаҳони сармо қадре сўзиш меовард, ба кафи даст молида-молида, бардам пеш рафт.

Агар бошад, кӯраи гӯсфандон аз кулба тахмин дар масофаи дусад кадам воқеъ буд.

Барф аз шасташ гашта, қариб намеборид. Ва инак атроф комилан дар тасарруфи боди тӯфонӣ қарор дошт. Гӯё раҳгум зада, аз чапу рост мевазид дами дай. Гӯё чӣ кор карданро надоништа, аз зӯри ғазаб ҳуштак мекашид, нӯла меандохт, ба уллос меомад.

Рашод дар миёни ҳамин шӯриш гоҳ-гоҳ калавидаву ба душворӣ кадам монда, аз дил мегузaronд, ки воқеан, Собир чӣ тавр метавонист баргардад. Вай беҳуда аз ӯ ранчид. Наомаданаш ҳазор бор беҳтар. Дар чунин боду ҳаво осон нест роҳ паймудан. Аз даҳ кас як кас ба манзил мерасад. Бигуздор ду нафар расанд, се нафар, ҳафт нафар... Аммо на ҳамеша бахти кас метобад. Бале, наомадани Собир авлотар. Дар акси ҳол ҳеҷ ҷойи баҳс нест, ки дар муҳити ин тӯфони шадид роҳашро гум кунад; ё тобу товонаш рафта, қурбони сармо шавад; ё худ ба галаи гургони чилламаст вохӯрда, муфт ҳалок гардад. Рашод, охир, ба бисту ҳашт кадам гузошта, то кунун надидааст, ки барфу бод ба монанди ҳамин ду шабонарӯз тунд ба қиём омада бошанд. Зимистони имсол зимистон не, балои муаллақ шуд. Вабо шуд, тоун шуд. Як-ду ҳафта қабл низ ҳаво газанда буд. Чандин гӯсфанд тап-тап афтида мурд. Ҳоло қариб тамоми рама аз гӯшт фуromaдааст. Бисёре аз мешҳо ё касаланд, ё аз лоғариву беқувватӣ базӯр мегарданд. Пагоҳ чӣ хел ба чаро мебароянд онҳо? Чӣ тавр, бо кадом мадор ғизо ёфта меҳӯранд? Вақти тӯлгири фаро расад, ба сари ӯ, Рашод боз чӣ рӯзҳои сиёҳ меоянд? Ниҳоят, чӣ фикр дорад ин Раҳими Акбар? Беш аз як моҳ мешавад, ки барои чӣ ҳатто суробашро нишон намедихад? Аз афти кор, вай ба гайр аз хонаву дар ва зану фарзанди худ дигар ташвиши дунёро наменвисандад. Албатта, чӣ даркор дамгасайи зиёдатӣ? Орому осуда бошад, серу пур бошад, – кифоя. Аз пулу мол низ камӣ надорад. Боз чӣ лозим ба номаш мард? Аслан ҳамин аст давлати бузург барои ҳар инсони боақл...

Рашод дар чунин аҳвол ниҳоят ба ҳасади Раҳими Акбар наздик шуд. Бадард ва канда-канда нафас кашида, фурсате ночунбон истод. Нигоҳи беқарори ӯ гоҳ ба асп пайвандад, гоҳ ба Холдор мекӯчид, гоҳи дигар ба сатҳи барфи гирду пешаш мелағжид. Асп ёл меафшонд, даҳана мехоид, пой мекӯфт. Холдор каме дуртар боз чукка нишаста буд. Барф гӯё тадричан пардаи шомро аз боло, аз вусъати осмон ба сӯи худ кашида, дар сояи тунуки он моил ба ранги нил метофт. Охирин шафақи офтоб низ дар фарози кӯҳи Фарҳод ба сурати шамъи сӯхта хомӯш мегардид.

Ё чашмони Рашод ҳамин зайл хира мебинанд?

Нохост назари вай дар паҳлӯи саги кунҷков ба таёқаш бархӯрд, ки қабл аз занозан бо Раҳими Акбар ғазаболуд ба як тараф гуронда буд. Ҳоло сари ғурмдори он берун аз тақи барф, худ баръало намуда меистод. Ба ҳаёли Рашод – ана ман, меғуфт; бигир маро, меғуфт. Вале дигар лозим нест ба вай таёқ! Инак, озод аст вай аз ҳама дарду ғами олам, дур аст аз тамоми қору бори дунё. Хунук хӯрда, дар ин сармос, ки акнун, рӯ ба шаб, дучанд захрогин мешуд, сари урёнаш ях баста, Рашод қадам бардошт.

Асп бетоқатона дар гирди худ чарх зад.

Холдор зуд аз ҷой хеста, гӯшу хуш гардид.

Раҳими Акбар гӯё заминро газида, як корди ғилофдор дар тасмаи шимаш, корди дигар то гулбанд дар бари гулӯяш, ҳамчунон дароз ва беҳаракат меҳобид.

Рашод пештар рафта, сари зону нишаст. Ва камонро дар паҳлӯяш ба рӯи барф монда, даст ба ҳасади Раҳими Акбар бурд.

Холдор боз дар ҷояш нишаст.

Асп сахт-сахт пой кӯфт, норозиёна ва ба назар қаҳролуд шиҳа кашид.

Вале Рашод, мисли он ки сайҳаи ашқарро нашунида бошад, ба ҷониби вай ҳатто нигоҳ накарда, ҳасади Раҳими Акбарро оҳиста ба пушт гардонд. Боз буданд чашмони рақибаш! Бо вучуди варами ҷигарранг калон-калон метофтанд дар партави барф, балки гарм ва зебо менамуданд. Ҳамзамон дар оинаи худ, дар миёни мижгонҳои зич то ба андозае ҳайрат доштанд, ки Рашод, дилаш таҳ кашада, як ҳаросид. Пас пилқҳои ба монанди ях сарди ўро лаҳзае молида, ҳар ду дидаашро беозор пӯшид.

Асп бадтар бетоқат мешуд. Фиху фоҳ карда, гӯё бинӣ афшонда, филизи даҳанаро дар зерӣ дандонҳояш шақарос мезанонд. Ба кунҷи лабонаш пора-пора кафк медамид. Ҳангоме вай думи қадре шӯрбастаашро бардошта, дар гирди соҳибаш ёлафшон аз нав ба чарх омад, чашми Рашод – имрӯз нахустин бор – ба камони думилаи Раҳими Акбар афтид, ки он аз тасмааш ба кӯҳаи баланди зин овезон, нӯкаш аз тақи паллаи хӯрчин гузашта, як ваҷаб ба назар мерасид. Рашод сарашро ба кафи даст гирифта, ҳудах беҳабар, ногаҳон гирист. Шояд ба оқибати Раҳими Акбар, мумкин аст аз ғояти дарду алам, балки аз шиддати сармо ва тасаввури мавҳум, – дар ҳар сурат фурсате ашк рехт. Агарчанд мағшуш буд, боз фикр кард, ки тег дошт рақибаш, камон ҳам дошт. Вай, охир, метавонист ўро бикушад, бисёр осон ба асфалусофилин фи-

ристон. Аммо ба корди худ даст набурд Раҳими Акбар, ба сӯи камонаш низ натохт. Ин ҳодиса яқин аз рӯзи азал дар сарнавишти онҳо акс ёфта буд. Вагарна...

Рашод гоҳ ба барфи аз хун лолагун ва гоҳ ба чехраи ҳайратзадаи душмани худ як дами дигар чашм андохта, бе ҳеҷ дудидалгӣ телпаки ӯро аз сараш гирифт.

Асп шиҳакашон чароғпоя шуд.

Аз ин сайҳаи башиква тарсид магар, ки Холдор часта ба канор рафт.

Рашод бархост ва он телпаки як лабаш каме хунолудро безътибор пӯшид, гӯшақҳояшро дар зери манаҳ ба ҳам баст. Баъд чакмани Раҳим Акбарро оварда, ба рӯяш партофт. Бо азоб ҳам хӯрдаву боз нафасгардон шуда, камони худро аз пеши пояш бардошт. Тасмаи онро ба китфи чап андохт. Сипас қамчини рақибашро кофта, аз миёни барф ёфт; дар қафаш саҳт фишурд. Ва аз ҷӣ бошад, ки ҳаёлманд як нафас ба муғиёниаш нигариста, ба тарафи асп қадам ниҳод.

Ашқар, ҷонвараки зебои Раҳими Акбар, гӯё ҳама ғазабашро фуру бурда, ҳоло андак сархам ва ором меистод, – фақат пойҳои бориқашро сабук монугир мекард. Аммо нигоҳи чашмони амиқаш ханҷарвор тез ва гӯшҳои хурд-хурдаш сик буданд. Чунин менамуд, ки вай ба дуриҳои дур, ба кадом як шабаҳи бимовар назар дӯхта, ҳатто пасттарин садон гирду атрофро монанди оҳанрабо ба самъи худ мекашид. Гӯё каме бошад ҳам, меҳоҳад ба асрори ин дашти махуф ошно шуда, ниҳоят қарор ёбад, озод нафас бигирад, дигар ҳавфе набарад.

Рашод ба ҳайбати асп ҷандон эътибор накард ва наздик рафта, акнун ба лаҷомаш даст ёзонданӣ буд, ки ҷонвар башаст тоб хӯрд. Ва аз мағзи дилу ҷигар саҳт шиҳа кашида, ҳуди ҳамон лаҳза ба сари вай ҷуфтлагад андохт. Рашод лоақал фурсати мижа задан наёфта, аз ҳар ду суми қафо парраи яке ба чаккааш рост омад. Ва ӯ ба ин зарбаи ногаҳон ва мӯҳлик аз ҷойи истодааш се-чор қадам дур парида, «гурси» ба рӯи барф афтид; ҳатто садое набароварда, ба тахтапушт ғалтид.

Холдор, гӯё ба ҷонибаш санг ҳаво дода бошанд, тохта ба по хест. Мингос зад, дақиқае ҷакид. Ва бо як ғур-ғури паст лаб лесида, гашта дар ҷояш нишаст.

Асп дигар ба Рашод нигоҳ накард. Охири маротиба дароз шиҳа кашида, дар атрофи ӯ ва ҷасади соҳиби худ муддате ба гардиш омада, ниҳоят истод. Такрор ба такрор сум кӯфт, ёл афшонд. Баъд сар афрохт ва гарданак зада, кафки даҳонашро ба ҳар сӯ пош дода, якбора чорхез гирифт.

Вақте ки Ашқар бе Раҳими Акбар аз миёни дашти пурбарф баъзан давида, баъзан ҳамвор пой партофта, рӯ ба деҳа роҳ мепаймуд, ҳине ки сағи тарсу Холдор яқин гушна монда, аз дари кушода ба кулбаи сангин даромада, дар торикӣ кути лоямут мечуст, соате ки чодари шаби зимистон авулгоҳро ба худ печонда, дар байни замину осмон ба ҳама кори олам бефарқ ҳукм меронд, – дар ин ҳангом Рашод ҳанӯз зинда буд, ҳоло нафас мекашид. Лекин чӣ ҳодиса рух дод, намедонист. Ҳофизааш билкул тира гардида, шуураш ба нестӣ мерафт. Чунбидан як тараф истад, вай ҳатто пилки чашмони қариб мурдаашро, ки чанд дақиқа муқаддам худ ба худ боз шуда, ба сатҳи осмон ва ситораҳои сарди он менигаристанд, наметавонист ба ҳам орад.

Фақат қабл аз вопасин нафас мағзаш андак равшанӣ ёфта, Рашод аз дил гузаронд, ки як замон дар ин дунё духтаре вучуд дошт ба номи Насрин. Аҷаб хандон, ба вай рӯймолча дода буд. Рӯймолчаи шил-шиладор... Баъд дар вусъатободи баланд қурси маҳтобро дид. Ба дараҷае наздик менамуд, ки ҳаёлаш, даст ёзонад, ҳамон дам онро ба рӯйи каф мегирад. Ниҳоят хира-хира ақида кард – чандин ҷуфт чашми хунин дар атрофаш чун кирми шабтоб дурахшида, ўро торафт танг ба ҳалқа мекашанд. Гӯё аз дуриҳои ин дашти на он қадар бузург то ба самъаш як ғур-ғури мағшуш низ мерасид.

Пас аз лаҳзае Рашод рамаи ғусфандонро пеш андохта, ногаҳон ба тӯфони сард даромехт, ба гирдбоди тунд печид. Ва дар ҳолати назъи равон охирин касе, ки дар лавҳи хотири вай нақш баст, сурати зебои Насрин буд. Вопасин садое, ки дар зери ғӯшҳояш ба мисли нештар фуру нишаст, уллоси даҳшатангези гургро мемонд.

Савол ва супориш:

1. Саттор Турсун дар чӣ гуна муҳит ба воя расидааст?
2. Мавзӯ ва мундариҷаи нахустин ҳикояҳои нависандаро бигӯед.
3. Моҳияти ахлоқии повести «Сукути қуллаҳо» чист?
4. Повести «Пайванд» кадом мавзӯву масъалаҳоро дар бар мегирад?
5. Ҳофизаи таърихӣ дар кадом навиштаи Саттор Турсун мақом дорад?
6. Ба повести «Мегӯянд, ки модарам...» пайравӣ карда, хотироти аввалинаторо дар бораи модар, ҷойи таваллуд ва одамони ба шумо алоқа дошта нависед.
7. Порчаро аз қиссаи «Санг дар бағал бо тӯфон» хонед ва нақл кунед.

ЧОНИБЕК ҚУВНОҚ

(1941—1990)

Чонибек Қувноқ 10-уми ноябри соли 1941 дар деҳаи Порашти ноҳияи Фориши вилояти Чиззахи ҷумҳурии Ўзбекистон дар хонаводаи кишоварз ба дунё омадааст. Баъди хатми мактаби миёнаи рақами 10-уми деҳаи Синтоби ноҳияи Нуратон вилояти Самарқанд соли 1959 ба факултаи филологияи Донишқадаи омӯзгорӣи шаҳри Ленинобод (Хўҷанди имрӯза) дохил шуда, онро бо дипломи аъло хатм менамояд. Пас аз хатми мактаби олий дар мактаби миёнаи рақами 11-уми ба номи Бедил аз фанни забону адабиёти тоҷик ва таърих дарс меғуяд. Солҳои 1964–1965 дар сафи армияи шӯравӣ хизмат карда, пас аз анҷомин хизмат боз ба фаъолияти омӯзгорӣ машғул мегардад.

Чонибек Қувноқ аз соли 1966 то рӯзи фавташ (6-уми ноябри соли 1990) дар рӯзномаи «Ҳақиқати Ўзбекистон» аввал ба ҳайси тарҷумон, сипас дар вазифаҳои мудирӣ шӯбаи адабиёту санъат ва ҷонишини муҳаррир фаъолият намудааст.

Нахустин шеърҳояшро Чонибек дар замони донишҷӯиаш навишта, онҳо дар рӯзномаи «Ҳақиқати Ўзбекистон» нашр шудаанд. Баъд паси ҳам чандин маҷмӯаи шеърҳои ӯ, аз ҷумла «Қарз», «Арзи дил», «Ифтихор», «Розҳо», «Занӯла», «Юрак тўлқинларӣ» дар солҳои гуногун дар нашриётҳои Тоҷикистон ва Ўзбекистон чоп шудаанд.

Чонибек дар баробари шоири тозагӯву хунарманд будан дар тарҷума низ маҳорати тамом дошт ва осори адибони тоҷику ўзбекро ба забонҳои тоҷикву ўзбекӣ баргардондааст. Аз ҷумла, маҷмӯаҳои шеърҳои М. Ҳақимова «Қуёш заррасӣ», «Давраамизга марҳабон», М. Турсунзода «Оташ посбони», маҷмӯаи дастҷамъии шоирони тоҷик «Хушхабар», «Сенга интиламан», ашъори Абдурахмони Ҷомӣ «Мақсуди дил» ва ашъори М. Қаноат, Ш. Лоик, Гулназар, С. Маъмур, Н. Бақозода, Гулрухсорро ба забони ўзбекӣ тарҷума кардааст, ки дар солҳои гуногун дар Тошканд нашр шудаанд. Ҳамчунин дос-

тони «Лайлӣ ва Мачнун»-и Алишер Навоӣ, романҳои Я. Ҳақимов, М. Раҳмон «Дарбадар», «Ду тақдир», маҷмӯаи ҳикояҳои Ғ. Ҳошимов «Нур дар соя», достони А. Орифов «Ҳақим ва аҷал», шеърҳои Э. Воҳидов, Б. Бойқобилов, Н. Нарзуллоев ва Назарматро ба тоҷикӣ баргардондааст.

Лоиқ навишта буд, ки Ҷонибек «шаҳпуле буд миёни тоҷикону ўзбекон. Осори тоҷикиро ба ўзбекӣ, осори ўзбекиро ба тоҷикӣ тарҷума мекард. Миёни тоҷикону ўзбекон ҳамеша тор метанид, ба хоҳири дӯстӣ, бародарӣ, ҳамдиливу ҳамзабонӣ, ваҳдати маънавӣ ва рӯҳонӣ...метапид, мекоҳид, месӯхт».

Нахустин маҷмӯаи шеърҳои Ҷонибек Қувноқ бо номи «Қарз» соли 1973 дар Душанбе нашр шуда, хонандагонро бо розу ниёзи шоири ормонҷӯ шинос кард. Ба ифодаи дигар ин китоб ҷеҳраи шоирии Ҷонибекро барои доираи васеи хонандагон муайян намуд. Ҷонибек дар яке аз аввалин шеърҳояш, ки «Навсафар» ном дошт, ҳадафашро аз шеърӯи шоирӣ хеле равшан баён карда буд:

Навсафар ҳастам агар дар роҳи шеър,
Шеър сар кардам, Ватан, бо номи ту.
Беҳабар аз мушкилоти роҳи шеър,
Ман сафар кардам, Ватан, бо номи ту.
То наафтад кӯдаки наврӯҳгард,
Таъя бар дастони модар мекунад,
Дил ба тоқи осмони меҳри ту,
Худфурӯзӣ ҳамчу ахтар мекунад.
Меҳри модар кӯдаки ғаҳвораро
Тоб бахшад, ҳамраҳи мардум кунад.
Зикри номат, эй Ватан, рӯзе маро
Дар ҷаҳони шоирӣ маълум кунад.

Ин шеър аз оғоз ҳадафи шоирии ӯро дар ҷодаи адабиёт муайян карда буд, яъне хидмати содиқона ба Модар, ба Ватан. Бинобар ин дар нахустин шеърҳояш симои азизи падару модар ва шукӯҳу шаҳомати Ватан-ғаҳвораи умеду орзу ва ормонҳои ҷовидонааш нақш ва ҷойгоҳи хос доштанд. Дар шеъри «Модарам» Ҷонибек симои азизу шарифи модари дилсӯзу меҳрубонро ҳамчун тимсоли ҷовидонаи меҳру шафқат ва бузургворӣ ба қалам дода, ба ин васила ному ёди модари бузургворро абадӣ гардондааст. Шеъри дар поён зикршуда яке аз беҳтарин нигоштаҳои ӯ дар ситоиши модари мушфику меҳрубон ва ормонҳои инсонпарваронаву ояндасозии шоир мебошад:

Хоҳам аз чон, чон фишонам пеши пойи модарам,
 Лек ин гавҳар бувад худ аз атои модарам.
 Гавҳари чонро нисори халқи чонпарвар кунам,
 То шавад ҳосил муроду муддаои модарам.
 Шеърҳои шаккарин иншо намудан орзуи,
 То шавад боре баробар бо дуои модарам.
 Ҳайкали меҳру муҳаббат сохтан азми ман аст,
 То ки монад ҷовидон дар даҳр ҷойи модарам.
 Амри модарро нидои рӯзгорам бишмарам,
 Як нишон дар роҳи умрам ҳар имои модарам.
 Ҳар ки хоҳад қадри умрам оварад пеши назар,
 Баҳри ӯ оина бошад ҳар баҳои модарам.
 Номи некӯ дод модар, то бимонам нек ном,
 Баҳри ин номи накӯ чонам фидои модарам.

Дар шеъри дигар, ки «Эй падар» унвон дорад, ҷеҳраи падари азизу шарафманд ва дилсӯзу ғамхори фарзанд ҳунармандона тасвир шудааст, ки намунааш байтҳои поён мебошад:

Давлати ноёб ҳастед, эй падар,
 Маҷмаи одоб ҳастед, эй падар.
 Ҳарфатон дилро ба дил пайваست боз,
 Ҷавҳари камёб ҳастед, эй падар.
 Чун китоби панд бошад умратон,
 Пири ҳар устод ҳастед, эй падар.
 Умри ман бошад агар як сафҳас,
 Матлаи ҳар боб ҳастед, эй падар.
 Давлати дунё ба мо ноёб не,
 Давлати ноёб ҳастед, эй падар.

Ҷонибек дар мавзӯёҳое, ки шеър гуфтааст, назараш оид ба ҳодисаву воқеаҳои зиндагӣ тозаву шоиронаанд. Дар ин гуна шеърҳо ӯ воқеанавис нест, балки таассуроти ҳаёлангезашро дар сурати тасвирҳои шоирона баён мекунад, ки таъсиргуздор буда, хонандаро ба андеша во медоранд. Мавзӯи дигаре, ки дар шеъри шоир ҷойгоҳи хос дорад, Ватан ва ормонҳои ватансоз мебошад. Ватан дар шеъри Ҷонибек ба мафҳуми ҷуғрофӣ маҳдуд намешавад. Вай маънои васеи фарҳангӣ ҳам дошта, ба зодгоҳ, ба ватани фарҳангии таърихӣ низ талмеҳ мезанад, ки василаи тоза ва таъсиргузорест барои дарк ва шинохти моҳияти мафҳуми ватан ва ватандорӣ. Яке аз ҳамин гуна шеърҳои ӯ «Байти зодгоҳ» унвон дошта, моро ба дӯст доштани ватани хурду бузург, яъне ҳам зодгоҳ ва ҳам сарзамини ягона ва бошукӯҳи падриву модарӣ даъват мекунад:

Деҳаам, эй як кафи хоки Ватан,
 Бохти ман, бурди ман, дунёи ман!
 Боз сар бар доманат бигзоштам,
 Қути чону дил зи ту бардоштам.
 Боз ҳар санги туро болин кунам,
 Сабзаҳоятро ба худ қолин кунам...
 Нест қойи шиквае аз рӯзгор –
 Рӯзгори бурдбору бобарор.
 Мебарад аммо хумори рӯи ту
 Сангу чӯби ҳар дару ҳар кӯи ту.
 Кас мабодо ҳеч дур аз хеши худ,
 То ба ҳам бинад ками худ, беши худ.

Шеъри дигари ӯ – «Самарқандам» низ идомаи ҳамин мавзӯ дар шеъри ӯ буда, моро бо як пораи Ватан – Самарқанди қандманди бостонӣ ошно месозад. Шоир тавонистааст, ки дар ин шеър чехраи таърихӣ ва имрӯзии шаҳри қадимаро ҳунармандона таҷассум намояд:

Самарқандам!
 Зи чашми шуълареzi ту,
 Аён гардад ҷаҳоне пеши чашмонам -
 Ҷаҳони мардҳези ту.
 Ҷаҳоне, ки ҷаҳонро дод сайқалҳо,
 Варо илму ҳунар омӯхт.
 Дар он аҷдодҳои тоҷдори ман
 Ҷароғи маърифат афрӯхт...

Дигар аз мавзӯҳои, ки Ҷонибек дар фароғирии он дар шеъраш зиёд таваҷҷӯҳ кардааст, инсон ва мавқеи он дар ҷомеа мебошад. Инсони шеъри ӯ созанда ва хушахлоқ буда, сарнавишти ибратангез дорад, хонандаро ба роҳи рост ва бунёдкориву ояндасозӣ ҳидоят менамояд. Ин гуна ашъори ӯро ҳамчун даъватномаҳои ҳакимона метавон пазируфт, ту баҳраи маънавӣ бардошт. Тариқи намуна чанд пораро аз ин қабил шеърҳои ӯ иқтибос меорем:

Ёру диёри худро зӯру мадор ҳастам,
 Дар боғи зиндагонӣ файзи баҳор ҳастам.
 Ҳаргиз нишонаи ман аз пастихо маҷӯед,
 Фарзанди тоҷикам ман, лочиншиор ҳастам...
 Хусни ҷаҳони мардӣ кори нақӯю хайр аст,
 То ҳаст зӯри бозӯ, ҳочатбарор ҳастам.

* * *

Ду қалб агар ҳамдаму ёвар нашавад,
 Аз шарбати васл ҳеч лаб тар нашавад.
 Ду санги тарозу гар набошад ҳамвазн,
 Ду паллаи он ҳеч баробар нашавад.

Ашъори Ҷонибеки Қувноқ ба мо дарси одамият, худсозӣ ва ояндабинӣ омӯхта, мушкилиро осон менамояд ва роҳи саъодатмандиро нишон медиҳад. Дар шеъраш вақте дар бораи бадӣ, ноодамӣ ва пастфитратӣ сухан мегӯяд, ҳадафаш раҳнамоии инсон ба сӯйи одаму одамгарист. Аз ин ҷиҳат маънии иҷтимоиву ахлоқии ашъораш қавӣ буда, хонандаи огоҳро роҳи зиндагӣ ва одаму одамият меомӯзад.

Ҷонибек ашъорашро дар жанрҳои гуногун, аз ҷумла газал, рубой, дубайтӣ, қитъа, мухаммас ва ғайра гуфта, дар ин ҷода низ ҳунармандиашро нишон додааст. Ӯ ҳам дар шаклҳои анъанавӣ ва ҳам шеъри нав бо тасвирҳои тозаву пурмаънӣ шеър гуфта, яке аз василаҳои пуртаъсири осори офаридааш мебошад. Сабки навишти ӯ низ аз муосиронаш фарқ дошта, бештар ба содданигорӣ ва истифодаи калимоти маъмулу ҳамафаҳм таъя дорад. Ин равиш шеърро дилпазир ва ҳамафаҳм кардааст.

Савол ва супориш:

1. Дар бораи ҳаёт ва ғабалияти эҷодии шоир чӣ медонед?
2. Дар аввалин шеърҳои шоир кадом мавзӯҳоро тасвир кардааст?
3. Мавзӯи Ватан дар шеъри Ҷонибек чӣ мавқеъ дорад?
4. Моҳияти мафҳумҳои ватани таърихӣ ва ҷуғрофӣ дар шеъри шоир аз чӣ иборат аст?
5. Тарзи ниғориши шоир чӣ гуна аст? Аз забон ва воситаҳои тасвир ба чӣ тарз истифода кардааст?
6. Шеъри «Арзи фарзанд»-ро хонед, аз ёд ва маънидод кунед.

Арзи фарзанд

Модар, сари қабрат омадам боз,
 Бо меҳру муҳаббат омадам боз
 То мужда зи фасли гул расонам,
 Гул чинаму рӯйи қабр монам.
 То пеши ту шарҳи ҳол гӯям,
 Аз қисмати худ мисол гӯям...

Эй пораи қалб гуфта будӣ,
 В-эй чораи қалб гуфта будӣ,
 То захри азоби дил шавад нӯш,
 Чӯ кандаву оби чӯйи худ нӯш.
 Хоҳӣ, ки зи лавҳи ёди мардум
 Номат нашавад дар ин замон гум,
 Мебош мудом гамбарораш,
 Бардор ба дӯши хеш бораш,
 Дар бар рухи пастҳимматӣ пӯш,
 Аз баҳри баландномӣ мекӯш...
 Ин панди ту гашт нардбонам,
 То ки ба баланлӣ пой монам,
 Бишкуфт ниҳоли орзуят,
 Во гашт гиреҳи чустучӯят.
 Ҳоло ҳама модарони дилбанд
 Хонанд маро ба хеш фарзанд.
 Гӯянд сухан, садоят ояд,
 Савти нави муддаоят ояд.
 Имдодгарӣ ханӯз моро,
 Чун аввала чокдӯз моро.
 Модар, ана боз омадам ман,
 Бо рӯйи ниёз омадам ман.
 Баргӯй чӣ кор карданамо,
 Аз нав чӣ қарор карданамо...

ЧОРШАНБЕИ ДЕХНАВИ

(1948)

Чаршанбеи Деҳнавӣ 20-уми апрели соли 1948 дар маҳаллаи Гулободи ноҳияи Деҳнави вилояти Сурхондарёи имрӯзаву Чағониёни таърихӣ ба дунё омадааст. Ӯ маълумоти миёнаро дар мактаби рақами 22-юми ноҳияи Деҳнав гирифта, онро соли 1966 ба итмом расонидааст. Фаъолияти меҳнатиашро баъди хатми мактаби миёна оғоз карда, муддате омӯзгорӣ кардааст. Сипас ба Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон дохил шуда, онро соли 1973 хатм намудааст. Баъди хатми донишгоҳ аз соли 1974 то соли 2003 дар мактаби миёнаи рақами 21 аввал ба ҳайси омӯзгори забон ва адабиёт фаъолият намуда, баъдан дар вазифаҳои ҷониши директор ва директори мактаб кор кардааст.

Чун дар муҳите, ки барои инкишофи дузабонӣ шароит фароҳам оварда буд, ба дунё омада парвариш ёфтааст, осорастро низ аз оғоз ба ду забон – тоҷикиву ўзбекӣ таълиф менамуд. Нахустин ҳикояашро бо номи «Эскирган излар» («Пайҳои гумшуда») ҳанӯз замони мактабхонаш эҷод карда, дар вақти донишҷӯ буданаш ҳикояҳои дигараш дар матбуоти Тоҷикистону Ўзбекистон ба чоп расидааст.

Чоршанбеи Деҳнавӣ ду китоб нашр кардааст, яке «Талоши зиндагӣ» унвон дошта, онро нашриёти «Жайхун»-и Тирмиз ба чоп расонидааст, дигаре «Шабе, ки осмон фуру рафт...» унвон гирифта, ба василаи нашриёти «Адиб» дар шаҳри Душанбе нашр шудааст. Дар ин ду китоб як повести хурд, ҳикояву новеллаҳо, рӯҷӯҳои лирикӣ ва ришхандҳои нависанда фароҳам омадаанд, ки бо мазмуну мӯхтаво ва ғояҳои худ диққати хонандаро ба худ ҷалб мекунад.

Ҳикояи «Ман дар хона нестам» яке аз аввалин эҷодҳои Чоршанбеи Деҳнавӣ буда, он тамоюли завқӣ, мавзӯӣ, ғоявӣ, ҳунарий ва хусусиятҳои тарзи нигориши нависандаро муайян мекунад.

Ҳикояи «Ман дар хона нестам» ҳулку ҳӯи афроди сустиродаву хомтамаъ, манфиатхоҳ ва норостро тасвир ва интиқоду мазаммат кардааст.

Мазмуни ҳикоя оддӣ ва аз воқеияти рӯзмарра буда, бархӯрди танзомези қаҳрамони он ба шахсиятҳои дигар моҳияти андешаи ахлоқии нависандаро ошкор месозад.

Дар китоби «Талоши зиндагӣ» бо номи «Ҷарҳо поянда нестанд» асари пурмӯҳтавои нависанда чоп шудааст, ки дар қавсайн «повести хурд» навишта шудааст. Дар ин асар хонанда бо шахсиятҳои рӯ ба рӯ мешавад, ки сурат ва сирати худро доранд. Муаллим Ғаниев Сӯҳроб ва нафарони дигар, ки баъзеашон лақаб доранд ва лақаб ҳам бозгӯи сиришти инсонии онҳост, ҳар кадом бо хулқу хӯй ва амалу кирдор намоёнгари шахсиятҳои ҳамранги худанд. Нависанда тавонистааст, ки дар оинаи воқеият камбудииҳои шахсиятҳо, мисли муфтхӯрӣ, фиребгарӣ, бемасъулиятӣ, бадахлоқӣ, чизпарастӣ, камсаводӣ, танбалӣ, ҳамчунин сусти шудани пояҳои маънавии ҷомеаро ба таври боварибахш тасвир кунад, ки далели тавоноии ҳунарии ӯст.

Нависанда дар китоби «Талоши зиндагӣ» зери унвони «Ришхандҳо» як силсила ҳикояҳои воқеиро ба чоп расонидааст, ки дар заминаи воқеиятҳои зиндагии рӯзмарра эҷод шуда, намунаи таъсиргузори танзи иҷтимоиву ахлоқӣ ҳастанд. Бахусус ҳикояҳои «Ёрии таъҷилӣ», «Ҳамрешаҳо», «Ду даст беҳ», «Ҳисобот», «Рӯбоҳӣ», «Маъруза» ва «Вохӯрӣ» ҷолиб буда, мушкилоти ахлоқиву иҷтимоии ҷомеаро инъикос кардаанд. Дар ин ҳикояҳо сухан аз заминаҳои зуҳури ҳодисаҳои номатлуби иҷтимоиву ахлоқӣ ва амалу кирдори норавои инсонӣ меравад, ки монети пешрафти ҷомеа мегарданд. Дар ҳикояҳои «Ҳамреша», «Рӯбоҳӣ», «Маъруза» ва дигар низ нависанда саъй кардааст, ки зимни тасвири воқеа ё масъалаҳои ҷудогона моҳияти иҷтимоиву ахлоқии ҳодисаҳоро ошкор намояд. Аз ин назар камбудииҳои ахлоқиву маънавии шахсиятҳо монанди айёри, бемасъулиятӣ, бадахлоқӣ, камсаводӣ ва ғайраҳо ҳамчун омили таҳрибкори муҳити иҷтимоиву ахлоқии ҷомеа нишон дода шудаанд.

Осори ҳаҷвии Чоршанбеи Деҳнавӣ аз ҷиҳати шаклу сохтор низ ҷолиби диққат буда, муколамаи ботинӣ ё худ худифшоӣ ҳикояҳоро таҳрикомезу таъсиргузор ва хонданбоб кардаанд. Тасвири номувофиқатии қору амал ва зарфияту тавоноии инсон, ба ифодаи дигар ошкор сохтани раҳзаниву фиреби ҷомеа аз ҷониби шахс дар иҷрои амал ё қору ғайриҷолиб ҳадафи ҳунари ва таълимии ин гуна навиштаҳои нависанда аст.

Дигар аз бартарии ин навиштаҳои Чоршанбеи Деҳнавӣ дар робитаи онҳо бо воқеиятҳои рӯзмарра мебошад, ки ҳикояи «Вохӯрӣ» намунаи беҳтарини он аст. Ин ҳикоя низ ба тарзи муколамаи ботинӣ навишта шуда, ғоҷаҳои ахлоқӣ ва ҳунарии рӯзгори моро инъикос кардааст,

ки таъсиргузор аст. Дар ҳикояи зикршуда муаллиф бо усули истехзо ва мутоиба харобии муҳити ахлоқӣ ва робитаҳои носолими иҷтимири танқид карда, ба ин васила ормонҳои созандашро нисбати беҳбудӣ авзои ҷомеа баён кардааст.

Дар китоби аввали нависанда «Рӯҷӯҳои лирикӣ»-и ӯ низ ҷоп шудаанд, ки мавзӯ ва масъалаҳои таъсиргузор доранд. Масалан, дар рӯҷӯи лирикий «Ман ва Яқуб пайғамбар» нависанда ба воситаи қиёсоти таърихӣ ва замонӣ (муқоисаи сарнавишти Яқуб ва қаҳрамони лирикӣ) воқеияти пурдарди қалби қаҳрамонашро бозтоб додааст, ки арзиши маънавий дорад. Рӯҷӯҳои «Ишқи аввал», «Зиндагӣ», «Марги Эзоп», «Ҷоҳилӣ бемарг» ва ҷанди дигар низ бо ҳамин усул эҷод шуда, дидагоҳҳои хоси муаллифро ба воқеият ифода мекунам.

Маҷмӯаҳои «Талоши зиндагӣ» ва «Шаб, ки осмон фуру рафт...» осори дар солҳои гуногун эҷод кардаи нависандаро дар бар мегиранд. Аз ҳарду маҷмӯаи нависанда маълум мешавад, ки дар қори нависандагӣ роҳи равиши худро дорад ва тарзи нигоҳаш ба воқеият тоза ва маънидор аст. Намунаи ҳикояҳое, ки дар маҷмӯаи сонӣ фароҳам омадаанд, гувоҳи ҷашмандозии васеи ӯ ба воқеаҳои ҳодисаҳо ва масъалаҳои гуногун ва доманадори зиндагӣ мебошад. Диққати ӯро, пеш аз ҳама, воқеаҳои зиндагии ҳаррӯза, қадри одамони иззатманд, падару модар, пайвандон, муҳаббати берӯи рӯи ва ормонҳои зиндагисоз ба худ кашидаанд. Ҳикояҳои «Сангҳои суроҳ», «Яке аз ҳазорон», «Шаб, ки осмон фуру рафт», «Гӯсола», «Шабҳои бӯронӣ», «Мактуб» ва ҷанде дигар аз ҳамин ҷиҳат имтиёз доранд. Дар ин гуна ҳикояҳо сарнавишти инсон ба тасвир омадааст, ки дар зиндагӣ мавқеъ дошта, дар фарозу фуруд ва мушкilotи ин рӯзгори қаддору марез шикаста ва маҳв нашудааст, балки дар баробари ноҳамвориҳои зиндагӣ иродат, мустақилият ва устуворӣ нишон додааст.

Қаҳрамони ҳикояи «Сангҳои суроҳ» дар муҳити воқеияти муқаррарӣ тасвир шудааст, вале сарнавишти пурдарди ӯ оддӣ бемаънӣ нест. Нигоҳи марди суратгар дар тасвири нависанда бозгӯи қиссаи пурдарду алами ишқи нотамои ӯст, ки ёдномаи пурдарди зиндагии раҳо шуда аз ӯст. Достони сарпечиди ишқи нотамои қаҳрамон дар ҳикоя аз назари ҳудаш, ки рассом аст, таъбири тафсир мешавад, ки хеле пурдари аст. Нависанда зимни мушоҳидаҳои мушаххас симои маънавии рассомро пеши ҷашми хонанда падид оварда, ёди гузаштаи аз даст рафтаре низ зинда месозад, ки хеле пурмаънӣ ва таъсиргузор аст.

Яке аз ҷолибтарини ҳикояҳо, ки номи китоб низ аз он гирифта шудааст, «Шаб, ки осмон фуру рафт...» мебошад. Ба василаи ин ҳикоя

нависанда тавонистааст, ки таърихияти фикрашро перомуни хотираҳо ва дарки гузаштаву имрӯза ифода кунад. Дар ҳикоя хотираи падар ва изтиробӣ дили ӯ маводи асосӣ буда, дар андешаҳои вай тамоми зиндагиаш, робитааш бо атрофиён ва андешаҳои дар бораи одамонӣ масъалаҳои зиндагӣ инъикос ёфтаанд, ки хонандаро ба андеша мебарад. Ҳикоя на фақат сарнавишти пурдари Мулло Аллабердӣ ва ёрони ӯст, балки ғоҷеи як наслро, ки қурбони фитнаву ғараз ва худкомагӣ шудаанд, инъикос мекунад, ки хеле пурдари воқеист. Воқеоти тасвиршуда чӯзи сарнавишти худи нависанда низ ҳаст, ки хушдор ҳам дорад.

Пораи зерин аз суҳбати падар сияҳҷолҳои замони пурғоҷи аз даст рафтаро бисёр ҳам саҳеҳ ва таъсиргузор таҷассум кардааст: «Ман дурӯғ гуфта будам, – мӯйсафед оҳ қашида эзоҳ дод, – хоҳири падарат. Дар асл маро бегонагон не, хешу таборони худам аз ватан бевадан карданд. Истилин боғучорбоғӣ набуд, ки масҷиди бародари маро дида, муаззинии ӯро шунида бошад! Маскав кучову Боғучорбоғ кучо! Ҳа, ҷони бобо, кирм аз танай худамон хест. Мулло Аллабердӣ ҷилои ватан кард. Ду сол ҷустам. Деҳа ба деҳа гаштам. Оқибат аз Деҳнав ёфтам. Ҳамин хел, мо деҳнавий шудем. Ҷанг сар шуду пайбури сул гашт. Аз рабоби баталён баргашта истода ёди зодгоҳ кардам. Дар ҳавлиамон шахси ношинос мезист. Лангон – лангон ба боғ даромадам. Айни авҷи тобистон не-мӣ, себҳо суп-сурх, зардолуҳо заб-зард! Барои зардолуе дастдароз карда будам, ки он марди ношинос дастамро дошт. Чизе нагуфтам. Малолу музтар ба паям баргаштам. Ҳа, ҷони бобо, чӣ замонавӣ нагузашт?! Аз боғи худат, ки як дона зардолу канда хӯрдан натавонӣ!.. Як навишта намебинӣ, ҷони бобо, шояд хушам ба боғам кашол аст, ки мурданам душвор. Ҳа, мусофир ватан хоб мебинад...»

Дар охири лаҳзаҳои зиндагӣ ба мувофиқаи дарднок рафтани қаҳрамони нависанда ва сарпечидагӣҳои андешаву эҳсоси ӯ қаҳраи ӯро ҳамчун як нафар инсонӣ ҳамиятҳои мӯҳассам месозад, ки раҳнамои инсонӣ хушёр дар шарофатмандона зистан аст.

Қиссаи «Яке аз ҳазорон» ва ҳикояҳои «Гӯсола», «Шаби бўронӣ», «Мактуб» ва дигарҳо низ бо ҳамин усул эҷод шудаанд. Тору пуди қиссаву ҳикояҳо аз воқеият ва ҳаёл ба ҳам омадаанд. Нависанда тавонистааст ҳамин мураккабии ҳиссу равоӣ рӯҳияро тасвир карда, ба ин васила сарнавишти рӯҳӣ ва маънавии шахсиятҳои осораҳо ба вучуд оварад ва муваффақ ҳам шудааст.

Ҷеҳраҳои Саъдиеву Мансуров (аз қиссаи «Яке аз ҳазорон»), Мӯҳсинтағову Собирҷон (аз ҳикояи «Гӯсола»), кампир ва Қосимҷон (аз ҳикояи

«Шаби бўронӣ) ва модару писар (аз ҳикояи «Мактуб») теъдоди дидгоҳҳои муаллиф дар бораи зиндагӣ, мавқеияти инсонҳо, ки хуб ҳам ҳастанду бад ҳам, бурду бохти зиндагӣ, дарду дармон, ишқу армон ва ҳоли дирӯзу имрӯзу фардост, ки умедбахш ҳам ҳасту нигаронкунанда ҳам.

Яке аз беҳтарин навиштаҳои дигари нависанда ҳикояи «Набера» буда, дар он масъалаҳои муҳими ахлоқӣ ба миён гузошта шудааст. Ҷалол Икромӣ ин ҳикояро бо қаҳрамонони якрӯву устуворашон писандида, «образҳояшон сохта нест» гуфта, сифат кардааст. Тасвири воқеа ва амалу кидори қаҳрамонон дар ин ҳикоя табиӣ буда, ба хонанда таъсири мусбат мебахшад.

Бобо дар ин ҳикоя ба аёдати набераи бемораш рафта, ба садама дучор ва гирифтори азоби мурдан мегардад. Нависанда бо тактҳои дарунӣ ва истифода аз зеҳни муйсафед хонандаро ғайри мустақим дар чараёни афкори шахсияти аслии ҳикоя – муйсафед ва воқунишҳои ӯ нисбат ба масъалаҳои зиндагӣ ва муҳити атрофаш қарор медиҳад ва сайри андешаҳои ӯро дунбол мекунад, ки тозагӣҳое дар тасвири бадеи дорад.

Қаҳрамони ҳикоя дар бистари марг қарор гирифта, афкор ва эҳсоси худро ба забон меоварад, дар боби зиндагӣ, воқеаҳои аз сараш гузашта, ахлоқу атвори инсонҳо ба мувофиқа меравад ва хонандаро ба чараёни андешаҳояш шарик сохта, ба ин васила ӯро бо ҳадафҳояш ошно месозад то аз дарси зиндагӣ сабақи лозимиро барои худ гиранд.

Ин омил дар ҳикояи зикршуда таъйинкунандаи арзиши ҳунарии он аст. Зайли намуна пораи зеро, ки баёнгари ҳунари нависанда аст, аз тактҳои муйсафед иқтибос меоварем:

«– Ман мурданӣ набудам. Мурданӣ будаму ин хел не. Васиат карда... Омадӣ? Бале, бале. Нағз шудӣ? Бале, бале. Укол дард кард? Не? Бале, бале. Духтур амакат рафта дид? Ягон бор ҳам-мӣ?.. Акнун ман меравам, бачем. Туро интизор будам. Тоқии наватро пӯшида гир. Ҷомаи сиёҳатро ҳам. Бале, бале. Ана вай таёкро гиру гирия сар кун. Мурд бобом гӯ. Меҳрубон бобом гӯ. Ғариб бобом гӯ. Бале, бале. Бобои меҳрғадоям гӯ. Не инаш нашуд. Бобои меҳрубонам гуфтан гир. Бале, бале. Аввал исто, ман ду даҳан гап дорам, бачем. Гузаштаҳоя фаромӯш накун. Духтур амакат мешавад. Пир шавад, хабар гирифта исто. Ба падарат меҳрубон шав. Вай туро гуфта, адои тамом шуд. Боз чӣ гуфтани будам? Ҳа, амакат одами серкор. Барои омаду рафт кардан вақт надорад. Ту рафта омадан гир. Бачаҳояш бегона шуда нараванд. Акнун гирия кун. Бале, бале. Ба касе кордор нашуда. Ба падарат ҳам, ба амаки духтурат ҳам. Калонҳо кам мегирянд. Худат гирия кардан гир. Ман хоб рафта, шунидан мегирам. Бале, бале.»

Дар ин ҳикоя эҳсосоти одамон дақиқ тарроҳӣ шуда, ба василаи тасвири огоҳонаи нависанда аз дилҳои онон хабардор мешавем.

Дар ҳикояи «Гӯсола» ифодаи истехзоомези нависанда «то камбағала офаридан як парча санг меофаридӣ намешуд», баёнгари мавқеияти ӯ дар шинохти неку бад аст. Кӣ зиндагии шахсиятҳои ҳикоя – мардеву занеро табоҳ карда, дастнигари инсонҳои золим ва ситамгар сохтааст?! Дар ҳикоя нависанда хонандаро бо омилҳо ва шахсиятҳои рӯ ба рӯ мекунад, ки монеаи пешрафти зиндагии инсонҳои софдилу заҳматкашанд. Ба ифодаи дигар, инсон дар наздашон ҳеҷ қадру манзалате надорад. Хонанда ба воситаи ин ҳикоя чизҳои аз бадӣ ва ноодамиро дар ҷомеа ва одамҳо кашф мекунад.

Дарунмояи аксари ҳикояҳову новеллаҳои адиб бархӯрди хубӣ бо бадӣ аст. Одамони хубу нексирӣ бо шахсиятҳои шарир мубориза мебаранд ва мавзӯи ҳикояҳо ба вучуд меоваранд. Дар асл дарунмоя ва зербинои фикрӣ ва иҷтимоии ҳикояҳо нишон додани одамият, бародарӣ, баробарӣ ва адолати иҷтимоист. Амалу кирдори Мақсудов (ҳикояи «Зилзила»), Зарифа-апа (ҳикояи «Аввали баҳор»), Камолиддин (ҳикояи «Дарз»), Султон (ҳикояи «Барқ дамидан мегирад») ва ҷанде дигар намунаи масъулиятшиносӣ, одамият ва ҳақшиносӣ дар ҷомеаи инсонист. Дар баробари ҷеҳраҳои мусбат хонанда дар ҳикояву новеллаҳои нависанда бо шахсиятҳои низ рӯ ба рӯ мешавад, ки бадӣ ва бадкорӣ, худбиниву худхоӣ ва бемасъулиятӣ ҳамсафари зиндагии онҳо будааст. Ин гуна шахсиятҳо нависанда ҳамчун монеаи пешрафти ҷомеа ба тасвир гирифтааст.

Насри Чоршанбеи Деҳнавӣ табииву воқеӣ ва ҳунармандона буда, аз ҷиҳати забон ва тарзи баён низ диққатангез аст. Махсусан истифодаи огоҳонаи ӯ аз забони зинда, зарбулмасалу мақолҳо, таъбириоти халқӣ хусни баёни ўро афзуда, навиштаҳои ӯро хонданӣ ва таъсиргуздор кардаанд.

МАКТУБ

(Новелла)

«Писарам, дидӣ, ман гиря кардам...»

Саҳарӣ дилам тахт буд. Вақте ки модарат туро ба оғӯш кашида, оби дида рехт, ман ҷанг кардам. Гуфтам, ки дили бачая ганда нақун. Худоро шукр, замона тинҷӣ. Ду сол ду рӯз барин гузашта меравад. Ё не?

Модарат бо нӯки қарсаш ашкашро поккунон ба ошхона даромад ва як каф орд бароварда, ба сару рӯят чанг кард. Аз ин таомули қадима дилаш қувват гирифт магар, туро охирин бор бўсида, рухсат дод.

Ту ба мошин савор шудӣ. Баъд амакат, Сирочбой, чӯраҳоят, кадом яки онҳоро ном гирам, хулоса, як мошин шуда, ба ноҳия рафтем. Дар ҳарбихона одам мечӯшид. «Раванда як касу баранда сад кас. Э, садкаи таомулат шавам, одам!» гуфтам дар дилам.

Ту назди ҳарбиپӯше рафта, хабарномаро додӣ. Ҳарбипӯш гирифта, таъкид кард, ки дур наравӣ. «Хуб» гуфта, пеш гаштӣ, ки ман аз ӯ пурсидам:

– Дардат занад, додар, бачаҳоро кучо мебаред?

Ҳарбипӯш хандид.

– Ба дур, падар. Хараки рафта наметавонед.

– Аз хоки ватан берун набаред, шуд, – гуфта аз паси ту рафтам. Чӯраҳоят шӯхӣ мекарданд. Ту завқ бурда меҳандидӣ. Овозатро шунавам ҳам аз худат чашм намекамдам. Метарсидам, ки туро гум мекунам. Ҳа, писарам, дарвоқеъ, ту сабаби инро намедонӣ. Соли гузашта писари Сирочбойро гуселкунӣ омадем. Он рӯз ҳам одам бисёр буд. Аз кучое як ҳофиз пайдо шуд. Бай-бай, овозаш чӣ хел шира дошт?! Як духтар баромада рақс кард. Ростӣ дар телевизор ҳам монанди ӯ бозингар надида будам... Ба тамошо дода шуда, аз рафта мондани Ғаниҷон беҳабар мондаам. Чунон шарм кардам, ки замин накафиду ман надаромадам...

Фурсате нагузашта, ҳарбипӯш омада:

Саф кашед! – гуфт.

Ту аз чӯраҳоят ҷудо шуда, пеш рафтӣ. Дар як дам сафи хушрӯе оросед. Ҳарбипӯш дафтараширо кушода, ҳозир-ғоиб кард:

Аллабердиев!

Ман.

Дар қарибии ман зане оҳе кашида, пичирос зад:

Кош, номи писари маро аввал меҳонд.

Худамро якбора хушбахт ҳис кардам.

– Аллабердиев писари ман мешавад, хоҳар, – гуфтам ба зан, – аввал хондан чӣ маънӣ дорад?

Зан ба ман нигарист. Вай ҷавон буд ва аз модар дида бештар ба арӯсон шабоҳат дошт.

– Гагарин аввал парид, номаш аввал баромад...

Боз чизе гуфта, фикрашро тасдиқ карданӣ буд, ки ҳарбипӯш номи аскарбачаҳоро хонда шуда, митинг эълон намуд. Аввал раиси комис-

сариат нутқ эрод кард. Аз паси вай иштирокчиёни чанг. Дар охир харбиш ба падару модарон мурочиат намуда пурсид:

– Кӣ хоҳиш дорад? Ба суҳан барояд.

Издихом хомӯш монд. Дидам, ки касе гап намезанад, ҳудам ба мин-бар баромадам.

– Рафиқо, – гуфтам раиси колхозамон барин гулӯ афшонда, – авлоди мо, тоҷикон, ҳама мард гузаштаанд. Шумо, бачаҳо, чунон хизмат кунед, ки касе ба ин шубҳа накунад!

Аз ҳаяҷон суҳан намеёфтам. Хайрият, мардум қарсақ заданд. Ҳалмавро рост карда, дубора ба гап даромадам:

– Шумо ҷангро надидеду набинед. Лекин падар, ака, хешу табори шумо дидаанд. Ҷанг кардаанд. Ҷон дода, хун рехтаанд. Номӣ онҳо дар китоби таърих навишта шуд.

Ман имрӯз дар сурати шумо, рафиқ, писарон, қаҳрамонҳои навро дида истодаам. Ростӣ! Дар оянда боз ҷандин номҳои тоҷикӣ дар саҳифаи таърих навишта мешаванд, он номӣ кадомӣ шумост, инро хизмататон, қорнамоию ҷасорататон муайян мекунад...

Мардум боз қарсақ зад. Аммо ман дигар чизе гуфта натавонистам. Ҳатто аз гуфтаҳоям пушаймон шудам.

Чаро мегӯӣ?

Соли авали ҷанг буд. Аз қишлоқамон якбора шонздаҳ нафар ба ҷанг рафтанд. Ман бошам, касал баромадам. Дилам сиёҳ шуд. Рост – дия! Ҳамсолонат ҷон дар каф ниҳода, ҷанг кунанду ту ҷудо шуда монӣ, алам намекунад магар?!

Рӯзе хунам ҷӯшида, ба ҳарбиҳона рафтам. Гуфтам, ки ман касал – пасал нестам. Бошам ҳам меравам! Агар тарсед, забонхат медиҳам.

Сардори комиссариат бо нармӣ гуфт:

– Таърихи бемориат ба мо равшан аст. Нағз шуда бошӣ, хеле хуб, ба колхоз баро. Колхоз ҳам фронт аст!

Бо ин гуна дилбардориҳо хуни ҷӯшидаам сард намегашт.

– Ҷангро аз колхоз фарқ мекунам, – гуфтам ба чашмаш тег кашида, то ки қаҳраш омада, зудтар ба ҷанг фиристонад, – барои мо ғалаба зарур аст. Қор бошад, шудан мегирад.

– Дар фронт бе ту ҳам мурда мерасад!

Тарбуз аз бағалам афтида, ба хона баргаштам. Қисса кӯтоҳ, ҷанг тамош шуд. Вале дарди ман кам намешуд.

Як маротиба ҷӣ сабаб шуду Ҳодӣ Баззов «ту касал-пасал нестӣ, ту пора дода, ҷонатро халос кардӣ» гуфта таъна дод. Ҳар як суҳанаш сад

тег гашта, чонамро шикофт. Лекин ман ба Баззов ҷавоб дода натавонистам. Мувофиқи таърихи бемориам ман бояд умри дароз намедидам. Вале ман то ҳол зинда будам. Ҳа, писарам, баъзан мешудааст, ки одам барои зинда мондана, дар ҷойи он, ки хурсанд шавад, ғам меҳӯрдааст!..

Дар чунин ҳолати тоқатфарсо ту таваллуд шудӣ. Бовар кун писарам, ту об шудию маро дар айни пажмурдашавӣ зинда кардӣ. Акнун зудтар калон шуда, ба армия (сафи ҳарбӣ) фиристодани туро меҳостам. Хандӣ ҳам меғӯям, қадатро қариб ҳар рӯз чен мекардам ва аз оҳиста қад кашиданат чунон зиқ мешудам, ки... Эҳ ҳаждаҳ соли ту ба назарам ҳаждаҳ аср барин гузашт!

Митинг тамом шуда, маросими гусел расид. Ҷӯраҳоят туро як – як оғӯш карда, роҳи сафед хостанд. Сирочбой васият кард, ки назди писараш равай. Ҳардуятон ҷақ-ҷақ карда, зиқ намешавед. Баъд, амакат хайру хуш намуд. Ниҳоят, навбат ба ман расид. Туро оғӯш кардаму дилам якбора об шуд. Оби чашмонамро дошта натавонистам. Чӣ хел ҳам тавонам?! Орзуям шикст!!! Худат тасаввур кун, писарам, беморе, ки ҳаждаҳ сол ранҷ кашидаасту якбора шифо ёфтааст, чӣ мекунад? Пеш аз ҳама гирия мекунад. Ин гирия гирияи оддӣ нест. Ин гирия ғалаба, гирияи дилравшанкунанда аст...

Дар ҳамин лаҳза амакат омада, гуфт, ки мошин ба роҳ даромад, ба ту фотиҳа диҳам. Ман сар аз кифат бардошта гуфтам:

– Писарам, дидӣ, номи туро якум хонд?! Якум буданатро фаромӯш накун. Ин хоҳиши ман, хоҳиши модарат, амакат ва ҷӯраҳоят аст.

Ту «хуб» гуфтӣ. Ман бовар кардам. Мошин ба роҳ даромад...

Писарам, акнун фаҳмидӣ, ки ман чаро гирия кардам?

Савол ва супориш:

1. Чоршанбеи Дехнавӣ дар чӣ гуна муҳите ба камол расидааст?
2. Дар бораи аввалин ҳикояҳои ӯ маълумот диҳед.
3. Мавзӯҳои асосии ҳикояҳои нависандаро шарҳ диҳед.
4. Масъалаҳои ахлоқӣ дар кадом ҳикояҳои ӯ тасвир шудаанд?
5. Мавзӯи ҳикояи «Набера» чист ва дар он нависанда чӣ масъалаҳоро ба миён гузоштааст?
6. Аз новеллаи «Мактуб» чӣ хулоса баровардед?

Новелла ва хусусиятҳои он

Новелла яке аз жанрҳои хурди наср буда, аз ҷиҳати ҳаҷм ба ҳикоя монанд мебошад. Вале воқеаҳои, ки дар он тасвир мешаванд, аз ҳикоя фарқ доранд. Новелла дар бисёр масъалаҳо, аз ҷумла тасвири воқеа, ҳудуди жанр, тарзи образофаринӣ, ҳислати шахсиятҳо ва ғайра ба ҳикоя монанд башад ҳам, бо нишонаҳои зерин аз вай фарқ мекунад.

Аввал ин ки тарзи баёни новелла бағоят мӯҷаз аст. Дар он на танҳо ҷумла, балки калима ё ибораи қобили ихтисор набояд бошад. Сухан дар новелла мӯҷаз аст. Агар дар ҳикоя имкони тафсили ҷузъиёт бошад, дар новелла нест. Дигар ин ки новелла бештар дар мавзӯҳои сиёсӣ иҷтимоӣ, воқеии таърихӣ эҷод мешавад. Масъалаи воқеаи тасвиршаванда зоҳиран ҷузъист, ба одамони ҷудогона дахлдор асту бас. Аммо дар асл, моҳиятан ин тавр нест, воқеа ва масъала ба беҳи ҷамъият, ба зиндагии имрӯза ва фардои халқ вобаста мебошад. Сониян зехният дар новелла мавқеи хос дошта, воқеа ё аз забони шахси яқум баён мешавад, ё ҳодисаи ҳолат зиёда ҳаяҷонангез тасвир меёбад. Ниҳоят, новелла боҳаёлпардозӣ қарин буда, аксаран дар асоси як воқеа сохта мешавад, дар ҳикоя ғайр аз воқеаи асосӣ лаҳзаҳои воқеии дигар низ истифода мешавад. Ғайр аз ин дар новелла саъй карда мешавад, ки санад ва ҳақиқати рӯйдод таъкид шавад.

Аз ҷиҳати сабк ва мундариҷа бисёр ҳикояҳои адибони асримиёнагии тоҷик, аз ҷумла асарҳои Саъдӣ ва Ҳоҷа Самандари Тирмизӣ, ҳамчунин баъзе ҳикояҳои «Калилаву Димна», «Синдбоднома» ва «Ҷомеъ-ул-ҳикоят»-и Авфӣ ба новелла монанданд. Аз нависандагони муосири тоҷик Ҳаким Карим устоди новелла эътироф шудааст. Дар эҷодиёти Ҷ. Деҳнавӣ низ новелла бо сабк ва услуби ба худ хос оварда шуда, ҳонандаро бо ҳаёлотӣ маънавӣ раҳнамун месозад.

**НАМОЯНДАГОНИ
АДАБИЁТИ ЎЗБЕК**

Адабиёти муосири ўзбек баъди инқилоб ба вучуд омад ва дар зери таъсири ғояҳои он ташаккул ёфт. Инқилоб қаламкашони худро ёфт ва илҳом бахшид, то сохт ва ҳаёти навро васф кунанд.

Аввалин намунаҳои шеъри нави ўзбек низ бо таронаҳои мардумӣ ҳамоҳанг буд, зиндагии навро васф менамуд ва он ба қалами асосгузори адабиёти шӯравии ўзбек – Ҳамза тааллуқ дошт. Шеърҳои Ҳамза «Мо заҳматкашонем», «Бедор шав» ва ғайра миёни мардум машҳур буданд. Ҳамза дар таърихи адабиёти ўзбек на фақат чун шоир, балки ҳамчун драматурги барҷаста шинохта шудааст.

Ба ин давраи тараққиёти адабиёти ўзбек эҷодиёти нависандаи бузург Абдулло Қодирӣ (1894–1926) тааллуқ дорад. Романҳои машҳури ӯ «Рӯзҳои мозӣ» (1926) ва «Кажум аз меҳроб» на фақат ба ташаккули насри ўзбек, балки барои шаклгирии ин жанр дар адабиёти халқҳои Осиёи Марказӣ, аз ҷумла адабиёти тоҷик мавқеи хос доштааст.

Дигар аз намоёндагони барҷастаи адабиёти ўзбек Ғафур Ғулом мебошад. Ғафур Ғулом дар адабиёти ўзбек ҳамчун шоир ва нависанда мавқеъ дорад. Дар адабиёти муосири ўзбек осори Ойбек ҷойгоҳи хос дорад. Вай фаъолияти адабиашро бо эҷоди шеър оғоз карда, аввал пайрави символистҳо, махсусан шоири рус Блок буд, сонитар вай ба воқеияти давр наздик шуд, замона ва дастовардҳои онро васф кард. Солҳои бист ба адабиёти ўзбек шахсиятҳои нав, аз қабили Уйғун, Ҳамид Олимҷон, Мақсуд Шайхзода, Ойдин ва ғайра меоянд, ки бо нафаси гарми эҷодиашон ба инкишофи назму наср мусоидат карданд.

Дигар намоёндаи барҷаста Абдулло Қаҳҳор мебошад. Вай фаъолиятро аз эҷоди ҳикояҳои хурд сар карда, тадриҷан ба эҷоди асарҳои калонҳаҷм шурӯъ мекунад. Дар романи «Сароб» амали зиддиҳалқии миллатчиён тасвир шудааст.

Солҳои шастум ба адабиёти ўзбек як зумра ҷавононе омаданд, ки бо сабку салиқаи хос миёни хонандагон шӯҳрат ёфтанд. Дар ин миён метавон номҳои насрнависон В. Ғафуров, Шӯҳрат, О. Ёкубов, Мирмӯҳсин, Ш. Холмирзо, Ў. Ҳошимов ва шоирони тавоно Абдулло Орифов ва Эркин Воҳидовро бо ифтихор ба забон гирифт. Махсусан пешрафти шеъри муосири ўзбек ба номи ин дуи охир саҳт вобастагӣ дорад, ки бо ҳаёт ва эҷодиёти яке аз онҳо – Абдулло Орифов ва Абдулло Қодирӣ ба воситаи ин китоб шумо шинос мешавед.

АБДУЛЛО ҚОДИРӢ

(1894—1940)

Абдулло ҚодирӢ аз нависандагони бузурги адабиёти ўзбек аст. Вай бо эҷоди асарҳои реалистона, махсусан романҳои таърихнаш дар адабиёти ўзбек мақоми шоистае дорад. Асарҳои бадеии эҷодкардаи ӯ, аз ҷумла романҳои «Каждум аз меҳроб» ва «Рӯзҳои мозӣ» бо мавзӯ ва мундариҷа, бо фарогирии ҳодисаҳои таърихӣ ва сарнавишти воқеии одамон, бо бадеият ва забони равону дилкаш дар байни хонандагон шӯҳрат доранд. Муҳаққиқи эҷодиёти нависанда Иззат Султонов ба эҷодиёти ӯ баҳо дода, аз ҷумла менависад: «Осори Абдулло ҚодирӢ намунаи маҳорати суҳнофарист. Дар ин осор вай ғояи асосиро хеле равшан ифода мекунад, одамон ва шароити зисти онҳоро бисёр ҳам мучассам ва боварибахш тасвир менамояд. Сужети асарҳояш ҷолиб буда, забонаш бою ширадор аст. Ба халқ писанд омадани ин асарҳо бечиз нест».

Ин нависандаи доно ва ҳаётшинос соли 1894 дар шаҳри Тошканд, дар хонаводаи тоҷир ба дунё омадааст. Падараш дар ибтидо тоҷир буда, баъд ба деҳқонӣ машғул шудааст. Абдулло ҚодирӢ аввал дар мактаби кӯҳна таҳсил карда, сонитар дар мактаби русии туземӣ хондааст. Баъди хатми мактаб ба сарватмандон котибӣ карда, ба деҳқонӣ низ машғул шудааст.

Фаъолияти эҷоднаш аз соли 1909 шурӯъ шуда, аввалҳо як силсила шеърҳо мақола ва асарҳои ҳаҷвӣ, аз нимаи аввали соли 1917 шеърҳои «Аҳволи мо», «Ба миллатам», песаҳои «Бахти баргашта», «Ҷавонбоз» ва ҳикояҳои «Дар улоқ» ва «Базми чинҳо»-ро эҷод кардааст. Нависанда урфу одатҳои кӯҳна, хурофотпарастии ҷаҳолатро маҳкум менамояд. Дар шеъри «Аҳволи миллатам» шоир қисмати халқро нишон медиҳад.

Ба ҳоли мо нигар, чӣ гуна дар ғафлатем,
Агар лозим шавад вичдонро ба пул бифрӯшем.
Фарзандонамон на адабу илм доранду на шуғл,
На худоро мешиносанд, на аз илм бӯе бурдаанд.

Биёсд, чавонон, зиёиён, кунун ғайрат кунед,
Агар Қодир хуфта бошад, ўро низ бедор кунед.

(тарҷумаи таҳтуллафзӣ)

Абдулло Қодирӣ нависандаест, ки ҳаёт ва эҷодиёташ дар замони инқилоб ва навсозии ҷомеа гузашт, барои таблиғи ғояҳои инқилобӣ хизмат кардааст. Бинобар ин ҳам баъзе асарҳои ӯ саршор аз ғояҳои синфиатгарой ва табақахоҳӣ мебошанд. Бо вучуди ин осори ўро маҳз ғояҳои башардӯстона ва озодихоҳонаву демократӣ зинда дошта, дар хизмати имрӯзо оянда қарор медиҳанд. Масалан, песаи ӯ «Бахтбаргашта» чунин хусусият дорад. Дар ин песа нависанда чунин масъаларо ба миён гузоштааст, ки қаҳрамони асар ба бойҳо тақлид карда, тӯйи калон ва серхарочот мегузаронад ва дар натиҷа дар қарзи зиёд ғўтида, сабабгори бадбахтӣ ва фочиайи зиндагии худ мегардад. Дар асар нависанда кӯшидааст, фарқияти синфии қаҳрамононашро нишон диҳад. Қаҳрамони песа Солеҳ аз хўҷаинаш бо шартӣ вазнин пул қарз мегирад ва тӯй мекунад. Вале Солеҳ қарзро дар вақташ бозгардонда наметавонад. Ниҳоят ҷою маконашро бой ба ивази қарз соҳиб мешавад. Арӯси ҷавонаш ба ҳамаи ин бадбахтӣ тоб наоварда, худкушӣ мекунад. Дар ин драма нависанда образҳои ҳаммол, бойи судхӯр ва Домуллоимомро бо камоли маҳорат офаридааст.

Абдулло Қодирӣ дар қори эҷодӣ фарди масъулиятшинос буд. Аз ҳамин мавқеъ вай ба тасвир ва фарогирии воқеияти зиндагӣ ҷиддан эътибор меод. Вай ҳамчунон ки ба ҳақиқати зиндагӣ эътибор меод, ба тасвири бадеии ин ҳақиқат низ диққаткорона рафтор мекард. Осори адабӣ барои ӯ аз назари ҳам шаклу ҳам мазмун баробар эътибор дошт.

Абдулло Қодирӣ дар баробари ғаёлияти нависандагӣ ба рӯзнома-нигорӣ низ машғул буд. Вай дар вазифаи сармуҳаррири нахустин маҷаллаи ҳаҷвии «Муштум» қор карда, фелетону мақола ва ҳикояҳои ҳаҷвӣ навишта, камбудии зиндагӣ ва амалу кирдори муосиронашро фош мекард. Вай мувофиқи талаби замони нав асар офарида, мавзӯъ ва ғояҳои муҳими рӯзро таблиғу ташвиқ менамуд. Адиб соли 1924 ба Маскав рафта, дар институти давлатии рӯзноманигорӣ таҳсил кард, ки минбаъд ба эҷодиёти ӯ таъсири бафайз расонд. Аз Маскав бозгашта дар соҳаи матбуот ғаёлона қор кард ва ба қори эҷодӣ ҷиддан машғул шуд.

Нависанда забони русиро хуб медонист ва солҳои 1927–1930 дар таҳияи луғати русиву ўзбекӣ ғаёлона иштирок намуд. Осори А.П. Чехов, Н.В. Гогол, Марк Твен, Эмил Золяро ба забони ўзбекӣ тарҷума

кард. Ў аз эҷодиёти Л.Н. Толстой, Н.В. Гогол, А.П. Чехов, А.М. Горкий, А. Толстой сабки эҷод, тасвир ва офариниши характерҳои барҷастаро омӯхта, ба маҳорати таҳлили психологӣ даст ёфт.

Абдулло Қодирӣ дар ҳикояҳояш ба офаридани чехраи мусбати типи нави қаҳрамон муваффақ мешавад. Қаҳрамони ҳикояи «Шубҳа» Тўйчибоев маҳсули ҳамин гуна кўшиши нависанда аст. Дар ин ҳикоя воқеияти солҳои сиёми кишлоқ тасвир шуда, дар зимни ин воқеаҳо муборизаҳои синфӣ он солҳо нишон дода шудааст. Низои асосии ин ҳикоя дар атрофи ҷинояти вазнине, ки дар колхоз содир шуда буд, шакл мегирад. Ҷиноят содир шуд, вале ҷинояткор дастгир нашуд. Ҳатто комиссияи махсусе, ки аз шахр омад, қудраташ ба ғош кардани ҷиноят нарасид. Ниҳоят ба хонаи Зухуров дўсти шаҳриаш Тўйчибоев меҳмон мешавад ва боиси шубҳа мегардад. Ва ниҳоят чехраи аслии унсурҳои зиёновар Солеҳ ва Холиқов ғош мешавад.

Абдулло Қодирӣ дар адабиёти ўзбек нахустин касест, ки жанри романро ба вуҷуд овард. Вай на фақат дар адабиёти ўзбек, балки дар адабиёти халқҳои Осиёи Марказӣ нахустин романи навис аст. Романҳои барҷастаи ин адиб «Рӯзҳои мозӣ» ва «Кадум аз меҳроб» дар миёни хонандагон, аз ҷумла хонандагони тоҷик шўҳрати зиёд доранд. Аз ҷумла ба тозагӣ романи «Рӯзҳои мозӣ» аз тарафи нависандаи маъруфи тоҷик аз вилояти Сурхондарё Истад Қосимзода тарҷума шуда, бо сарпарастии нашриёти «Ирфон»-и Тоҷикистон бахшида ба 100 солагии зодрузи Абдулло Қодирӣ чоп шудааст.

Романи «Рӯзҳои мозӣ» соли 1919 навишта шудааст. Пораҳои нахустини роман соли 1922 дар маҷаллаи «Инқилоб» чоп шудааст. Сонитар ҳар қисми роман дар шакли китобчаи алоҳида чоп шудаанд.

Ин роман аз садоҳои зиндагисозии одамони инсонпарвар, адолатхоҳ, вафодор, қаҳрамон, ки золимону хиёнаткоронро маҳкум месозанд, пур аст. Ҳамин оҳанг ғояи асосии романро, ки ободию ободгарист, муайян мекунад. Дар роман ҳаёти халқи мо, орзуи умед ва азобу машаққати он дар асри XIX ба тасвир омадааст. Аз ин ҷиҳат дар роман ғояҳои синфӣҳо – табақабандии аҳли ҷамъият, вобаста ба ин низои шадиди камбағалу бой, хону бекҳо ва фуқарою ҳаммолон мавқеи асосӣ дорад. Нависанда дар асар ҳаёти вазнини ҷўпонон, ҷангҳои ҳаробиовари ҳонигарии Қўқанд ва ғайраро тасвир карда, қурбонии беадолатӣ ва фиску фасод гардидани мардуми оддиро боварибахш тасвир мекунад. Маҳсули нависанда азобу машаққати халқ, мубориза ва ҷангҳои беақсади табақҳои мухталифҳо моҳирона тасвир намудааст.

Ин роман аз гоѐи инсонпарваронаѐ адолатхоѐ саршор буда, пеш аз ھاма аз ҳукуќи инсонхои беҳукуќ ва поймоли ҷабру ситам гардида ҳимоят мекунад. Решахои ҷабру ситам ва беадолатиро дар ҷомеаи инсонӣ бо камоли диққат ва шафқату додрасӣ ошкор ва маҳкум месозад. Расму оини зиёноварро, ки боиси қафомонии ҷомеа мешаванд, одамонро аз инкишофи фикрию ҷисмонӣ боз медоранд, мавриди нақўҳиш қарор медиҳад. Нависанда дар тасвири воқеаҳо бетараф ва мушоҳидакори оддӣ нест. Гармии ҳиссу ҳаяҷон ва андешаи ӯ аз ҳар сатри роман эҳсос мешавад.

Сужети асосии романро саргузашти тоҷири тошкандӣ ва дўшизаи марғилонӣ Кумушбӣ ташкил медиҳад. Нависанда ба василаи тасвири қисмати ин ду ҷавон, ишқи сўзони онҳо моҳият ва ҳадафи иҷтимоию сиёсии низоми шоеӣ он даврро ошкор месозад. Отабек дар Марғилон на фақат асир ва дилбохтаи муҳаббати поку беолоиши Кумушбӣ мешавад, балки ба ин восита бо муҳити пурфасоди хонигарӣ, ниятҳои фосиди одамони бадахлоқ, азобу машаққати мардуми бечора, зиддиятҳои хонаводагӣ, ғочаҳои ҳаёти занону духтарони ситамдида ва ҳукуқи инсонияшон поймолшуда ошно мешавад. Ӯ ба ин восита ҳолати типии воқеияти замони зиндагии қаҳрамононашро тасвир мекунад. Ба ин далел метавон гуфт, ки Абдулло Қодирӣ нависандаест, ки дар офаридани образҳои типӣ маҳорати хос дорад. Аз ин ҷиҳат хонанда ба қисмати қаҳрамонони асар Отабек, Кумушбӣ, Юсуфбекхоҷӣ, Зайнаб, Ўзбекбойим, Ҳасаналӣ, Офтобойим, Мирзокарими кутидор, Ҳомид бетараф буда наметавонад. Ҳамчунон ки қаҳрамонони асосӣ бо сифатҳои хосашон диққати ўро ҷалб мекунанд, персонажҳои эпизодии дигар, монанди Хушрӯйбӣ, Тўйбика, Ойболдоқ, Ҷаннаткампир, Саодат, усто Олим, Нусратбек ва ғайра низ сифатҳои хос дошта, ҷолиби диққатанд.

Нависанда ба воситаи образи қаҳрамони асосии роман Отабек моҳияти асосии гоҳҳои даврро ифода мекунад. Аз ин ҷиҳат ақидаи Отабек пойбанди муҳити хонигарӣ нест. Вай пеш аз ھاма ватанро дўст медорад, пешрафти сиёсӣ, иқтисодӣ ва фарҳангии онро меҳоҳад. Бинобар ин ҳам ҷангҳои феодалҳои маҳаллӣ ва бекҳо барояш беаъний ҳастанд. Муҳаббати вай комил аст. Ба Ватан ҳам мерасад, ба маҳбубааш Кумуш ҳам. Вале роҳи зиндагии онҳоро шароити замон, ахлоқи нопоки гурӯҳе аз муосиронаш душвор месозад. Ин душвориро нависанда дар мисоли муносибати Отабеку Кумуш, Отабеку Зайнаб, Кумушу Зайнаб хеле равшан инъикос мекунад.

Аз тасвири нависанда ба назар мерасад, ки расму оини нописанд ва хурофоти гузаштаи хонаводагӣ боиси ғочаи зиндагии қаҳрамонони

роман мегардад. Отабек дар паҳлӯи дӯстдоштааш Кумуш бо тақозои падару модар Зайнаб палонч (кундош)-ро низ нигоҳ медорад. Ниҳоят Зайнаб ба Кумуш заҳр медиҳад ва ин ҷинойтро ҳазм карда натавониста девона мегардад. Ҳамин тариқ, Отабеку Кумушбибию Зайнаб ба муроду мақсади хеш намерасанд. Сабаби фоҷиаи ҳаёти онон шароити номусоид ва бераҳми замон ва урфу одати зиёновари гузашта асту бас.

Ҳарчанд зиндагии қаҳрамонони асосии роман бо фоҷиа анҷом ёфта бошад ҳам, роман дар маҷмӯъ рӯҳи дунёбезорӣ надорад. Марғи арӯси номурод Кумушбибӣ ба сари худ айбномаест ба зидди сохти нобаробари иҷтимоӣ ва урфу одати зиёновар, ки боиси бадбахтии одамон, хоса ҷавонон мешавад. Хонанда бо фоҷиаи зиндагии Кумуш ошно шуда, ўро чун нависанда дӯст медорад, аз сарнавишти ӯ сабақ мегирад.

Романи «Рӯзҳои мозӣ» бо рӯҳи миллӣ, забони равону ширадор, мазмун ва ғояи баланду моҳияти ахлоқияш аз асарҳои дилпазири хонандагон буда, солиёни дароз дар тарбияи маънавии наслҳои баъд хизмат хоҳад кард.

Романи дуҷуми Абдулло Қодирӣ «Каждум аз меҳроб» соли 1929 нашр гардид. Нависанда дар оғози китоб мавзӯи аслии романро чунин муайян кардааст: «Дар роҳи хоҳиши худ қурбон кардани Худоёрхон, ки охири намояндагони феодалони Туркистон буд, оммаи деҳқонон ва майдаҳунармандон – косибҳо, занон ва духтарони мамлакатро ба тавре ки меҳост, тасарруф кардани ӯ ва ҳама гуна муқобилбарояндагони ба ин хоҳиши худро бераҳмона ҷазо додани ӯ мавзӯи роман аст. Аҳволи ботинӣ ва зоҳирии уламо, ки дар ин роҳ истиқодгоҳи якуми Худоёр буданд, ахлоқи онҳо, ҳаёти мадрасагӣ ва оилавии онҳо, ба поён расидани ҳисси инсонӣ дар уламо ва дар зерӣ пардаи разолат ба дараҷаи пайбурданошуданӣ расидани боқимондаи ин ҳис ба қадре, ки мундариҷа меғунҷонад, баён карда мешавад. Инҳо қаҳрамонони манфӣ – номарғуби романанд.

Дар тарафи дигар, синфи «паст» – камбағалон, ки ба муқобили қувваҳои сиёҳи мазкур меистанд, хуруҷи онҳо бар зидди сохти хонӣ ва қувваи сиёҳ – уламо, ахлоқ, сачия, оила ва зиндагонии меҳнаткашон ва камбағалон, алоқа ва самимияти онҳо ба якдигарашон.

Албатта, ман кӯшиш кардам, ки ин қаҳрамонони дуҷум – марғубро ба қадре, ки таърихи ўзбек ҳазм карда битавонад, ба ҳоли ҳудаш би-гирам. Исёни онҳо ба муқобили хон ва уламо табиӣ – шаръист, зеро зиёда аз ин ба замми ин ки сохта мешуд, қимати китобро ҳам паст мекард. Ба воситаи тасвири муборизаи ҳамин ду синф ҳарами хон, занони ӯ, таърихи чилдухтарон ва лавҳаҳои этнографӣ, ҳаёти халқи

ўзбек, ширинкори ӯ, танқидчиги ӯ, истеъдоди занон ва духтарони ўзбек, шоирагон, латифагўён ва боз бисёр нуктаҳои дигар гирифта шудаанд».

Ин нависандаи мўътабар на фақат дар адабиёти ўзбек, балки дар байни аҳли адаби тоҷик низ маъруф аст. Адабиётшиноси маъруфи тоҷик Муҳаммад Шакурӣ менависад, ки «романнависи ўзбек Абдулло Қодирӣ», хусусан «Рӯзҳои мозӣ»-и ӯ дар солҳои бист ба бисёр нависандагони Осиёи Марказӣ ва Қазоқистон таъсири пурқувват расонидааст ва аз эҳтимол дур нест, ки барои муайян қардани баъзе самтҳои ҷустуҷӯи эҷодии ӯ чанде аз онҳо роли муайян бозида бошад».

Абдулло Қодирӣ бо ҳама нафрате, ки нисбат ба беадолатӣ дошт, бо ҳама кӯшише, ки дар ҳимояи шаъну шарафи инсон равона қарда буд, қурбони тўҳмат ва беадолатӣ гардида, дар маъракаи шахспарастӣ соли 1940 қушта шуд. Фақат соли 1956 бегуноҳиаш исбот ва сафед қарда шуд.

Халқ ба туфайли асарҳои безаволаш ёди ӯро зинда медорад. Ба номи ӯ мактабу кӯча, хиёбонҳо, китобхонаву хоҷагиҳо гузошта шудааст. Асарҳои ба адаби зиёд нашр мешаванд. Ҳукумат барои абадзинда сохтани номи ӯ Институти маданияти Тошкент, Институти олии педагогии Љиззах, яке аз нашриётҳои барӯманд ва кӯчаи марказии Тошкентро ба номи ӯ гузоштааст.

Савол ва супориш:

1. Даврони бачагии Абдулло Қодирӣ дар чӣ муҳите гузаштааст?
2. Аввалин асари адабии ӯро ном баред.
3. Нахустин асарҳои бадеиашро дар қадом жанр навиштааст?
4. Моҳияти романи «Рӯзҳои мозӣ» аз чӣ иборат аст?
5. Образҳои мусбат ва манфии асарро ҷудо қунед ва ба ҳар қадамаш характеристика нависед.
6. «Қаждум аз меҳроб» чӣ гоя дорад?

«РӯЗҲОИ МОЗӢ»

(порча аз роман)

тарҷумаи Истад Қосимзода

Моҳ нав шуда рӯзҳои интизорӣ наздик расид. Аз Марғелон ҳам хабари ба роҳ баромадани Офтобойим омад. Аммо Қумушро сим-сим дард гирифта буд. Рӯзи аввали дард ӯ ба қасе сир бой надод. Рӯзи дуюм

инро аввал Отабек баъд Ўзбекойим пай бурданд. Отабек зери хатари ба хулаш аён ба касе аз ин сир ёрои гап задан нашошт, вале Ўзбекойим ба зудӣ Ҳасаналиро ба назди момодояе, ки шаш моҳ пеш ният карда монда буд, фиристод.

Баъд аз омадани момодоя ҳавлии дарунро мардҳо батамом тарк гуфтанд. Кумушро гоҳ-гоҳ дард маҳкам мекапид. Момодоя ва Ўзбекойим ҳарчӣ метавонистанд аз рӯи урфу одат ба ӯ кӯмак мерасониданд. Қарибҳои бегоҳ дард зӯрӣ кард. Акнун дард гоҳ-гоҳ не, тез-тез мекапид.

Дар берун Отабек набуд. Ҳасаналӣ байни дарвозаю меҳмонхона даст совида қадам мезад, такрор ба такрор ба саисхона даромада пушту пеши аспӣ тӯрукро хорумол мекард. Ҳочӣ бошад, бо эҳсоси номафҳум «далоил» меҳонд, баъд аз ҳар панҷ дақиқа ба тарафи ҳавлии дарун гӯш меандохт ва гоҳ аз дариҷа Ҳасаналиро садо карда мепурсид: «хотирчамъист?».

Вақти намози шомро хонда аз масҷид омадани онҳо Ойбадоқ хӯрок овард. Аз ӯ на Ҳасаналӣ чизе пурсиду на ҳочӣ. Дар сари таом ҳузур нашоштани Отабек ҳам ҳис нашуд. Онҳо хомӯш ду-се лукма гирифтанду баъд дастҳояшонро пок карданд.

– Азони хуфтана хонданд? – пурсид ҳочӣ.

– Нашунидам... равем ҳам мешудагист, – гуфт Ҳасаналӣ. Дар ин асно шодбоши фавқуллодаи занҳо аз ҳавлии дарун садо дод. Ҳар ду ҳам ба он тараф гӯш андохтанд ва бо тарсу ҳарос ба якдигар нигоҳ карданд. Аз байни қи-чуи онон садои нафисе ҳам ба гӯш расид... Ҳар ду табассум арзонӣ доштанд, вале бо вучуди ин гӯё об ба даҳон гирифта буданд. Аз байни вақти зиёд нагузашта, аз ҳавлии дарун Ойбадоқ давида омад ва ба дариҷа наздик шуда «шодиёна диҳед!», – гуфт. Ҳочӣ даст бари дилаш ниҳода «алҳамдулиллоҳ» гуфт. Ҳасаналӣ бо лабханд даст ба ҳамёни худ зад ва:

– Писар аст ё ҳалво? – гуфта пурсид аз занаш.

– Писар!

– Боракалло, боракалло!

Ҳочӣ табассумкунон се-чор танга ва як дона тиллоро ба Ойбадоқ дароз кард, – «Тангаҳо аз худат, тиллоро ба момодоя бидеҳ!» гуфт. Ҳасаналӣ баъд аз додани шодиёнаи худ даст ба дуо бардошт: «Аллоҳи таоло умраш қатӣ дода бошад!». Баъд аз ин хотирчамъ шуда, барои адои намози хуфтан рафтанд.

Отабек ба меҳмонхона наздик шуда, овози гиряи тифлро шуниду беихтиёр ба тарафи ҳавлии дарун равон шуд ва дар долон ба модараш

дучор омад. Торик бошад ҳам, нишонаҳои шодмониро, ки аз чехраи Ёзбекойим ҳувайдо буд, эҳсос кард.

– Писар муборак бошад, бачем!

– Худаш бардам аст?

– Бардам!

– Наздаш равам?

– Не, – гуфт Ёзбекойим, – ба хонаи чилладор шабона аз кӯча баргашта даромадан хуб не... Хонаи дарун рафтани бошӣ, рост назди Зайнаб даро. Падарат ҳамин ҷо?

– Худаш чӣ навъ?

– Нағз, хотирҷамъ бош! – гуфта Ёзбекойим пас гашт. Отабек шарфаи пойи падараш ва Ҳасаналиро, ки аз роҳрави ҳавлии берун меоманданд, шунида ақиб нигоҳ карда бозистод ва ба фикр фурӯ рафт. Дар ин лаҳза аз рӯ ба рӯ шудан бо падараш шарм дошт. Ҳамон тавр чанд лаҳза дар долон таваккуф намуд, баъд ба ҳавлии дарун даромад. Вай ки хонаи Зайнаб мерафт, раҳорах, чанд бор ба хонаи хоби Кумуш назар андохт.

– Писар муборак!

Зайнаб шавҳарашро бо ҳамин гап хандон пешвоз гирифт. Отабек низ бо табассум «худо муборак гардонад!» гуфт. Баъд аз нишастан Зайнаб таври худ хандид:

– Ҳамон як... – гуфт. Дигар давоми гапашро фаромӯш кард ё ба фикр рафт магар, ки ба ҳар ҳол гуфта наметавонист. Отабек бо лабханд ба даҳони ӯ чашм дӯхт ва баъд аз андаке интизорӣ – Хӯш, чӣ «ҳамон як?» – гуфта пурсид.

– Ҳамон як.

– Давомаш.

– Сабил монда чӣ ном дошт... ҳам, ош меҳӯред?

– Меҳӯрам.

– Хунук нашуда бошад-ку.

Отабек пагоҳӣ боз чизе нахӯрда буд.

– Фарқ надорад, – гуфт.

Ҳоло чехраи Зайнаб хандон бошад ҳам, вале дар замири ин чехраи хандон ким-чи гапе, ки ўро бештар ва ҷиддитар саргарм гардонидааст, ниҳон буд. Зоҳиран шитобкорӣ ё наздик ба ин кадом – як маънӣ дар ниҳоди ӯ ниҳон буд. Отабек дар муддати понздаҳ дақиқаи муомила бо Зайнаб, мисли ин ки дар боло «фаромӯшхотирӣ»-ро баҳона кард, чандин баҳонаи дигарро низ эҳсос намуд ва ниҳоят маҷбур шуд, ки бипурсад:

– Чаро ҳоли парешон доред?

Зайнаб хандид:

- Чаро ҳолам парешон будааст?
- Ба назарам, парешон метобед.
- Дуруст, – гуфт Зайнаб, – тарсидам...
- Аз чӣ тарсидед?
- Аз таваллуд...
- Азоб кашид?
- Азоб ҳам гап, – гуфт Зайнаб, – ба чашми худ ки надидед, бовар

намекунед.

- Модарам ин тавр нагуфт-ку?
- Аз шумо пинҳон доштаанд.

Дили Отабек таҳ кашид. Ин гап ки ҳатто палончро парешон сохтааст, ба Отабек чӣ гуна таъсир карданаш мумкин, тафсилоти зиёд намехоҳад. Дар ин хусус боз ҳам ба Зайнаб суол дода ҷавоб гуфтани шуд, аммо тарсид ва зиёд истода натавонист. Чойро зуд-зуд нӯшиду ба чоғаи тайёр даромада хобид. Зайнаб шамъро хомӯш кард. Ҳоло вақти хобаш нарасида буд. Зайнаб тарафи хонаи Кумуш назди занҳо гузашта рафт.

Отабек барои хоб дароз кашида бошад ҳам, аммо он гап имкон наод, ки роҳат бихобад. Ба дасти рост, ба чап, ба тахтапушт мехобид. «Азоб ҳам гап шуд?» гуфтани Зайнаб дар гӯшаш садо медод. Пасашон канда нашуда ба хонаи Кумуш даро-баро кардани занон ва ғурун-ғурунги онҳо ба хоби ӯ ҳалал мерасонд. Аҳён-аҳён садои гирияи кӯдак ба гӯшаш мерасид. Овози маъсумонаи тифл дар ӯ як навъ қаробат – ҳисси меҳру шафқати падарӣ пайдо намояд ҳам, байни ҳаёлҳои машъум зуд гум шуда мерафт. Бо вучуди ин бесаранҷомӣ ва ҳолати талху ширин хобаш рабуд. Он ҳама воқеаҳои байни ин як-ду рӯз рух дода дар сараш ба чандин ранг аксандозӣ мекарданд... Дар паҳлӯяш Кумуш... Як қад парида бедор шуд... Зайнаб он ҷо нест. Чашмонаш хоболуд сӯйи хонаи дигар гӯш андохта, боз ҳамон садо ба гӯшаш расид ва ба паҳлӯи рост гашту ба кӯрпа печид. Баъд аз ин хобаш саҳт бурд...

Хоб медид: «Дар чаман гулҳо шукуфтагӣ... Ин чаман гӯё аз он ху-даш будааст... Ӯ аз гулҳои рангоранг чашм канда наметавонистааст... Аз атроф – аз душман хатаре таҳдид мекардааст... Ханҷар дар даст муқобили душман мебаромадааст. Душман рӯ ба фирор меовардааст... Байни душманон модараш ҳаст, аз кучо падараш ҳам намудор мешудааст. Дубора ба чаман даромада медидааст, ки гове гулҳоро зерӣ по карда, мечаридааст... Дар ин ҳолат ихтиёр аз даст дода, бо ханҷар сӯйи гов метохтаст, ки он гов не, балки мӯяш зард чине будааст... Ҳуш аз сараш парида, ханҷар аз

дасташ ба замин меафтодааст... Дунёро торикии зулмот фаро мегирифтааст... Якқад парида бедор шуд ва дид, ки Зайнаб дар паҳлӯяш хобидааст... Аз хобҳои мудҳиш дилаш гуп-гуп мезад, ба обу арақ ғӯтида буд. Оҳиста ба дасти росташ чаппа гашту рӯ ба ҷониби ҳавлӣ оварда хобид. Баробари паҳлӯ гаштани ӯ чашми Зайнаб оҳиста кушодаю пӯшида шуд.

Субҳидам фаро мерасид, паёпай бонги хурӯсон аз атроф шунида мешуд. Зарби гашти обҷувозе, ки дар он қарибиҳо воқеъ буд, заминро лап-лап меларзонд. Нури шамъе ки дар хонаи дигар месӯхт, аз роғи дар милт-милт ба чашм метофт, дигар садое ба ғӯш намерасид. Гашта хобаш набурд! Фикру ёдаш ба азобҳои дирӯзаи Кумуш банд буд. Азони бомдодӣ баланд шуд ва оҳиста-оҳиста сапеда дамид, вақте ки аз масҷиди маҳалла ҳам овози азон баромад, ӯ барои таҳорат аз ҷояш хест.

Барои ин ки даромадан ба назди Кумуш душвор нашавад, нонуштаре дар хонаи Зайнаб хӯрд. Барои даромадан Ёзбекоӣим рухсат дода буд. Пас аз ҷои наҳор момодоя барои чанд лаҳза аз назди Кумуш дур шуд. Кумушро дар пешгоҳи хона хобонда буданд. Дар поёни пойи ӯ Ёзбекоӣим тифлро дар бағал гирифта менишаст. Вақти даромадани Отабек Кумуш бо тарҳи рӯйи коста ва чашмони чуқур фурурафтааш табассумкунон ба ӯ нигарист. Отабек бо каме лакнати забон «муборак бошад!» гуфт. Кумуш ба ҷойи ҷавоб шарм дошта, рӯяшро зери кӯрпа пинҳон кард. Ёзбекоӣим:

– Худо муборак гардонад, бишин! – гуфт.

Отабек сари болини Кумуш нишаст. Ёзбекоӣим даст ба дуо бардошт. Сипас тифлро ба Отабек наздик оварда:

– Рӯбинони тойчаҳаки маро барор, дадеш! – гуфт. Отабек сурх шуда ба тифл нигоҳ кард. Кумуш боз ҳам рӯяшро зери кӯрпа пинҳон намуд.

– Шумо чутӯ, нағзед?

– Шукр...

– Азият кашидед гуфтанд...

– Таваллуд кардан ба гумони ту осон аст? – гуфт Ёзбекоӣим. Кумуш Отабекро ба тарафи худ имо кард ва дар ғӯшаш гуфт: – «Гуноҳи шумо-дия!»

– Хӯрок хӯрдед?

Ёзбекоӣим:

– Бегоҳ боз як қулт ҳам дами гарм нахӯрдааст. Ба Зайнаб ғӯям, атолаи башир бипазад! – гуфт.

– Ҳатман, – гуфт Отабек ва баъд як тилло шодиёна ба модараш тақдим карду хотирчамъ аз хона берун рафт.

Баъд аз таоми нисфирӯзӣ Отабек дар меҳмонхона китоб мутолиа мекард. Ҳасаналӣ дар дахлез нишаста лаҷоми кандашудаи аспро медӯхт, ҳочӣ кучое рафта буд. Дар ин асно Ойбадоқ аз ҳавлии дарун назди Отабек омада гуфт:

- Бек, шумо як сари қадам дарун дароед.
- Отабек байни китоб нишонае гузошту пӯшид.
- Хотирчамъист?
- Хотирчамъӣ... зудтар биравед!

Отабек бо Ойбадоқ пасу пеш тарафи ҳавлии дарун шитофт. Зайнаб дар ҳоле ки рангаш пахтаи кӯҳна барин парида буд, аз хонаи Кумуш баромад.

- Чӣ гап? – гуфта аз ӯ пурсид Отабек.
- Намедонам, – гуфт, – дили апаам бечо шуда, қайъ мекунад.

Отабек ба дари хона наздик шуду чанде аз занҳо ба фаранҷии худ печида ба хонаи дигар гузаштанд. Ёзбекоӣим косаи ҷомро дошта меистод. Кумуш саҳт қайъ мекард.

- Чӣ шуд?

Кумуш ҷавоб дода наметавонист.

– Намедонам, беист қайъ мекунад, – гуфт Ёзбекоӣим. Кумуш аз зӯри қайъ кардан беҳол шуда сарашро рӯи болишт андохт. Чашмони аз зарби қайъ пуробшудаашро ба шавҳараш дӯхт:

- Ягон хӯроки нофориам доданд?

– Хӯроки нофориам нахӯрдааст, – гуфт модараш. – Ғайр аз ҳамон атола дигар чизе нахӯрдааст. Фақат ним коса хӯрду халос. Боқимондааш ана, дар тоқча...

Ёзбекоӣим ҳанӯз гапашро тамом накарда, Кумуш сӯйи ҷом ишора кард.

Отабек сари ӯро дошт.

- Табиб фароям?

– Бифармо. Дар дили ман ҳам ҳамин гап буд.

Отабек то гузаштани қайъи Кумуш маҳтал шуд, баъд давида берун рафт. Ҳасаналӣ ҳанӯз ҳам машғули кори худ буд.

- Падар, шумо зуд барои табиб равед!

Ҳасаналӣ корашро як сӯ монд:

- Чӣ гап?

– Келинатон беист қайъ мекунад.

Ҳасаналӣ барои табиб давид. Отабек гашта хона даромад. Тифл дар дасти Зайнаб, Кумуш ҳамона қайъ мекард... Вай аз ҳолат рафта сар ба

болин ниҳод. Зери қавоқҳояш каб-кабуд, ёрои чашм кушода ба Отабек нигоҳ кардан надошт.

– Ба шумо чӣ шуд?

– Дилам...

Ҷисму ҷони Отабек ба ларза даромад, бо вучуди ин худдорӣ кард:

– Ҷурғот хӯрондед, ҷурғот? – пурсид аз модараш.

– Не.

– Ҷурғот фармояд!

То ҷурғот овардани Ойбадоқ Кумуш боз ба тарафи ҷом ҳам шуд. Ду-се бор зӯр зада қайъ кард, сипас бо обе, ки дар дасти Отабек буд, ба даҳонаш об гирифт ва аз пиёлаи ҷурғот ду-се бор дам кашиду сар ба болишт ниҳод. Ҳарораташ баланд, задани дилаш ғавқулдда тез шуда буд. Отабек ҷабини ўро бо дасташ маҳкам медашт, ў андаке худро сабук ҳис кард. Ўзбекоӣ аз дасти Зайнаб, ки дар як ғӯшаи хона нишаста буд, тифлро гирифт ва фармуд, ки ҷомро ҳолӣ карда биёрад. Дастӣ дар ҷабини Кумуш ниҳодаи Отабек тафсид, маҷбур шуд, ки дасти дигарашро ба он ҷо гузорад. Кумуш сардири дар ҷабинаш ҳис карда чашм кушод.

– Дилатон ба худ омад?

Кумуш ҷавоб надода, аз болин сар бардошт. Ҷом набуд. Отабек шитобон аз тоқча шаҳкосаи чиниро гирифт. Кумуш қайъ кард. Ин дафъа қайъ омехтаи ҷурғот буд, рангаш кабудӣ зардҷатоб. Баъд аз об гирифтани даҳонаш Отабек ба ў ҷурғот додани шуд, нахӯрд ва худро ба ҷоғах партофт...

Ҳабари омадани табибро шунида, Отабек ҷон гирифт. Зайнаб ҷомро бардошта, ба дари хона наздик шуду ақиб гашт. Ўзбекоӣ ҳам тифлро бардошта, аз хона баромад. Отабек ба ҳурмати табиб аз ҷой бархостанро фаромӯш карда, ҷабини Кумушро маҳкам дошта менишаст. Табиб баъд аз он, ки аз Отабек асли воқеаро пурсон кард, набзи Кумушро озмуда, лаби худро ба дандон газид ва қайъи шохкосаро бў карда ба он чашм дӯхт:

– Имрӯз чӣ хӯроке хӯрда буд?

– Атола.

– Аз он таом боқӣ монда бошад?

– Ҳаст! – гуфт Отабек ва аз он ҷое, ки модараш навакак нишон дода буд, косаро гирифта, ба дасти табиб дод. Табиб бо ангушт як лес аз он гирифта лесид ва зуд туф кард.

– Заҳр хӯрдааст!

Отабек як қад парид. Аз андомаш даҳшат меборид...

– Ин чи гап!

Табиб аз ваҷоҳати ин лаҳзагии Отабек ба даҳшат омад...

– Ман ҳозир барои рафъи он дору мефиристам, – гуфта аз ҷояш ҷунбид. Отабек ҳам баробари ӯ бархост:

– Заҳро кӣ дод?

Табиб, ки ҷӣ гуфтанаширо намедонист:

– Ман... ман... Худ бипурсед... Ман зуд дору мефиристам, зуд нӯшонед, фаҳмидед? – гуфт.

– Фаҳмидам, фаҳмидам! – гуфт бечора Отабек. – Зайнаб, Зайнаб, Зайнаб! Ифлос. Фиристед, зудтар фиристед!

Табиб рафт. Отабек бо шитоб сари болини Кумуш омад. Рӯйи ӯро боз карда, даст ба ҷабинаш ниҳод ва бўса зад... Кумуш чашм кушуда, дасти чапашро ба гардани шавҳараш ҳалқа кард. Тифл дар дасташ Ёзбекоӣ даромад.

– Зайнабро садо кун, Зайнабро!

Ёзбекоӣ аз гапи табиб хабар дошт:

– Зайнаб! Зайнаб!

Зайнаб давида хона даромад. Рангаш ранги мурда сафед буд. Отабек Кумушро монду косаи атоларо аз замин бардошт:

– Инро бихӯр, бихӯр, нопок!

Зайнаб худро ақиб кашид... Отабек косаро ба тарафи ӯ гурронд... Сару либоси Зайнаб бо атола олула гашт. Дар ин вақт аз даҳлез Юсуфбек ҳоҷӣ намудор гардид.

– Бирав, нопок! Талоқ шудӣ, талоқ! – наъра зад Отабек.

Сухани «Талоқ»-ро шунида чашми Кумуш ялаққос во шуду боз пӯшида гашт... Ҳоҷӣ воқеаро аз табиб шунида буд, бинобар ин дар ин сахни пурфочиа ором нанишаст.

– Баро, Зайнаб, бирав! – гуфт ӯ ҳам, – лаънат ба ту барин зан!

Зайнаб якпахлӯ шуда, аз хона баромад... Ҳоҷӣ сари болини Кумуш омаду нишаст. Отабек ва модараш ба по хестанд. Чашмони Кумуш пӯшида, мӯйҳояш бари рухонаш парешон буданд. Ҳоҷӣ бо дасти худ торҳои мӯи ӯро ба тартиб овард, ранги кабудчатоби ӯро муоина кард ва даст ба ҷабинаш ниҳод...

– Моҳчон, моҳчон! – гуфт ҳоҷӣ. Кумуш чашм кушода бесаранҷом назар афканд ва ӯро шинохта... аз ҷояш хестанӣ шуд.

– Ором, бошед, моҳам... ором бошед!

Ашки Кумуш аз ду бари рӯяш таровид. Ҳоҷӣ ҳам худдорӣ карда натавонист, ашки Кумушро пок кард ва сарашро сила намуд:

– Худо шифо мебахшад, бачем!

Кумуш ба тарафи чом ишора кард, Отабек ба як зудӣ ўро ба оғӯш гирифт, ҳоҷӣ ҳам сари ўро маҳкам дошт... ҳоло қайъ ба хун табдил ёфта буд... Аз бинияш ҳам чанд чакра хун чакид. Баъд аз қайъ карда хобидан чашмонаш ялаққос равшан шуданд ва бетоқат шуда, ба атрофаш назар кард:

– Модар..., падар!.. – сипас, – беки ман! – гуфта баланд нолид.

... Рӯйи шавҳарашро ба рӯйи худ ниҳод ва аз ин гӯё шарм медошта бошад, чашм пӯшид...

* * *

Рӯзи дуюм маросими дафн анҷом гирифт. Дар ҷаноза қариб аз ҳамаи гузарҳои Тошканд одам омада буд. Танҳо одамони наздиктари-ни марҳума ба ин маросим омада натавонистанд.

Бечора модар, бечора падар!..

Рӯзи сеюм онҳо низ расиданд... Оё ҳоли зори кунунии онҳоро тасвир кардан метавон?!

Рӯзи ҳафтум хатми куръон карда ба мардум ош доданд ва ҳамон рӯз ба тифл низ Ёдгорбек ном ниҳоданд.

Танҳо ҳешу ақраби Кумуш не, балки хурду калони шаҳр, ки аз ин фочиа хабар доштанд, шому сахар гӯшбақимор буданд, ки чи ҷазое ба Зайнаб дода хоҳад шуд. Иҷолатан, рӯзи сеюми фочиа хабари девона шуда, кӯ ба кӯю дар ба дар гаштани Зайнаб ва мочарои дар кӯча даст гирифта, ба пояш кишан задани бародараш саросар паҳн гардид. Девонагии Зайнабро қозӣён ва табибон ҳам тасдиқ намуданд, бинобар ин ҷазо маоф доништа шуд. Дар асл, аз ақл бегона шуда, кӯ ба кӯю дар ба дар гаштан ва ба пояш завлона задан барои Зайнаб ҷазои сабук набуд. Дар рӯзи бистуми фочиа боз ҳам хатми куръон фармуданд, баъд аз ош додан ба тамоми мардуми атроф волидайнӣ болупаршикаста дар тараддуди бозгашт ба Марғелон шуданд. Ёдгорбек дар бағали Офтобойим буд ва бо ӯ бояд мерафт, ба рафтани ӯ касе муқобил набуд. Охири рӯзи видоё фаро расид, Отабек, Мирзокарими қуттидор ва Офтобойим... дар рӯ ба рӯйи мақбараи нави хиштиё, ки мобайни ду чинори хушкшудаи қабристон воқеъ буд, қарор гирифтанд. Мақбарае, ки дар санги он лавҳае кандакорӣ шуда буд, назаррабо метофт:

Ла ила ҳа ил-лал-лаҳу Муҳаммадан Расулаллах.

Ҳазиҳил марқадул-мунавварату-лил мазлумат-ил-маҳ-худатил-мағ-фирати.

Кумушбибӣ бинти Мирзокарими Маргинонӣ, таърихи таваллуд – 1248, вафот – 1269 ҳиҷрии чимод-ул-аввал.

Зи як дилпора ин лавҳа бимонда,
Ки қурбон гашта аз дасти палонҷаш.
Аё дунё, намудӣ ҷабр бунёд,
Ба чашмам нам, забонам пур зи фарёд.
Қудо кардӣ зи гулзори ҳаётам,
Бисӯхт ҷонам, бибурд хокистарам бод!

Бечора модараш тоқат карда натавониста, қабрро ба оғӯш гирифта, зор-зор мегирист. Отабек ҳам сари қабр ба зону нишаста, ба оби дида хоки маркадро тар мекард... Қуттидор рӯ ба рӯи лавҳа қарор дошт. Баъд аз хондани навиштаҷоти он вай ҳам фирқ-фирқ ба гирия даромад. Тақрибан ним соат ба ин минвол нишастанд. Касеро ёрои он набуд, ки ояте аз Қуръон бихонад. Қорие, ки дар бинои шафат аз тарафи Юсуфбек ҳоҷи гузошта шуда буд, аз ҳоли онҳо хабар ёфт. Вай оҳиста-оҳиста аз қорихона хеста омаду чанде дуртар нишаста, оят хонд. Нолаҳои Офтобойим басанда шуда бошад ҳам, шаш қатор ашқаш ҳамона мерехт. Танҳо вай ашқ намерехт, дигарон низ гӯё хун мегиристанд. Баъд аз адои дуо қуттидор ва Офтобойим ба қорӣ пул доданд. Пас аз рафтани қорӣ ҳар кадомашон худро ба даст гирифта, алоҳида-алоҳида ояте хонда, ба арвоҳи Кумуш бахшиданд ва баъд оҳиста-оҳиста роҳ паймуда, ба қабр видоъ карданд. Гӯё Кумуш ба модараш: «Аз ман ризо бошед!» мегуфта бошад, Офтобойим ба ақибаш нигоҳ карда-нигоҳ карда, гирёну нолон баромада рафт...

Отабек онҳоро дар хона монду гашта сари қабр омад ва шаб ҳамон ҷо бимонд. Пагоҳи барвақт Ҳасаналӣ аробаро ба сафар омода кард, чизу чораи зарурӣ ба ароба бор мешуд. Аз ҳама охир Офтобойим либоси Кумуш ва Ёдгорбекро бардошта баромад, дертар ҳоҷи ва қуттидор намоён шуданд. Вақте ки қуттидор видоъ карда, ба ароба нишаст, аз он тарафи роҳ Отабек омадан гирифт. Омада ҷилави аспро дошт ва ба Ҳасаналӣ, ки сувори асп буд, «аз асп бифуроед!» гуфт. Ҳасаналӣ аз асп фуromaд. Отабек чаҳида, ба асп савор шуд ва аз қуттидор пурсид:

– Аспро биронам!

Қуттидор ва ҳоҷи чизе нафаҳмида, ба якдигар нигоҳ карданд. Ёзбекойим, ки дар долон истода буд, аз дарвоза ба берун чашм андохт. Қуттидор чизе нагуфт, Отабек худ аспро ба пеш ронд.

– Хайр! Хуш!

Ҳасаналӣ, ки бояд ба Марғелон сафар мекард, дар мобайни роҳ ҳайрон монда, ба ҳоҷи чашм дӯхт. Ҳоҷи зери чашм тарафи хонумаш зери долон нигарист... Отабек дигар ба ақиб назар накарда, ароба меронд...

**АБДУЛЛО
ОРИПОВ**

(1941—2016)

Абдулло Орипов 21 марти соли 1941 дар ноҳияи Косони вилояти Қашқадарё ба дунё омадааст. Номи қишлоқи таваллуд шудаашро шоир Некрӯз номидааст. «Маъноӣ онро, – менависад Абдулло Орифов, – ман хуб намедонам. Ба ҳар ҳол як шоҳаи қадими ўзбек бояд бошад. Воқеан ҳам модари бобои мо Амир Темур низ Некрӯзбегим ном доштааст».

Маълумоти ибтидоиро шоир дар зодгоҳаш гирифта, баъд дар до-рулфунуни давлатии Тошкент таҳсил кардааст. Солҳои баъд дар наш-риёт, маҷаллаҳои «Шарқ юлдузи» ва «Гулхан», вазифаҳои масъули Иттифоқи нависандагони Ўзбекистон ва роҳбари идораи ҳифзи ҳукуқи муаллифии Республикаи Ўзбекистон кор кардааст. Барои хидматҳои бо мукофотҳои «Ҳурмат белгиси» ва ҷоизаи давлатии ба номи Ҷамза мукофотонида шудааст.

Шоир аввалин қадамҳои дар роҳи навиштани шеър ба ёд оварда, менависад, ки «бародари калониам, ки ҳоло профессори соҳаи ҳоҷагии қишлоқ аст, шеър навишта, доимо ба рӯзномаҳои бачагона мефири-стод. Ҷавоберо, ки аз рӯзномаҳо меомад, пинҳон аз акаам меҳондам. Дар хатҳо чунин гапҳо навишта шуда буд: «Абдураззоқҷон, мавзӯи шеърҳои то ҳуб, вале қофияю вазнаш хато ва ҳоказо». Баъди ин барои донишҷуи вазну қофия ман бисёр китоб меҳондам.

Шеърҳои ондавраинаи ман ҳам аз ҷиҳати мавзӯю ҳам шакл тақлидӣ буданд. Ҷамаи шеърҳои, ки аз шоирон меҳондам, дар бораи Сталин, Москва, Кремл буд. Ман ҳам «бисмилло» гӯён ҳамин хел ба шеърнависӣ сар кардам. Як рӯз роҳбарони район ба ҳонаамон меҳмон шуда, хуб мусалласхӯрӣ ҳам карданд. Баъзеи онҳо, ки шеърнависи маро ме-донистанд, даъват карданд, то шеър хонам. Ман «Девори Кремл» ном шеърро ботантана хондам. Яке аз меҳмонон, ки Ҷамроқул ота Маме-дов ном дошт, «писарам ту Кремлро дидаӣ?» – гӯён пурсид. Ман «Не»

гуфтам. Набошад «дар бораи чизе ки надидай, нанавис!» – гуфта монд. Ин эроди ў то имрӯз бароям сабақ аст.

Нахустин шеърҳояш дар рӯзнамаҳои ноҳия, вилоят ва рӯзнамаи баҷагонаи «Қушча» чоп шудаанд. Дар давраи таҳсил дар донишгоҳ ва баъд аз он шеърҳояш дар матбуот зуд-зуд чоп мешуд. Аввалин бор шеърҳои «Муноҷот мекунам» ва «Уқоб»-ро дар мушоираи шоирон хонда, сазовори илтифоти Абдулло Қаҳҳор гардид. Дар қатори шогирдони зиёди Миртемир аз ў сабақ гирифт. Дар паҳлӯи Шайхзодаи донишманд аз минбарҳо шеър хонд. Маҳз дар ҳамин давра китобҳои аввалинаш чоп шуд.

Абдулло Орипов дар бораи тарзи шеърнависӣ ва моҳияти сабки шоирияш мегӯяд: «аввал ҳамин чизро бояд таъкид кунам, ки ҳар шеъри ман дар асоси як воқеаи маълуми ҳаёт навишта шуда, ҳар кадоме сабабе ва асосе дорад. Масалан, шеъри «Зан» ба зани бевамондаи амакам бахшида шудааст. Ман изтиробӣ онҳоро дида, хомӯш буда натавонистам.

Абдулло Орипов ба тарҷума низ машғул будааст. Вай тарҷумаи шоҳасари адабиёти дунё «Мазҳакаи илоҳӣ»-и Дантеро оғоз карда, қисмати «Дӯзах»-и онро нашр намуд. Аз осори шоирони рус, тоҷик ва дигар халқҳои собиқ Иттифоқи Шӯравӣ низ ба ўзбекӣ тарҷума кардааст.

Мазмун ва мундариҷаи осори ў гуногун ва бой буда, аз ҷиҳати ғоявӣ бадеӣ пурқувват аст. Барои ҳамин ҳам вай ҳамчун шоири реалист, ростгӯӣ, ватанпарвар ва халқпарвар ба халқ манзур аст. Дар вақташ ба ҳамин хусусияти ҳунари шоирӣ ў ишора карда, Абдулло Қаҳҳор гуфта буд: «Абдулло ро як хислаташ ба ман маъқул. Вай фақат дар бораи он чи мебинад ва медонад, менависад». Ва аввалин образи шеърӣ, ки бо шахмати тамои дар шеърӣ ў ба назар мерасад, Ватан – Ўзбекистон аст. Муҳаббат ба Ватан ва халқи заҳматкаш ғояи асосии мундариҷаи осори ўст. Шоир муқаддас будани Модар-Ватанро таъкид карда, ба ҳеҷ чиз ивазнашаванда будани меҳри онро низ бо муҳаббати тамои баён мекунад. Вай дар китоби «Пули висол» дар бораи Ватан бо ҳисси дӯстдориву садоқат сухан гуфта, мисли модар яққау ягона будани онро таъкид меварзад.

Дар ин дунёи песа Ватан яқтост,
Ва модар низ дар ин дунё яқтост.

Дар шеърӣ Абдулло Орипов мавзӯи асосии тасвир Модар-Ватан – Ўзбекистон ва қаҳрамони асосӣ халқи меҳнаткашӣ ўзбек аст. Вай ин

равишро бо мазмуни «ман дар ин олам чизеро дӯст намедорам, фақат бо халқам мағрур ҳастам», ифода кардааст. Шоир дар эҷодиёташ ба ин мавзӯ гаштаю баргашта мурочиат карда, паҳлӯҳои нави ҳаёт, таърих ва ахлоку шарофати халқу ватанашро тасвир мекунад. Аз хислатҳои меҳнатдӯстӣ, инсонпарварӣ, ватанхоӣ ва созандагии халқи меҳнаткаш мафтун шуда, дар шеъраш чехраи умумиятёфтаи халқро меофарад, характери миллии халқи ўзбекро бо меҳр ва ғурур тасвир менамояд:

Ситораҳо, шумо халқи маро намедонед,
Чунин заҳматкаш дар арсаи замин кам аст.

Дар шеърҳои «Ман чаро Ўзбекистонро дӯст медорам?», «Сароб», «Чашми Ўзбекистон», «Аз мост», «Баҳор», «Лаклаки теппаи Манори калон», «Савғо» ва қасидаи «Ўзбекистон»-и шоир истиқлоли Ватан, қисмати он, дарду армони «дар милён чилд намегунчидаи ўзбек»-ро ёд мекунад. Ин шеърҳо ва бисёр дигар шеърҳои дар ин мавзӯ навиштаи ӯ як оҳанг ва ғояи умумӣ доранд, ки он ҳам муҳаббати Ватан ва халқ аст.

Умуман халқ ва дарду ташвиши он, мавзӯи Ўзбекистон дар эҷодиёти Абдулло Орипов мазҳари муҳаббат аст. Мавзӯи Модар – Ватан дар эҷодиёти шоир мақоми нотақрор дорад. Шоир дар кадом мавзӯе, ки шеър нағӯяд ҳама вақт дар пеши назари ӯ халқи меҳнаткаш, муаммоҳо ва ташвишҳои зиндагии ўст. Қаҳрамони лирикии вай Ўзбекистонро бо муҳаббати оташин дӯст медорад. Хусусияти аслии чунин шеърҳо аз он иборат аст, ки онҳо мадҳияҳои урёни баландпарвоз нестанд, балки муҳаббати сӯзони Ватан бо эҳсос ва андешаҳои қаҳрамони лирикӣ омехта, симфонияи бошукӯҳ ва пур аз ҳисси садоқати ватандорию ватанхоҳиро ташкил медиҳанд.

Мавзӯи дигаре, ки дар эҷодиёти шоир мақоми хос дорад, инсон ва қадру манзалати ўст. Дар шинохтан ва муайян кардани моҳияти ҳастии инсон мафҳумҳои Ватан, забон, миллат, башар, ки арзишҳои умумиинсониро низ фаро мегиранд, ба шоир кӯмак карда, таваҷҷӯҳи ӯро ба қадри «одами аср» ва ҷойгоҳи он ҷалб мекунад. Бо тасвири образи инсон шоир афкори иҷтимоию ахлоқии худро талқин мекунад. Дар шеърҳои «Чехраи инсон», «Илтимос», «Зоти ғалатӣ», «Савоб» ва ғайра инсонро баркамол дида, муаммоҳои ахлоқ ва маънавияти покро ба миён мегузорад.

Мо шеърҳои дар ин мавзӯ эҷодкардаи ӯро хонда, инсонеро тасаввур меунем, ки дар ҳақиқат, ба ифодаи шоир «гули тоҷи гардун» аст. Барои ин гуна инсон модару Ватан сарманшаи андешаҳои зиндагисозанд.

Дар ин гуна шеърҳо шахсияти шоир бо қаҳрамони лирикӣ меомезад, яъне дар мачмӯъ инсоне пеши назар меояд, ки ҳолшинос, дардшинос ва қадршинос аст.

Дар шеъри «Офтобрӯ» шоир хотираҳояшро рӯгардон мекунад: яъне қаҳрамони лирикии шеър инсонест, ки модар барои ӯ қадрияти хос ва бебадал аст. Ӯ, ки ба қадри модар мерасад, ба қадри ҳар он чи, ки азиз аст, низ мерасад. Ин шеърро хонда кас дар бораи модар, меҳрубониҳои ӯ, ҳасрати дидораш, шафқати инсонияш наандешида наметавонад:

Шишта дар офтобрӯ танҳо
Рӯзҳои баҳор модари ман,
Сӯйи тирукамон назар мекард,
Мешуд аз нав ҷавон ҷаҳони кӯҳан.
Модари ман вале набуд ҷавон,
Чун камон буд қомати ҳамаи ӯ.
Гарчи пурнур буд ҷароғи баҳор,
Таби ман хира дар ғами ӯ.
Охири рӯзҳои умраш буд,
Гирди ӯ давр мезадам хомӯш.
Фақат аз дури дур меомад.
Акси овози турнаҳо бар гӯш.
Модарам рафт як саҳар аз даҳр,
Рӯзи ман шуд сияҳ чун шаби тор...
Худ кунун мисли ӯ ба танҳои
Шиштаам зери офтоби баҳор.
Як сарамро бувад ҳазор ҳаёл:
Гоҳ ёрон ба ман шуданд агёр.
Худ кунун ранҷ мекашам чун лом,
Хира метобад ҷароғи баҳор.
Резаборон зи абр мерезад,
Қатра-қатра чу ашки модари ман.
Ҳамчун он офтоб пинҳон аст
Модари ҷони ман зи манзари ман.

(тарҷумаи Саидали Маъмур)

Абдулло Орипов ба маънии томи сухан шоири миллист, чунки дар эҷодиёти ӯ дар навбати аввал ҳаёти миллиаш, кайфият ва орзуву омоли он, маърифат ва мавзӯҳои ба ин монанди имрӯза пурра инъикос шудаанд. Вале шоир бо ин қаноат карда наметавонад. Дар як вақт ашъори ӯ моҳияти байналмиллалӣ низ дорад. Вай дар бораи халқҳо ва масъалаҳои муҳими ҳаёти онҳо низ менависад.

Мавзӯи дӯстӣ ва ҳамбастагии халқҳо дар шеъри ӯ мақоми хос дорад. Масалан, шоир дӯстӣ ва ҳамбастагии халқҳои ўзбеку тоҷикро дар шеъри «Ўзбеку тоҷик» бо самимияти том васф мекунад:

Ёру бародар аз азал,
 ўзбеку тоҷик,
 Чун шоҳбайти як газал,
 ўзбеку тоҷик.
 Ҳайрони он рафоқатам,
 ҷўям ба он қиёс,
 Авло бувад он аз асал,
 ўзбеку тоҷик.

Шеърҳои «Арманистон», «Қазокистон», «Диёри қирғиз», «Савғо» ва ғайра низ аз ғояи дӯстиву бародарӣ саршоранд. Ҳамин тариқ, дар эҷодиёти Абдулло Орипов оҳангҳои милливу байналмиллалӣ бо ҳам пайванд шудаанд. Шоир ҳақиқати ҳаёт ва ҳақиқати бадеиро аз назар гузаронида, ҳамеша ба ғояи дӯстии халқҳо содиқ менамояд.

Абдулло Орипов аз шоирони мумтози имрӯзи ўзбек буда, шеъри ӯ сарнавишти шоирии ӯст. Вай бо андешаҳои неки ахлоқӣ, бо афкори инсондӯстонааш метавонад дар пешрафти маънавияти халқу кишвари соҳибистиклоли Ўзбекистон хидмат кунад. Шеъри ҳунармандона гуфтаи ӯ дили хонандагонро ба адабиёт, ки мақсади аслиаш ислоҳи ахлоқ ва омоли бади инсонист, метавонад солиёни дароз ба зиндагӣ гарм созад.

Абдулло Орипов 5-уми ноябри соли 2016 аз дунё чашм пӯшид.

Тарҷумаи *Паймон*

Ўзбекистонро чаро ман дӯст медорам

Ўзбекистонро чаро ман дӯст медорам,
 Аз чӣ хокашро ба чашмон мегузорам ман,
 Ин заминро осмонро чун Ватан умре,
 Аз чӣ танҳову муқаддас мешуморам ман.

Дар ҷаҳон андар асолат чист, к-он танҳост,
 Пунба оё дар замини халқи дигар нест?
 Офтобаш, ишқу меҳрамро сабаб бошад?
 Шояд, аммо Осиё худ ҷумла хуршедист.

Ўзбекистонро чаро ман дўст медорам,
Меситоям боғҳои дилкушояшро.
Ҳамчу чонам мепарастам, гарм мебўсам;
Ин Ватанро, хоки поки қонфизояшро.

Аз азал, бешак, табиат бахш бинмуда,
Бо адолат ин замин у хокро яксон.
Фурқат аз чӣ боз баҳри ин замин бигрист,
Хоки Қашқар буд оё камбаҳо аз он?!

Пас, чаро ман дўст дорам Ўзбекистонро,
Чун сабаб пурсанд з-ин андешаву розам.
Назди халқи худ сари таъзим хоҳам бурд,
Қабл аз он ки шеър аз ҳарфи неку созам.

Дастии тарих ар туро, ай халқи маҳбубам,
Мефиканд андар яхистонҳои ҷовидон.
Гар макон меёфтӣ аз барфистонҳо,
Дил намебастам магар бар он Ватан аз қон?

Гул кунанд, ай кош, кишварҳову миҳанҳо,
Боғҳо рӯянд низ андар яхистонҳо.
Ай Ватан, парвардааст гар баҳри сарватҳот
Дўстат дорад наёмурзаш варо, асло!

Армони солҳо

Гуфтем агар неқ якеро, ай дўст,
Як умр зи мо ба ранҷ фарде дигар аст.
Як қадр ҷавон будем дирӯз, вале,
Имрӯз-чи, айёми балоғат ба дар аст.

Ҳар гаҳ чу зи умр одам андеша кунад,
Бидҳанд қусури рафта з-ӯ ранҷаш бас.
Он арзи сипосе, ки нагуфтаст ба ҳин,
Он узр, ки мондааст ногуфта ба кас.

Бас хостем ин ҷаҳон мукаммал бошад,
Як зарра нагаштем худ аммо комил,
Ай ҳасрати солҳои бигашта зи ман,
Армони фузунтар аз шумо нест ба дил.

Чун нест замон ба одамизода мутеъ,
Андар дили ӯ кулли аламҳо бинуҳуфт
Бар ҷумлаи он фақат яке таскин ҳаст,
Бахт аст агар тавонад афсӯс бигуфт...

Забони модарӣ

Ҳар гаҳе, ки садои булбулро
Бишнавам, медиҳам қарор аз даст.
Лек бар ҳоли тӯтӣ ҳайронам,
Пешаи ӯ ҳамеша тақлид аст.
Чун ту ҳастӣ забони модари ман,
Мисли булбул тарона меҳонам.
Нагузорам, ки ту равӣ аз байн,
То ки бечора тӯтиро монам.

Савол ва супориш:

1. Қадамҳои аввалини шоирро ба адабиёт шарҳ диҳед.
2. Мазмун ва мундариҷаи ашъори шоир аз чӣ иборат аст?
3. Мавзӯи Модар-Ватан дар эҷодиёти шоир чӣ мақом дорад?
4. Ғояи шеъри «Ўзбеку тоҷик»-ро бигӯед.
5. Шеъри «Ўзбекистонро чаро ман дӯст медорам»-ро аз ёд кунед.

**НАМОЯНДАГОНИ
АДАБИЁТИ ҶАҲОН**

Адабиёти муосири ҷаҳон баҳреро мемонад, ки ба қарри он расидан хеле душвор аст. Вале, барои он, ки мо аз моҳияти ин адабиёт бохабар бошем, ҳатталимкон бояд аз равишҳои муҳими он бохабар шавем. Махсусан дар рӯзгори мо, ки даврони адабиёт, адабиёти хушбину зиндагисоз аст.

Нависандагон ва шоирони ҷаҳони имрӯз бар онанд, ки бо ёрии сухан ва образҳои бадеӣ ба растагорӣ даст ёбанд. Номини гуна нависандагон дар тамоми ҷаҳон машҳуранд. Эрнест Хемингуэй, Ги де Мопассан, Антон Чехов, Томас Ман, Шервуд Андерсон, Фронтис Кафко, Вилиям Фокнер, Албер Камю, Эдгар Алан По, Габриел Гарсиа Маркес аз нависандагоне ҳастанд, ки ҳар кадоме ҷаҳони ҳоси бадеии худро кашф кардаанд. Ин нависандагон ҷаҳони бадеии худро офарида, онро дар муқобили ҷаҳони мавҷуди ҳонанда мегузоранд ва ба ӯ ёдовар мешаванд, ки ҷаҳони гирдогирди ӯ танҳо яке аз ҷаҳонҳои мумкин барои зистан аст. Имкони дигаргуна зистан ҳамон озодӣ аст, ки аксари нависандагони асили дунё барои даст ёфтан ба он асар менависанд, фалакро сақф мешикофанд, унсурҳои нописанди ин ҷаҳонро аз ҳам ҷудо месозанд, то аз ин резаҳо ҷаҳони мақбӯд созанд, ҷаҳони писандидае, ки инсон тавонад сохтан ва дар он зистанро таҷриба кунад, аз ҷаҳони ҷабру бедодӣ раҳой ёбад, ба озодӣ ва камоли ахлоқ бирасад.

Нависандагони бузурги ҷаҳони имрӯз дар паи нишон додани шароити зиндагӣ ва мавқеияти одамӣ, бештар ба тасвир ва падида овардани ҳолат, рӯҳия ва амалу кирдори инсонҳо мепардозанд. Нависандаи англис Чеймс Чуйис дар ҳикояи «Мурдагон» бо ҳамин усул қаҳрамонро бо ҳамаи касоне, ки то имрӯз зистаанд, ҳамдарад мебинад. Сиришти қаҳрамони ӯ воқеан ҳам аз ҳам пошида мешавад ва аз миёни пораҳои он инсоне нав, огоҳ ва дардшинос сар бармедорад.

Дар ду асри охир аз Пушкину Достоевский сар карда, то Чехову Эрнест Хемингуэй ҳадафи асосии нависандагон ислоҳи ахлоқи ҷомеа ва шароити зиндагии инсонҳо будааст. Ҳамчунон, ки Достоевский адолати иҷтимоиро муҳимтарин рукни афкори бадеиаш қарор медиҳад, Эрнест Хемингуэй низ меҳодад ҷаҳони иҷтимоӣ ва ахлоқие созад, ки инсон мувофиқи табиӣ дил дар он кору зиндагӣ кунад.

Дар ҳикояи «Пирамарди ба сари пул» ҳонанда нафрати нависандаро бар ҷанг эҳсос карда дармеёбад, ки ҷанг барои гурӯҳе боигарияро вазифа

тақдим мекунад, ҳарчанд дар паҳлӯ хатари марг низ ҳаст – барои мардуми бечора ба ҷуз дарбадарӣ, талафоти ҷонӣ ва бенавой чизи дигаре намеорад.

Аксари нависанда ва шоирони бузурги ҷаҳони имрӯз адабиётро воқеаҳои муҳими худҷӯйиву худшиносии хонанда мешиносанд. Мо осори Шервуд Андерсон, Ги де Мопассан, Антон Чехов, Томас Мор, Кафка, Фокнер, Маркес ва даҳҳои дигарро хонда, ба ҷаҳони зебои бадеии офаридаи онҳо дил мебандем, худ ва ахлоқамонро дар қиёси хостаҳои умедбахши онҳо ислоҳ мекунем, аз осори онон сабақи одамвор зистан, дӯст доштан ва қор қарданро ёд мегирем.

Аз ин олами бопеҷи маърифат мо ду нафарро интихоб кардем то аз сармояи маънавии онҳо шумо, хонандагони азиз, баҳраёб шавед. Инҳо нависандаи ҷаҳонии қирғиз Чингиз Айтматов ва адиби бузурги Эрон Нодири Нодирпур мебошанд.

ЭРАЧ МИРЗО

(1874—1926)

Эрач Мирзо, мулаққаб ба Ҷалолулмамолик, моҳи октябри соли 1874 дар Табрез ба дунё омадааст. Насаби ӯ ба шохзодагони Кочор мерасад. Падари Эрач Ғуломхусайни Мирзо бародарзодаи Фатҳалишоҳи Кочор буд. Падари Эрач Ғуломхусайн, бобояш Малик Эрачи Кочор ва бобокалонаш Фатҳалишоҳ низ шоир буданд.

Эрач дар Дорулфунуни Табрез таҳсил карда, соҳиби маълумот шудааст. Дар ҳамин давра ӯ мантиқ, фалсафа, маони ва баёнро мукамал меомӯзад.

Эрач Мирзо соли 1890 дар синни 16-солагӣ хонадор мешавад. Баъд аз ду сол падари шоир ва баъди се сол занаш вафот мекунад. Аз вафоти падар шоири ҷавон андӯҳ кашида марсияҳо менависад:

3-он ҳама уммедҳо, ки будам дар дил.
Нест кунун ғайри ноумедӣ ҳосил.
Мурд ҳама садри шоирон падари ман,
Як-ду се моҳ пеш аз ин ба нохушии сил.

Ва ё:

Падаро, рафтиву ман баъд аз ту,
Марсият гӯям, хокам ба даҳан.

Эрач баъди вафоти падар барои таъмини маоши оила аввал дар дарбор хизмат мекунад ва баъд дарборро тарк карда, дар идораҳои гуногун ба кор машғул мешавад. Баъд шоир чиддан ба омӯхтани зиндагӣ ва аҳволи халқ машғул шуда, бо ин мақсад ба гӯшаҳои Эрон сафарҳо мекунад. Соли 1909 ба Россия низ сафар карда, кишварҳои Қафқозро тамошо мекунад.

Эрач Мирзо аз вазъи nobасомони мамлакат, ба хусус аҳволи тоқатфарсонӣ мардум ошӯфта, ба ҳокимони ҳамонвақтаи Эрон муқобилат мекунад. Дар давоми 34 соли фаъолияти эҷодӣ ӯ ба ғош сохтани нуксонҳои иҷтимоӣ мепардозад.

Шоир дар як шеъраш ба вазъи молии зиндагӣ ишора карда мегӯяд:

Баъди си сол қаламфарсой,
 Навкарӣ, «киссабури», муллоӣ.
 Гоҳ ҳоким шудану гоҳ дабир,
 Гаҳ надими шаҳу гаҳ ёри вазир.
 Бо сафарҳои паёпай кардан,
 Ноқои роҳати худ пай кардан.
 Гарди сардории султон рафтан.
 «Бала қурбон! Бала қурбон!» гуфтан.
 Боз ҳам киссаам аз зар холист,
 Киссаам холию ҳиммат олист.

Маълум мешавад, ки ӯ шоҳзода бошад ҳам бандавор ва гоҳе гадоёна зиндагӣ карда будааст.

Соли 1916 ба Техрон меояд ва дар вазорати молия ба кор мебарояд. Вале зуд ба сари шоир кулфати азим меояд. Писари калониаш Ҷаъфаркулимирозо бо сабаби номаълум ҳудудро мекушад. Баъди ин ӯро шоир Техронро тарк гуфта, Машҳадро маҳалли зист интихоб мекунад. Баъди соли 1924 боз ба Техрон бозмегардад.

Мӯҳтоҷӣ ва зиндагии ноором тани шоирро пурдари сохта ва ниҳоят тобистони соли 1926 дили гарми шоири бузург хомӯш мегардад. Мувофиқи васыяташ ӯро дар қабристони Шамирон ба хок супориданд.

Бар санги мазораш чанд байт аз шеъри пеш аз вафоташ гуфтаи ӯ сабт шудааст:

Эй накӯён, ки дар ин дунёед,
 Ё аз ин баъд ба дунё оед.
 Ин ки хуфтааст дар ин хок, манам,
 Эраҷам, Эраҷи ширинсуханам.
 Мадфани ишқи ҷаҳон аст ин ҷо,
 Як ҷаҳон ишқ ниҳон аст ин ҷо.
 Ошиқи буда ба дунё фани ман,
 Мадфани ишқ бувад мадфани ман.
 Ман ҳамоноам, ки дар айёми ҳаёт,
 Бе шумо сарф накардам авқот.
 Баъд чун рахт зи дунё бастам,
 Боз дар роҳи шумо биншастам.
 Гарчи имруз ба хокам маъвост,
 Чашми ман боз ба дунболи шумост.

Бинишинед бар ин хок даме,
Бигузored ба хокам қадаме.
Гоҳе аз ман ба сухан ёд кунед!
Дар дили хок дилам шод кунед!

Мероси адабии шоир. Мероси адабии Эраҷ Мирзо он қадар бузург нест. Ҳамаи осораи қариб чор ҳазор байт аст. Худи Эраҷ бештар ҳамон асарҳояшро писандидааст, ки дар даҳ соли охири умраш эҷод намудааст, ки онҳо беш аз ду ҳазор байтанд.

Касби асосии Эраҷ шоирӣ набуд. Вай барои таъмини маоши оила умрашро дар хидмат гузаронда, афсӯс меҳӯрд, ки

Ҳайф бошад, ки маро фикри баланд,
Сарф гардад ба хурофоте чанд.
Ҳайф, к-имрӯз гирифтаам ман,
В-арна маҷмӯаи афкорам ман.
Он чиро гуфтаам аз зишту нафис,
Нест фурсат, ки кунам покнавис.

Худи Эраҷ низ дар ин бора ёддошт медиҳад, ки «ман ҳамеша шоир нестам ва ба навиштани шеър ҳеҷ гоҳ худро маҷбур намекунам. Баръакс, ҳангоме ки илҳомам меояд, ман ба он итоат мекунам».

Давраи дар Хуросон буданаш пурмаҳсултарин давраи эҷодиёти ӯст. Ашъори «Инқилоби адабӣ», достони «Орифнома», таркиббанди пас аз шӯриши Хуросон навиштааш, қитъаи «Дӯстдори Эрон» ва чанд шеъри дигарашро шоир дар ҳамин давра эҷод кардааст.

Шеърҳои Эраҷ самимона ва дилпазир гуфта шудаанд. Жанри асосии осораи ғазалу қасида, рубой ва қитъаву таркиббанд мебошанд. Бештарини ашъорашро вай дар равишҳои лирикӣ ва ҳаҷвӣ гуфтааст. Шоир дар тамоми ҷараёни эҷодиёташ кӯшидааст, ки шеъри равон, воқеӣ ва ба дарди мардум меҳӯрдагӣ бигӯяд. Бинобар ин таъсири воқеияти Эронро дар андешаву орои шоир равшан ҳис мекунем.

«Орифнома». Яке аз муҳимтарин асарҳои Эраҷ достони ҳаҷвии «Орифнома» мебошад. Ин асар бо маҳорати тамом навишта шуда, иллат ва нуқсонҳои ҷамъияти онвақтаи Эронро фош месозад. Эраҷ Мирзо дар ин дoston беадолатӣ, нобаробархукуқӣ ва асорати занон, макру фиреби рӯҳониёни ҷоҳилро маҳкум менамояд. Бар зидди омилҳое, ки монеаи пешрафти ҷомеа мешаванд, сухан мегӯяд.

Шоир таассуроти аз зиндагӣ ва воқеияти Эрони ибтидои асри бист гирифтаашро дар ин дoston чамъбаст менамояд. Ориф шояд қаҳрамони шартии дoston бошад, вале шоир ба воситаи ин образ хостааст, ки иллатҳои замонаашро фош созад.

Дар «Орифнома» чамъияти Эрони онрӯза ба се тақсим шудааст. Гурӯҳи аввалро аъёну ашрофи ватанфурӯш, чоҳилу худситои давлат, ки шарафу номус ва инсофу адолатро аз даст додаанд ва душмани халку ватан мебошанд, ташкил медиҳанд. Ба гурӯҳи дуюм онҳое мансубанд, ки тамаллуққору бешараф, дастёрони бевичдони ҳукуматдорон буда, аз ҳисоби давлат ва халқ, зиндагии бофароғат доранд. Табақаи сеюм, ки шоир аз онҳо бо муҳаббат ёд карда, ғамашонро меҳӯрад, мардуми бечора ва деҳқононанд:

Раоё ҷумлагӣ бечорагонанд,
Ки аз ғакру фано оворагонанд.
Зи зулми молики бедин ҳалоканд,
Ба зери пойи соҳибмулк хоканд.

Шоир дар ин дoston дар бораи занон бо муҳаббати хос сухан гуфта, хориву беҳукукии ононро маҳкум менамояд. Ҳичобро мояи кулфати занон доништа, бо ҳаҷв ин амалро маҳкум месозад.

Шоир занонро аз тазйику фишори рӯҳониёни мутаассиб наҷот додан меҳаҳад. Дар ин боб мегӯяд:

Зани рӯбастаро идроку хуш нест,
Театру ресторан номускуш нест.
Чи зан таълим диду дониш омӯхт,
Равоқи ҷон ба нури биниш афрӯхт.
Ба ҳеҷ афсун зи исмат бар нагардад,
Ба дарё гар биафтад, тар нагардад.
Агар зан нест, ишқ андар миён нест,
Ҷаҳон бе ишқ агар бошад, ҷаҳон нест.

Эраҷ Мирзо ашъори иҷтимоиашро дар шаклҳои гуногун, ғазалу рубой, китъаву таркиббанд гуфтааст.

Модарномаи Эраҷ Мирзо. Шояд дар адабиёти форсӣ ҳеҷ шоире ба дараҷаи Эраҷ дар ҳаққи модар шеър нагуфта бошад. Воқеан ҳам шеърҳои дар васфи модар гуфтаи ӯ содда, равон, пурмаънӣ, самимӣ ва дилпазираанд. Ин гуна шеърҳои шоир муҳаббати гарму самимии фарзандро ба модари

мушфику меҳрубон ифода карда, масъулияти фарзандро дар назди модар бузург мешиносанд.

Модар дар шеъри Эрач тимсоли некӣ, накӯкорӣ, меҳру шафқат ва бузургист. Вай ба ивази хидматҳояш чун шахси ҷовидон тасвир ва тасаввур мешавад. Дар ин равиш шеъри «Модар» бо соддагӣ, равонӣ, пурмаъноӣ ва самимияташ бемонанд аст. Ин шеърро фарзанди дилбанд ва қадршинос дар ҳаққи модари азиз, меҳрубон ва шарафманд гуфтааст. Ин фарзанди боҳиммат ва қадршинос Эрач аст, Эрачи ширинсухан. Шояд ҳеҷ шоире ба ин самимият, ба ин ҳунар дар ҳаққи модар шеър нагуфта бошад, ки Эрач гуфтааст:

Гӯянд маро чу зод модар,
Пистон ба даҳон гирифтаи омӯхт.
Шабҳо бари гаҳвораи ман,
Бедор нишасту хуфтаи омӯхт.
Лабханд ниҳод бар лаби ман,
Ба ғунҷаи гул шукуфтаи омӯхт.
Як ҳарф-ду ҳарф бар забонам,
Алфоз ниҳоду гуфтаи омӯхт.
Дастам бигирифтӣ по ба по бурд,
То шеваи роҳ рафтаи омӯхт.
Пас, ҳастии ман зи ҳастии ӯст,
То ҳастаму ҳаст, дорамаш дӯст.

Эрач Мирзо дар шеърҳои ба модар бахшидааш пеш аз ҳама қадри модарро мешиносад, аз хидматҳои бедареги модар ёд мекунад. Шеъри «Муҳаббати модар», қасидаи қадршиносии фарзанд аз модар аст, ки «кашад ранҷи писар бечора модар», барои он ки фарзандаш осудаву бароҳат хобад «наҳобад то саҳар бечора модар». Шеъри «Муҳаббати модар» чандон калонҳаҷм нест. Вале дар ин шеър шоир сарнавишти пуразоби модарро тасвир карда тавонистааст. Ҳоли воқеии модар дили хонандаро ба риққат меоварад, муҳаббати модар дар дилаш тоза мешавад. Имкон надорад, ки байтҳои зерро мо бо дилсардӣ хонем. Ин байтҳо муҳаббати воқеии моро нисбат ба модар зинда месозанд, чеҳраи модари азизу бошарофатро бароямон боз ҳам азизтару шарафмандтар ҷилва медиҳанд:

Писар, раб қадри модар дон, ки доим,
Кашад ранҷи писар бечора модар.

Шеърҳои «Дили модар», «Меҳрубон модар» ва ғайра ин мавзӯро дар эҷодиёти шоир такмил мебахшанд. Чехра ва хилқати инсонии модарро бошарафтару дилпазиртар чилва медиханд.

Сабк ва шакли ашъори шоир. Ҳамаи муҳаққиқоне, ки дар бораи Эрач суҳан рондаанд, ўро аз шоирони бузурги навовари садаи бист донистаанд. Эрач ҳарчанд суннатҳои гузаштаро дар шеърҳои комилан риоя мекунад, вале шеърҳои ӯ ҳамон содда ва дилписанд аст. Мо луғатҳои мубҳам, таркибҳои нохушоянро дар шеъри Эрач дучор намешавем. Эрач ҳаддалимкун кӯшиш кардааст, ки бо сабки содда ва ҳамафаҳм шеър гуяд:

Ватани мо ба ҷойи модари мост

Мо гурӯҳи ватанпарастонем
Гар расад душмане барои Ватан,
Мо нахустин ҳарифи майдонем.
Дар раҳи иззату бақои Ватан
Ҷону дил ройгон биафшонем.

Муҳаббати модар

Писар, раб қадри модар дон, ки доим,
Кашад ранҷи писар бечора модар.
Бирав, беш аз падар хоҳаш, ки хоҳад
Туро беш аз падар бечора модар.
Зи ҷон маҳбубтар дораи, ки дорад
Зи ҷон маҳбубтар бечора модар.
Нигаҳдорӣ кунад нӯҳ моҳу нӯҳ рӯз,
Туро чун ҷон ба бар бечора модар.
Аз ин паҳлӯ ба он паҳлӯ нағалтад,
Шаб аз бими хатар бечора модар.
Ба вақти зодани ту марги худро,
Бигирад дар назар бечора модар.
Бишӯяд кӯҳна, орояд наватро,
Чу камтар коргар бечора модар.
Тамузу дай туро соат ба соат,
Намояд хушқу тар бечора модар.
Агар як атса ояд аз димоғат,
Парад хушаш зи сар бечора модар,

Агар як сурфаи бечо намоӣ,
 Хӯрад хуни чигар бечора модар.
 Барои ин ки шаб роҳат бихобӣ,
 Наҳобад то сахар бечора модар,
 Ду сол аз гирияи рӯзу шаби ту,
 Надонад хобу х(в)-ар бечора модар.
 Чу дандон оварӣ, ранҷур гардӣ,
 Кашад ранҷи дигар бечора модар.
 Сипас чун по гирифтӣ, то наҷфӣ,
 Хӯрад ғам бештар бечора модар.
 Ту то як мухтасар ҷоне бигирӣ,
 Кунад ҷон мухтасар бечора модар.
 Ба мактаб чун равӣ, то боз гардӣ,
 Бувад чашмаш ба дар бечора модар.
 Агар як руббӣ соат дер оӣ,
 Шавад аз худ бадар бечора модар.
 Набинад ҳеҷ кас заҳмат ба дунё,
 Зи модар бештар бечора модар.
 Тамоми ҳосилаш аз заҳмат ин аст,
 Ки дорад як писар бечора модар.

Савол ва супориш:

1. Даврони наврасии Эраҷ дар кучо гузаштааст?
2. Шоир дар кучо таҳсил дидааст?
3. Чаро Эраҷ шоҳзода буду камбағалона зист?
4. «Орифнома» ва моҳияти иҷтимоии онро шарҳ диҳед.
5. «Модарнома»-и Эраҷ кадом шеърҳои ўро дар бар мегирад?
6. Шеърҳои «Модар» ва «Муҳаббати модар»-ро аз ёд кунед.

ЧИНГИЗ АЙТМАТОВ

(1928—2008)

Чингиз Айтматов яке аз нависандагони бузурги асри мо буда, 12 декабри соли 1928 дар деҳаи Шакари ноҳияи Кирови Ҷумҳурии Қирғизистон ба дунё омадааст. Чингиз дар очерки тарчимаиҳолии «Қайдҳо дар бораи худам» менависад, ки «Боям Айтмат баъди сӯхтани осиёбаш бо падари ман Торекули 12-сола барои кор ба сохтмони тунели роҳи оҳани наздикии Маймак рафтааст. Падарам дар ҳамин ҷо, дар мактаби русӣ-туземии шаҳри Авлиёта (ҳоло Ҷамбул) таҳсил мекунад. Солҳои аввали инқилоб падари ман аз шахсони босавод ва яке аз нахустин коммунистони қирғиз ба ҳисоб мерафт. Ӯ дар вазифаҳои гуногуни роҳбарӣ кор карда, аз сиёсат ва адабиёт огоҳии тамом дошт. Модарам Найма Ҳамзаевна Айтматова низ зани замонавӣ ва босавод буд. Маҳз онҳо маро бо маданияти рус, забони русӣ ва адабиёти бузурги он ошно карданд. Модаркалонам нисбат ба забони модарӣ дар дили ман муҳаббат ва дӯстдориро бедор намуд».

Чингиз аз хурдӣ забони русиро хуб ёд гирифта буд. Ӯ ба ёд меовард, ки дар синни 5 солагиаш бори аввал чун тарҷумон хизмат намуда, «лукмаи гӯшти обҷӯшро» чун ҳаққи хизмат гирифтааст. Ин воқеаро ӯ чунин нақл мекунад: «Чун ҳамасола тобистон ҳамроҳи модаркалонам дар кӯҳ зиндагонӣ мекардам. Ногоҳ як аспӣ колхоз, ки аз Россия харида оварда буданд, алафи заҳронокро хӯрду касал шуда мурд. Чӯпонони қирғиз аз тарси ҷавобгарӣ аз марказ намоянда даъват намуданд. Намоянда забони қирғизиро наредонаду чӯпонон русиро. Ҳамин вақт ба ёдашон мани 5 сола мерасам ва онҳо меғӯянд, ки ӯ аз шаҳр омадаву забони русиро медонад. Маро назди намоянда оварданд ва ман матлаби ду тарафро ба якдигар тарҷума кардам».

Зиндагии баосиши хонаводаи онҳо дер давом накард. Соли 1937 падарашро, ки корманди ҳизбӣ ва шунавандаи Институти профессории

Москва буд, репрессия намуданд. Сарсониҳои аҳли оила аз ҳамон сол оғоз ёфт. Даре нагузашта ҷанг сар шуд ва соли 1942 Чингиз хонданро қатъ намуда, ба деҳа бозгашт. Дар синни 14 солагиаш ба вазифаи котибии шӯрои ҷамоа пазируфта шуд. Сонитар дар солҳои душвори ҷанг ҳамчун корманди шӯъбаи молия ва ҳисобчиҳои бригадаи тракторӣ кор кардааст. Соли 1946 баъди хатми синфи ҳашт ба омӯзишгоҳи байтории шаҳри Ҷамбул дохил шуда, онро бо баҳои аъло хатм кард ва ба инсти-туту ҳоҷагии қишлоқи Қирғизистон дохил гардид. Институтро низ бо баҳои аъло тамом кард.

Ба адабиёт аз хурдӣ рағбати зиёд дошт, вале таърихи нависанда шудани ӯ низ аҷиб аст: «ман бисёр меҳостам, ки дар бораи ҷанг ва қаҳрамонии халқи Шӯравӣ асарҳо хонам, ба ёд меоварад нависанда. – Дар адабиёти қирғиз ин мавзӯ он вақт амиқ баррасӣ нашуда буд. Ман асарҳои «Писари полк» ва «Тӯси сафед»-ро тарҷума карда, ба нашри-ёт бурдам. Вале аз ходимони нашриёт фаҳмидам, ки ин асарҳо қайҳо тарҷума шудаанд, ин ҳодиса бароям нугувор буд, вале чун ибтидои фа-ъолияти адабиам азиз аст».

Баъд аз ин воқеа нависанда ба ҳикоянависӣ шурӯъ мекунад ва ҳикояҳои аввалинаш дар вақти байториаши эҷод шудаанд. Соли 1956 дар курси олии адабии Институту ба номи Горкийи Москва таҳсил карда, соли 1959 баъди хатми институт муҳаррири маҷаллаи «Литературный Киргизистан» таъин мешавад ва дар як вақт тайи 5 сол ҳамчун муҳбири махсуси рӯзномаи «Правда» хизмат мекунад.

Чингиз Айтматов асарҳояшро бо забонҳои русӣ ва қирғизӣ менави-сад. Ҳар он чи ки ӯ то имрӯз навиштааст, бевосита бо таърих, воқеияти зиндагии мардум, шоду ғами халқаш алоқаманд мебошад. Чунон ки ишора кардем, Чингиз фаъолияти эҷодиаширо аз хабару мақоланависӣ ва тарҷумаи осори адибони рус шурӯъ намудааст. Нахустин ҳикояаш бо номи «Рӯзномафурӯш Дзюдо» соли 1952 чоп шуда, дар он қисмати рӯзномафурӯш ва душвориҳои заҳмати ӯ ба тасвир омадааст. Баъди дар байни хонандагон шӯҳрати ёфтани ин ҳикоя паси ҳам ҳикояҳои «Ҳошим», «Сепоячӣ», «Борони сафед», «Ҳарифон», «Дар замини лалмӣ», «Дар соҳилҳои Бойдамол» ва қиссаи «Рӯ ба рӯ» чоп шуданд.

Вале повести «Ҷамила» барои нависанда шӯҳрати ҷаҳонӣ овард. Ин повест соли 1958 нашр гардид, зуд ба забонҳои гуногун тарҷума ва дар олами адаб машҳур гардид. Номи аввалини ин асар «Наво» буд, вале дар маҷаллаи русии «Новый мир» бо номи Ҷамила чоп шуд ва минбаъд бо ҳамин ном шинохта шуд. Повести «Ҷамила» қиссаи пуршӯри ишқи

поки беолоиши ду дилдода – Чамилаву Дониёр мебошад, ки бо услуби хос таълиф шуда, аз ҷиҳати бадеият, банду баст ва моҳияти бадеиву гоҷавӣ дар адабиёти қирғиз собиқа надошт.

Худи нависанда ба қаҳрамони асосии повест Дониёр чунин баҳо медиҳад: «Ӯ инсоне буд ниҳоят ошиқ. Ман ҳис мекардам, ки ӯ ҳамту ба инсони дигар ошиқ набуд. Ин ишқи дигару бузургтар буд ба зиндагӣ, ба замин. Бале, ӯ ин муҳаббатро дар худу дар навои худ ҳифз мекард ва бо он мезист. Инсони хунсард чунин суруда наметавонист, чунин овое на-медошт». Бинобар ин ҳам нависандаи машҳури Франция Луй Арагон ин повестро «беҳтарин қиссаи муҳаббат дар ҷаҳон» номида буд. Нависандаи машҳури қазоқ Мухтор Аvezов хусусияти ин асарро «аз ботин тас-вир кардани одамон ва нишон додани муносибатҳои онҳо» донист. То-загии диди нависандагӣ ва усули тасвири хосро дар повестҳои машҳури нависанда «Рӯ ба рӯ», «Сарвқади рӯймолсурхаки ман», «Чашми шутур», «Муаллими нахустин», «Майдони модар», «Алвидо ӯ Гулсарӣ», «Пас аз афсона», «Турнаҳои барвақтӣ» дидан мумкин аст.

Повести «Сарвқади рӯймолсурхаки ман» аз ҷиҳати мавзӯ ба по-вести «Чамила» қаробат дошта, дар ин асар низ нависанда аз ишқи нобарори дилдода Илс ва Асал ҳикоя мекунад. Ба воситаи тақдири ин ду қаҳрамон нависанда хостааст рӯзгори муосирони моро бо тамо-ми мураккабҳои ихтилофоташ нишон диҳад. Қаҳрамонони ин по-вест Асал ва Илс осон ба ҳам дил баста, оила бунёд мекунанд. Вале кӯтоҳандешии Илс боиси хонавайронии онҳо мегардад. Дар ҳар ду по-вест ҳам нависанда таблиғгари ахлоку одоби нек аст.

Воқеан ҳам вақте ки Чингиз Айтматов повести «Чамила»-ро навишт, дар адабиёти Шарқ чунин образ вучуд надошт. Дар осори нависанда-гон зан мазлум, очиз ва ҳақир тасвир мешуд. Вале Чингиз Айтматов тавонист, ки анъанаи пойбандии зан ба урфу одати суннатиро шика-ста, образи занеро ба вучуд орад, ки ба анъанаҳои бесуд пойбанд нест. Шавҳари ба ҷанг рафтаашро интизор нашуда, каси дигарро дӯст дош-тану зиндагии тоза оғоз намудан ҳодисаи ғавқуллода буд.

Повести дигари нависанда «Муаллими нахустин» аз қисмати нахус-тин муаллими авули Куркурев – Душени хоксору фурутан ҳикоят меку-над. Душен дар солҳои пуразоб дар дурдасттарин авул мактаб кушода, ба наврасон савод меомӯзад, то ки роҳи зиндагиро шинохта, сиёҳро аз сафед фарқ кунанд. Образи Душен тимсоли онҳоест, ки ба мардум хату савод омӯхта, пойдевори ҳаёти босаодатро гузоштаанд ва нақди зиндагиро дар ин роҳ бохтаанд.

Повести «Роҳи қаҳкашон»-ро мунаққидон қуллаи нави эҷодиёти на-висанда шинохтаанд. Қаҳрамони ин повест зани оддии қирғиз Тулғаной буда, ғояи он одаму одамгарист. Тулғаной боре бо азоби бисёре аз ҳамавулҳои гурусна охири бокимондаҳои гандуми тухмиро чамъ карду бегоҳӣ чуволҳоро дар сари марза гузошт, то ки пагоҳии барвақт кишт сар кунад. Шабона Ҷавшангули гуреза гандумро дуздид. Ин яке аз лаҳзаҳои драмавии суҷети повест буда, ба нависанда имкон додааст, ки ноодамии хоинеро бо қувваи азиме зоҳир кунад ва дар ҳаққи ӯ ҳукми халқро барорад. Дар ин асари Ҷ. Айтматов Ҷавшангул, ки шавҳари гурезаашро пинҳон ва ҳимоя кард, низ ба ҳукми бераҳмонаи дили халқ гирифторм шудааст.

Образи ҷолиби ин асар Тулғаной буда, вай тимсоли модарони аламзада ва аз балои ҷанг фарзандгумкарда мебошад. Матонати рӯҳӣ, поквичдонӣ, одамият ва некбинӣ ин занро маҳбуи хонандагон гардонидаст.

Дар эҷодиёти Чингиз Айтматов повестҳои «Алвидо», Гулсарӣ», «Кишти сафед», «Саги алое, ки лаб-лаби баҳр метозад» ва романҳои «Дуроҳаи Бӯронӣ»-ю «Зеркунда» мавқеи хос доранд. Ин асарҳо гувоҳи камолоти ҳунари нависандагии ӯ буда, адиб ба воситаи масъалаҳои муҳими ахлоқию иҷтимоӣ ва маънавию ба миён мегузорад.

Чингиз Айтматов бо як қатор кашфиётҳои бадеии худ, аз ҷумла Модарғизол – аз «Кишти сафед», Манқурт – аз «Дуроҳаи бӯронӣ», кӯдак аз «Саги алое, ки лаб-лаби баҳр медавид» ва ниҳоят Модагург Акбара – аз «Зеркунда» дар сафи бузурғтарин нависандагони дунё ҷой гирифт.

Дар ин миён романи «Дуроҳаи бӯронӣ» бо мавзӯ, ғоя ва образҳои тозаву ҷолиб мавқеи хос дорад. Бо таълифи ин роман нависанда инсониятро хушдор дод, ки гузашта, суннатҳои ахлоқию маънавии пешиниёро фаромӯш накунад. Ба воситаи ин роман нависанда лугати «манқурт»-ро ба забони муосирон ворид сохт ва акнун мо ононро, ки ба муқаддасот эҳтиром надоранд, аслу насабашонро намениносанд, манқурт меғӯем.

Кашфиёти дигари нависанда дар ин роман образи «одами меҳнаткаш» аст. Бинобар ин ҳам образи Едигей Жангелдин аз образҳои таъсирбахшу хотирнишини роман мебошад. Дар бораи ин образ на-висанда чунин меғӯяд: «Образи Едигеи Бӯронӣ – муносибати ман ба принсипи асосии реализми сотсиалистӣ мебошад, ки умдатарин объекти тадқиқоташ одами меҳнаткаш буд ва хоҳад монд».

Нависандаи бузург дар тафсири образи асосии роман Едигей менависад: «Одами заҳматкашро дар урфият одами шоиста медонанд. Ба ин маънӣ Едигей Жангелдин (ба қавли шиносонаш Едигеӣи Бӯронӣ) заҳматкаши асил аст. Аз ҷумлаи касонест, ки пуштибони заминанд. Вай ба назарам, бо замони худ робитаи қавӣ дорад, фарзанди замони худ аст». Ба назари нависанда Едигеӣи Бӯронӣ на фақат аз рӯйи табиат ва касбу кораш заҳматкаш аст, балки ҷону ҳастии вай бо меҳнат сиришта шудааст. Дар ин тоифа одамон ҳамеша банди муаммо аст. Дигарон бошанд, ба ин қабил муаммо доимо ҷавоби тайёр доранд ва аз ин сабаб кореро ба ҳубӣ анҷом диҳанд ҳам, онро бидуни ҳавсала мекунанд ва рӯзгорашон аз хобу хӯру сайру тамошо иборат аст. Вале Едигей аз ин зумра нест. Вай дар сари ҳастии инсон, мушкilotи зиндагии вай, тазодҳои иҷтимоӣ сиёсӣ, ки ҷомеаро бо бӯҳронҳои иқтисодӣ сиёсӣ рӯ ба рӯ мекунад, меандешад. Вай мусибатомезтарин тазоди асри XX-ро дар он мебинанд, ки заковати бани одам ҳадду ҳудуд надорад, аммо вучуди монеаҳои сиёсӣ, идеологӣ ва наҷодӣ, ки дар дунёи имрӯз ҳаст, барои ҷомаи амал пӯшидани он имкон намереҳад. Вай алам мекашад, ки ҷаро захираҳои моддӣ нерӯӣ хиради инсон ба истехсоли яроқи қатли ом сарф мешаваду хуни инсон дар ин ё он ҷойи ҷаҳон мерезад, кӯдакон мемиранд ва дар паси он ҷинойти мудҳиш инсонҳо – роҳбароне ҳастанд, ки ба ин амали зишт фатво медиҳанд, вале аксаран бечазо саҳнаи сиёсатро тарк мегӯянд.

Едигей дар муқобили манкуртҳо ҳофизаи устувор дорад. Бо ёди баду неки гузашта зинда аст. Ва дар бораи одамон, ки беёд ҳастанд, чунин меандешад: «Инсоне, ки аз ёди гузаштаҳо маҳрум аст, одаме, ки водор аст мавқеи ҳештанро дар олам ҷустуҷӯ кунад, шахсе, ки аз таҷрибаи таърихӣ ҳалқи худ ва ҳалқҳои дигар бебаҳра аст, аз идроки эҳсоси рӯзгори оянда низ бенасиб мемонад ва аз ҳамин рӯзу ҳамин соати худ дуртарро дида наметавонад».

Едигей аз ҷумлаи он одамонест, ки меҳода маънии азали ва томи мафҳумҳои торафт беқурб шудаистодаи ахлоқи одамон, махсусан виҷдон, адолат, шафқат барин рукҳои абадии ахлоқро барқарор кунад. Қаҳрамонони дигари ӯ Қазонқопу Елизаров низ ҳамин гуна инсонанд. Едигей каси беёд нест, вай гузашта ва имрӯзаро баробар азиз медонад. Бинобар ин ҳам расму оини динӣ барояш маънии хос дорад. Едигей аз ҷумлаи ононест, ки худовандро воситаи зуҳури ахлоқ, виҷдон ва худшиносӣ медонад. Тамоми фикру андешаи ӯро монологи дар сари гӯри Қазонқоп баён кардаи ӯ ифода мекунад: «Касе намедонад ва ҳеҷ

гоҳ нахоҳад донист, ки худо ҳаст ё не. Яке мегӯяд, ки ҳаст, дигаре талқин мекунад, ки нест. Худи ман бовар кардан мехоҳам, ки ту ҳастӣ ва ту дар ёду ҳаёли манӣ. Ва ҳангоме ки ман дуо хонда, ба ту муроҷиат мекунам, дар асли ҳол ба ту не, балки ба худӣ худам муроҷиат мекунам... Ва дар ин рӯзу соат ман бояд тавре фикр ронам, ки гӯё худӣ ту, аё яздони пок, фикр меронда бошӣ. Пӯстканди гап ана дар ҳамин чо! Ҷавонон бошанд дар ин бора фикр ҳам намекунанд ва низ дуою фотиҳаро бад мебинанд. Вале дар вақти ғавт онҳо ба ту ва дигарон чиҳо гуфта метавонанд? Ба онҳо раҳмам меояд, онҳо сиришти инсонии хешро чӣ гуна дарк мекарда бошанд-а?».

Едигейро худношиносӣ, беимонӣ ва ниҳоят аз ёд бурдани суннатҳои неки ахлоқи гузаштагон саҳт ба ташвиш меорад. Вай дар сари муаммоҳои ахлоқию маънавии бани башар меандешад. Ба ин восита нависанда дар роман концепсияи ахлоқию фалсафии роҷеъ ба ҳифзи ахлоқи нек, табиат ва ҷамъиятро амиқ ба миён мегузорад. Вай дар мисоли кашфи коинот ва тадқиқи асрори он пешрафти илмиро мебинад, аммо ҷамъиятро аз хавфи бузурги он огоҳ месозад.

Дар романи «Дуроҳаи бўронӣ» образи дигаре ҳаст, ки номи инсонияш Собитҷон ва сифаташ манқурт аст. Собитҷон манқурти муосири мост, ки ду дипломи маълумоти олий дорад, вале дил надорад, на фикру андешаи солим ва на ҳофизаи таърихӣ дорад, нонро хӯрда, ба намакдон туф мекунад. Барои ӯ фарқ надорад, ки падарашро дар қабристон гӯр мекунанд ва ё дар дашти беканор чуқурие кофта, аз болаш хок мекашанд.

Асарҳои дигари нависанда «Пораабри сафеди Чингизхон» ва романи «Зеркунда» низ ба масъалаҳои муҳими ҳаёти инсон, сарнавишт ва қисмати башар бахшида шудаанд.

Романи «Зеркунда»-ро мунаққидон аз беҳтарин таълифоти нависанда донистаанд. Дар ин роман нависанда масъалаҳои ҳифзи табиат, дин ва ахлоқи ҷомеаро ба миён мегузорад.

Образи гургҳо Акбара ва Тошчайнар дар роман образи рамзии кулли табиат аст. Онҳо ба ҷойи инсонҳо дар бораи ҳифзи табиат андеша меронанд, барои нигоҳ доштани наслашон мекушанд, ба ҳоли инсоне, ки ба табиат дасти зӯрӣ кардааст, дилашон месӯзад, ба инсони золиму бечора раҳм мекунанд. Вале ҷуфти гургҳои романи «Зеркунда» аз дасти инсонҳо ба дод омада, фарзандонашонро қурбон кардаанд ва лонаи худро аз даст дода, дар кӯҳу даманҳо овора гаштаанд. Нависанда ба ин тимсол таъкид карданист, ки табиат зӯроварино намебахшад, балки

миёни инсону табиат пайванди азалий ҳаст ва яке бе дигаре буда наметавонад.

Нависанда ба воситаи образи Авдий Калистратов, Исои Масеҳ ва Понтии Пилат андешаҳои фалсафӣю ахлоқӣро дар бораи инсон, дунё ва муҳити зист баён мекунад.

Нависанда аз забони Авдий ғочаҳои ахлоқӣ ва иҷтимоии ҷомеаро ба миён мегузорад. Яке аз ин ғочаҳо ба қавли Авдий нашъамандист, ки ғочаи иҷтимоӣ мебошад. Авдий ба мақсади ислоҳи ин ғоча аз паи ёфтани решаи он бо як гурӯҳ авбошон ҳамроҳ шуда, роҳи дашти Моюнқумро пеш мегирад ва бо моҳияти рафтору кирдори нашъамандон ошно мегардад. Ў азобу уқубати дастрас кардани нашъа ва таъсири инсонкуши онро эҳсос карда, меҳодад ин ғочаро ислоҳ кунад: «Дерест, ки маро як андеша азоб медиҳад, – меҳодам дар дилу шуури ҳамсолонам пайраҳаи номакшӯфери кашф кунам. Ман вазифаи хешро дар тарғиби некӣ мебинам». Авдий Калистартов одамонро ба боварӣ, эътимод ва эътиқод даъват мекунад, меҳодад онҳо хештаншинос бошанду дигаронро низ дӯст доранд.

Дар роман мо шӯҳиди муборизаи шадиди Ҳастия Нестӣ, Некию Бадӣ ва Ҳаёту Мамот мешавем. Понтии Пилат, Обер Кандалов, Бозорбой Нойгутов, Қучқорбоев – аз як тараф, Исои Масеҳ, Авдий Калистартов, Бостон ва Модагург Акбара аз сӯи дигар дар ин мубориза иштирок мекунанд. Яке бо некӣ машҳур, дигаре бо бадӣ зишт мегардад.

Понтии Пилат ва Обер Кандалов ҳомиёни бадиянд. Образи онҳоро Қучқорбоеву Нойгутовҳо, ки аз раҳму шафқат, шарму ҳаё ва донишу фаросат бебаҳраанд, пурра мекунанд. Ба инҳо сардори дастаи бангӣён Гришан низ ҳамроҳ аст. Авдий Калистратов меҳодад Гришан ва Обер Кандаловро ба роҳи дуруст ҳидоят кунад. Вале Понтии Пилату Обер Кандаловҳо ҳокими мутлақи тан ҳастанд. Онҳо сабабгори бемории ҷомеа мегарданд. Ин типҳои инсонҳо дар кадом мақоме, ки бошанд ва ҳар коре ки кунанд, ҳаргиз ба хоҳири некӣ нест. Дар ниҳояти қор ҳамаи инҳо як образанд, образи ҷомеъ ки Бадӣ ном дорад.

Нависанда муборизаи Инсон ва Табиатро дар роман нишон дода, таъкид мекунад, ки ин мубориза голибу мағлуб надорад. Ин мубориза ро нависанда ба воситаи тасвири амалҳои зиддиинсонӣ ва зидди табиати Бозорбой нишон дода, қасоси гурӯҳро аз инсон барои бачаҳои рабурдашон огоҳие ба муосирон медонад, яъне табиат метавонад аз инсон қасос гирад. Вале дар баробари образи Бозорбой, ки вайронкор ва душмани табиат аст, мо бо чеҳраи инсонии Бостон вохӯрем ва

мебинем, ки вай «Тошчайнарро пӯст наканд, аз баҳри пӯсташ гузашт, ўро мисли инсон гӯр кард». Ин тасвири рикқатангез ва воқиаи тифли Бостон Кенгешро рабудани Акбара моро хушдор медиҳад, ки ба табиат ҳамчун бо як ҷузъи тани худамон муносибат кунем.

Нависандаи бузургро зӯроварии инсон ба табиат саҳт ба ташвиш оварда, дар ин замина образи рамзии Акбараро ба дараҷаи Модар – Замин, Модар – Табиат мебардорад, ки аз паи ҳифзи ҳаёти фарзандонаш аст. Вале инсони зӯровар намегузорад, ки ин Модари бузург побарҷой бошаду фарзандонаш дар он зиндагӣ кунанд.

Дар асари бадеи истифода кардани асотири, афсона, ривоят, масалан, латифа ва монанди онҳо анъанаи дерин дорад. Нависандагон бо мақсади ифодаи барҷастаи фикри худ аз ин воситаҳо истифода мекунанд. Мо ба ин хусус истифодаи бомақсади асотиру афсонаро дар эҷодиёти Чингиз Айтматов барои таъкиди ғояи асар мушоҳида мекунем. Масалан, дар повести «Киштии сафед, ки зерномаш «пас аз афсона» аст, нависанда афсонаро истифода мекунад, ки гӯё ҷадди қирғизҳои кунунӣ фарзандони Модаргавазни чанбаршоҳ буданд. Нависанда бо дасти типи иҷтимоии хавфнок Орозкул Модаргавазни чанбаршоҳро мекушад ва бо ин таъкид мекунад, ки сарват, ҷаҳолат ва шӯҳратпарастӣ ба решаи аҷдод теша зада ҳофизаи таърихро, ки ёди гузаштагонро зинда медорад, барбод медиҳад. Сужет ва образҳои асотирий дар осори Чингиз Айтматов барои ифодаи фикри бадеи нависанда ва равшан сохтани ғояи асар хизмат мекунанд. Афсонаи оид ба манкурте, ки ному нишони худро аз ёд бурда ва ҳатто модари худро мекушад, дар романи «Дуроҳаи бўронӣ» барои офаридани образи манкурти муосири мо – Собитҷон мавқеи муҳим дорад. Дар ин роман боз як образ – мурғи асотирии Доненбой тасвир шудааст, ки ду маротиба пайдо мешавад, вале ғояи асарро равшан мекунад. Вақте ки қаҳрамони манкурти нависанда модарашро бо тири кушанда кушт, рӯймоли сафеди Найманона аз сар парид ва дар ҳаво ба мурғе мубаддал шуда, фиғонкашон гуфт: «Ба ёд биовар, ки худ кистӣ? Чӣ ном дорӣ, э қон, чун зистӣ?»

Ҳамин мурғи сафеди асотирий, ки номи одамӣ – Доненбой дорад, дуввумин бор вақте пайдо шуд, ки Едигейро ба қабристони Она-Байт роҳ надоданд. Чингиз Айтматов бо воҳӯрии мурғи Доненбой ва Едигей нишон медиҳад, ки бар хилофи онҳое, ки таърих, насаб ва ҳофизаи таърихро пос намедоранд, дар байни гузаштаю ҳозира, дар байни инсон ва коинот алоқаи ногусастанӣ ҳаст.

Дар романи «Зеркунда» низ асотири мавқеи хос дорад. Масалан, нависанда асотири Понтии Пилат ва Исои Масеҳро бо мақсади нишон додани муборизаи Некию Бадӣ истифода кардааст. Афсонаи Модагург Акбара ва Тошчайнар, аз ҷониби Модагург рабудани фарзанди Бостон низ дар таъкиди ғояи асосии роман аст.

Чингиз Айтматов аз нависандагони бузурги замони мо буда, осори ӯ ба аксари забонҳои дунё тарҷума шудааст. Ӯ ханӯз дар синни 35 солагиаш арзишмандтарин ҷоизаи давлати Шӯравӣ – ҷоизаи Лениро соҳиб шуда буд. Шоири тоҷик Мирзо Турсунзода гуфта буд, ки «таърих акнун ду Чингизро медонад. Чингизи аввал меҳост ҷаҳонро бо шамшер гирад, вале худ бадноми ҷаҳон гашт. Чингизи дуюм – Айтматов ҷаҳонро бо сухан тасхир кард ва некноми ҷаҳон гашт».

Чингиз дар давоми умраш вазифаҳои зиёдеро иҷро карда, мукофотҳои фаровоне гирифтааст. Вале бузургтарин мукофот барои нависандаи бузург муҳаббати хонандагонаш аст, ки зиёд мешаваду кам не.

Ин нависандаи бузург дар дили хонандагони тоҷикзабон низ мақоми арҷманд дорад. Ҳамаи асарҳои ин нависанда ба тоҷикӣ тарҷума шудаанд ва дар дили хонандагон ҷой доранд. Асарҳои ӯро ба тоҷикӣ нависандагон ва тарҷумонҳои маъруф Ф. Муҳаммадиев, Ҳ. Аҳрорӣ, Сорбон ва дигарон тарҷума кардаанд. Дар бораи эҷодиёти ӯ адабиётшиносони шинохта М. Шукуров, А. Турсунов, А. Сайфуллоев ва шахсони дигар мақолаҳо навиштаанд. Чингиз Айтматов бо адабиёт ва аҳли адаби тоҷик алоқаи хос ва дӯстона дорад.

Чингиз Айтматов соли 2008 аз олам ҷашм пӯшид.

ДУРОҲАИ БҶҶҶҶ

Порча аз роман

Ӯ ки аз ғавғои бардавом гӯшҳояш маҳкам шуда буданд, ба занаш рӯй овард:

– Ҳа, чӣ шуд?

Зан нигоҳи изтиробомезе афканду чизе гуфт. Едигей ҷунбиши лабҳои ӯро дида бошад ҳам, садое ба гӯшаш нарасид. Бо вучуди ин фаҳмид. Бале, гумони хуша ҳам ҳамин буд.

– Биё, ба дарун дароем. Ин ҷо шамол, – гуфт ӯ ва занашро ба кулба ҳидоят намуд.

Аммо аз даҳони зан ба тасдиқи гумони бадаш ҳанӯз чизе нашунида, хотираш аз як чизи дигар мушавваш шуд. Едигей пештар ҳам медид, ки занаш пир шудааст, лекин ин дафъа ба ҳоли ӯ дилаш сӯхт: Уқубала аз шиддати тохт нафастанг шуда буд, аз даруни синааш садоҳои гирифтаю хиррӣ берун меомаданд ва китфҳои лоғараш ба як тарзи ғайритабӣ, хеле башаст болову поин мешуданд. Чароғи равшани электр дар кулбаи майдаки деворҳояш аз оҳак сап-сафед баногоҳ дар рухсори тираи кабудчафомгардидаи Уқубала ожангҳои дигар ҳеҷ гоҳ рафънашавандаро баръалоина намоиш дод (ва ҳол он ки айёме буд, ки пайкари нарми рехтааш гандумгин буд ва чашмони сиёҳаш дурахши дилрабое доштанд)... Боз ин дандонҳои афтода... Умри зан ба охир расаду лекин як рӯз ҳам бедандон намонад, бо забони ҳол меғунд онҳо. (Кайҳо Уқубаларо ба истгоҳи калон бурда, аз ҳамон дандонҳои зормондаи оҳанӣ шинондан лозим буд, ҳозир пиру ҷавон ҳамин хел дандонҳо месозонанд)... Бар болои ин боз торҳои сап-сафеди мӯй аз таки рӯмол фаромада, ба рӯяш парешон шудааст. «Эй, занаки ман, чӣ хел пир шудай ту!» – аз дил гузаронид ӯ ва ҳис кард, ки дар ин ҳол гӯё ҳудаш низ гунаҳгор аст ва қисси ин гуноҳ дили ӯро фишор медиҳад. Вай пай бурд, ки дилаш аз эҳсосоти сипосдорӣ моллом мегардад ва ин эҳсосот подоши ҳамаи зиндагонист, ки солҳои бисёре ба ҳам дидаанд ва хусусан подоши хидмати ҳозирааш аст, ки нимишабӣ рӯ-рӯи роҳи оҳан то ба дарунтарин нуқтаи дуруҳа аз рӯи эҳтиром, аз рӯи қарзи одамии давида омадааст. Чунки Уқубала медонад, ки ин хабарро ба Едигей расонидан бисёр зарур аст. Едигей бояд бидонад, ки пирамарди бадбахт, мӯйсафеди бекас Қазонқоп дар кулбаи хилвати похсагинаш чашм аз олам пӯшидааст. Уқубала медонад, ки дар тамоми дунёи равшан фақат як нафар одам ҳаст ва он ҳам Едигей аст, ки аз мурдани одами яккаву танҳо ғамгин мешавад ва ҳол он ки марҳум ба вай на хеш мешавад, на табор.

- Шин, нафасата рост кун, – Едигей вақте ки ба кулба даромаданд.
- Худат ҳам шин, – гуфт Уқубала.

Ҳар ду нишастанд.

- Чӣ шуд?
- Қазонқоп мурд.
- Кай?

– Аз аҳволаш хабар гирам, шояд ягон чиз лозим бошад, гуфта, навакак даромадам. Даромадам, чароғ даргирон, дар чоғаҳаш хоб, фақат ришаш саҳле инту ба боло сик задагӣ барин. Наздиктар рафтам. Қазаке гуфтам, ҳой Қазаке, чойи гарм лозим бошад, гӯед, гуфтам. Бинам, ҷавоб

нест, кайҳо тамом шудагӣ. – Уқубала банохост хомӯш гардид, чашмони сурхшудааш аз ашк пур шуданд, пилкҳои бо мурури замон тунук шудааш ларзиданд ва ҳиқ-ҳиқ ба гиря сар кард. – Мана оқибат! Чӣ хел одам буд-а! Қон додасту як кас нест, ки манаҳаша бандад, – ҳасрат мекард ӯ гиряомез. – Оқибати одама бин. Ҳайфи ҳамту одам... – Ў меҳост бигӯяд, ки саги бесоҳиб барин хору зор шуда мурд, лекин нагуфт, ҳочати шарх набуд, бе ин ҳам вазъият маълум буд.

Едигей ханӯз аз айёми баргаштанаш аз чанг дар дуруҳаи Бӯранлӣ, яъне Бӯронӣ, хидмат мекард ва аз ин сабаб ҳама дар ин ноҳия ӯро Едигеи Бӯронӣ меномиданд. Вай дар рӯи тахтакати худ бо сари ҳам, чехраи гирифта, дастони решаи дарахт барин дурушт ва калон-калони вазнинашро рӯи зону гузошта менишаст. Лапарӣ фуражкаи фарсудаи равғанолуд ба чашмонаш соя меафканд. Ба ҳаёл рафта буд Едигеи Бӯронӣ.

– Чӣ кор мекунем акнун? – садо баровард занаш.

Едигей сар бардошта, ба занаш бо заҳрхандае нигоҳ кард.

– Чӣ кор мекунем? Чӣ кор мекунанд дар ин ҳолат? Дафн мекунем. – Вай чун одаме, ки ба як қарор омадааст, аз ҷой бархост. – Ту, занак, медонӣ-чӣ? Ту зуд баргард. Аввал ба гапи ман гӯш кун.

– Гӯшам ба ту.

– Усмона бедор кун. Сардор бошад ҳам, майлаш, бедор кун, дар пеши аҷал мартабаи ҳама бад-баробар. Бигӯ, ки Қазонқош аз олам гузашт. Чилу чор сол дар як ҷо кор кард вай. Вақте ки Қазонқош ба ин ҷо омада кор сар карда буд, сага аз сар то пояш тилло резӣ, ба ин гӯшаи Сари Озек намеомад. Қади умри мӯйсафед аз ин ҷо чӣ қадар қаторҳо гузаштаанд, шумурам гӯй, мӯйи сарат намерасад... Бигӯ, ки фикр карда бинад. Ана ҳамту бигӯ. Исто, боз гӯш кун...

– Гӯшам ба ту.

– Ҳамаро аз як сар бедор кун. Тирезаҳояшона тақ-тақ зан. Худамон чӣ қадарем – ҳамагӣ ҳашт хонавода... Ҳамаро бедор кун. Ҳамин хел як одам мурдааст, имшаб ягон кас набояд хоб кунад. Ҳамаро бедор кун.

– Рафту чанҷол кунанд, чӣ?

– Кори мо хабар додан, чанҷол кунанд, кардан гиранд. Бигӯ, ки ман фармудам, ки ҳама бедор шаванд. Вичдон ҳам даркор ба кас. Исто!

– Боз чӣ?

– Аввал ба пеши навбатдор даро. Имшаб Шоймардон диспетчер. Бигӯ, ки воқеа ана ҳамту, фикр карда бинад. Шояд ба ҷойи ман ягон касро ёбад. Сонӣ ба ман хабар диҳад. Фаҳмидӣ, ана ҳамту бигӯ!

– Мегӯям, мегӯям, – ҷавоб дод Уқубала, баъд ба мисли он ки чизи аз ҳама муҳимтари бемаврид фаромӯш кардаашро ба ёд оварда бошад, бо оҳанги гунаҳкорона гуфт: – Ана халос! Бачаҳояш чӣ? О аввал ба онҳо хабар расонидан лозим. Албатта! Падар мешавад-а...

Едигей ин гапро шунида, абрӯвонашро гиреҳ кард, андомаш боз тиратар гардид. Чизе нагуфт.

– Хоҳ нағз бошад, хоҳ ганда, фарзанд-дия, – таскиномез суханашро давом медод Уқубала. Вай медонист, ки гапҳо ба гӯши Едигей намефорад.

– Э худам ҳам медонам, – даст афшонд Едигей. – Чӣ, ба хаёли ту ман ҳеҷ фаросат надорам? Медонам, ки бачаҳояшро хабар додан лозим. Лекин агар ихтиёр ба ман мешуд, намондам, ки пайи қадамашон ба ин ҷоҳо расад!

– Едигей, ин тарафаш кори мо не. Мон ки биояндр, бо дасти худашон гӯру чӯб кунанд. Набошад, сонӣ гапу гапча чунон мӯл мешавад, ки ...

– Хайр, ман чӣ гуфтам? Не гуфтам? Омадан гиранд.

– Писараш аз шаҳр расида омада метавониста бошад?

– Дилаш бошад, метавонад. Ҳанӯз парерӯз вақти ба истгоҳ рафта нам, тилгиром фиристода будам. Гуфтам, ки аҳвол чаток, падарат дар дами марг. Боз чӣ даркор! Худаша ин қадар доно метарошад, наҳод нафаҳмад!..

– Хайр, инту бошад, майлаш, – ба гапҳои шавҳараш розӣ шуд Уқубала, вале азбаски дар замири дил ҳанӯз андешаҳои изтиробангезашро давом медод, бо оҳанги ташвишомез гуфт: – Хуб мешуд, ки ҳамроҳи занаш меомад. Ба ҳар ҳол бегона не, падаршӯ мешавад...

– Ун тарафаш кори худашон. Инту кун, инту нақун гуфтан чӣ ҳоҷат? Кӯдак не-ку!

– Ҳа, рост, ҳамту-куя, лекин бо вучуди он... – гуфт Уқубала дар ҳоле ки дилаш ҳанӯз аз шубҳа озод нашуда буд.

Онҳо муддате хомӯш нишастанд.

– Хайр, ту бирав, вақт нагузарад, – хотиррасон кард Едигей.

Аммо занаш ҳоло дар дил гап дошт.

– Духтараша мегӯям-а, Ойзодаи шӯрбахта мегӯям... Вай дар истгоҳи калон... Шӯяш як арақхӯри худо задагӣ, бачаҳояш лӯла-кулӯла... Охир вай ҳам бояд ба маросими дафн расида ояд.

Едигей беихтиёр табассум намуд, ба китфаш занаш навозишкорона даст расонид.

– Ана халос... Акнун ту аз барои ҳар кадомаш алоҳида ғам хӯрда, сӯхта мешинӣ... Роҳи хонаи Ойзода як қадам, сахарӣ ягон кас ба истгоҳ рафта, хабар мерасонад. Меояд, албатта. Лекин ту, занак, ақлата кор фармо – ҳам аз Ойзода, ҳам аз Собитҷон, хусусан аз Собитҷон, бо вучуди он ки писар мешавад, мард ном дорад, як пула нафъаш намерасад. Ана мебинӣ, меоянд, ҳа, роҳа ёфта меоянд, аммо меҳмон барин дар як гӯша рост меистанд, мурдая боз худамон гӯру чӯб мекунем, ҳа, кори мешудагӣ ҳамин... Бирав, бирав, корҳои ман гуфтагӣ кун.

Уқубала аз кулба баромад, баъд аз роҳ гаштан бозмонда, даме ҳаёломез рост истод ва сонӣ боз ба раҳаш идома дод. Вале ин дафъа ўро Едигей аз роҳ дошт:

– Аз ёдат набарор, аввал ба пеши навбатдор даро, ба пеши Шоймардон, ба ҷойи ман ягон касро фиристонад, ман сонӣ ба ҷойи вай кор мекунам. Худораҳмати дар хонаи хилват хобидааст, дар пешаш ягон кас нест, нағз не... Ана ҳамту бигӯ...

Занаш ба аломати ризо сар чунбонду ба роҳаш рафт. Ин дам дар рӯи лавҳаи дистансионӣ асбоби хабардиҳанда чароғи сурхашро даргиронида, ба ғурриш даромад. Ба дуруҳаи Бӯронӣ қатори навбати наздик меомад. Аз рӯи супориши навбатдор ин қаторро аз роҳи эҳтиётӣ ҷой додан лозим, то ки қатори дигар, ки аз тарафи муқобил меояд ва низ ба дуруҳа наздик расидааст, бемалол он сӯ гузашта равад. Кори муқаррарӣ.

То даме ки қатораҳо ба роҳи худ гузашта рафтанд, Едигей гоҳ-гоҳе ба сӯи Уқубала назар меафканд, ки аз паҳлӯи роҳ равон буд. Гӯё боз ягон гапи таъйиннокардааш монда бошад. Гапи меғуфтагӣ, албатта, ёфт мешавад. Маросими дафн кори ҳазл не, ҳазор як майда-чуйда дорад. Аммо Едигей на аз барои ин сӯи занаш нигоҳҳо меафканд. Вай акнун, ҳуди ҳамин дам бо алам пай бурд, ки занаш вақтҳои охир хеле пир шудааст, қоматаш ҳам гаштааст ва инро дар партави зарди чароғи сари роҳ надидан мушкул буд.

«Пир шудем-дия, – аз дил гузаронид ў, – Мана оқибат: чолу кампир!». Саломатӣ, шукр, бад нест, тану ҷон ҳоло бақувват, лекин синнаш ба ҷое расидааст, шастсола шудааст, аниқтар ҳисоб кунад, ба шасту як қадам монд. «Ана-мана нағфта, ду-се соли дигар меғузараду эҳтимол ба нафақа баро, гӯянд» – худ ба худ гуфт Едигей бо заҳрханда. Аммо вай медонист, ки ба ин қарибҳо ба нафақа намеравад. Ба ҷойи вай дар ин ҷоҳо одам ёфтан кори осон нест. Едигей нозири роҳ ва коргари таъмиргар аст, баъзан, агар ягон кас нотоб шуда монад ё ба таътил

биравад, вазифаи роҳкушоро ҳам ҳудаш адо менамуд. Ба ҷойи вай кӣ меояд? Магар ки ба хотири музди иловагӣ биояд, ки барои дурафтода ва беоб будани ин ҷоҳо медиҳанд. Аммо гумон-дия. Дар байни ҷавонҳои ҳозира ин хел одам ёфт мешавад?

Барои зиндагӣ кардан дар дуруҳаи Сари Озек дили бутун дарқор, набошад, нобуд мешавӣ. Дашт ҳадду каноре надорад, одам дар пеши вай як зарра. Даштро ба ҳоли ту коре нест, аҳволат хуб аст ё бад, барои вай бадбаробар. Ана ҳамин хел аст дашт ва дигар ҳам намешавад, аммо инсон ба ҳоли дунё бепарво буда наметавонд, ғам меҳӯрад, ҳаёл мекунад, ки дар ҷойи дигар, дар миёни одамони дигар мешуд, кораш барор мегирифт ва бахташ баргашта будааст, ки ба он ҷоҳо афтодааст... Ва, инак, дар пеши салобати дашти бузурги бешафқат дил бой медиҳад, яъне аккумулятори мотосикли сечарҳаи Шоймардон барин мадори дилаш хушк мешавад. Сохибаш он мотосикло эҳтиёт мекунад, на ҳудаш савор мешавад, на ба касе медиҳад. Мошин бекор-бекор меҳобад ва ҳамин ки зарур шуд, мотораш дарнамегирад, чунки қуввати оташдиҳандааш тамом шудааст. Одами ба дуруҳаи Сари Озек афтода ҳам ба мисли ҳамин, агар ба кор начаспад, дар ин дашт реша наронад, одат накунад, – тамом, тоқат карда наметавонад. Баъзеҳо аз тирезаи вагонҳои даргузар нигоҳ карда, гиребонашонро медоранд: ё тавба, мегӯянд, одамон дар ин ҷо чӣ тавр зиндагонӣ мекарда бошанд?! Ба ҳар тараф, ки бингарӣ, фақат дашту уштур, дашту уштур! Хайр, чӣ илloch, зиндагӣ мекунад. Сабру тоқаташ чӣ қадар ки бошад, ҳамон қадар зиндагонӣ мекунад. Се сол, ё зӯраш расад, чор сол бардошт медиҳад. Баъд ариза дода, ҳисобӣ мекунаду меравад. Тамом, вассалом.

Дар дуруҳаи Бӯронӣ фақат ду кас ҳамаи умри худ тоб оварда тавонист: Қазонқопу вай, яъне Едигеи Бӯронӣ. Дар ин муддат чӣ қадар одамон омада рафтанд! Дар бораи худ чизе гуфтаниш мушқил, дандон ба дандон монда, тоқат мекард, сар ҳам намекард, аммо Қазонқоп дар ин ноҳия чихилу чор сол заҳмат кашид. На барои он ки аз дигарҳо гӯлтар буд. Ба Едигеи бигӯянд, як худӣ Қазонқопро ба даҳ каси дигар иваз мекуни? Не мегӯяд... Мана акнун вай ҳам бирафт. Нест дигар Қазонқоп...

Қаторҳо ба роҳҳои худ гузашта рафтанд. Яке ба шарқ бирафт, дигаре ба ғарб. Дуруҳаи Бӯронӣ муддате ҳолӣ гардид. Ва ҳама чизе ки дар атроф буд, баногоҳ равшантар аён шуд. Ситораҳои осмон гуё дурахшонтар, ба назар намоёнтар шуданд, бод ҳам шасти ҳудро афзуда, дар сари пуштаи роҳ, миёни шпалҳо ва сангрезҳои байни релсҳое, ки

аранг-аранг гуввос мезаданд ва гоҳ-гоҳ садои шиқиррос заданашон ба гӯш мерасид, сайри худро давом меод.

Едигей ба кулбааш надаромад. Ба симчӯб така намуда, ба хаёл рафт. Дар пеш, дар он сӯйи роҳи оҳан шабаҳи хираи уштуронро дид. Онҳо зери партави моҳ дар мобайни дашт ночунбон истода, шабро мегузарониданд. Ва аз байни онон Едигей уштури каллакалони дукӯҳони худро шинохт, ки дар Сари Озек тавонотарин ва хушрафтортарини уштурон буд ва бо соҳибаш ҳамлақаб буда, Қаранори Бӯрониаш меҳонданд, Едигей онро дӯст медошт, фахр мекард. Дар нерӯ беназир буд, аммо, ростӣ гап, идора карданаш ҳам осон набуд. Чунки Қаранор айғир буд, Едигей дар хурдиаш ахта накард, сонитар ба кор дасту дилаш нарафт.

Едигей дар дилаш гуфт, ки фардо дар қатори дигар корҳо бояд барвақттар Қаранорро ба хона оварда, зин занад. Барои саворӣ бояд дар маросими чаноза даркор мешавад. Ба сари Едигей боз ҳар гуна андешаҳо меомаданд.

Сокинони дуруҳа ханӯз дар хоби роҳат буданд. Қасабаяки Бӯронӣ аз чанд бинои хурди идора, шаш хонаи бомаш шиферпӯш, ки як вақтҳо идораи роҳи оҳан сохта буд, аз хонаи бо дасти худ бинокардаи Едигей ва кулбаи похсагини Қазонқоп иборат буду бас. Оташдонҳои дар саҳни ҳавлиҳо, ҳар гуна хонача ва анборҳои ин ҷо-он ҷо воқеъгашта, ҳисорақҳои девораш най барои нигоҳ доштани чорво ба ин ҳисоб, албатта, намедарояд. Дар мобайни қасаба бинои насоси обкашак воқеъ шуда буд, ки онро бод ба гардиш меовард ва ҳар гоҳ лозим шавад, ба кор меандохтанд. Дар ҳуди ҳамин ҷо обкашаки дастӣ ҳам буд, ки солҳои охир пайдо шуда буд.

Хулосаи гап, ки ин қасаба дар сари роҳи бузурги оҳан, дар миёнаи дашти бузурги Сари Озек воқеъ гашта буд ва ҳалқаи майдаяке буд дар силсилаи чун рағҳои хунгузар сершоҳаи дуруҳаҳо, истгоҳҳо марказҳо ва шаҳри қарияҳои дигар... Ҳа, дар як ҷойи кушод, дар гузаргоҳи ҳама бодҳои олам ва хусусан бодҳои зимистонӣ воқеъ гашта буд, ки бӯронҳои он манзилгоҳҳои Сари Озекро то ба тиреза аз барф пур мекард ва дар сари роҳи оҳан теппаҳои гарони барфин месохт... Ана аз ҳамин сабаб ин дуруҳаи даштӣ Бӯронлӣ – Бӯронӣ ном дошт ва лавҳаи номаш ҳам ба ду забон навишта шуда буд: ба забони қазоқӣ Бӯронлӣ, ба русӣ – Бураный...

Пеш аз он, ки дар роҳҳо ҳар гуна мошинҳои барфтозакунак – мошинҳое, ки барфро фӯрӯ қашида, сонӣ тирвор ба як тараф пуф мекунанд ва мошинҳое, ки бо теғҳои азимашон барфро тела дода, ба канор

мебароранд, қабл аз он ки ин хел ва дигар гуна мошинҳо пайдо шаванд, ба Қазонқоп ва ӯ лозим омада буд, ки бо барфгӯдаҳои сари роҳ чони худро ба каф гирифта талош кунад. Гӯё ки то ҳамин қарибиҳо аҳвол чунин буд. Зимистони солҳои панҷоҳу якум ва панҷоҳу дуввум басо қаҳратун омада буд. Дар майдони ҷанг гоҳо ҳамин гуна ҳоле ба миён меомад, ки одам бояд ҳаёту мамоти худро ба адои як супориш харҷ кунад, масалан, барои як ҳамла, барои як даста граната партофтан ба зери танки душман... Дар ин ҷо ҳам аҳвол ҳамин гуна буд. Касе дар қасди чони онон наафтада бошад ҳам, ҳудашон ҷон ба каф гирифта, кор мекарданд. Чӣ қадар барфгӯдаҳоро дастӣ бел мекарданд, бо чанаю чигинаҳо мекашониданд ва ҳатто дар километри ҳафтум, он ҷое ки роҳи оҳан аз пастӣ, аз мобайни теппа бурида мегузарад, барфро ба халтаҳо андохта, ба боло ба сари теппа мебароварданд. Ва ҳар дафъа ба назарашон чунон мерасид, ки ин охири талоши онҳост бо гирдобди бӯронӣ ва аз ин сабаб рамаке ба ҷонашон намонад ҳам, бояд талош кунанд, коре кунанд, ки фарёди парвозҳоро дар ин дашти бекарон «Роҳ диҳед! Ро-оҳ!» гӯён дод гуфтани онҳоро дигар нашунаванд!

Аммо он барфҳо об шуданд, он қаторҳо ва он солҳо гузашта рафтанд... Акнун касе ёди онҳоро намекунад. Гӯё афсона барин, буду набуд. Кормандони роҳ акнун ба ин ҷо аз маврид ба мавриде меоянд. Инҳо, бригадаҳои нозирону таъмиргарон ҳамагӣ одамони сергавғоянд. Нақл кунӣ, бовар намекунанд, ба худ тасаввур карда наметавонанд, ки роҳи оҳанро дар дашти Сари Озек барф зер мекардаасту фақат чанд нафар бел дар даст онро тоза мекардаанд! Муҳобот накунед-е! – мегӯянд онҳо. Баъзеҳошон рӯйирост масҳара мекунанд: чӣ зарур буд ба ҷонатон? Кӣ шуморо маҷбур кард, ки худатонро азоб дода, ҷон ба таҳлука андохта, ин корро кунед? Ба хоҳири чӣ? Ҳамин корро ба мо супоранду ҷавоб шунаванд, ҳа! Бардоред дову дастгоҳатона, ба саратон занед, мегуфтем ба ҷойи дигар мерафтем, ки тартибу интизом бошад. Яъне фалон қадар кор кардӣ, марҳамат, ҳаққата бигир. Мабода ягон кори фаврӣ баромада монад, марҳамат, мардумро ҷамъ кунед, аммо ҳаққи иловагиро тайёр кунед... «Шумо пиракиҳоро аҳмак ёфтаанд, сазои саратон, ҳамин тавр гӯлу гумроҳ мурда меравед!..»

Аз ҳамин қабил маҳмаддоноҳои «ҳақшинос» яке ҳамсӯҳбат шавад, Қазонқоп ба суҳанхояшон аҳамият намедод, гӯё ба ӯ дахл надошта бошад. Фақат худ ба худ заҳрханда мекард, гӯё дар дилаш гапе дошта бошад, ки ақли онҳо намерасад. Аммо Едигей тоб оварда наметавонист, оташин мешуд, мешӯрид, баҳс карда, дили ҳудашро ҳудаш хун мекард.

Лекин Едигею Қазонқоп байни худ дар ҳар хусус сӯҳбатҳо мекарданд. Ҳам дар бораи он корхое, ки ин зотҳои роҳгузари савори вагонҳои назорату таъмир масҳара мекарданд, ҳам дар хусуси бисёр дигар масъалаҳо. Аз солҳои пеш бо ҳам дарди дил изҳор мекарданд, ба қадре ки фаҳмашон мерасид, дар бораи зисту зиндагонӣ андешаҳои худро ба ҳамдигар мегуфтанд. Он вақтҳо ин маҳмаддоноҳо ҳанӯз кӯдак буданд, мавизро кака мегуфтанд. Ҳа, онҳо бисёр солҳо инчониб – аз худи соли чилу панҷум то ба нафақа баромадани Қазонқоп роздони ҳамдигар буданд. Қазонқоп ба нафақа баромаду кораш барор нагирифт: акнун дар хонаи писарам зиндагонӣ мекунам, гуфта ба шаҳр рафту баъди се моҳ баргашт. Ана ҳамон вақт онҳо дар хусуси пасту баландиҳои олам сӯҳбати дурударозе доштанд. Марди хирадманде буд Қазонқоп. Дар хоҳири Едигей бисёр чизҳо мондааст... Ва Едигей баноҳост возеҳу равшан дарк намуд, ки акнун аз дӯсташ фақат хоҳирае боқӣ мондааст ва дилаш аз хурӯчи дарду ҳасрат лабрез шуд...

Ӯ ба кулба ворид шуд, аппарати овоз шириқ-шириқ садо бароварду микрофон ба кор даромад. Аз даруни ин асбоби фалакзада аввал садои тундбод барин ғур-ғур фиш-фиш паҳн шуду сонӣ овози одам баромад:

– Едике, алё Едике, – хиррос мезад Шоймардон, диспетчери навбатдори дуруҳа, – овозамро мешунавӣ? Гап зан!

– Ҳа, мешунавам!

– Ту овозамро мешунавӣ?

– Ҳа, ҳа шунида истодаам!

– Овозам чӣ хел шунида мешавад?

– Аз он дунё гап задагӣ барин!

– Барои чӣ аз он дунё?

– Надонам.

– А-а... Яъне мӯйсафеди Қазонқоп унзайлин шудааст-дия!

– Изайлин!

– Яъне ки мурдааст. – Шоймардон зӯр мезад, ки суҳанҳои ба маврид муносиб дарёбад. – Чӣ гӯям? Яъне ки унзайлинаш, вай, ҳоло номаш чӣ буд, роҳи бошарафонаи зиндагиаш ба охир расидааст.

– Ҳа, – мухтасар ҷавоб дод Едигей.

«Мур, ту хайвони бемағз, – аз дил гузаронд ӯ, – дар хусуси марги инсон ҳам одам барин гап зада наметавонад».

Шоймардон дақиқае хомӯш монд. Аз микрофон садои боз ҳам баландтари хиш-хишу гичиррос ва фаш-фаши нафаскашӣ баромад. Пас боз хирроси Шоймардон шунида шуд:

– Едике, акачон, лекин ту унзайлин накун, сари мана гаранг накун. Хайр, мурдааст, акнун чӣ, илоч... Ман одам надорам. Ба пеши мурда рафта шиштанат чӣ лозим? Мурда гашта унзайлин, яъне ки зинда намешавад-ку, ба хаёлам...

– Ба хаёли ман, каллаи ту кор намекунад! – ба газаб омад Едигей. – «Сарама гаранг накун» мегӯяд-а! Ба омадани ту ду сол шудааст, ману вай дар ин чо сӣ сол ҳамроҳ кор кардем. Ту каллая кор фармо. Аз миёни мо як кас вафот кардааст. Мурдари дар хонаи хилват танҳо намомонанд, мумкин не.

– Вай аз кучо медонад, ки унзайлин аст, яъне ки танҳо аст.
– Вай надонад, мо медонем!
– Хайр, мӯйсафед, дӯғ назан, унзайлин, мағал макун!
– Ман ба ту фаҳмонида истодаам.
– Хайр, охир чӣ меҳохӣ? Ман одам надорам. ба он чо рафта, чӣ кор мекуни? Аз ду сар шаб торик, ҳеҷ кас нест.

– Ибодат мекунам. Расму оина адо мекунам. Дуо меҳонам.
– Дуо меҳонӣ? Ту, Эдигеи Бӯронӣ?
– Ҳа, ман. Ман дуоҳоя меҳонам.
– Ана халос. Ҳокимияти Советӣ, унзайлин, шастсола шудаасту...
– Гапа дароз накун, Ҳокимияти Советӣ ба ин чо чӣ дахл дорад! Аз замони қадим як одам мурад, дигарҳо ба арвоҳаш фотиҳа меҳонанд. Инсон мурдааст, фаҳмидӣ, ҳайвон не!

– Хайр, фотеҳа хон, фақат унзайлин накун, дӯғ назан. Ба Одилбой дароз одам мефиристам. Розӣ шавад, меояд. Ба чойи ту унзайлин, навбатдорӣ мекунад. Ҳозир унзайлин кун, яксаду ҳабдахум наздик меояд, ба роҳи дуввуми эҳтиётӣ гузарон...

Овози Шоймардон қатъ гардид, садои шириққӣ кардани аппарати гуфтугӯ шунида шуд. Эдигей ба чойи роҳкушоӣ равон шуд. Ў бо кори худ машғул буди дар дилаш фикр мекард, ки оё Одилбой розӣ мешуда бошад, оё меомада бошад? Як назар дид, ки тирезаи баъзе хонаҳо равшан шуд, дар дилаш умед пайдо гардид. Одамон, охир вичдон доранд. Мана ак-аки сағҳо ба гӯш расид. Пас, занаш бӯронихоро аз хоб бедор карда, хабари ҷанозаро мерасонд.

Яксаду ҳабдахум омада, дар роҳи эҳтиётӣ қарор гирифт. Аз дигар тараф қатори нафткаш омад. Аз сар то дунболаш фақат маҳзани нафт. Қаторҳо ба роҳҳои худ рафтанд; яке ба шарку дигар – ба ғарб...

Соат аз яки шаб гузашта буд. Ситораҳои осмон дурахшонтар мешуданд, ҳар як ситора ҷудогона медурахшид. Моҳ ҳам дар сари дашти Сари

Озек равшантар нурафшонӣ мекард. Гӯё як навъ қувваи тозаю торафт афзояндаи иловагӣ пайдо карда буд. Дар зери гунбади ситоразор то ба дуру-дур дашти нопадиднокори Сари Озек доман паҳн карда меҳобид. Фақат шабаҳи уштурон – дар байни онҳо азамати кӯшкӯҳони Қаранори Бӯронӣ ва тарҳи хираи теппахони наздиктарин ба назар мерасиду боқимондаи масоҳати дашт аз ҳар ду самти роҳи оҳан ба торикии беинтиҳои шаб рафта мепайваस्त. Бод ҳам ором намешуд. Пайваста ҳуштак мекашид ва хасу хошоки биёбонро хиширросзанон ба ҳар сӯ меронд.

Едигей гоҳ ба кулба медаромад, гоҳе мебаромад, чашмаш ба роҳи Одилбои Дароз чор буд. Нохост назараш ба ҷонвараке афтод. Чашмони сабзгунаш милт-милт метофтанд. Худаш дар зери сутуни телеграф меистоду на як қадам пеш меомад, на ба қафо мерафт.

– Э, ту ин ҷо чӣ кор мекуни! – гуфт Едигей бо ангушташ шӯхиомез таҳдид карда. Рӯбоҳ нарамид. – Ина бинед-а! Ҳоло ман туро! – Едигей пой бар замин кӯфт.

Рӯбоҳ каме дуртар рафту боз нишаста, ба ӯ рӯй гардонид. Вай чашмони маҳзунашро аз ӯ нақанда, бо диққат нигоҳ мекард. Ҳа, ё ба андоми ӯ нигоҳ мекард, ё ба чизи дигаре дар наздики ӯ. Ёро ба ин ҷо чӣ оварда бошад; Чароғҳои электр ҷалб карда бошандаш, ё аз гуруснагӣ омада бошад? Дар ин ҷо пайдо шудани рӯбоҳ ба назари Едигей ғалатӣ менамуд. Хайр, модоме худӣ сайд пеши сайде омадааст, сангеро бардошта, якта фарорад, чӣ? Едигей даст-даст карда, санги калонтареро бардошт. Нишон гирифта, даст кашиду нохост аз нияташ баргашт. Сангро ба зери пояш партофт. Баданашро арақ зер кард. Воачабо, ба сари одам чӣ ҳаёлхое меомадаанд! Худӣ хобу ҳаёл барин-а! Рӯбоҳро нишон гирифта, заданӣ буд, ки баногоҳ як ривоят ба ёдаш расид. Ҳоло дар хотир надорам, ки ровӣ кӣ буд: яке аз он зотҳои роҳгузар, ё суратгире, ки бо ӯ дар хусуси худову пайғамбарон сӯҳбат карда буд, ё ягон каси дигар. Э не, Собитҷон нақл карда буд, ҷин занад вая, доимо аз аҷоиботу гароибот мелаққад, шунаванда бошад даҳанаширо яла карда гӯш андозад, шуд. Ҳа, Собитҷон, писари Қазонқош нақл карда буд, ки баъди мурдан ҷони одам ба тани дигар ҷонварҳо кӯчида мебаромадааст.

Савол ва супориш:

1. Қадамҳои аввалини Чингизро дар зиндагӣ шарҳ диҳед.
2. Зинаҳои таҳсили ӯро бигӯед.
3. Фаъолияти адабиашро чӣ гуна оғоз кард?

4. Аввалин асари бадеии ӯ дар кадом жанр навишта шуд ва чӣ ном дошт?
5. Повести аввалини нависандаро гуфта диҳед.
6. Мавзӯҳои осори адабиро баён кунед.
7. Мақоми асотиру афсонаро дар эҷодиёти адиб шарҳ диҳед.
8. Порчаро аз романи «Дуроҳаи бӯронӣ» хонда, мазмунро шарҳ диҳед.

Фантастикаи илмӣ ва бадеӣ

Фантастика як навъи эҷод аст, ки заминаи тахайюлӣ дорад. Фантастика навъҳои гуногун, аз ҷумла, фантастикаи илмӣ, фантастикаи иҷтимоӣ, фалсафӣ, бадеӣ ва ғайра дорад. Дар адабиёт назму насри фантастикӣ имрӯз ривоч ёфтааст.

Ду навъи фантастика – илмӣ ва бадеӣ машҳур аст. Фантастикаи илмӣ дар миёнаи асри XX ба вучуд омада, адабиёти оммафаҳм ва моҷарописандӣ асоси он будааст. Асосгузори ин жанр нависандаи франсавӣ Жул Верн буд, ки асарҳояшро дар заминаи ба таври эҷодӣ ба ҳам пайвастанӣ унсурҳои асотиру афсонаҳои қадима ва фантазияҳои густохонаи илмӣ замонаш офаридааст. Жул Верн дар асоси қиссаи саргузаштии моҷарописандӣ шоҳасарҳои фантастикаи илмиро эҷод кард.

Нависандаи англис Херберт Уэллс дар заминаи фантастикаи илмӣ ба адабиёти фантастикӣ ё худ фантастикаи бадеӣ асос гузошт. Дар асарҳои вай ба ҷойи саргузаштҳои моҷарописанд, ки дар заминаи тафаккури илмӣ сохта мешуданд, тақдир ва сарнавишти инсон дар ҷойи аввал буд. Ба ибораи дигар, ин нависанда мантиқи инкишоф ё татбиқи амалии ғояи илмиро пайваста ба тақдирӣ хатҳои одамон ва алоқаманд бо низоҳои фозианоки инсонӣ техника тасвир кард. Нависандагон, ки ба ин тарз асар меофариданд, кӯшиш менамуданд, ки фақат қарағони пайдоиш ё ташаккули ғояҳои илмӣ ва ё ихтирооти техникӣ, балки пеш аз ҳама таъсири онҳоро ба қисмат ва амалу қирдори одамон аз назар гузаронанд ва ба ин восита натиҷаи кашфиёти мазкурро мавриди тафсиру андешаи амиқ бадеӣ қарор диҳанд. Ба воситаи ин гуна асарҳо мушкилоти ҳаёти инсон ва замонаро ба миён гузоранд. Асарҳои фантастикии Карл Чапек, Алексей Толстой, Станислав Лем, Олдокс Хаслӣ, Айзек Азимов ва дигарон ба ҳамин навъи фантастикаи бадеӣ дохил мешавад.

Доир ба моҳияти фантастикаи бадеӣ ҳанӯз нависандаи рус Ф. Достоевский хеле равшан навишта буд: «Дар санъат ҷанбаи фантастикӣ ҳақде ва қонуне дорад. Тасвири фантастикӣ бо ҳаёти воқеӣ бояд то андозае наздик бошад, ки Шумо ба он тақрибан бовар кунед». Достоевский қонунияти фантастикаро қушоду равшан баён кардааст. Дар ҳақиқат ҳам асотири бостонӣ, ҳам асарҳои реалистӣю фантастикӣи Гогол, Булгаков ё Маркес ва ҳам фантастикаи илмӣ танҳо ба нисбати қаробати худ бо рӯйдодҳои воқеӣ боварибахшанд. Тахайюли фантастикӣ ин ё он ҷиҳати зиндагонии воқеиро гирифта, барҷаставу назаррас карда нишон медиҳад. Ҳаёлотӣ фантастикиро Чингиз Айтматов «истиораи зиндагӣ» номида, таъкид мекунад, ки «дар асри мо ба маҷозу истиораҳо зарурате пайдо шудааст ва сабаби ин ҳол на фақат дар он аст, ки кашфиёти илму техника сар ба арсаи фантастика даровардааст. Сабаб дар он аст, ки оламе, ки мо зиндагонӣ мекунем, оламе, ки аз ихтилофоти иқтисодӣ, сиёсӣ, идеологӣ, наҷодӣ ба изтироб афтадааст, худ олами фантастикӣ». Чингиз Айтматов бори аввал дар таҷрибаи эҷодӣ дар романи «Дуроҳаи бӯронӣ» аз сужети фантастикӣ истифода кард. Истифода аз фантастикаро нависанда «як навъ усули тафаккур, яке аз василаҳои таҳқиқу тафсир» медонад. Воқеан ҳам ҳодисаҳои, ки дар романи «Дуроҳаи бӯронӣ» бо тамаддуни қайҳонӣ алоқаманданд ва ҳодисоти дигаре, ки алоқаманд бо он рух медиҳанд, ҳеҷ гуна заминаи ҳастӣ надоранд. Чунон ки худӣ нависанда таъкид мекунад, «дар ҳеҷ кадом гӯшаи олам космодромҳои Невада ё Сари Озек вучуд надоранд. Ду ҷаҳони мухталиф – ду системаи гуногунро сарфи назар аз воқеияти таърихӣ, чун қоидаи бозӣ ва ба қулӣ шартан пазируфтаам. Ҳамин воқеоти қайҳониро фақат бо нияте бофта баровардам, то он вазъиятеро, ки барои сокинони сайёра хатари билқувваӣ дорад, дар шакли фавқуллода муҳолигаомез нишон диҳам». Фантастикаи бадеӣ дар адабиёти тоҷик жанри нисбатан нав буда, солҳои шастум бо повестҳои М. Миршакар «Дурдонаҳои Амрита» шурӯъ мешавад. Баъд ҳикояву қиссаҳои фантастикӣи А. Баҳорӣ, Адаш Истад ва дигарон паси ҳам нашр шудаанд. Асарҳои фантастикӣи Абдумалик Баҳорӣ «Занбӯри айнақдор», «Аҷоиботи Нодар», «Бозгашт» ва Адаш Истад «Мавҷи тамаддун», «Рашк», «Пахтачормағз» ва ғайра дар заминаи фантастикаи илмӣ эҷод шуда, масъалаҳои ахлоқӣ иҷтимоӣ ва ҷимояи муҳити зистро ба миён гузоштаанд.

Маънавияти миллӣ ва адабиёти бадеӣ

Маънавият – нерӯӣи беназирест, ки инсонро ба покшавии рӯҳӣ, инкишофи қалбӣ ҳидоят намуда, олами ботинӣ, иродаи одамро бақувват, имону эътиқодашро комил, вичдони ӯро бедор мекунад, меъёри тамоми ақидаи вай аст.

И.А. Каримов

Маънавият ба сифати қисми таркибии илми адабиёт дар ҳаёти маънавию иҷтимоии ҷомеаи башар, аз нахустин рӯзи ба арсаи ҳастӣ вуруд омадани худ, ҳамешагӣ аввал бо хусусияти миллӣ ва пайваста бо фарогирии ҷанбаҳои олами маънавии умумиинсонӣ мавриди баррасӣ буд. Маънавият дар ташаккули олами равонии ҳар як халқу миллат нақши муҳим дорад. Ба туфайли маънавият мероси адабии халқ дар ин ё он шакл аз насл ба насл гузашта, ба туфайли он омилҳои хоси олами рӯҳиву равонии халқ дар шакли воҳиди томи таърихӣ бардавом боқӣ мемонанд.

Дар давраҳои муайяни таърихӣ бо сабабҳои айниву зехнӣ гусаста гардидани риштаҳои нозуки маънавияти халқ боиси фалаҷ шудани ҳаёти фарҳангии он ё дар зулмоти тор қарор гирифтани адабиёти ҳаттиву шифоҳии он мешавад. Бинобар ин ҳифз доштани маънавият низ яке аз вазифаҳои адабиёт бошад, пос доштани ин адабиёт дар навбати худ яке аз вазифаҳои маънавият аст.

Маънавиятро агар соддатар шарҳ доданӣ бошем, он олами мафкура, олами қалбу шуури инсон аст. Халқ ё ҷамъияте, ки маънавият дар ҳаёти он мавқеи воло касб мекунад, дар шоҳроҳи таърих ҳамеша машъалафрӯз будааст. Ва албатта он халқе, ки маънавияти он дучори бӯҳрони иҷтимоӣ шудааст, маҳкум ба бадбахтиву тирарӯзиҳо аст.

Адабиёти бадеӣ дар ташаккул додани маънавияти комили миллӣ нақши хеле муҳим мебозад. Чуноне, ки мусаллам аст, ҳар ҷомеаи инсонӣ тибқи сохти иҷтимоӣ ва иқтисодии худ, мувофиқи завқу фаҳмиш ва талаботи аҳли ҷомеа фарҳанге ба вучуд меорад. Шумо аз саҳифаҳои ин китоб донистед, ки адибон дар ҳар давра замон баробари ифодагари орзуву армони халқи замони худ будан, ҳамвора ба тарғибу ташвиқи роҳҳои беҳтар намудани ҳаёти инсон пайваста асарҳо меофариданд. Онҳо барои баланд бардоштани сатҳи маънавияти халқ образҳои ба вучуд меоваранд, ки маҷмӯи тавсифоти неку бади ҷомеаро дар худ таҷассум намуда, дар дили ҳар як хонанда як нуқтаи буррише пайдо

мекунанд. Ба истилоҳе аҳли адаби замон ҳассостарин унсури олами рӯҳӣ ва маънавӣ буда, санги тарозуи маънавияти ҷомеа аксаран тавассути килки сеҳрофари он ба иҷрои нақш мепардозад.

Зимнан бояд таъкид намоем, ки мавриди офарида шудани асарҳои фарогири ҳаёти халқу ҷомеа, адибон тавассути маҳсули эҷоди худ, дар ташаккули ғазилатҳои хуби инсонӣ комил, ки ҳам дар сатҳи миллӣ ва ҳам дар пояи умумибашарӣ олитарин зот будани одамро зуҳур намояд, саҳми басо арзанда мегузоранд. Агар дар як зумра асар, ки ба воқеоти таърих бахшида шудаанд, ҷанбаи таърихи он ҳадафи асосии муаллиф бошад, пас дар хонанда ҳофизаи таърихӣ, дар асарҳои дигар, ки мавзӯи онҳо ишқи поки инсонӣ буда, нависандаи он дар тасвири ҳисси бегубори муҳаббат аз тамоми имкониятҳои тасвири бадеӣ бо истифода аз захираи бойи лугат композитсияҳои адабӣ офаридааст, мақсад тарбияи эҳсосоти эстетикӣ, диди эстетикӣ олам аст.

Ҳамин зайл ҳар навъ асари офаридашуда ба кадом як самте ба шури хонанда таъсир расонида, дар маҷмӯи олами маънавияти инсонро, ҳислатҳои неки ахлоқии ӯро ташаккул медиҳанд. Масалан, драмаи «Падаркуш»-и Беҳбудӣ пас аз як аср имрӯз, замони пурхурӯши бунёди давлати соҳибистиклоли миллӣ аҳамияти худро дубора таҷдид мекунад. Ӯ худ ақидаҳои маорифпарварии Айниву Фитрат, ки таҷассумгари ҳиссиёти озодии милливу ватандӯстӣ буданд, дар баланд бардоштани маънавияти халқу кишвар саҳми сазовор доштанду доранд.

Мавзӯҳои Ватан, сулҳу осоишро на танҳо дар доираи як миллат, балки барои ҷаҳониён тарғиб намудани Турсунзодаву Лохутӣ, Ҳабиб Юсуфӣ маҳз нишонаи ҳамоҳангии маънавияти милливу умумибашарӣ аст. Тавассути асарҳои гуногунжанри дар мавзӯҳои таърихиву иҷтимоӣ ва психологиву ахлоқӣ, фантастикӣ, лирикаӣ граҷданӣ, лутфи сухан, ҳаҷву мUTOИба офаридаи худ адибоне, ки Шумо дар доираи омӯзиши ин дастури таълимӣ бо онҳо шинос шудед, ҳар яке дар ташаккули маънавияти инсон ҳисса доранд.

Адабиёти миллӣ, ки аз адабиёти умумиҷаҳонӣ ғизо мегирад, таҷриба меандӯзад, маҳз ба туфайли таъсири мутақобила доштани онҳо ҳамдигарро пурра мекунанд. Аз осори адабии Абдулло Қодирӣ шумо шояд пай бурда бошед, ки маҳорати ин нависандаи забардасти ўзбек дар нигориши мавзӯи таърих, ҷанбаҳои иҷтимоии ҳаёти мардуми замони худ, дар адабиёти ҷаҳон ҷойи ба худ хосро тақозо мекунад. Ӯ худ образҳои асосии романи «Нимароҳ»-и Саид Нафисӣ ифодагари унсурҳои мебошанд, ки барои тамоми халқҳои ҷаҳон дар замони

тахаввулоту иҷтимоӣ ҳос аст. Албатта мавқеи эҷодиёти Чингиз Айтматов дар саҳифаи таҳлили мақоми адабиёт дар ташаккули маънавияти милливу умумибашарӣ ҳос мебошад. Ч. Айтматов забардасттарин нависанда, классики намоёни адабиёти ҷаҳонии имрӯз аст. Доираи фарогирии мавзӯҳои таҳқиқи осори ӯ чунон фароҳу чунон амиқанд, ки дар онҳо умумияти милливу башарӣ ногусастанианд. Романҳои «Доғи Кассандра», «Дуроҳаи бӯронӣ» асарҳое мебошанд, ки муаммоҳои глобалии Сайёраи моро ба риштаи тасвир овардаанд.

Ҳамин тариқ, ба таври хулосаи фикр гуфтан мумкин аст, ки дар офаридани маънавияти милли адабиёти бадеӣ аз нигоҳи инъикоси арзишҳои фарҳангии тамоми башар нақши хеле арзанда мебозад. Маънавияти милли ба сифати маводи баррасии фанҳои ҷомеашиносӣ дар асл дар заминаи иҷтимоии замон бо нерӯи сухан, тавассути образҳои бадеӣ арзи вучуд мекунад ва маънавият қисми таркибии адабиёт ба шумор меравад.

Ба ҳамин маъно дар асари сарвари давлати мо Ислон Каримов «Маънавияти воло – нерӯи мағлубнопазир» таъкид гардидааст, ки боз як воситаи пуққудрат, ки олами маънавии инсонро кашф мекунад, ин – санъати сухан, адабиёти бадеӣ аст. Адабиёт аз азал ифодагари қалби халқ, мунодии ҳақиқат ва адолат мебошад. Солҳои истиқлол ривҷ додани адабиёт, баробари ҳақиқати таърихӣ дар бораи имрӯз, оид ба қаҳрамонҳои замони мо офаридани асарҳои нав ба нав тақозои замон шуд. Бинобар ин ҳам, агар мо Ёзбекистонро ба ҷаҳон тараннум карданӣ, таърихи қадима ва ояндаи дурахшони онро гиromӣ доштани, онро дар хотираи авлодҳо абадӣ ҷой додани бошем, бояд шоирони бузург, эҷодкорони бузургро тарбия кунем.

Адабиёти бадеӣ ва ҷавонон

Адабиёти бадеӣ инчунин дар ташаккули рӯҳияти шахс таъиноти амиқ дорад. Он воситаест, ки туфайли образи қаҳрамонҳо одамонро ба ҳаракат меорад, дар дили хонанда ҳисси пайравӣ ба чунин ашхоси писандидаи умум бедор намуда, ба ин тариқ рафтор, кирдор ва пиндори халқро ҳамоҳанг мегардонад. Дар ин замина, адабиёти бойи тоҷик пуқ аз далелу мисол аст. Романҳои Сотим Улуғзода, Ҷалол Иқромӣ, Фотех Ниёзӣ ва осори дигар адибони мо қаҳрамонҳое доранд, ки барои ҳама намунаи ибрати рӯҳияти волои шахсӣ, мавқеи мушаххаси шахрвандӣ, хуввияти милли шуда метавонанд. Бинобар ин гуфтан мумкин аст,

ки адабиёти тоҷик ҳам дар баробари ташаккули хислатҳои маънавии умуминсонӣ, дар тарбияи ҷавонон низ нақши муайян дорад.

Дар тарбияи насли навраси замон, ворисони замон адабиёти бадеӣ масъулияти муҳим дорад. Он масъулияти пуршарафе аст барои ҳар як адиб, барои умуман аҳли адаб, барои илми адабиёт ва аҳли зиё. Нуқтаи муҳим дар тарбияи насли наврас дар рӯҳи муҳаббат ба арзишу фарҳанги миллӣ ва умумбашарӣ, муҳаббат ба забони модарӣ ва забонҳои халқҳои ҷаҳон, муҳаббат ба осори гузаштагон ба нигоҳ доштани тамоили ворисияти адабӣ мансуб аст. Ҷавонон аз осоре, ки барои онҳо адабиёти бадеӣ пешниҳод мекунад, бояд рӯҳи аҷдоди худ, оҳанги ифодаи фикру андеша ва тафаккури барояшон наздикро эҳсос намоянд. Дар ин боб ҳарчӣ бештар ба осори классикон ва адибони забардасти замон ҷалб намудани таваҷҷӯҳи онҳо мувофиқи мақсад аст. Масалан, дар ҳамин ҷо таъкид намудани романи устод Сотим Улуғзода «Фирдавсӣ»-ро зарур медонем, зеро муаллиф дар он фаъолият ва рӯзгори Фирдавсии оламшумулро дар таълифи «Шохнома»-и безавол барои хонандагони худ расонида ёро ба сайри олами адабии замони ҳазор сол пешинаи халқ даъват мекунад.

Шумо, аз синфҳои поёни сар карда, дар доираи барномаи пешбинишудаи мактабҳои таҳсили ҳамагонӣ ба адабиёти тоҷик шиносони комил пайдо кардед. Медонед, ки адабиёти бадеии форсу тоҷик яке аз бойтарин хазина дар фарҳанги маънавии ҷаҳон аст. Ин адабиёт ба саҳнаи адабиёти ҷаҳон барҷастатарин симоҳоро дода ва ҳамвора ганҷинаи тамаддуни инсониро бо асарҳои оламшумул ғанӣ гардонидаст. Асарҳои адабиёти бадеии форсу тоҷик ҳанӯз аз замонҳои қадим мавриди омӯзиш ва баррасии халқҳои ҷаҳон шудаанд. Ба ҷумла забонҳои ҷаҳон ҷакидаҳои Фирдавсӣ, Ҳофизи Саъдӣ, Хайёму Қомӣ ва дигарон тарҷума шуда, илҳомбахши адибони ҷаҳон будаанд. Мазмун аз ин гуфтаҳо нишон додани таърихи қадимаи доштани адабиёт аст.

Таъкид намудан ҷоиш аст, ки таърихи пешрафти адабиёти миллии мо якҷанд зина ва марҳилаҳои ноҳамвору нобаробарро тай кардааст. Дар ҳар як марҳилаи тараққиёти худ адабиёти бадеӣ бо назардошти манфиати иҷтимоӣ ва тафаккури ҷомеа ба худ жанру намудҳои муайяни тасвирро интихоб мекард. Аммо ин интихоб на ба таври нақшавӣ, балки тибқи зарурати муҳит ва замон ба вучуд меомад. Яъне, адабиёти бадеӣ дар давоми пешрафти худ ногузир ба инъикоси ҳаёти иҷтимоии ҷомеа ва тафаккури миллӣ даст мезад ва ҳини он жанреро ба кор мебард, ки барои ифодаи мақсаду мароми халқ мусоидтар буд. Адабиёти бадеии

точик чун қисми таркибии адабиёти ҷаҳонӣ дар ҳар як давраи инкишофи худ мавзӯ ва ғояҳои ватанпарастӣ, инсондӯстӣ, панду ҳикматҳои оқилонаву халқиро дар бар мегирифт.

Ба давраҳо чудо кардани марҳилаҳои инкишофи адабиёти тоҷик ба давраҳои таҳаввулоти ҷиддии таърихӣ дар ҳаёти халқ вобаста аст. Зимни ба давраҳо тақсим намудани омӯзиши адабиёти тоҷик пеш аз ҳама агар марҳилаҳои таърихӣ ба инобат гирифта шаванд, пайваста ва ногузир дучори таҳаввулот гардидани тафаккури мардуми ин давраҳо низ чун омили хеле муҳим зоҳир мегарданд.

Эҷодкор ба тағйиротҳои иҷтимоӣ, сиёсӣ ва фарҳангӣ пештар ва бештар аз ҳама воқуниш нишон медиҳад. Бо назардошти ҳамин нукта мақому манзалати таъсиргароии адабиёти бадеиро ба ҷавонон таъкид намудан айнӣ муддаост. Ҷавонон ҳарчӣ бештар ба адабиёти бадеӣ наздик шаванд ва адабиёти бадеӣ ҳарчӣ бештар ниёзи ҷавононро дар маркази диққати тасвир дошта бошад, чунин робита танҳо ба нафъи ҷомеа ва халқ хоҳад шуд.

МУНДАРИЧА

Мукаддима	3
Адабиёти бадеи воситаи ташаккули рӯҳияти инсон	5

НАМОЯНДАГОНИ АДАБИЁТИ МАОРИФПАРВАРИ ХАЛҚҲОИ ОСИЁИ МАРКАЗӢ

СИДДИҚИИ АЧӢӢ	15
МИРЗО СИРОЧӢ ҲАКИМ	20
ТОШҲОҶАИ АСИРӢ	24
НАҚИБҲОН ТУҒРАЛ	32
АБДУРАУФ ФИТРАТ	42

НАМОЯНДАГОНИ АДАБИЁТИ МУОСИРИ ТОҶИК

САДРИДДИН АЙНӢ	55
Назарияи адабиёт. <i>Тип ва типикунони дар адабиёти бадеӣ</i>	69
АБУЛҶОСИМ ЛОҲУТӢ	70
Назарияи адабиёт. <i>Рамз ва истифодаи он дар адабиёт</i>	81
МИРЗО ТУРСУНЗОДА	83
Назарияи адабиёт. <i>Силсилаи шеърҳо</i>	94
ҶАЛОЛ ИҚРОМӢ	96
Назарияи адабиёт. <i>Маълумот дар бораи жанри романи ҳаҷвӣ</i>	112
СОТИМ УЛУҒЗОДА	113
Назарияи адабиёт. <i>Маълумот дар бораи романи таърихӣ</i>	127
ҲАБИБ ЮСУФӢ	128
Назарияи адабиёт. <i>Маълумот дар бораи лирикаи ғражданӣ ва манзаравӣ</i>	136
ҶОТЕҲ НӢӢӢ	138
МУӢМИН ҚАНОАТ	148
ҶАЗЛИДДИН МУҲАММАДИЕВ	162
Назарияи адабиёт. <i>Маълумот дар бораи жанри очерк</i>	171

ЛОИҚ ШЕРАЛӢ	173
Назарияи адабиёт. <i>Лутфи сухан</i>	182
ЎРУН КҲҲЗОД	184
Назарияи адабиёт. <i>Романи психологӣ</i>	193
БОЗОР СОБИР	195
ГУЛРУХСОР САФИЕВА	204
САТТОР ТУРСУН	213
ҶОНИБЕК ҚУВНОҚ	225
ҶОРИШАНБЕИ ДЕҲНАВӢ	231
Назарияи адабиёт. <i>Новелла ва хусусиятҳои он</i>	240

НАМОЯНДАГОНИ АДАБИЁТИ ЎЗБЕК

АБДУЛЛО ҚОДИРӢ	243
АБДУЛЛО ОРИПОВ	258

НАМОЯНДАГОНИ АДАБИЁТИ ҶАҲОН

ЭРАҶ МИРЗО	268
ҶИНГИЗ АЙТМАТОВ	275
Назарияи адабиёт. <i>Фантастикаи илмӣ ва бадеӣ</i>	294
Маънавияти миллӣ ва адабиёти бадеӣ.....	296
Адабиёти бадеӣ ва ҷавонон	298

Ҳамроев Ҷ.
Х 25 Адабиёт: барои синфи 9 /Ҷ. Ҳамроев / Т.: «O‘zbekiston»,
2019. — 304 сах.

ISBN 978-9943-01-515-9

УЎК 821.222.8(075)
КБК 83.3 (5y) я721

O‘quv nashri

Jumaqul Hamroyev

ADABIYOT

(Tojik tilida)

Umumiy o‘rta ta’lim maktablarining 9-sinfi uchun darslik

To‘ldirilgan beshinchi nashri

Муҳаррир Ҷ. Эшонқулов
Муҳаррири техникӣ Л. Хиёсова
Муҳаррири бадеӣ Ҳ. Қутлуқов
Саҳифабанди компютерӣ К. Голдобина

Литсензияи нашриёт АИ 158, 14.08.2009.

Ба чопаш 18 марти соли 2019 имзо гардид. Андозаи 70×90^{1/16}.
Қоғази офсетӣ. Чопи офсетӣ. Гарнитурани «Times New Roman Tj».
Кегли 11. Ҷузъи чопии шартӣ 22,23. Ҷузъи нашрию ҳисобӣ 21,88.
Адади нашр 6743 нусха. Супориши №19-174.

ХЭТН «O‘zbekiston»-и Оҷонсии коммуникатсияҳои оммавии
иттилооти назди маъмурияти Президенти Республикаи Ўзбекистон
100011, Тошканд, кўчаи Навой, 30.

Чадвали нишондиҳандаи ҳолати китоби ба иҷора додашуда

№	Ному насаби донишомӯз	Соли хониш	Ҳолати китоб ҳангоми гирифтани	Имзои раҳбари синф	Ҳолати китоб ҳангоми супоридан	Имзои раҳбари синф
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						

Чадвали боло ҳангоми ба иҷора дода шудан ва дар охири соли хониш баргардонида гирифтани китоб аз тарафи раҳбари синф аз рӯйи меъёрҳои зерин баҳо гузошта мешавад:

Нав	Ҳолати китоб ҳангоми бори аввал супоридан.
Хуб	Муқовааш бутун, аз қисми асосии китоб ҷудо нашудааст. Ҳамаи ҷараҳҳои ҳаст, нодарида, ҷудо нашуда, дар саҳифаҳо навишт ва хатҳо нест.
Қаноатбахш	Муқова қатъи шудааст, қанорҳои қоҳида, яқчанд хатҳо қоҳида шудаанд, ҳолати аз қисми асосӣ ҷудошавӣ дорад, аз тарафи истифодабаранда қаноатбахш таъмир шудааст. Ҷараҳҳои ҷудошудааш аз нав таъмир шудааст, дар баъзе саҳифаҳо хат қоҳида шудаанд.
Ғайри-қаноатбахш	Муқова хат қоҳида шудааст, даридааст, аз қисми асосӣ ҷудо шудааст ё ки умуман нест, ғайриқаноатбахш таъмир шудааст. Саҳифаҳо дарида, ҷараҳҳо намерасанд, хат қоҳида, ранг қарда партофта шудааст, китоб барқарор қарда намешавад.